

NHÂN
HẢI
TRUNG

Nhật ký lấy chồng

Tiểu thuyết

vh

TRƯỜNG BÀI BÀI VĂN HỌC

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Nghĩ Chuyện Buồn Thành Chuyện Vui

Chương 2: Không Chỉ Chuyện Của Riêng Mình Mới Khiến Trời Rung
Đất Chuyển

Chương 3: Rau Quá Vụ Trên Thị Trường Mối Lái

Chương 4: Trở Thành Độc Nhất Vô Nhị Trước Thiên Hạ

Chương 5: Yêu Khó Hơn Kết Hôn

Chương 6: Yêu Phải Tính Đến Giá Thành Và Lời Lãi

Chương 7: Cái Gì Khiến Em Phải Kiên Trì Đến Cùng?

Chương 8: Nỗi Nuối Tiếc Khi Đi Du Lịch Một Mình

Chương 9: Tự Mình Lựa Chọn Là Trên Hết

Chương 10: Hôn Nhân Không Sinh Ra Được Cảm Giác An Toàn

Chương 11: Không Muốn Trưởng Thành

Chương 12: Trong Nỗi Tuyệt Vọng Gặp Niềm Vui Bất Ngờ

Chương 13: Ngoại Truyện

Mục lục

Chương 1: Nghĩ Chuyện Buồn Thành Chuyện Vui

Chương 2: Không Chỉ Chuyện Của Riêng Mình Mới Khiến Trời Rung Đất Chuyển

Chương 3: Rau Quá Vụ Trên Thị Trường Mới Lái

Chương 4: Trở Thành Độc Nhất Vô Nhị Trước Thiên Hạ

Chương 5: Yêu Khó Hơn Kết Hôn

Chương 6: Yêu Phải Tính Đến Giá Thành Và Lời Lãi

Chương 7: Cái Gì Khiến Em Phải Kiên Trì Đến Cùng?

Chương 8: Nỗi Nuối Tiếc Khi Đi Du Lịch Một Mình

Chương 9: Tự Mình Lựa Chọn Là Trên Hết

Chương 10: Hôn Nhân Không Sinh Ra Được Cảm Giác An Toàn

Chương 11: Không Muốn Trưởng Thành

Chương 12: Trong Nỗi Tuyệt Vọng Gặp Niềm Vui Bất Ngờ

Chương 13: Ngoại Truyện

NHẬT KÝ LẤY CHỒNG

Nhân Hải Trung
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Nghĩ Chuyện Buồn Thành Chuyện Vui

Nếu xảy ra chuyện buồn thì làm thế nào? Thì coi nó là chuyện vui!

Cố gắng để nghĩ, đến những thứ tồi tệ nhất! Sẽ nghĩ rằng nếu không có chuyện này, mọi thứ sẽ trở nên tồi tệ hơn, kết quả càng khó giải quyết hơn, cứ nghĩ như vậy, tâm trạng tự nhiên sẽ cảm thấy vui hơn.

*****

Cái Tết này Tiền Đa Đa cảm thấy khá buồn tẻ.

Một năm làm việc vất vả, công ty không đối xử tệ với cô, cô cũng không đối xử tệ với mình, tiện thể còn muốn tỏ lòng hiếu thảo, muốn đưa bố mẹ cùng đi du lịch nước ngoài. Không ngờ mẹ lại từ chối ngay, tiếp theo bà bắt đầu kêu ca phàn nàn, chỉ còn thiếu nước kéo cô ra ngoài đường bêu giễu trước mặt mọi người mà thôi.

Thực ra cô cảm thấy nếu việc bêu giễu trước mặt mọi người ngoài đường không mất mặt như vậy thì mẹ cô cũng sẽ làm như thế. Để tất cả mọi người trong thiên hạ đều biết mình sinh được một cô con gái gần ba mươi tuổi đầu vẫn chưa lấy được chồng, những việc tự hạ nhục mình như vậy, mẹ Tiền Đa Đa sẽ không bao giờ làm.

Để tỏ rõ sự không hài lòng của mình, cả cái Tết, mẹ Tiền Đa Đa áp dụng biện pháp trừng phạt phốt lờ, ngay cả bố cô cũng bị vạ lây, cả cái Tết âm lịch ngày nào cũng trôi qua trong sự lo lắng, thấp thỏm.

Thôi đi, gần ba mươi tuổi đầu rồi vẫn lẻ bóng một mình, sức ép của cô cũng lớn lắm chứ?

Tiền Đa Đa cảm thấy rất ấm ức, nỗi ấm ức này giống như lớp bột bia sau khi bị lắc mạnh, không giữ được cứ trào ra.

Từ nhỏ cô học hành chăm chỉ, có chí tiến thủ là vì cái gì?

Trải qua tháng bảy đen tối đấu tranh phấn đấu vào trường đại học nổi tiếng là vì cái gì?

Khó khăn lắm mới chen chân vào được công ty hiện nay, đấu đá sứt đầu mẻ trán mới ngoi lên được vị trí như bây giờ là vì cái gì?

Vậy mà tất cả những điều này đều không khiến mọi người hài lòng bằng việc con gái người ta vừa mới tốt nghiệp đại học đã được cưới hỏi hoành tráng. Nhà họ hàng không đi thì thôi, nói thật, những nơi đó, mời cô cô cũng còn không muốn đi.

Mùng một Tết cô và con gái cậu vợ ngồi trên ghế sofa nói chuyện phiếm, trước mặt là bánh kẹo mứt quất với đủ loại màu sắc,... Tết mà, nhà nào chẳng tràn ngập bầu không khí vui vẻ.

Mợ biết làm bánh trôi, nhân vừng đen, bên ngoài là bột gạo nếp, lúc bê lên, bát bánh trôi trắng muốt tròn trĩnh, hấp dẫn vô cùng. Từ nhỏ Tiền Đa Đa đã rất thích ăn món này, bê bát lên là ăn.

Ngồi bên cạnh là cô em họ của Viên Viên, biệt danh là “Bánh Trôi”, qua đó có thể thấy cô nàng thích món này như thế nào. Không ngờ lần này cô nàng lại ngồi một bên ngó cũng chẳng buồn ngó, bận gọi điện thoại, vừa nói vừa cười khúc khích, giọng nũng nịu khiến Tiền Đa Đa nổi cả da gà.

Đợi mãi cô nàng mới chịu tắt máy, “Bánh Trôi” lúc này mới sực nhớ ra bên cạnh còn có bà chị họ một năm mới gặp một lần, “Chị, hiện giờ chị vẫn còn làm ở UVL chứ?”.

“Ừ”. Đang mãi ăn, giọng Tiền Đa Đa lúng búng trong miệng.

“Vất vả nhỉ”. “Bánh Trôi” nhìn cô với vẻ thương hại, dùng thìa đảo miếng bánh trôi trong bát cố tình làm ra vẻ thờ dãi, “Em cũng muốn làm người năng động giỏi giang như chị, nhưng anh Khải Văn nói, anh không thích phụ nữ coi trọng sự nghiệp”.

Cổ họng nghẹn lại, Tiền Đa Đa liếc nhìn cô em.

Mẹ Tiền Đa Đa xúm vào, “Khải Văn? Có phải anh chàng mà Viên Viên đang yêu đó không?”.

Mợ cũng bước đến mở rộng chiến trường, cầm bàn tay tròn trĩnh trắng trẻo của con gái lên khoe mọi người. Kim cương lấp lánh lập tức làm lóa mắt mọi người. “Không phải như thế nữa đâu, hai hôm trước hai nhà vừa ăn cơm, bàn chuyện cưới xin, với nhau xong. Vì thế gần đây Viên Viên nhà em không chịu ăn cơm, đòi giảm béo. Con bé có chết cũng thích làm đẹp, để mặc áo cưới cho đẹp”. Nói xong mợ còn cười lớn tỏ vẻ ngại ngùng, vừa vỗ vào người mẹ Tiền Đa Đa vừa tỏ ý biết lỗi, “Đấy, Viên Viên nhà em lại cưới trước rồi, lúc đầu thì tưởng là được uống rượu mừng Đa Đa nhà chị trước!”.

Mợ là người Phúc Kiến, lấy chồng về đây từ rất lâu rồi, thỉnh thoảng vẫn lôi ra một hai câu tiếng quê mình, đặc biệt là khi tinh thần vô cùng cao hứng hoặc vô cùng hăng hực. Lần này đương nhiên là do vô cùng cao hứng.

Lúc đó Tiền Đa Đa cảm thấy sau lưng lạnh toát, nhìn vẻ mặt của mẹ, quả nhiên là không sai. Khoé mép mẹ giật giật, cố thốt ra một câu: “Chúc mừng nhé! Đến lúc đó nhất định chị sẽ mang phong bì đỏ lớn đến!”.

Trên đường về nhà, Tiền Đa Đa không nói câu nào chỉ chúí đầu lái xe, bên đường đều có người đốt pháo, rất rộn ràng, chỉ tiếc rằng trong xe không hề cảm nhận được bầu không khí rạo rức đó.

Về đến nhà, mẹ vút áo khoác lên ghế sofa, quay đầu đi về phòng. Cửa đóng rầm một tiếng, để lại Tiền Đa Đa và bố đứng nhìn nhau.

Sau đó, hai người ngồi xuống ghế sofa nói chuyện một lúc. Bố Tiền Đa Đa là giáo sư về hưu, cả đời điềm tĩnh quen rồi, người vợ mà ông lấy là trưởng phòng tuyên truyền của công ty gang thép trước kia, hai người ai yếu ai mạnh nhìn là biết. Sau khi ngồi xuống, trước khi nói chuyện ông thở dài trước, sau đó vỗ vỗ vai con gái, “Đa Đa à, con phải biết là thiên địa vạn vật đều có quy luật phát triển của riêng mình”.

Tiền Đa Đa cũng muốn thở dài. Bố điềm nào cũng tốt, chỉ có điều mỗi lần chuẩn bị nói chuyện về những vấn đề cuộc đời con người gì đó với cô, đều thích bắt đầu kể từ vũ trụ thuở hồng hoang, đợi đến khi nói đến chủ đề chính của câu chuyện ít nhất cũng phải mất nửa ngày. Nói thật, trong lòng cô cũng thấy thương đám học trò đó của bố.

“Bố ạ, có phải là bố muốn nói thời gian con lựa chọn bạn đời đã sắp trôi qua, nếu không tranh thủ thì rất có khả năng sẽ biến thành món hàng ế phải không?”. Tiền Đa Đa đã quen với việc phát biểu tổng kết vấn đề nên cô nhanh chóng đi thẳng vào chủ đề chính.

Con gái thẳng thắn như vậy, bố Tiền Đa Đa có phần không nói tiếp được nữa. Ông là người dạy môn quốc học, nói cái gì cũng phải dẫn sách, dẫn điển tích, chỉ tiếc rằng, cả hai người phụ nữ trong nhà đều không thích điềm này của ông, khiến ngay cả cơ hội phát huy ông cũng không có.

Nghĩ một lát, bố Tiền Đa Đa lại vỗ vai con gái, “Hoa nở đến lúc hái phải tranh thủ hái, đừng đợi hoa tàn chỉ hái được cành không”.

Tiền Đa Đa bực lắm, “Bố, không phải là con không muốn để cho người ta hái, mà là không có ai chịu hái”.

Cánh cửa vừa đóng rầm ban nãy lại bật mở rầm một tiếng, mẹ Tiền Đa Đa xông ra gầm: “Ai bảo con không chịu đi gặp gỡ người ta để tìm hiểu? Nơi con làm chẳng có thằng đàn ông nào bình thường, làm sao tìm được người nào để lấy!”.

Mẹ Tiền Đa Đa lấn át khí thế, Đa Đa và bố ngồi trên ghế sofa đều muốn ôm lấy đầu. Sau khi bình tĩnh trở lại, Đa Đa – một người từ nhỏ học hành giỏi giang, sự nghiệp thành đạt cảm thấy vô cùng phẫn nộ, cô đứng dậy nói lớn: “Thì cũng chỉ là lấy chồng đúng không? Con không tin là con không lấy được chồng. Bố mẹ cứ đợi đấy, năm nay con nhất định sẽ hoàn thành project này!”.

Vị trí hiện tại của Tiền Đa Đa là trưởng phòng trong khối thị trường. Những người trong công ty cùng cấp với cô hầu hết đều tầm ba mươi lăm tuổi, và cô là cô gái duy nhất, trong công ty nước ngoài coi trọng năng lực, phân cấp rõ rệt này, không thể nói là cô không thành công.

Chỉ tiếc sau khi bước ra khỏi công ty, sự thành công này không đáng một xu trong cuộc sống của cô, không ai cảm thấy tự hào vì sự thăng tiến nhanh chóng của Đa Đa. So sánh thì thấy, người tốt nghiệp chưa được hai năm đã chuẩn bị lấy chồng như Viên Viên mới là tấm gương để các chị em học tập.

Nghe nói, vị hôn phu của Viên Viên là Khải Văn yêu cô ấy từ cái nhìn đầu tiên, tình cảm rất sâu nặng.

Nghe nói, nhà chồng tương lai của Viên Viên rất khá giả, nhẫn đính hôn ít nhất cũng phải một carat trở lên.

Nghe nói, sau khi kết hôn Viên Viên có thể bắt đầu cuộc sống của một bà nội trợ, không phải bận rộn chín giờ sáng đi làm năm giờ chiều về nữa.

Nghe nói – có cần phải nói nữa không? Trên người Viên Viên đã chất đầy ánh hào quang, nếu còn nói nữa, Đa Đa sẽ bị mẹ mình quét ra khỏi cửa.

Chỉ có điều những điều trên không có sức hút lớn với Đa Đa.

Đi làm nhiều năm, cô cảm thấy mình cũng là người có tiền. Nhẫn kim cương một carat, chỉ cần không đeo ở tay trái, đeo ở tay phải hoàn toàn

không có gì khó khăn.

Còn về bà nội trợ, chắc chắn không phải là vấn đề mà cô quan tâm, mục tiêu tiếp theo của cô là giám đốc điều hành khối thị trường. Nhiệm kỳ của giám đốc điều hành hiện nay sắp hết, cấp trên đã bật đèn xanh từ lâu rằng cô là ứng cử viên số một.

Điều phiền hà duy nhất là phải tìm một người để cưới, tuy nhiên, từ trước tới nay Đa Đa là người làm việc có hiệu quả, nếu đã đặt ra mục tiêu cô liền nhanh chóng đúc kết kinh nghiệm thất bại của mình trước đây, rồi bắt tay vào sắp xếp biện pháp cụ thể.

So với những thành tích nổi trội trên các phương diện khác, trong lĩnh vực tình cảm, Tiền Đa Đa được coi là người thất bại hoàn toàn.

Mối tình thanh mai trúc mã thời cấp ba, hai người tay nắm tay thề non hẹn biển, ngày lễ Valentine ngồi tàu đến Tô Châu, ngờ nghịch tặc mưa cả một ngày, đứng trước cửa nhà vừa hắt xì hơi vừa hôn nhau, lúc bố bước đến cũng không phát hiện ra.

Kết quả ra sao?

Vào đại học liền đường ai nấy đi, nhiều năm sau gặp lại, dáng vẻ năm xưa như thế nào cũng không còn nhớ nữa.

Lúc mới vào công ty, được một thiếu gia của công ty nọ để ý, hàng ngày đều được tặng một bó hoa tươi. Lúc đó sếp trực tiếp của cô là một chị rất giỏi gần ba mươi tuổi, chị cho rằng đây là những trò lãng nhách. Một buổi chiều nọ chị nói chuyện rất lâu với cô, “Đa Đa, chị đánh giá cao năng lực của em. Tiền đồ xán lạn phải nắm trong tay mình”.

Sau đó thiếu gia nọ rất bực mình vì cô thường xuyên phải làm thêm giờ, đi công tác, cuối cùng hậm hực chia tay. Vị sếp trực tiếp đó lại được khai hoa kết quả, bỏ qua cơ hội thăng tiến và lấy một ông chồng Tây, vui mừng

thu dọn hành trang sang Pháp, nhưng chị cũng không nuốt lời, vị trí lãnh đạo trực tiếp truyền lại cho cô.

Thực ra hai lần trước cũng còn tốt, mỗi tình thứ ba mới là mỗi tình khiến Đa Đa bị tổn thương thực sự. Lúc đó cô đã hai mươi bảy tuổi, cô bị phái sang Singapore. Trong cuộc họp thường niên của công ty, cô đã có cuộc nói chuyện dài năm phút với giám đốc điều hành bộ phận phát triển của tổng công ty ở Singapore, cảm thấy giữa hai người như có dòng điện chạy qua. Sau đó là đi dạo dưới trăng, ăn tối dưới ánh nến, những giây phút làm tình tuyệt vời, tất cả đều thỏa mãn mọi giấc mơ thời thiếu nữ của cô. Tưởng rằng việc cầm tay nhau bước vào lễ đường là chuyện đương nhiên sẽ phải đến, nhưng hợp đồng hai năm đã hết, Đa Đa phải về Thượng Hải làm trưởng phòng trong khối thị trường, lúc này anh giám đốc điều hành mới như người vừa bừng tỉnh sau giấc mộng, giật mình nắm tay Đa Đa hỏi: “Đa Đa, tại sao em lại về? Em về thì chuyện chúng mình sẽ đi đến đâu? Anh không thể rời Singapore được”.

Đa Đa thở hỗn hển. Anh không thể rời Singapore, vậy thì chức trưởng phòng trong khối thị trường của cô ở Thượng Hải sẽ thế nào? Hai người đã tạm biệt nhau trong nỗi hậm hực, sau đó lại cãi nhau mấy lần, vị giám đốc điều hành không chịu từ bỏ cơ nghiệp đã gây dựng nhiều năm của mình ở Singapore, Đa Đa cũng nhất quyết đòi quay về Thượng Hải tiếp tục sự nghiệp của cô, cuối cùng hai người quyết định chia tay. Đa Đa về đến Thượng Hải không lâu thì được tin anh chàng giám đốc điều hành đã đính hôn. Đầu này cô còn chưa kịp gặp nhấm vết thương thì thiệp cưới của đầu bên kia đã gửi đến tay mọi người.

Thực sự đúng là vận tốc ánh sáng. Nếu biết sớm kết hôn là chuyện đơn giản như vậy thì Đa Đa việc gì phải dốc lòng với một niềm tin The one và sống tới ngày hôm nay?

Không sao cả, đàn ông làm được thì cô nhất định cũng sẽ làm được. Đa Đa ngắm mình trong gương và thề rằng, thì cũng chỉ là tìm người để lấy?

Hãy xem cô tức chiến tức thắng như thế nào.

Năng suất làm việc của phụ nữ nhà họ Tiền đều rất cao, sau khi con gái thốt ra như vậy, mẹ Đa Đa liền tranh thủ cơ hội nghỉ Tết, thông báo một vòng, lập tức danh sách các ứng cử viên được lựa chọn để tìm hiểu đã xếp thành hàng dài.

Địa điểm gặp gỡ buổi xem đầu tiên là khách sạn Hoa Viên. Bên nam hơn ba mươi tuổi, lái xe BMW, lúc ngồi xuống không thèm nhìn thực đơn, đầu tiên là gọi món yến sào vây cá mập. Đa Đa lập tức nhớ đến cậu bạn trai thiếu gia của mình trước đây, vì thế câu đầu tiên mà cô hỏi là: “Anh có yêu cầu gì đối với người vợ tương lai của mình sau khi kết hôn?”.

Đa Đa xinh xắn, đối phương tỏ ra rất hài lòng. Lúc này, anh ta vừa dùng chiếc khăn ăn trắng muốt lau mép, vừa mỉm cười trả lời: “Đương nhiên là ở nhà chăm chông dạy con rồi. Bố mẹ anh là người kiểu cũ, thích ồn ào, tốt nhất là sinh mấy đứa con”.

Đa Đa phản ứng nhanh, “Có cần ba năm sinh hai đứa không?”.

Đối phương vẫn chưa ý thức được vấn đề, mắt sáng lên: “Nếu thế thì tuyệt vời quá”.

Đúng là gặp gỡ cũng hay, ngay từ đầu đã tìm hiểu được một cách triệt để đối phương, đúng là không có gì tuyệt vời hơn. Đa Đa mỉm cười nuốt miếng yến sào cuối cùng, lúc nói lời tạm biệt, đầu không ngoảnh lại.

Rút kinh nghiệm từ lần gặp đầu tiên, lần gặp gỡ thứ hai được sắp xếp với một anh luật sư. Nghe nói là trụ cột của một văn phòng luật sư nào đó, tự giới thiệu về mình rất đâu ra đấy, lúc bước ra khỏi khách sạn nhìn thấy xe của Đa Đa, anh ta nghiên cứu kỹ càng hồi lâu, sau đó hỏi một câu hỏi rất chuyên ngành.

“Cô Tiền này, rốt cục thu nhập hàng tháng của cô là bao nhiêu?”.

Đúng là luật sư có khác, sắc bén thật. Đa Đa nhìn lên trời.

Sau khi về, người làm mỗi có nhắn lại rằng, đối phương cảm thấy mọi điểm của Đa Đa đều tốt, chỉ có điều, có lẽ là năng lực hơi cao một chút. Hai vợ chồng cần phải hỗ trợ cho nhau thì tốt hơn, nếu như cả hai đều mãi lặn lội ở ngoài, thì ai sẽ là người chăm sóc gia đình đây?

Thôi vậy, hỗ trợ thì hỗ trợ. Người thứ ba mà Đa Đa gặp gỡ là anh làm về IT. Nhìn tướng mạo là biết rất thật thà trung hậu, công việc là chín giờ đến công ty làm lập trình máy tính năm giờ chiều thì về, làm xong thì đợi chương trình đó xảy ra vấn đề, sau đó anh có thể làm traten một lần nữa, dốc sức giải quyết vấn đề.

Ưu điểm của anh làm IT này rất rõ nét, yêu cầu đặt ra với vợ không cao như yêu cầu đặt ra cho máy tính, chỉ cần không xuất hiện tình huống vợ đập máy tính, mọi việc đều có thể thương lượng một cách dễ dàng.

Mẹ Đa Đa cảm thấy rất hài lòng, Đa Đa cũng không bài xích. Đăng nào thì cũng không phải chuyện trò nhiều với một anh chàng suốt ngày ôm chiếc máy tính, cả hai đều không đặt ra yêu cầu cao cho đối phương, sống với nhau cũng cảm thấy thoải mái.

Thế là hẹn hò mấy lần, cuối cùng anh chàng IT đã dựa theo trình tự thông thường, một buổi tối nọ ăn tối xong rụt rè nắm tay Đa Đa.

Trời mùa đông, bàn tay anh chàng lại ướn nhoèn nhoẹt, vằng trán phía trên cặp kính cũng lấm tấm mồ hôi, xem ra là không có kinh nghiệm, căng thẳng quá.

Lúc đầu Đa Đa cảm thấy buồn cười, định nhếch mép lên, không ngờ lại rơi nước mắt, anh chàng IT giật mình, luống cuống không biết phải làm thế nào, đứng trên đường, mắt trợn trừng trừng nhìn cô.

Xin lỗi xong thì trốn về nhà, Đa Đa ngồi trong xe khóc như hồi nhỏ bị cô giáo đổ oan cho là quay cóp trong giờ kiểm tra.

Cô nhớ đến ngày trước còn ở Singapore, sau buổi làm đêm, hai người cùng nhau ra phố tìm nhà hàng bán sườn heo hầm thuốc bắc; ngày mưa lúc xuống xe bên đường có vũng nước, người đàn ông mở cửa xe đưa tay ra, hai bàn tay áp vào nhau, mười ngón đan xen, sau khi nhẹ nhàng nhảy lên vệ đường, cô ngẩng đầu lên, hai người liền nhìn nhau cười.

Rõ ràng là đã từng có những giây phút vui vẻ, chỉ có điều đối với đàn ông, trong lòng có vô số cánh cửa, trong mỗi cánh cửa đều có thể có một người phụ nữ đang sống, không xung đột với nhau, càng không ảnh hưởng đến việc anh quay người lại dắt tay một người khác đi hết cuộc đời.

Còn phụ nữ chỉ có một căn phòng, một người đi rồi mới có thể để một người khác vào ở. Trong trái tim Đa Đa căn phòng đó đang trống trải, nhưng mà là cả đời! Lẽ nào sẽ phải sống qua ngày với một căn phòng trống trải ư?

Vẫn tưởng rằng lấy chồng rất đơn giản, không ngờ ba lần gặp gỡ với người mà người quen giới thiệu đều thất bại, Đa Đa đã tổng kết rút kinh nghiệm, sau đó kết luận được rút ra là vấn đề vẫn nằm ở phía mình.

Mục tiêu của cô là lấy chồng, điều kiện đi kèm là không được để ảnh hưởng đến công việc và cuộc sống của mình. Chỉ có cuộc hôn nhân ăn ý cùng chí hướng mới có thể duy trì được nền hòa bình, giúp đỡ lẫn nhau cho những năm tháng dài đằng đằng sau này. Trên đời này không có chuyện gì là mười phen vẹn mười, muốn có được một số thứ thì phải từ bỏ một số thứ khác, sự cuốn hút nam nữ đơn thuần thật quá vô lý, cái mà cô tìm không phải là liều thuốc phiện tinh thần.

Nghĩ thì rất hay rất đẹp, nhưng đã là ăn ý, thì phải ngang tài ngang sức, người như thế một chốc một lát cô biết tìm ở đâu?

Trong lòng không vui, lúc gần hết giờ làm Đa Đa liền gọi điện thoại cho người bạn thân lâu năm của mình là Y Y, hẹn cô ấy ra nói chuyện giải sầu.

Y Y là bạn thân nhất của Đa Đa, ngay từ khi còn đi mẫu giáo hai người đã là bạn chí cốt của nhau, đi đâu cũng thân mật, mãi cho đến khi tốt nghiệp cấp ba vẫn ngày ngày đi đâu cũng có đôi, cặp hoa khôi cùng lớp cùng trường.

Từ lâu Đa Đa rất khâm phục người bạn thân xinh xắn dễ thương của mình, chủ yếu là do mục tiêu sống như thép của cô và những thành tích lớn lao như ý muốn mà cô đạt được với thái độ sống không đạt được mục đích thề quyết không chịu lùi bước.

Hồi sáu tuổi, ước mơ của Đa Đa là được làm lớp trưởng, ước mơ của Y Y là sau này lớn lên sẽ lấy một ông chồng giàu có.

Năm mười hai tuổi, ước mơ của Đa Đa là đứng đầu khối về kết quả học tập, lúc lên sân khấu nhận phần thưởng cười rất tươi, ước mơ của Y Y là sau này lớn lên sẽ lấy một ông chồng giàu có.

Năm mười tám tuổi, ước mơ của Đa Đa là thi đỗ vào trường đại học top đầu, sau khi tốt nghiệp được phát triển tài năng, ước mơ của Y Y vẫn là lấy một ông chồng giàu có.

Năm hai mươi hai tuổi tốt nghiệp đại học, Đa Đa – người thực hiện thành công mọi ước mơ đã được vào làm việc ở công ty UVL – một công ty mà nhiều người hằng mơ ước. Còn Y Y thì sao, sau mấy năm tìm hiểu với một triệu phú bất động sản, cuối cùng đã đạt được như mong muốn, dắt tay người đàn ông của mình vào lễ đường, không phải đi làm ngày nào mà chuyển từ tháp ngà này sang tháp ngà khác một cách hết sức thuận lợi.

Đầu bên kia điện thoại có phần ồn ào, rõ ràng là Y Y đang đi shopping, bên tai còn vang lên tiếng chào rất lịch sự của cô nhân viên phục vụ. Đa Đa thở dài, “Cậu lại đi mua đồ à?”.

“Chuyển mùa mà!”. Y Y cười khúc khích, “Cậu đang ở đâu vậy?”.

“Vẫn đang ở công ty, muốn tìm cậu nói chuyện”.

“Được thôi! Được thôi!”, Y Y hồ hởi đáp lại, “Tớ đợi cậu ở chỗ cũ nhé?”.

Chỗ cũ mà Y Y vừa nói nằm ở trung tâm thành phố, ngay bên cạnh Mai Long Trấn, là cứ điểm hoạt động quen thuộc của bọn họ, vì thế hẹn đi hẹn lại đều là một địa điểm.

Đa Đa không thích lái xe ở khu vực trung tâm thành phố, đặc biệt là giờ tan tầm, tắc nghẽn cả ba cây số, lãng phí xăng dầu, càng lãng phí thời gian. Vì thế cô đỗ xe ở bến tàu điện ngầm gần công ty nhất, sau đó ngồi tàu điện ngầm - phương tiện giao thông tiện lợi nhất.

Trong tàu điện ngầm, người đông như kiến, hành khách mặt mày căng thẳng, người thì cắm đầu vào chiếc điện thoại di động, người thì ngồi đọc báo nghiêm túc, những người không có việc gì làm thì hờ hững ngắm những tấm biển quảng cáo bên ngoài. Các đôi tình nhân thì hoàn toàn khác, người đông đến mấy cũng thân mật tay trong tay, lúc nói chuyện ghé sát vào tai nhau, giống như những cặp song sinh dính nhau.

Đa Đa rất ít khi đi tàu điện ngầm, bình thường cô cũng không có cơ hội rỗi rãi như thế này, vì thế lúc này cô ngồi ở chiếc ghế cuối cùng nhìn ngắm một cách thích thú.

Trong tàu điện ngầm rất ẩm, ngồi lâu cũng thấy buồn ngủ. Cô đổi tư thế ngồi, đặt túi xách lên trên đầu gối, tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi bến mình cần xuống.

Có người giơ các tờ báo được gấp cẩn thận với đủ màu sắc khác nhau, đi từ hết toa này đến toa khác để rao bán, còn có một đứa trẻ mười mấy tuổi

bước đến chỗ từng người để phát tờ rơi quảng cáo, rất nhiều người khua tay từ chối, chỉ trong nháy mắt đứa trẻ đó đã lại gần chỗ Đa Đa.

Bên tai vang lên tiếng thông báo đã đến điểm dừng, Đa Đa ngồi trong toa tàu cuối cùng, vội vàng chuẩn bị đứng dậy. Đứa trẻ phát tờ rơi quảng cáo đã bước đến trước mặt cô, gương mặt đen sạm, nhìn vào mắt cô, đôi mắt đó khá sáng, chỉ có điều ánh mắt có phần lẩn tránh, chỉ trong nháy mắt đã lướt nhìn cô một lượt từ đầu đến chân.

Đa Đa tưởng rằng cậu ta sẽ nhét tờ rơi vào tay mình, bèn cúi người đưa tay khua khua. Cửa đã bật mở, cô vội bước ra, chỉ trong tích tắc, túi xách của cô bị giật mạnh, thoắt cái đã bị thằng bé đó túm lấy chạy mất.

Chưa bao giờ gặp tình huống như thế này, Đa Đa luống cuống không biết phải làm gì. Hồi còn học trong trường đại học, cô đã từng tham gia đội bóng chuyền nữ, phản ứng đương nhiên là không chậm, tay vừa buông túi ra liền ra sức túm lấy thằng bé đó, nhưng rõ ràng là đối phương rất lành nghề, đầu ngón tay của Đa Đa chỉ chạm được vào vạt áo nó, nhưng nó đã thoát được ra ngoài, tốc độ nhanh như gió.

Không kịp hô hào ai, Đa Đa co giò đuổi theo, chỉ tiếc rằng lúc này bộ quần áo công sở đang mặc trên người đã trở thành gánh nặng lớn nhất, cô vẫn chưa chạy ra khỏi toa tàu, suýt nữa thì vấp ngã vì gót giày nhọn kẹt vào cửa.

Trên thắt lưng có một lực khác, rất mạnh giữ lấy cô, thế giới trước mắt cô giống như cảnh quay trong một bộ phim điện ảnh hậu hiện đại, cô bất ngờ quay một vòng, sau khi đứng vững mới nhìn thấy bên cạnh mình có một bóng người lao về hướng thằng bé đó chạy. Cửa toa tàu điện ngầm phía sau lưng đóng lại, sau đó là tiếng tàu điện ngầm khởi động.

Tàu chạy tạo ra một luồng gió, thổi tung tóc cô, mọi người xung quanh đều dừng chân nhìn về phía trước. Thằng bé với nước da đen bóng cầm

chiếc túi chạy như bay, bất chấp mọi nguy hiểm, nó co chân vượt qua hàng rào, và người đàn ông đuổi theo nó rất khoẻ mạnh, nhanh nhẹn, khi chạy nhìn giống như một loài động vật họ mèo nguyên thủy, trong tiếng la ó đã áp sát được thằng bé đó, đưa tay tóm lấy chiếc túi xách trong tay thằng bé.

Hai tay Đa Đa vuốt lại mái tóc rối bời của mình, cổ họng ngắc ngứ, mắt trân trân nhìn thằng bé đó ném túi xách của mình ra phía sau rồi tiếp tục bỏ chạy.

Lúc bảo vệ tàu điện ngầm hốt hải chạy đến, mọi việc đã kết thúc, bên cạnh có tiếng vỗ tay khen ngợi, người đàn ông đó dừng lại, nhặt chiếc túi xách dưới đất lên quay đầu lại nhìn, ngoác miệng ra cười.

Đa Đa cảm thấy mình đón lấy chiếc túi xách vừa bị cướp trước ánh mắt của bao người, tim vẫn còn đang đập thành thịch, sau khi nhìn rõ gương mặt của vị anh hùng ở cự ly gần, tần suất đập của tim càng có xu hướng mất kiểm soát.

Không có cách nào cả, người người đều yêu cái đẹp, huống hồ anh chàng trước mặt này vừa dùng hành động thực tế của mình để chứng minh mình là tấm gương vừa đẹp trai lại giỏi giang.

Trời lạnh như thế này, bên trong chiếc áo khoác của động vật họ mèo chỉ mặc một chiếc áo thể thao mỏng, mũ lông thòng lộn ra bên ngoài, chiếc quần thể thao rộng chùng xuống, phía dưới đương nhiên là một đôi giày thể thao màu tím than rất thích hợp để chạy.

Mặc dù ăn mặc rất bụi, nhưng kết hợp với gương mặt vừa cười là rạng rỡ đó của anh chàng lại hợp vô cùng, chiếc túi xách xinh xắn của cô trở nên vô cùng cộc cạch trong tay anh. Đa Đa vội đón lấy rồi cảm ơn: “Cảm ơn, cảm ơn anh, thật là cảm ơn anh quá”.

Nụ cười đó đột nhiên khựng lại, nhưng lập tức trở lại như cũ, “Không có gì cả, lần sau nên cẩn thận”.

Còn có lần sau nữa ư? Đa Đa thề từ nay về sau nếu còn đi tàu điện ngầm thì nhất định phải như Hoàng Kế Quang ôm bọ thuốc nổ chết cũng không chịu rời tay.

Sắp đến giờ rồi, cô lại cảm ơn một lần nữa rồi bắt đầu bước về phía trước, không ngờ động vật họ mèo lại bước đi theo cô.

“Đi đâu vậy? Đang vội ư?”.

Ý, Đa Đa thốt lên trong lòng, câu này nghe có vẻ như đang bắt chuyện thì phải? Tuy nhiên khi quay đầu sang nhìn người đàn ông bên cạnh, cô lập tức từ bỏ suy nghĩ tưởng bở đó.

Trẻ trung là nhất rồi! Ánh mắt cô liếc sang có chút ghen tị. Hai người nhìn hoàn toàn không xứng đôi, có lẽ là cùng đi về một phía, không có chuyện gì nên hỏi đôi ba câu.

“Hẹn bạn đi ăn cơm”.

“Bạn trai à?”.

Hả? Mắt Đa Đa bắt đầu trợn trừng, câu này hỏi quá động chạm đến đời tư của người khác thì phải? Nhìn kỹ người đàn ông bên cạnh một lần nữa, anh ta đang cúi đầu cười, phải nói sao nhỉ? Đa Đa có vẻ hơi ác khi lúc này chợt nhớ đến bộ phim thần thoại đã từng xem – Năng xuân rục rở Trư Bát Giới.

Nụ cười tươi như thế này, nếu là cô nữ sinh trẻ nào khác chắc chắn sẽ phải ngất ngây con gà tây. Cũng đúng, cô cũng có phần ngất ngây. Nhưng là cậu em, quả thật là lãng phí, Đa Đa là người có nguyên tắc.

“Có thể cho tôi số điện thoại của em được không?”. Động vật họ mèo tiếp tục cười, sau đó đưa tay vào túi quần, “Hay là để tôi đưa cho em nhé?”.

Chủ động thẳng thắn thế ư? Lần này Đa Đa muốn mình không tưởng bở cũng không được, “Xin lỗi anh, tôi đang vội thật mà”.

Hai người đã lên đến thang máy cuốn. Anh chàng vẫn đang cười, chỉ có điều nụ cười không còn tươi như lúc trước nữa, “Đừng đùa nữa được không? Lẽ nào em không cảm thấy tôi rất quen hay sao?”.

Tiếp theo đó có phải anh chàng sẽ nói, lẽ nào em không có cảm giác rằng năm trăm năm trước chúng ta đã quen nhau ư? Đa Đa cảm thấy trước mắt tối sầm, trong lòng bắt đầu lo lắng, hay là kẻ biến thái nhỉ? Lẽ nào sự việc ban nãy có âm mưu từ trước ư? Không thể, Tiền Đa Đa này làm sao lại có phúc được lọt vào mắt xanh kẻ biến thái hạng sang này?

May mà lối ra đã ở ngay trước mặt, Đa Đa rảo bước ra khỏi thang máy, “Tôi có hẹn với một người, tôi đi trước nhé! Hôm nay thật là cảm ơn anh quá, tạm biệt”.

Lần này anh chàng không đuổi theo nữa, Đa Đa rảo bước nhanh về phía trước, cảm thấy sau lưng bị người ta nhìn chằm chằm, nhưng cô không dám ngoái đầu nhìn lại. Đi một đoạn rất xa mới cẩn thận quay lại nhìn.

Mắt cô không tốt lắm, nhưng anh chàng đó dù đứng trong dòng người cũng rất nổi bật, vì thế cô vẫn nhận ngay ra dáng anh chàng.

Anh chàng vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ, hai tay đút túi quần, đứng bên thang máy nhìn cô, nhìn thấy cô quay đầu nhìn, vẫn nhếch đôi lông mày lên cười một cái, lại còn nhún nhún vai.

Người có nguyên tắc như Đa Đa đã giật mình, chân trái loạng choạng hơn chân phải hai nhịp. May mà ở đây đường bằng phẳng, cô đã nhanh chóng giữ được thăng bằng, không ngoái đầu lại nữa, mục tiêu kiên định, tiếp tục tiến về phía trước.

Bước vào quán cà phê, vừa nhìn Đa Đa đã phát hiện ra Y Y. Cô ấy ngồi trên chiếc ghế sofa gần cửa sổ, tay giở cuốn tạp chí, mái tóc vừa làm xong uốn lượn có trật tự, móng tay đặt trên trang giấy art màu hồng nhạt lấp lánh, tất cả đàn ông đều nhìn về góc đó một cách vô tình hay hữu ý.

Lúc đến Đa Đa bước rất nhanh, đôi giày đế vuông cạch cạch giẫm nát áo tường muốn bước tới bắt chuyện của đám đàn ông. Cô vút chiếc túi công sở xuống ghế sofa, sau đó ngồi phịch xuống.

Y Y cau mày, “Lại là đồng phục công sở, không mặc được cái gì cho ra dáng con gái hay sao?”.

“Đi làm mà! Ai được như cậu ngày nào cũng là ngày nghỉ! Đi ăn nhé?”.

“Không vội, bàn mà tớ đặt còn phải đợi nửa tiếng nữa, nói chuyện một lát rồi qua đó”.

“Ừ”. Cũng phải, vừa nãy Đa Đa bị một phen giật mình, giờ phải ngồi xuống chờ cho hết sợ.

Địa điểm này là cứ điểm quen thuộc của họ, Đa Đa không cần phải xem thực đơn, gọi thẳng một cốc moca hạnh nhân to.

“Sao lại có thời gian rỗi đi ăn cùng tớ, không phải cậu đang hẹn hò với người nào đó sao?”. Y Y rất có hứng thú với tình hình gần đây của Đa Đa, vút cuốn tạp chí sang một bên bắt đầu tò mò.

“Đừng nhắc nữa”. Nói đến chuyện đi gặp các anh chàng do người quen làm mối là Đa Đa lại bực mình, “Còn cách quá xa so với yêu cầu của tớ”.

“Thế cậu muốn tìm người như thế nào? Hay là đổi một người nữa xem sao? Để tớ nói chuyện với Steve xem anh ấy có người bạn nào tốt không để giới thiệu”.

Steve chính là ông chồng triệu phú của Y Y, tên tiếng Trung có phần hơi quê, tên là Ngưu Chấn Thanh, Y Y cảm thấy gọi không hay nên kiên quyết gọi tên tiếng Anh của anh.

“Không cần đâu, tớ cảm thấy những ông được dặt mỗi đó đều có vấn đề, vẫn nên tự tìm thì hơn”.

“Không phải cậu muốn kết hôn đó sao? Những người đàn ông chịu đi gặp gỡ mới là những người một lòng muốn kết hôn, còn những người khác...”.

Y Y xua xua tay, móng tay tĩa gọn gàng, lấp lánh, “Hơn nữa, đến giờ này mà cậu vẫn còn ra sức làm thêm giờ, làm gì có anh chàng nào chịu nổi!”.

Moca hạnh nhân đã được mang đến, Đa Đa bưng cốc cafe nóng hồi lên thờ dãi, “Lấy gì giải sầu đây? Chỉ có công việc thôi. Dù thế nào thì công việc cũng không phản bội tớ. Còn việc lấy chồng, nửa tốt nửa xấu. Mỗi người có một quan điểm riêng”.

Lúc đầu Y Y rất hào hứng, nghe xong câu này bèn im lặng một phút, nhưng cũng chỉ là một phút, sau đó lại tiếp tục chủ đề trước đó của mình, “Thế kết quả của cái mỗi người có một quan điểm riêng của cậu là gì? Rồi cục cậu có định lấy chồng nữa không?”.

“Lấy chứ”. Đa Đa đặt cốc cafe xuống nói. “Tớ đã hứa với mẹ tớ rồi, đăng nào tớ cũng đã nghĩ kỹ rồi, tức là tìm một đối tác để hợp tác”.

“Đối tác để hợp tác?”. Từ này mới mẻ, Y Y trợn tròn mắt hỏi, “Thế có nghĩa là gì? Có cần ký hợp đồng không?”.

“Tức là tìm một người đàn ông có thể chấp nhận được. Mọi người đều vì mục đích kết hôn mà gặp nhau, lúc cần ra mắt đừng để mất mặt, lúc cần

thực hiện nghĩa vụ thì giúp một tay là được, còn bình thường thích làm gì thì làm. Nếu anh ta muốn ký hợp đồng thì tớ cũng không ngại”.

“Không cần tình yêu ư?”.

“Tình yêu á?”, Đa Đa thờ dài, “Lần trước nghe thấy từ này hình như là kỹ Phấn Trắng thì phải”.

Y Y bụm miệng cười, “Cậu nghĩ kỹ rồi ư? Đã nói chuyện này với mấy đối tượng đã gặp gỡ trước đó chưa? À, tớ biết rồi, họ đã bỏ của chạy lấy người vì sợ cậu rồi”.

“Gì cơ, tớ chưa nói gì về chuyện này cả”, Đa Đa thờ dài, cúi đầu nói với vẻ chán nản, “Lúc chưa gặp tớ cảm thấy điểm nào của tớ cũng rất tốt, vừa xuất hiện trong bầu không khí đó, thì tạch, tớ chỉ là mớ rau cải bẹ ế, đâu chẳng dám ngẩng lên”.

Y Y đã được nghe kể về ba lần xem mặt của Đa Đa, nghĩ một lát rồi hỏi: “Có phải là cậu kén cá chọn canh quá không? Hai anh chàng đầu tiên chắc chắn là không được rồi, nhưng anh chàng làm IT đó cũng hợp đấy chứ? Các cậu đã mấy lần hẹn hò với nhau còn gì?”.

Đa Đa úp tay lên trán tỏ vẻ bất lực, “Kiểu gì thì cũng phải để con người tớ chấp nhận mới được chứ, chỉ mỗi cầm tay thôi tớ đã không chịu được rồi, về sau còn phải quan hệ thể xác nữa chứ”.

Y Y cười ngất, nửa người ngả xuống tay vịn của ghế sofa, vừa lau nước mắt vừa nói: “Hiểu rồi, yêu cầu về thể xác của cậu với đối tác cũng cao đó nhì. Thôi được, cứ giao cho tớ, tớ biết cậu cần tìm một người đàn ông như thế nào rồi, lần này cam đoan là sẽ ok”.

“Sao cậu lại biết tớ cần tìm người đàn ông như thế nào? Ngoài những yêu cầu vừa nói, tớ vẫn phải có nguyên tắc nữa đấy”. Đa Đa nhếch nhếch lông mày.

“Tớ biết”. Từ nhỏ Đa Đa đã là cô bé có nguyên tắc, làm sao Y Y không hiểu chứ, “Không tìm anh chàng nào nhỏ hơn mình, không tìm người nước ngoài, hiểu rồi hiểu rồi, đợi tớ nhé”. Y Y chớp chớp mắt với cô như hồi còn bé.

“Được, thế thì tớ giao tớ cho cậu đấy. Đi ăn cơm thôi, tớ đói chết đi được”. Đa Đa đã chai lỳ trước những chuyện mối lái, nói xong cô cũng chẳng buồn để tâm, đặt cốc moca xuống kéo cô bạn.

Hôm sau, người có nguyên tắc như Đa Đa vẫn đi làm như bình thường. Dự án sản phẩm mới kéo dài hai năm do cô phụ trách đã bước vào giai đoạn cuối, đang vòng điều tra cuối cùng trước khi đưa vào thị trường, tiến hành báo cáo từ khắp các nơi gửi về xếp thành một chồng dày, cả nhóm công tác đều bận tối mắt tối mũi.

Từ sáng đến tối vùi đầu làm việc, Đa Đa hận mình không có được ba đầu sáu tay, làm hết được đồng việc đang chất cao như núi trước mặt, tuy nhiên bận cũng có cái lợi, bận là quên hẳn chuyện về đàn ông. Quả đúng là như vậy, lấy gì giải sầu? Chỉ có công việc.

Đến lúc sắp hết giờ làm mà công việc vẫn chưa giải quyết xong, Đa Đa gọi vị trợ lý mới đến vào phòng làm việc.

“Jennie, đợi một lát bên Nhật Bản sẽ có cuộc hội nghị qua điện thoại, thông báo cả nhóm chuẩn bị đi nhé”.

“Trưởng phòng, hôm nay em không thể làm thêm giờ được”. Jennie nói rất quả quyết.

“Tại sao?”, Đa Đa lộ vẻ thắc mắc.

“Hôm nay là sinh nhật boy friend của em, bọn em muốn đi ăn cơm với nhau để chúc mừng anh ấy”.

“Ừ. Sau khi kết thúc hãy đi, tiện thể cho chị gửi lời chúc mừng sinh nhật nhé”. Đa Đa còn nhớ bạn trai của Jennie, rõ ràng là gương mặt bán hàng ở đầu đường mà lần nào cũng giày da complet phong độ ngời ngời xuất hiện ở tầng dưới đợi bạn gái, thỉnh thoảng còn thấy anh chàng cầm hoa làm bộ dạng kẻ si tình, lần nào cũng khiến cô phải che mặt đi qua mà không nói câu nào.

“Không được, nhà hàng đã đặt từ lâu rồi, nếu em làm thêm giờ, chắc hẳn anh ấy sẽ không vui”.

Thế thì để anh ta không vui cũng có sao, cô chỉ muốn tặng câu nói này cho vị trợ lý, nhưng trước khi mở miệng Đa Đa đã nhìn thấy vẻ kiên nghị trên mặt cô trợ lý, nghĩ một lúc rồi kìm lại.

Người phụ nữ hạnh phúc trong hôn nhân và tình yêu ngọt ngào đều có một nội lực, nội lực này không thể miêu tả, nhưng lại toát từ trong ra ngoài. Cho dù tính cách của họ như thế nào, khiêm nhường nhũn nhặn hay ghê gớm mạnh mẽ, luôn gây cho người ta một cảm giác rằng, tôi có người làm hậu thuẫn, tôi không sợ gì hết, cả thế giới không coi tôi ra gì nhưng tôi vẫn là báu vật của một người nào đó.

Nếu là trước kia, chắc hẳn Đa Đa sẽ giống như vị sếp trực tiếp ngày xưa của mình, sẽ cười khẩy trước cảm giác này, sau đó lấy ví dụ thực tế để nói về những vấn đề về triết lý nhân sinh phụ nữ nên lấy gì làm trọng với cô trợ lý nhỏ. Tuy nhiên loạng chà loạng choạng đi đến ngày hôm nay, đặc biệt là sau khi trải qua ba lần xem mặt đau khổ, Đa Đa quyết định không nói gì.

Con đường của mỗi người đều không giống nhau, giống như cô và Y Y, mỗi người một lý tưởng, nói nhiều cũng vô ích.

Cuộc hội nghị qua điện thoại diễn ra rất thuận lợi, đến lúc kết thúc đã gần bảy giờ. Từ chối lời mời đi ăn lẩu của đồng nghiệp, Đa Đa ở lại văn phòng sắp xếp giấy tờ.

Lúc ra khỏi thang máy gặp ngay giám đốc khối thị trường, ăn mặc quần áo công sở chỉnh tề, nhìn thấy cô, mặt mày rạng rỡ: “Đa Đa à, sao em về muộn thế?”.

Đúng là muộn thật, nhưng cũng chỉ có những sếp nữ độc thân như các cô mới đầu tắt mặt tối như vậy, những người đã chồng con đẽ huề, đến giờ ai chẳng phi về như bay, mất tằm mất tích?

Hai người đồng bệnh tương lân, cùng đến quán bar ở góc đường. Giám đốc khối thị trường là người Australia, năm nay đã ba mươi tám tuổi, che giấu thế nào, khóe mắt vẫn có nếp nhăn. Lúc này chị bưng cốc rượu lên, tay chống cằm, hỏi Đa Đa: “Sao vậy nhỉ? Thoáng một cái mà đã đến ngày hôm nay?”.

Đa Đa có quan hệ rất tốt với vị giám đốc điều hành này, biết nhiệm kỳ của chị sắp hết, rất nhiều cảm xúc. Đa Đa nhẹ nhàng an ủi chị: “Tiếp theo chị sẽ sang châu Âu à? Paris hay Luân Đôn? Đều là những chỗ tốt”.

“Đến chỗ nào mà chẳng giống nhau. Công ty đã sắp đặt trước từ lâu”. Giám đốc điều hành thở dài, “Lúc vào UVL mới hơn hai mươi tuổi, thoáng một cái mà đã hơn mười năm rồi, thế giới chỗ nào cũng đã từng đặt chân đến, trước đây nhấc chân lên là có sức bật, bây giờ thì hết hẵn rồi, chỉ muốn nghỉ ngơi thôi”.

“Nếu mệt thật thì chị nên tranh thủ cơ hội này nghỉ ngơi một thời gian, sẽ ổn thôi”.

“Du lịch?”. Giám đốc điều hành nhìn Đa Đa cười, góc tường của quán bar có một quả cầu phóng cổ, cô chỉ vào nó xê dịch ngón tay, “Ngay cả Bắc Cực cũng đi rồi, ở đâu cũng chỉ có một mình, còn gì là thú vị nữa?”.

Nói cũng đúng, nơi đẹp nhất trên thế giới là nơi được đi cùng với người mà mình yêu thương. Đa Đa nhớ đến Tô Châu với mưa bay lất phất, lòng chùng xuống, nhưng không để lộ ra cảm xúc gì trên gương mặt. “Không

phải chẳng mấy chốc mà lại thăng chức đó sao? Em còn chưa chúc mừng chị đấy”.

Còn một tuần nữa là rời Thượng Hải, không biết tại sao tối hôm nay giám đốc điều hành lại có rất nhiều tâm sự. “Đa Đa, khi rời Australia đến Thượng Hải, chị bằng tuổi em, tại sân bay, anh bạn trai cũ của chị hỏi chị rằng: Em đi thật ư? Sự nghiệp còn quan trọng hơn cả việc chúng ta ở bên nhau ư?.

Đều giống nhau cả, Đa Đa cúi đầu nhìn rượu trong cốc.

“Chị liền trả lời một câu “tạm biệt”, trên thực tế từ đó trở đi bọn chị không gặp lại nhau lần nào nữa”.

Hối hận quá. Tiền Đa Đa cảm thấy tối hôm nay không phải là ngày vui để uống rượu.

“Chắc chắn sẽ gặp được người hợp với mình thôi, các giám đốc trong công ty, ai chẳng như vậy?”. Đa Đa yếu ớt nói, giọng cô nhỏ như đang tự nói với chính mình.

Cô không nói sai, UVL có chương trình đào tạo rất hiệu quả với những nhân viên có tiềm lực. Thông thường là sau khi làm việc ở trong nước từ ba đến năm năm sẽ được cử đến một quốc gia nào đó ở châu Á, châu Phi, châu Mỹ hay châu Âu, nếu được đánh giá tốt, ba đến năm năm lại được đưa sang quốc gia khác, sau khi sang hai, ba quốc gia là đã có thể lên được một vị trí độc lập rồi.

“Nhưng các giám đốc khác đều là đàn ông”. Giám đốc điều hành cười đau khổ, “Leo lên được vị trí như ngày hôm nay, ít nhất cũng phải ba mươi lăm tuổi rồi, đúng vào thời hoàng kim của đàn ông, còn chúng ta thì sao?”.

Giám đốc điều hành nói là “chúng ta”, Đa Đa như người bị sét đánh. Mặc dù sau đó giám đốc điều hành đã lấp liếm đi cho qua chuyện, nhưng lại

một lần nữa ám chỉ rằng rất có khả năng Đa Đa sẽ kế nhiệm vị trí của chị, nhưng trên đường về nhà, Đa Đa không hề cảm thấy vui. Đột nhiên nhớ đến lời cam đoan của Y Y, về đến nhà, Đa Đa liền gọi điện thoại cho cô bạn.

“Cậu nói anh chàng ok đó đâu?”.

Y Y đang đắp mặt nạ, sợ nói lớn sẽ tạo ra nếp nhăn ở khóe miệng, lúc nghe điện thoại giọng lí nhí, hồi lâu mới nói được rõ ý, “Đã chuẩn bị hết rồi, cậu sắp xếp thời gian đi! Đảm bảo không có vấn đề gì”.

Đa Đa xem lại lịch công tác, sau đó sắp xếp ngày hẹn vào tối thứ năm. Một ngày trước khi gặp anh chàng ok này, cô đã có một cơn ác mộng, mơ thấy mình mặt đầy nếp nhăn, lại còn mặc một bộ quần áo công sở rất chững chạc, tay xách cặp đựng công văn giấy tờ, ngồi trong phòng họp không có một bóng người để chờ mọi người.

Đợi một hồi lâu vẫn không có ai, cô chạy ra khỏi phòng họp để tìm. Các phòng làm việc trong tòa nhà đều không một bóng người, thế giới yên tĩnh như đã chết, chỉ có tiếng gót giày của cô vội vã gõ xuống nền nhà.

Lúc tỉnh lại, Đa Đa toát hết mồ hôi, chạy vào nhà tắm bật đèn lên ngắm mình trong gương một hồi lâu, sau khi kiểm tra đi kiểm tra lại thấy gương mặt vẫn chưa đến nỗi nào mới dần dần bình tĩnh trở lại.

Hôm đó cô phá lệ đến một spa cạnh công ty làm đẹp trong thời gian nghỉ trưa, Y Y cũng đến gặp cô, trên mặt hai người đắp đầy bùn núi lửa màu xanh. Lúc nằm trên chiếc giường màu hồng, Y Y lấy từ trong chiếc túi xách xinh xắn đặt bên cạnh ra một tấm ảnh, đặt vào tay Đa Đa, “Này, nhìn trước đi”.

Đa Đa thò cánh tay vừa được bôi đầy tinh dầu ra, dùng hai ngón tay kẹp vào một góc của tấm ảnh đưa ra trước mặt ngắm rất kỹ. Rõ ràng là tấm ảnh được chụp lén, chụp một người đàn ông ở góc nghiêng, mặc dù không sắc nét, nhưng cũng có thể nhận ra vẻ điềm đạm nho nhã của anh ta. Phía sau

lưng có rất nhiều người, có người ngẩng đầu nhìn anh ta, có người cúi đầu viết bài.

“Thầy giáo à?”. Lớp mặt nạ trên mặt rất dày, Đa Đa nói rất khó khăn.

“Ừ, người ta đã là phó giáo sư rồi, thầy giáo của Steve”.

“Thầy giáo của Steve – khoe mắt Đa Đa giật giật, rồi cô lại ngắm tấm ảnh, “Steve nhà cậu đã gần bốn mươi rồi nhỉ? Anh chàng này xem chừng cùng lắm cũng chỉ từng đó, anh ta là Chu Bá Thông(*) ư?”.

“Diệp Minh Thân cũng chỉ gần bốn mươi thôi!”. Nếu không vì đám bùn núi lửa trên mặt, thì Y Y đã kêu lớn, “Anh ấy đang làm việc ở Học viện kinh tế Phúc Đán, là thầy giáo dạy môn quản lý kinh tế của Steve”.

Đa Đa đã hiểu ra vấn đề, “Tớ biết rồi, anh chàng mà cậu nói chính là chủ nhân của các buổi giao lưu, hội họp của các “tổng” chứ gì?”.

“Đúng vậy, tức là nơi lấy danh nghĩa đào tạo để làm quen với đồng loại”. Y Y đưa tay chỉ vào ảnh, “Thế nào? Độc thân, học vấn cao, yêu cầu đặt ra với bà xã chính là Tiền Đa Đa”.

“Hả?”, Đa Đa lại một lần nữa giật mình, “Muốn ăn bám cũng không cần thiết phải nói thẳng như thế chứ(**)?”.

“Tớ nói thật với cậu nhé!”. Y Y lườm một cái, “Trước mặt anh ấy có đây nhà nữ doanh nghiệp nổi tiếng ở Thượng Hải! Nếu nói đến chuyện ăn bám cũng chẳng đến lượt cậu! Tớ thấy điều kiện của cậu phù hợp với yêu cầu của anh ấy mà thôi”.

“Thật á?”. Theo bản tính, Đa Đa truy hỏi cho đến cùng: “Tại sao cậu lại biết rõ như vậy?”.

“Khi nói chuyện với Steve anh ấy đã nói như vậy! Độc lập, có cuộc sống riêng của mình; đừng suốt ngày bám riết lấy đàn ông; là mẫu người theo đuổi công việc, sự nghiệp cũng không có vấn đề gì, chỉ cần lễ tết hai vợ chồng có thể cùng nhau xuất hiện ở những nơi cần xuất hiện là được rồi; ngoài ra, đừng có trẻ quá”.

Hả – đây không phải chính là Tiền Đa Đa đó sao?

Đa Đa nghe mà thấy mát lòng mát dạ, hình ảnh chàng trai có phần lơ mơ trong tấm ảnh trở nên lấp lánh rạng ngời, nhưng ngay sau đó cô lại hỏi thêm một câu: “Tại sao không thích trẻ? Không phải đàn ông đều thích con gái trẻ trung đó sao?”.

Y Y đã giải thích khá kỹ càng rồi, lúc này cô nhắm mắt lại thở dài, “Ai mà biết được? Có lẽ là do người ta sống trong môi trường giáo dục, cảm thấy mệt mỏi trước những cô gái trẻ rồi chẵng!”.

Trên đường về công ty, Đa Đa vẫn nghiền ngẫm điều kiện lựa chọn bạn đời của phó giáo sư Diệp Minh Thân, thực ra yêu cầu của cô đối với đàn ông, quy nạp lại cũng chỉ có mấy gạch đầu dòng này – độc lập, có cuộc sống riêng của mình; không nên suốt ngày bám riết lấy vợ; là mẫu người theo đuổi công việc, sự nghiệp cũng không có vấn đề gì, chỉ cần lễ tết có thể cùng nhau xuất hiện, để mình không đến nỗi bị ánh mắt hằn học của mẹ giết chết là được rồi; ngoài ra, đương nhiên cũng không nên trẻ quá, cô là con người có nguyên tắc.

Nói như thế, nếu thông tin tình báo của Y Y không có gì sai lệch thì cô và Diệp Minh Thân là cặp đôi trời sinh. Nghĩ đến đây, tự nhiên Đa Đa lại thấy vui vui, lòng tràn đầy hy vọng về cuộc hội ngộ ngày hôm sau.

Buổi chiều diễn ra cuộc họp của khối thị trường. Lúc bước vào phòng họp, Đa Đa đi sau giám đốc, sếp Tây phụ trách công tác ở khu vực Thượng Hải đích thân chủ trì cuộc họp, khen ngợi hết lời những thành tích mà giám

đốc điều hành khối thị trường đã đạt được trong mấy năm qua, sau đó chúc mừng chị lại được thăng chức. Giám đốc điều hành đã nhận được lệnh điều động chính thức, hôm nay chị mặc một bộ quần áo màu xanh lam, nụ cười rạng rỡ trong tiếng vỗ tay, vẻ hăng hái tối hôm trước tựa như ảo ảnh, không để lại dấu vết gì trên gương mặt chị.

Đa Đa cũng thấy mừng cho cô, vị trí tiếp theo là mục tiêu mà giám đốc điều hành đã mơ ước từ lâu, đi được đến ngày hôm nay, chứng tỏ rằng không chọn sai phương hướng, là chuyện rất đáng mừng!

Cần phải biết rằng còn có rất nhiều người đã phải trả cái giá như thế, nhưng lại không được đền bù một cách xứng đáng, không phải mọi sự nỗ lực đều gặt hái được kết quả.

Tổng giám đốc thông báo bữa tiệc chia tay tổ chức vào tối thứ sáu, đồng thời sẽ tuyên bố giám đốc khối thị trường nhiệm kỳ mới. Đa Đa ngồi ở góc phải của bàn họp, đối diện với cô là Nhậm Chí Cường – một trưởng phòng khác trong khối thị trường, người đồng cấp với cô, giữa tiếng vỗ tay hai người đưa mắt nhìn nhau, sau đó đồng thời hướng ra chỗ khác.

Ánh mắt tóe lửa, ngoài cái liếc nảy lửa tình yêu của nam nữ ra, còn có thể xảy ra ở rất nhiều trường hợp khác. Đa Đa quay đầu sang một bên cười hiểu ý.

Để ngày hôm sau có thể tan sở đúng giờ, hôm nay Đa Đa làm việc đến rất khuya, về đến nhà mở cửa ra liền giật nảy mình. Phòng khách đèn vẫn sáng trưng, ti vi đang chiếu chương trình pháp luật, mẹ cô đang ngồi rất nghiêm túc trên ghế sofa, sau khi nhìn thấy cô ánh mắt sáng lên như ngọn đuốc.

“Mẹ, muộn thế này rồi mà mẹ vẫn chưa đi ngủ à?”. Đa Đa cúi đầu nhìn đồng hồ.

Bố Tiền Đa Đa nghe thấy có tiếng động liên từ trong phòng làm việc bước ra, gọng kính lão vẫn đặt trên sống mũi, tay cầm cuốn Đông Chu liệt quốc đã lật được một nửa.

Vẻ mặt Tiền Đa Đa lộ rõ vẻ thắc mắc. Cuộc sống sau khi về hưu của bố mẹ cô rất khoa học, thông thường vào giờ này hai người đã say giấc nồng từ lâu rồi, tại sao hôm nay tinh thần lại vui vẻ như vậy, đợi cô đến tận bây giờ?

“Đa Đa, con ngồi xuống đây”. Mẹ cô tắt ngay ti vi, chỉ vào chiếc ghế sofa bên cạnh với vẻ rất uy nghiêm.

Ti vi vừa tắt, mọi âm thanh đều không còn nữa, căn phòng trở nên yên tĩnh. Tiền Đa Đa linh cảm thấy có điều gì chẳng lành, ánh mắt cầu cứu nhìn bố. Bố cô đã bước đến chỗ mẹ cô, lúc này đây ông đỡ gọng kính lên an ủi: “Đa Đa, con ngồi xuống đi đã. À, sao hôm nay con làm thêm giờ muộn thế? Có mệt không con?”.

“Cũng bình thường bố ạ...”. Tiền Đa Đa ngồi xuống cạnh ghế sofa, lại thấy hơi khát nước, đứng dậy định đi rót cốc nước.

“Ngồi xuống đi!”. Giọng mẹ cô rất kiên quyết, suýt nữa làm Tiền Đa Đa ngã xuống ghế sofa.

Bất chấp vẻ sợ hãi trong mắt con gái, mẹ Tiền Đa Đa gằn từng chữ một: “Hôm nay cô Vương của con đã gọi điện thoại cho mẹ rồi”.

Cô Vương là phó phòng tuyển truyền của công ty mẹ Đa Đa trước đây, cũng là người giới thiệu anh chàng IT thật thà, đôn hậu. Nghe xong câu này, Đa Đa đã biết tiếp theo đây mẹ sẽ nói gì, cô lập tức giơ tay đầu hàng: “Con đã nói lời xin lỗi với anh ấy rồi, nói rồi mẹ ạ”.

Nhìn thấy dáng vẻ của cô con gái, tự nhiên mẹ Đa Đa nổi máu nóng, đứng phắt dậy, “Người ta ưng con như thế, hỏi liên hồi rốt cục thế nào rồi. Mẹ hỏi con, có phải con muốn nghiêm túc tìm một người để ổn định cuộc

sống rồi kết hôn đúng không? Nói thật đi! Hôm nay không nói cho rõ thì đừng có đi ngủ”.

Không cho ngủ? Tàn nhẫn quá, vẻ mặt Đa Đa rất khỗ sở.

Bố Đa Đa liền đứng dậy khuyên mẹ cô: “Con gái về muộn như vậy, bà để cho nó nghỉ đi đã! Có chuyện gì mai hãy nói!”.

Mẹ Đa Đa trợn mắt, “Ông cũng nói nó cho tôi đi, đừng có ngồi yên mãi như vậy”.

Tranh thủ lúc mỗi người một câu, Đa Đa vội đứng dậy vào bếp rót một cốc nước, uống một ngụm lớn rồi tính sau.

Lúc quay ra phòng khách, mẹ cô vẫn đang trợn mắt nhìn cô. Đa Đa làm nũng, “Bố mẹ, con nói năm nay sẽ giải quyết, chắc chắn con sẽ không nuốt lời đâu. Bố mẹ cứ yên tâm đi”.

Bố Đa Đa lại bắt đầu dàn hòa, thấy cũng đã thực sự muộn rồi, dù sao cũng là con gái mình, thấy cũng tội nghiệp. Cuối cùng mẹ Đa Đa chỉ tay vào đầu con gái với vẻ bất lực, “Chỉ biết mỗi công việc thôi, công việc đi cùng được với con suốt đời à? Công việc giúp được con đến già có được người bạn đời hả? Công việc...”.

“Công việc sẽ nấu được cháo cho con mỗi khi ốm đau à? Thôi thôi thôi, con đã thuộc lòng rồi, bố mẹ mau đi ngủ đi”. Đa Đa đã làm nũng thành công, ra sức đẩy bố mẹ vào phòng ngủ.

Nhanh tay nhanh chân tắm rửa xong xuôi rồi chui vào phòng mình, cô nằm trên giường cầm tấm ảnh đó xem lần nữa. Diệp Minh Thân đúng không nhỉ? Đọc thầm lại lần nữa cái tên đó, Đa Đa đặt tấm ảnh xuống nhắm mắt lại.

Y Y, tất cả đều phụ thuộc vào cậu. Lần này không thành công thì cũng thành nhân.

Ngày hôm sau, giữa bao ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Đa Đa rời khỏi văn phòng đúng giờ. Lúc đi qua phòng tổng giám đốc, đúng lúc chạm mặt với Elizabeth – trợ lý của Nhậm Chí Cường, thấy mắt cô ta chớp chớp, cũng không chào nhau mà đi lướt qua cô ta.

Sau khi vào công ty, Elizabeth liền đi theo Nhậm Chí Cường. Nhậm Chí Cường đã làm việc ở công ty nhiều năm, lên được đến chức trưởng phòng trong khối thị trường, Elizabeth theo anh ta đến ngày hôm nay, mọi công lao, khổ lao đều chiếm hết, trong thời điểm nhạy cảm này, hai bên tỏ rõ thái độ đối địch, nhìn thấy cô đương nhiên là không có gì để nói rồi.

Mắt Đa Đa không tốt lắm, nhưng hành lang nhỏ, hai người đứng gần nhau quá, nhìn thấy tai Elizabeth đỏ ửng một cách khả nghi. Cô dừng chân lại nhìn về phía cửa phòng tổng giám đốc đang khép kín.

Mặc kệ anh ta! Đa Đa không dừng lại nữa, tiếp tục rảo bước.

Đêm hôm qua cô ngủ khá ngon, hôm nay dậy sớm, cả ngày tinh thần rất phấn chấn, dường như lại trở về với chính mình ngày xưa. Hồi đó, thầy giáo gọi cô lên văn phòng nói chúc mừng cô có một suất vào thẳng đại học, nhưng cô đã cười và từ chối, “Thầy ạ, đó không phải là mục tiêu của em”.

Lần đó, cô đã thi đỗ nguyện vọng một. Lần này, cô cũng có lòng tin đối với mình.

Lúc lên xe Đa Đa lật gương ra soi năm tay thành năm đấm trong gương, ai bảo cá và tay gấu không thể có được cả hai? Chỉ trong năm nay thôi, trong tuần này thôi, Tiền Đa Đa sẽ ăn liền một lúc cả cá và tay gấu.

Địa điểm gặp mặt là trung tâm thành phố. Đa Đa cho xe dừng ở bến tàu điện ngầm gần công ty nhất, sau đó ngồi tàu điện ngầm – phương tiện giao

thông tiện lợi nhất.

Để bày tỏ sự trọng thị đối với cuộc hẹn lần này, về thời gian cô không những tính từng giây từng phút, lựa chọn phương tiện giao thông đảm bảo về thời gian nhất, mà ngay cả việc ăn mặc cũng mất rất nhiều công sức để lựa chọn. Bên trong chiếc áo khoác dài màu đen là chiếc áo tông màu ấm và chiếc váy dài đến đầu gối, gót giày nhỏ nhắn, trông rất nữ tính.

Nhà hàng Quảng Đông này rất nổi tiếng. Đa Đa vừa nói tên, cô phục vụ đã cười, “Anh Diệp đến rồi, mời chị đi theo em”.

Lúc đi sau cô phục vụ, Đa Đa xem đồng hồ, thời gian vừa đúng lúc, đúng hẹn là tuyệt nhất, giả dụ đàn ông đến trước phụ nữ mười phút thì càng đáng được tặng điểm.

Phòng ăn nằm ở phía tay phải đầu cuối hành lang, trong một góc rất yên tĩnh, bên cạnh có khóm trúc xanh, ánh đèn bên trong rất trang nhã. Cô phục vụ đẩy cửa, Diệp Minh Thân ngồi một mình bên trong, đang cúi đầu xem thực đơn, nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu lên cười, “Em đến rồi à?”.

Đa Đa mỉm cười đáp lễ và ngồi xuống, sau khi làm quen với nhau một cách đơn giản, hai người bắt đầu vừa ăn vừa nói chuyện. Lời giới thiệu của Y Y quả nhiên là đáng tin cậy, Diệp Minh Thân ăn nói điềm đạm, hóm hỉnh, hiểu biết rộng, hoàn toàn không nhắc đến hai chữ “làm mối”, nói đủ mọi chuyện nam bắc đông tây, Đa Đa nghe rất say sưa.

Các món đã được dọn đi, cuối cùng cô phục vụ mang trà lên. Lúc uống trà, Đa Đa mới phát hiện ra rằng hai tiếng đồng hồ đã trôi qua mà cô không hề hay biết. Diệp Minh Thân rót trà cho cô, mỉm cười trước khi mở lời, “Đa Đa, em có biết điều kiện chọn bạn đời của anh không?”.

Đa Đa biết điều đó, nhưng lần đầu gặp gỡ mà nhắc đến ba chữ “chọn bạn đời”, một người đã từng nhiều lần trải qua các vụ làm mối như Đa Đa cũng vẫn cảm thấy có gì không quen, “Em cũng có biết một chút”.

“Rất tốt, vậy thì điều kiện của em là gì?”.

Anh hỏi thẳng thắn như vậy, Đa Đa lại thấy hơi ngại, “Y Y không nói gì với anh à?”.

“Có, nói là em muốn tìm một đồng minh để hợp tác, rất thú vị, để lại ấn tượng sâu sắc trong anh.”

Đa Đa lúng túng. Cô nàng Y Y này, tại sao lại tiết lộ hết mọi bí mật của cô chứ? Hãy chờ xem cô xử lý cô nàng như thế nào.

Sau một hồi lúng túng lại cảm thấy thoải mái, đến khi nói ra Đa Đa cũng bớt băn khoăn hơn, “Anh cảm thấy thế nào?”.

“Anh cảm thấy rất tốt”. Khi anh nói khoe mắt hơi cười cười, trông có vẻ rất vui, “Nếu hai người đã có chung mục tiêu, nếu có thể, hy vọng hai chúng ta có thể hoàn thành nhiệm vụ theo từng bước một. Sau đó trên cơ sở tôn trọng những gì mà hai bên hiểu biết về nhau tiếp tục cuộc sống mà mình cần. Em thấy thế nào?”.

Đúng là có mục tiêu chung, nhưng anh lại nói thoải mái tự nhiên như vậy, dường như tất cả đã chắc chắn, năm mươi năm sau đó đều đã được lên kế hoạch. Tin tưởng rằng cô sẽ đồng ý ư? Quyết định này của anh ấy cũng đưa ra sớm quá nhỉ?

Đa Đa có phần mất thể diện, chắt vắn một câu: “Nghe ra anh cũng không thích hôn nhân lắm. Nếu thực sự muốn sống cuộc sống mà mình thích thì tội gì phải kết hôn”.

Diệp Minh Thân tiếp tục mỉm cười, “Đa Đa, không phải em cũng như thế sao?”.

Đa Đa không nói gì, thực ra suy nghĩ của họ thực sự giống nhau. Đối tượng lý tưởng xuất hiện trước mắt, cùng chung mục đích, thấu hiểu lẫn

nhau, nhưng trong lòng cô lại không thấy vui chút nào, cứ cảm thấy ở đâu đó có vấn đề, nhưng một chốc một lát lại không tìm ra được lý do phản bác, Đa Đa chỉ biết im lặng.

Anh không giục cô trả lời, hai người lặng lẽ uống trà, lúc rời nhà hàng đã gần chín giờ, bên ngoài xe cộ vẫn đi lại như mắc cửi.

Diệp Minh Thân lái xe đến đây, Đa Đa không muốn để Diệp Minh Thân đưa về, nói đi tàu điện ngầm rất tiện, nhưng anh vẫn kiên quyết chở cô về chỗ đỗ xe của cô.

Xe của Đa Đa đỗ trong bãi đỗ xe ngoài trời, Diệp Minh Thân dừng xe bên vệ đường, cùng cô đi vào bên trong. Bãi đỗ xe rất tồi tàn, mặt đường gồ ghề, gót giày Đa Đa rất nhỏ, cô phải nhẹ nhàng kiễng chân lên để đi. Diệp Minh Thân đi song song với cô, nhưng không đưa tay ra đỡ, chỉ mỉm cười rất lịch sự, không nói gì cả.

Sau khi cô lên xe, Diệp Minh Thân đóng cửa xe cho cô rất lịch sự, sau đó lùi ra sau một bước, đợi cô nổ máy. Đa Đa hạ cửa sổ xuống nói tạm biệt, anh mỉm cười gật đầu.

Lúc nhấn ga, Đa Đa không kìm được liền nhìn người đàn ông đó qua gương hậu. Dáng người anh cao ráo, nụ cười điềm đạm nho nhã, dưới ánh trăng trông rất đẹp trai.

Chỉ có điều khi bóng Diệp Minh Thân không còn ở trong tầm nhìn, cô lại thấy buồn. Thực ra cô cũng không hiểu tại sao mình lại buồn, rõ ràng là người đàn ông đó rất hợp với cô, không những hợp, mà còn là ứng cử viên sáng giá nhất cho mục tiêu cô đặt ra trong năm nay, nhưng cô chỉ thấy buồn.

Sau đó cô bắt đầu nghi ngờ về giới tính của Diệp Minh Thân, lẽ nào anh là gay? Tìm gặp một cô gái để che mắt người đời, sau đó mới có thể tự do sống lâu dài với người yêu đồng tính của mình?

Trên đường về nhà cô suy nghĩ liên miên, sau khi về đến nhà, Đa Đa dừng xe dưới khu nhà mình ở. Bước được mấy bước, điện thoại trong túi xách đồ chuông, có tin nhắn. Muộn thế này ai nhắn nhỉ ? Đa Đa mở ra xem, bên trên chỉ vền vện mấy chữ : “Đa Đa, lần sau đừng lái xe, anh sẽ đưa em về”.

Là Diệp Minh Thân, Đa Đa không muốn nhắn lại, nắm điện thoại tiếp tục rảo bước. Mặc dù là đêm đông lạnh lạnh, nhưng ánh trăng vắng vặc sáng rõ, cô nhìn thấy mũi giày của mình giẫm từng bước lên ánh trăng, đột nhiên rất muốn cười một cái, nhưng nụ cười chưa kịp nở ra thì đã tắt ngấm, cuối cùng cô chỉ khẽ thở dài.

NHẬT KÝ LẤY CHỒNG

Nhân Hải Trung
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Không Chi Chuyện Của Riêng Mình Mới Khiến Trời Rung Đất Chuyển

Thế gian này có rất nhiều chàng trai cô gái, có rất nhiều cuộc tương ngộ, có rất nhiều sự trùng hợp lạ lùng, luôn tưởng rằng sự việc này giữa chúng ta mới là trời rung đất chuyển. Có ai biết rằng mỗi giây phút đều có những sự việc tương tự xảy ra tại một góc nhỏ nào đó trên thế giới.

*****

Tối thứ sáu, Đa Đa và giám đốc điều hành đi cùng xe đến khách sạn. UVL sắp xếp rất chu đáo đối với các sếp của công ty, thông thường những người làm giám đốc đều có xe riêng và lái xe. Đa Đa gặp giám đốc điều hành ở bãi đỗ xe, giám đốc điều hành vui vẻ gọi cô: “Đa Đa, đừng lái xe nữa, hôm nay đi cùng chị nhé”.

Đa Đa nhìn sang xung quanh, không phải là giờ tan sở, trong nhà xe không có người nào, chỉ cảm thấy trong thời điểm nhạy cảm này, tốt nhất nên tránh thị phi thì hơn. Cô vội vàng từ chối: “Không cần đâu chị, em tự lái xe cũng được”.

Giám đốc cười, “Lát nữa đông người chúc rượu, em có uống được không? Kể cả uống được, có lái xe về được đến nhà không? Thà cứ đỗ ở đây còn hơn”.

Câu nói này thực sự đã quá rõ ràng, Đa Đa cũng ngại từ chối. Làm việc với nhau bao nhiêu năm, giám đốc điều hành rất coi trọng năng lực của cô, tranh thủ cơ hội cuối cùng tâm sự vài câu cũng tốt.

Đó là một chiếc xe của Đức rất rộng rãi. Lái xe làm việc rất chuyên nghiệp, chỉ chăm chú lái xe, không quay đầu lại. Hôm nay giám đốc điều hành trông rất rạng rỡ và tràn đầy cảm xúc, chị nhìn cảnh đường phố ngoài cửa sổ thờ dài, “Thoáng một cái mà đã phải xa đất nước này rồi, sau này không biết có còn cơ hội quay trở lại nữa không?”.

“Hiện nay bay khắp thế giới cũng chỉ mất một ngày, đi công tác hay đi du lịch cũng thế, lúc nào thích quay trở lại là quay trở lại thôi”.

“Cũng phải, có thời gian em cũng sang Paris nhé”.

“Paris? Lần trước em sang đó họp, mu bàn tay của em suýt bị tróc một lớp da, chị thường trú ở đó phải cẩn thận đấy”. Đa Đa hít một hơi thật sâu, cố làm ra vẻ nghiêm túc nói.

Thông thường người đi thì trà ngụy, nhưng Đa Đa lại ngược lại, không còn mối quan hệ cấp trên cấp dưới nữa, nói chuyện lại thấy thoải mái hơn.

Giám đốc điều hành cười vui vẻ, cảm xúc chuẩn bị phải chia ly cũng không còn nữa.

Lúc gần đến khách sạn, Đa Đa đòi xuống xe trước, sau đó một mình đi vào khách sạn.

Bữa tiệc tổ chức ở phòng tiệc trên tầng ba. Lúc cô bước vào, mọi người gần như đã đến đủ, bàn tiệc đặt tấm biển ghi tên cô vẫn dành riêng một chỗ cho cô.

Lúc bước đến, Đa Đa có cảm giác sau lưng không biết có bao nhiêu con mắt đang nhìn mình. Nếu ánh mắt có hình, cô nghĩ không biết mình đã bị cắt thành bao nhiêu mảnh rồi.

Chỉ có điều tất cả chỉ là cảm giác, mắt Đa Đa vừa cận thị lại vừa loạn thị, cứ đến tối là không nhìn rõ được gì. Chỉ lúc lái xe cô mới đeo kính,

những lúc khác cô không thử áp dụng bất cứ biện pháp gì để cải thiện thị lực, mà theo thói quen chỉ chú ý đến phạm vi trong vòng ba thước trước mặt, không quan tâm gì đến mọi người và cảnh vật xung quanh.

Những con người và sự việc thực sự cần cô phải chú ý đều nằm trong phạm vi ba thước này, còn những người khác, chỉ đơn thuần là lãng phí công sức mà thôi. Người đi đường đi ngang qua chỗ cô mặc một mới gì, hoặc chiếc xe SUV mới xuất hiện trên thị trường là của hãng nào có liên quan gì đến cô? Nếu có cái nào cần nhìn cho thật rõ, thì đó là trường hợp điển hình trên đời không có nhiều chuyện như vậy, mà chỉ do những người tầm thường tự gây rắc rối mà thôi.

Do có thói quen sống như vậy, nên sau khi ngồi xuống, Đa Đa mới phát hiện ra bên trái và bên phải mình đều là gương mặt mới, một nam một nữ. Họ lịch sự gật đầu với cô, sau đó tự giới thiệu mình.

Cách đó một ghé mới là người của khối thị trường mà cô quen. Trợ lý của cô Tiểu Lãm đang nói chuyện hào hứng, mặt mày đỏ bừng, lúc này đây mới thò đầu sang nói thêm: “Chị ơi, các anh chị ấy từ Nhật Bản sang, đồng nghiệp mới nhé”.

Các đồng nghiệp mới đều là người Nhật Bản, nhưng nói tiếng Anh rất tốt, mới đến Thượng Hải hai ngày, tuần sau bắt đầu chính thức vào làm việc trong công ty. Đa Đa nói chuyện với họ vài câu, lòng thầm thắc mắc, tại sao có người mới đến mà một trưởng phòng trong khối thị trường như cô không nhận được thông báo từ trước nhỉ?

“Lần này chỉ có hai người từ công ty bên Nhật Bản sang ư?”.

“Không”, cô gái được hỏi gật đầu rất lịch sự sau đó mới trả lời, “Chúng tôi là trợ lý của anh Hứa, chúng tôi sang cùng với anh ấy”.

Anh Hứa? Tại sao lại mọc thêm một người nữa nhỉ? Khuôn mặt Đa Đa lộ rõ vẻ thắc mắc, nhưng ánh đèn trong phòng đã tối lại, sếp Tây và giám

đốc điều hành cùng bước lên sân khấu, tiếng vỗ tay nổi lên. Cô ngại không muốn hỏi tiếp nữa, cũng bắt đầu vỗ tay theo.

Theo thông lệ, phần đầu tiên của bữa tiệc chia tay là những lời tán dương. Trụ sở chính của công ty ở Trung Quốc được đặt tại Thượng Hải, thay thế giám đốc điều hành là một sự kiện lớn, chính vì thế các phòng ban đều tham gia bữa tiệc này. Phía dưới mọi người ngồi kín chỗ, phụ nữ, nam giới mặc quần áo chỉnh tề, gương mặt của quốc gia nào cũng có.

Nghe nói ứng cử viên của chức giám đốc điều hành lần này cuối cùng đã phá vỡ thông lệ người Trung Quốc khó được đảm nhiệm các vị trí quản lý then chốt, nghe nói giám đốc điều hành lần này được chọn từ nội bộ công ty, nghe nói...

Rất nhiều điều nghe nói, chính vì thế khi giám đốc điều hành còn đang ngân ngấn nước mắt kể về những cái được và mất của mình trong thời gian ở Thượng Hải mấy năm qua, các nhân vật lớn nhỏ ở các phòng ban đã bắt đầu đưa mắt tìm kiếm những ứng cử viên cho vị trí giám đốc điều hành mới. Bàn của khối thị trường vốn được đặt ở giữa, lúc này lại càng là tâm điểm thu hút ánh mắt của mọi người.

Và Tiền Đa Đa lại càng là tâm điểm trong số các tâm điểm đó, nhưng cô không có thời gian để xem đến những ánh mắt đó. Ngoài chuyện hai vị đồng nghiệp Nhật Bản mới đến gây bất ngờ cho cô, Đa Đa lại phát hiện ra rằng, trong bữa tiệc quan trọng như thế này, Elizabeth ngồi bên cạnh Nhậm Chí Cường lại tỏ ra khác thường, liên tục mỉm cười với cô.

Thấy hơi lạ. Nhưng nét mặt của Nhậm Chí Cường lại rất bình thường, khách khí hỏi cô một câu, sau đó không chuyện trò gì nữa.

Nhậm Chí Cường vào công ty sớm hơn cô mấy năm, chỉ làm việc ở trong nước, là người có thâm niên của khối thị trường, ngoài việc thiếu một số kinh nghiệm làm việc ở nước ngoài, không còn chê được điểm gì. Kể từ

khi cô về nước và giữ vị trí đồng cấp với anh ta, anh ta và cô đã đấu ngầm với nhau rất lâu rồi.

May mà hai người dẫn dắt các đội ngũ khác nhau, làm các dự án khác nhau, muốn so sánh cũng chỉ là dự án của ai làm tốt hơn, rất khó giở mấy trò tiểu xảo, chính vì thế nhìn bề ngoài hai người luôn tỏ ra khách khí với nhau, trời yên biển lặng.

Hai người ngồi ở hai đầu của chiếc bàn tròn, cách nhau khá xa. Mắt Đa Đa không tốt lắm, ánh đèn lại tối, chính vì thế không thể nhìn rõ ánh mắt của Elizabeth, cuối cùng đành phải thôi.

Thôi vậy, cho đến hôm nay, cô đã bước lên bậc thềm cuối cùng rồi. Từ vị trí thấp nhất phấn đấu lên được vị trí như ngày hôm nay, mấy nghìn ngày làm việc không biết đâu là ngày đâu là đêm cũng đã chịu đựng được rồi, mọi người nghĩ như thế nào, hiện tại Đa Đa hoàn toàn không quan tâm nữa.

Cuối cùng, bài phát biểu dài dòng của giám đốc điều hành đã kết thúc, tổng giám đốc Tây lại một lần nữa lên sân khấu, ánh đèn chiếu vào ông ta. Tổng giám đốc cầm trong tay một chiếc phong bì, nhạc nền có tiết tấu rõ ràng, tổng giám đốc với mái tóc hoa râm, nhìn hơi giống ông già Noel chớp chớp mắt với vẻ tinh nghịch.

“Thời điểm trao giải Oscar đã đến”.

Xung quanh có tiếng cười, nhưng bàn của khối thị trường rất yên tĩnh. Mọi người đều nhìn Đa Đa, còn Đa Đa thì nhìn lên phía sân khấu.

Cô là người dễ xúc động, sau khi tốt nghiệp đại học cô liền vào công ty UVL. Mặc dù ngay từ đầu ở công ty con tại Trung Quốc, nhưng tại mảnh đất mà người nước ngoài luôn chiếm vị trí chủ đạo này, từng bước đi đến ngày hôm nay, bao nỗi vất vả, đắng cay không nỡ lòng nào kể ra cho mình nghe ngay cả trong giấc mơ.

Sau đó đi Singapore làm việc, cô là người Trung Quốc duy nhất có bằng đại học trong nước có được cơ hội này. Sau khi trở lại Thượng Hải lại đầu tắt mặt tối làm thêm hai, ba năm nữa, chỉ là để chứng minh rằng mình không tồi, chỉ là để mọi sự nỗ lực đều giành được sự khẳng định của mọi người. Vì mục tiêu này mà cô đã từ bỏ rất nhiều cái đẹp nhất trong cuộc đời.

Tổng giám đốc đang bóc phong bì, hội trường yên tĩnh trở lại. Trong lúc này Đa Đa không tìm được liên nhớ lại buổi tối trước khi rời Singapore. Trên giường rối tung như sóng biển, bàn tay nóng bỏng của người đàn ông túm chặt lấy cô, “Đa Đa, Đa Đa...”.

Đã giảng co nhau rồi, đã cãi nhau đến mức không còn gì để nói nữa rồi, cuối cùng không có năn nỉ, cầu xin, chỉ gọi tên cô “Đa Đa, Đa Đa”...

Cuối cùng ông già Noel trên sân khấu đã mở tờ giấy đó ra, đẩy kính lên, “Chúng ta hãy đón chào giám đốc điều hành khối thị trường mới ở Trung Quốc...”.

Cánh tay của tổng giám đốc đưa xuống dưới, Đa Đa vẫn đang thất thần, mọi người trên bàn đã bắt đầu vỗ tay. Tuy nhiên, bàn tay tròn trịa đó chưa được nửa vòng lại quay về chỗ cũ, ánh đèn lập tức chiếu theo, giọng tổng giám đốc sang sảng, “Người vừa mới kết thúc thành công nhiệm kỳ ở Nhật Bản, đã có nhiều đóng góp lớn cho công ty, Kerry Hứa”.

Kerry Hứa? Chưa bao giờ nghe thấy cái tên này. Rất nhiều người có mặt trong hội trường đều tỏ ra sửng sốt, bao gồm cả cựu giám đốc điều hành và mấy nhân vật cấp cao khác trên bàn chính. Đa Đa cảm thấy trước mắt có một cây búa giáng xuống, cảnh vật vốn đã mơ hồ lại càng trở nên mờ ảo.

Mấy đồng nghiệp thân thiết ngồi cùng bàn đã giơ tay lên chuẩn bị vỗ tay cho cô, lúc này người nào cũng tỏ ra ngỡ ngàng, chỉ có hai đồng nghiệp Nhật Bản mới đến vẫn trấn tĩnh như thường. Và cả Elizabeth ngồi phía đối

diện, cô ta cười rất rạng rỡ, dường như đang chờ đợi giây phút này. Còn Nhậm Chí Cường lại bình thản nâng cốc lên, giơ về phía Đa Đa.

Khóe mắt đã quan sát hết được những hành động của họ, dưới gầm bàn, ngón tay Đa Đa túm lấy chiếc túi xách đặt trên đầu gối và ấn sâu xuống lớp da dê mềm mại, nhưng bàn tay còn lại lại nhanh chóng chạm vào ly rượu, nâng ly về phía Nhậm Chí Cường, nhấp nhẹ một ngụm, sau đó lại quay đầu nhìn lên sân khấu, đã hoàn toàn trấn tĩnh trở lại.

Ánh mắt của những người khác đã quay về với khu vực được chiếu đèn từ lâu. Đa Đa biết giây phút mình thu hút sự chú ý của mọi người đã trôi qua, nhưng khuôn mặt cô không hề cảm thấy được thả lỏng chút nào.

Ngụm rượu trong miệng vẫn chưa nuốt xuống hết, dường như có lẫn cả mùi tanh của máu. Cô không còn là đứa trẻ con nữa, đến ngày hôm nay ít nhất cũng đã biết ra ngoài làm việc thua cái gì cũng không thể để thua thể diện, trừ phi sau này không muốn xuất đầu lộ diện nữa, nếu không chuyện dù lớn đến đâu cũng phải nghiêng răng nuốt chửng, vết thương bên trong bên ngoài dù nặng đến đâu về nhà tính sau.

Nhạc lại nổi lên, cuối cùng đã có người đi đến phía ánh đèn thu hút sự chú ý của bao con mắt, Kerry Hứa lịch lãm trong bộ complet đính đạc, bước đi rất nhanh nhẹn, trước khi phát biểu nhìn xuống dưới mỉm cười rất rạng rỡ.

Trong những bữa tiệc như thế này nhân viên trẻ không nhiều, nhưng vẫn loáng thoáng nghe thấy một vài tiếng xuýt xoa đầy kinh ngạc, đặc biệt là những người trong độ tuổi như Đa Đa, mắt như tóe lửa.

Đa Đa cũng hít một hơi thật sâu, anh chàng trên sân khấu bắt mắt quá, tầm nhìn dù mờ đến đâu cô cũng thấy rõ mồn một. Anh chàng họ Hứa từ trên trời rơi xuống này, tân giám đốc điều hành của khối thị trường lại là

loài động vật họ mèo bị cô coi là biến thái dưới bến tàu điện ngầm ngày hôm đó!

Đa Đa ngồi dưới nhìn anh ta, đương nhiên Hứa Phi cũng đứng trên sân khấu nhìn cô.

Mắt anh rất tốt, chiếc bàn cô ngồi lại gần sân khấu, đương nhiên là đã thu trọn mọi nét mặt của cô vào đáy mắt.

Cảnh tượng dưới bến tàu điện ngầm tối hôm đó lại hiện ra trước mắt, nếu không vướng vào hoàn cảnh này, anh thực sự muốn bước đến trước mặt cô nâng ly lên, hỏi một câu: “Trưởng phòng Tiền Đa Đa, lần này chị thấy tôi rất quen rồi chứ?”.

Anh không nhàm chán như vậy, bắt chuyện tùy tiện với một cô gái không quen biết dưới bến tàu điện ngầm, mặc dù lúc đó anh vừa mới giúp cô một việc lớn.

Lúc đó anh hỏi như vậy là có nguyên nhân, đó không phải là lần gặp gỡ đầu tiên của anh và Tiền Đa Đa. Năm năm trước họ đã từng gặp nhau, nó đã để lại ấn tượng sâu sắc trong anh.

Năm năm trước tại hội chợ tuyển dụng của trường, Đa Đa với vai trò là đại diện của UVL xuất hiện ở trường đại học của mình. Lúc đó anh mới chỉ là một sinh viên đại học năm thứ ba, vừa mới tiếp nhận chức chủ tịch hội sinh viên của trường.

Trương Thiên – cựu chủ tịch hội sinh viên vừa hết nhiệm kỳ đã yêu thầm Tiền Đa Đa mấy năm, mấy hôm đó nói chuyện khiến anh cũng cảm thấy tò mò, do đó mới chạy xuống hội trường để chiêm ngưỡng dung nhan thật của cô.

Lúc anh bước vào hội trường, bầu không khí đã lên đến cao trào. Tiền Đa Đa mặc một bộ quần áo trắng, lúc phát biểu người hơi nghiêng về phía

trước, đôi mắt sáng ngời, rõ ràng là nhìn vào một điểm nào đó trong bóng tối dưới sân khấu, nhưng lại khiến người ta cảm thấy toàn hội trường đều đang bị cô nhìn chăm chú.

Thỉnh thoảng cô cũng hé miệng cười. Đôi môi của cô rất đẹp, khoe miệng hơi cong lên, trông rất vui tươi, lúc cười môi đỏ, hàm răng trắng muốt, tràn đầy sức sống.

Anh thề rằng, hôm đó anh nghe thấy rất rõ tiếng xuýt xoa của các đực rựa đứng bên cạnh, đến nỗi sau này mỗi lần nhớ lại cảnh tượng của ngày hôm đó, anh vẫn cảm thấy người người bị ngâm trong dòng hormone nam tràn trề – trong đó bao gồm cả của anh.

Sau khi tan cuộc, Trương Thiên chen vào lấy hết can đảm mời cô đi ăn, cũng không biết là do bị kích thích quá mạnh khi tiếp xúc với mục tiêu ở cự ly gần hay là do tố chất tâm lý của anh ta có vấn đề, nói năng lắp bắp, cuối cùng nội dung được phát ngôn ra là, “Hội trường Tiên, hôm nay bọn em ăn, ăn bữa cơm chia tay, chị tham gia nhé”.

Bữa cơm chia tay? Sức mạnh của tình yêu là như vậy ư? Anh đứng bên cạnh nghe mà thấy bực và thương thay cho anh chàng này.

Đương nhiên, Lão Trương đã bị từ chối ngay lập tức, chẳng mấy chốc liền biến mất.

Thậm chí Tiên Đa Đa còn không nhớ Lão Trương là ai. Người đẹp trên toàn thế giới đều được phép mất trí, Tiên Đa Đa lại càng có đủ tư cách để làm như vậy, chắc là cô chưa bao giờ để những con người và sự việc không có liên quan gì với mình chiếm chỗ trong bộ não của mình.

Lúc Tiên Đa Đa rời trường, một mình anh đã đuổi theo, không nghĩ gì nhiều, đó dường như là một bản năng.

Cô ăn mặc rất chỉnh tề, đi kèm với bộ quần áo đương nhiên là một đôi giày cao gót. Đôi giày khiến bóng cô yêu kiều thướt tha, khiến tốc độ của cô không thể nhanh hơn được, chính vì thế lúc đuổi theo cô anh không chạy, chỉ rảo bước nhanh hơn, thoáng một cái đã đến bên cạnh cô.

Lúc cô quay lại nhìn anh, nét mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc, nghe anh nói xong liền cười. Đã bước sang mùa hè nóng nực, ánh nắng lọt qua kẽ lá hắt xuống, ve kêu ra rả. Nụ cười của cô còn rực rỡ hơn cả ánh nắng, câu hỏi của cô lại khiến anh cảm thấy ớn lạnh: “Em đang nói với chị à?”.

Em? Cho đến nay anh vẫn nhớ như in cảm giác rùng mình sau khi nghe thấy tiếng em đó. Một chàng trai hơn hai mươi tuổi đang tràn đầy sức sống bị cô gái mà mình vừa ngấm trúng gọi là em, thật sự rất khó thích nghi với cảm giác như búa bổ vào đầu đó.

“Tôi là Hứa Phi”.

“Ừ”, Tiền Đa Đa đáp, “Chị biết em, hội trường nhiệm kỳ này đúng không? Em học năm thứ mấy rồi?”.

Kiểu hỏi này thực sự là một nỗi sỉ nhục lớn đối với anh, Hứa Phi nhún vai, “Năm thứ ba, sao vậy?”.

Tiền Đa Đa cười, “Năm thứ ba à, cố gắng học cho tốt! Nếu có cơ hội, năm sau vào UVL”.

Lúc này cô vẫn không quên tuyên truyền cho công ty mình, Hứa Phi bị giáng xuống đầu nhất búa thứ hai.

“Chuyện vừa nãy tôi nói không liên quan đến cái này chứ?”.

“Vừa nãy? Em nói muốn mời chị đi ăn ư?”. Cô coi nó như chuyện đùa, nhưng cười một lúc thì phát hiện ra ánh mắt anh rất nghiêm túc. Nụ cười trên môi cô tắt ngấm, sau đó đột nhiên thốt ra hai chữ: “Không được!”.

“Tại sao? Chỉ ăn một bữa cơm thôi mà, chị sợ à?”.

“Tại sao chị phải đi ăn với em? Chúng ta không quen biết nhau.”

Anh buột miệng nói: “Tôi muốn theo đuổi chị.”

Tiền Đa Đa bật cười, “Theo đuổi chị á? Em à, chị chưa bao giờ chấp nhận sự theo đuổi của chàng trai nào nhỏ tuổi hơn mình, chưa nói đến việc em còn chưa tốt nghiệp đại học. Chị là người có nguyên tắc”.

Anh không cảm thấy bực, vặn lại luôn: “Tại sao chị lại bài xích những chàng trai ít tuổi hơn? Tuổi nhỏ hơn một chút không có nghĩa là năng lực thua kém chị, suy nghĩ non nớt hơn chị, tư tưởng của chị quá hẹp hòi”.

“Hẹp hòi?”. Cô nhếch mép lên cười, không hề để tâm, “Được thôi, đợi đến khi nào em có thể làm cho chị tâm phục khẩu phục và thốt lên rằng, anh ạ, anh thực sự hơn em, thì hãy nói đến hai chữ “theo đuổi” nhé”.

Hôm đó Tiền Đa Đa mặc bộ quần áo trắng, gương mặt rạng rỡ, lúc nói ra câu này cô vẫn cười, trông rất vô tư. Rõ ràng là biết ít nhất cô đã sống nhiều hơn mình mấy năm, nhưng anh vẫn có cảm giác cô non nớt, đáng yêu.

Đây là lời thách thức công khai đúng không? Lúc đó anh phản ứng như thế nào nhỉ? Dường như chỉ nhún vai cười, không nói gì thêm.

Sau đó anh cảm thấy mình đã quên đi chuyện này. Từ trước đến nay anh là con người làm việc tùy ý, không để ý đến nhiều chuyện, với Tiền Đa Đa cũng chỉ là sự nổi hứng nhất thời, năm cuối đại học ngày nào cũng bận rộn, làm gì có thời gian nghĩ đến cô nữa?

Sau khi tốt nghiệp, UVL chủ động đến trường chọn anh, đào tạo anh với tư cách là quản trị viên tập sự đầu tiên trong nước. Lúc đó anh có rất nhiều lựa chọn, nhưng UVL... đúng là cũng đáng để vào.

Còn về chuyện sau này liên tục được thăng chức, hoàn toàn là dựa vào năng lực, là sự khẳng định hết lần này đến lần khác đối với anh.

Lần này anh từ bỏ cơ hội sang châu Âu để đến Trung Quốc, càng là vì đây mới là thị trường nhiều thử thách nhất, có nhiều cơ hội nhất của thế giới, hoàn toàn không liên quan gì đến Đa Đa.

Một người đàn ông như anh làm sao có thể để tâm đến câu đùa nào đó của một cô gái không có tầm nhìn lâu đến vậy?

Lần này quyết định chuyển công tác của anh đưa xuống quá gấp, sau đó anh đã bỏ ra một tuần để xem xét mọi chi tiết vận hành của khối thị trường ở đây, đương nhiên cũng biết mình sẽ gặp người nào, sẽ đối mặt với những vấn đề gì, nhưng trong lúc đó anh vẫn không có phản ứng gì lớn với ba chữ “Tiền Đa Đa”, chỉ bỏ ra mấy giây để tưởng tượng ra nét mặt của cô khi nhìn thấy mình, lúc giở sang trang khác chỉ thoáng mỉm cười.

Buổi tối trước hôm xuất phát, bạn bè của anh ở Tokyo đã tổ chức tiệc chia tay anh, cuối cùng khi về đến chỗ ở đã ngà ngà say.

Thực ra trong lòng anh biết rất rõ, đến Trung Quốc không phải chỉ đơn giản là để thăng chức. Cục diện chưa rõ, con đường phía trước vẫn khó dự đoán, nhưng dù sao anh vẫn còn trẻ, bản tính lại thích đối mặt với những thử thách lớn, khát khao được thử sức trong bầu trời rộng hơn.

Không muốn ngủ, anh ngồi một mình trước cửa sổ vừa ngắm cảnh đêm nhộn nhịp của Tokyo vừa tiếp tục uống rượu, dần dần cảm thấy trước mắt mơ hồ, nhưng trong lòng đột nhiên lại vô cùng thoải mái, bất giác nâng cốc trước bầu trời đêm, còn vừa cười vừa lẩm bẫm một câu: “Tiền Đa Đa, em nhìn thấy chưa?”.

Nói xong câu đó, anh giật nảy mình. Lẽ nào anh say rồi ư? Nhưng chỉ có một cốc thôi mà, dù có say cũng không đến nỗi đột nhiên nhắc đến cô.

Mấy năm không gặp, bất ngờ lại có cuộc gặp gỡ dưới tàu điện ngầm, anh phát hiện ra cô không hề thay đổi, vẫn vô tâm vô tính như ngày trước. Cô coi anh như người đi đường xa lạ, quên sạch sành sanh.

Dưới sân khấu, vẻ kinh ngạc trong mắt cô vẫn còn đó, Hứa Phi mỉm cười, lúc ánh mắt rời sang chỗ khác, lòng vẫn nhủ thầm.

Được lắm, Tiền Đa Đa, quên cũng không sao cả. Từ nay trở đi, em sẽ có vô số cơ hội để nhớ đến tôi.

Tổng giám đốc vừa kết thúc lời giới thiệu, liền vỗ vào vai anh ra hiệu cho anh phát biểu. Anh trở về với hiện thực, mỉm cười với mọi người ở dưới, tạm thời từ bỏ những ký ức về Tiền Đa Đa, Hứa Phi đón lấy micro và bắt đầu phát biểu.

Lời phát biểu của Hứa Phi ngắn gọn nhưng rất hay, dưới sân khấu tiếng vỗ tay nổi lên như sấm, Tiền Đa Đa không nghe rõ chữ nào. Bên tai chỉ thấy ong ong, thất vọng là đương nhiên rồi, và còn rất nhiều tâm trạng lạ lẫm vừa ập đến khiến cô buộc phải nghiêng răng mới không để mất thể diện.

Cổ họng vô cùng khó chịu, muốn hét lớn, bất đắc dĩ, Đa Đa đành phải nâng ly lên nuốt từng ngụm rượu một. Hai vị đồng nghiệp bên cạnh đã trở thành tâm điểm mới trên bàn tiệc, họ bận rộn trả lời câu hỏi của mọi người, cô có cảm giác cái tên được mọi người liên tục nhắc đến đó nghe quen quen, dường như gợi lại một ký ức rất xa xôi, nhưng lúc này cô thực sự không có tâm trạng nào để suy nghĩ kỹ hơn, cô kiên trì đến khi uống hết một ly liền từ tốn đứng dậy đi ra nhà vệ sinh.

Lúc đi qua mấy bàn đều có người lên tiếng chào cô, Đa Đa cố gắng mỉm cười đáp lại, mãi cho đến khi ra khỏi sảnh lớn cô vẫn cố gắng kìm chế bước chân, quyết không để mình chạy.

Khó khăn lắm mới đến được nơi cần đến, nhà vệ sinh nữ của khách sạn được trang hoàng rất sang trọng, cô bước vào đóng cửa lại, cuối cùng nôn

thốc nôn tháo một hồi, lúc ngồi xuống khắp người cứng đờ, gần như nghe thấy tiếng xương cốt kêu răng rắc.

Đầu óc rối bời, Đa Đa ngồi trên bồn cầu nghỉ ngơi một hồi lâu vẫn không ổn. Thất bại quá, giây phút này, mọi niềm vinh quang trong quá khứ đã biến thành những tiếng cười khẩy ập tới.

Những năm qua cô đã quen với cảnh ngậm bồ hòn làm ngọt, nhưng lần này ngậm làm sao đây?

Sống mũi hơi cay cay, Đa Đa hít thở thật sâu hết lần này đến lần khác, sau đó hai tay chống lên đầu gối cố gắng một lần nữa, đứng dậy đẩy cửa ra.

Kiểu gì cũng không thể sống trong nhà vệ sinh cả đời, rồi chốn này trước rồi tính sau.

Vừa đẩy cửa ra cô liền nhìn thấy một bóng người quen thuộc, Elizabeth, người hơi nghiêng xuống bồn rửa tay, đang trang điểm.

Đa Đa bước đến rửa tay, Elizabeth bỏ thỏi son ra nhìn cô, sau đó thở dài, “Trưởng phòng Tiền, chị cảm thấy thế nào?”.

Đang đợi để xem kịch hả? Tiền Đa Đa thầm cười khẩy, miệng vẫn trả lời như bình thường: “Có chuyện gì vậy?”.

“Giám đốc điều hành của khối thị trường là nhà quản trị viên tập sự đầu tiên được tổng công ty trực tiếp lựa chọn ở khu vực đại lục, là nhân vật xuất sắc trong bốn năm vượt qua được các cuộc sát hạch sát sao nhất, phá lệ để tuyển dụng, hai mươi bảy tuổi, là giám đốc điều hành khối thị trường trẻ nhất trong lịch sử”. Mở miệng ra là Elizabeth không thể dừng lại được, thỏi son vẫn đang cầm trong tay, mắt nhìn chăm chăm vào mặt Tiền Đa Đa, nhiệt tình chờ sự phản ứng của cô.

Tiền Đa Đa tiếp tục rửa tay, để mặc cô ta nói thoải mái, sau đó tổng kết một câu trong tiếng kêu ro ro của máy sấy tay: “Elizabeth, sao cô không đi làm phóng viên nhỉ? Làm việc ở khối thị trường thực sự quá lãng phí tài năng”.

“Tiền Đa Đa!”. Bị mĩa mai như vậy, lại nhìn thấy Tiền Đa Đa thẳng tiến ra ngoài, Elizabeth hứ một tiếng, “Đừng tưởng chị là thiên tài, người ta mới là! Đừng tưởng chỉ có chị mới được phá lệ lên chức, so với người ta, chị chỉ là con tép riu mà thôi. Hiện giờ cảm thấy thế nào? Từ giờ chị còn đặc ý được nữa không?”.

Đã gần ra tới cửa rồi, nghe xong câu này, đột nhiên Tiền Đa Đa dừng bước, ngoái đầu lại, chạm đúng vào ánh mắt của Elizabeth.

“Nếu những điều này là do cô dùng mọi cách để moi được từ chỗ tổng giám đốc thì tôi xin chúc mừng cô, ít nhất là hôm nay cô có thể nói được một câu đặc ý trước sếp trực tiếp của cô, cuối cùng đã có một lần Elizabeth nhanh chân hơn Tiền Đa Đa, và tôi cam tâm chịu thua, thua một cách tâm phục khẩu phục. Thế nào? Thoải mái rồi chứ? Vui vẻ rồi chứ?”.

Không nói được gì, Elizabeth đứng trước gương, mặt tái đi. Không muốn nói thêm gì nữa, Tiền Đa Đa kéo cửa đi ra.

Vốn định quay vào hội trường để cáo từ, nhưng nghĩ lại, hà tất gì! Đã làm trò cười cho thiên hạ rồi, hà tất gì phải quay vào để chịu nhục nữa! Tiền Đa Đa quay người, đi ra khỏi khách sạn.

Mọi việc để đến ngày mai hãy tính! Hôm nay cô đã chịu đựng đủ rồi. Đẳng nào thì cũng không lái xe, tiện tay cô vẫy một chiếc taxi, lên xe liền chỉ bữa một hướng, mặc cho lái xe đi đâu thì đi.

Tối thứ sáu, mùa đông dù lạnh đến đâu, thành phố này vẫn ồn ào náo nhiệt, đâu đâu cũng là nam thanh nữ tú với các bộ trang phục thời thượng lướt qua, đèn neon như thực như mơ.

Tiền Đa Đa không muốn về nhà, taxi chạy qua đoạn đường náo nhiệt trong thành phố, cô bảo lái xe dừng xe, sau đó nhanh chân bước vào quán bar gần nhất.

Quán bar được cải tạo từ tòa nhà kiểu cũ của Pháp, bên trong rất đông người, trên sân khấu có một nữ ca sĩ da đen đang hát nhạc Jazz. Nghe đến đoạn hay, khách khứa với đủ màu da vỗ tay cổ vũ, hoàn toàn là một thế giới khác.

Cô rất muốn uống một cốc, vừa ngồi xuống Tiền Đa Đa liền gọi rượu. Anh phục vụ đã gặp nhiều khách nữ đi một mình như thế này, lúc bê ly rượu thứ ba đến liền khẽ nhắc: “Em à, đừng uống quá chén nhé”.

Tiền Đa Đa khua tay, bài hát nhạc Jazz của nữ ca sĩ đang lên đến cao trào, phía dưới sân khấu mọi người nghe rất say sưa, nhưng bên tai cô lại là một âm thanh khác – Đa Đa, Đa Đa.

Xa xôi quá, cô vẫn tưởng rằng mình đã quên, nhưng hôm nay lại nhớ lại. Lẽ nào cô thực sự sai ư? Mọi thứ đều phải trả giá, tại sao cô bỏ công ra mà không được bù đắp?

Nghĩ lại hai hôm trước tại cuộc họp của công ty, cô nhìn giám đốc và tự nhủ rằng, không phải mọi sự nỗ lực đều có kết quả, không ngờ điều đó đã trở thành lời sấm, giờ đây đã báo ứng vào mình.

Thì cũng có sao đâu? Tiền Đa Đa uể oải chống hai tay xuống bàn. Thua cũng thua rồi, cuộc nội chiến này cuối cùng đã trở thành trò cười, hóa ra công ty đã có sự sắp đặt khác, còn cô là người cuối cùng biết kết quả.

Lại nhớ đến vị nữ trợ lý nọ của khối thị trường, làm việc ba năm, sau khi biết việc thăng chức không thành công liền cười khẩy một tiếng, ngày hôm sau liền đệ đơn từ chức.

Hỏi cô trợ lý tại sao, cô ấy trả lời rất dứt khoát: “Chồng em bảo rồi, ở đây không có tương lai, chẳng thà về nhà để chồng nuôi còn hơn”. Thật bất cần biết bao.

Nhưng đối với rất nhiều cô gái, vấp ngã trong sự nghiệp có đáng gì đâu? Cùng lắm là bỏ việc về nhà. Ở nhà có chỗ dựa, mái nhà chính là bến cảng trú ẩn an toàn, nếu muốn, có thể yên tâm ở đó suốt đời, suốt đời không cần phải ra ngoài chịu mưa chịu nắng.

Nhưng Tiền Đa Đa không thể làm như vậy, cô không có người đàn ông nào, cô không có chồng nuôi, cô phải dựa vào chính mình. Hơn nữa cô biết quay về đâu?

Ba mươi tuổi vẫn chưa lấy chồng đã đủ khiến mọi người phải chê trách, nếu ngay cả sự nghiệp cũng từ bỏ vì sự hồ đồ nhất thời thì khác gì cô đã sống công cốc trong mấy năm qua?

Không thể từ bỏ, thế thì chỉ còn một sự lựa chọn khác là tiếp tục. Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái, cảm giác bất lực chán nản như khi vắt đi vắt lại chiếc khăn mặt ướt mà không vắt khô được, để cho cảm giác đó mất đi, Tiền Đa Đa tiếp tục uống rượu.

Chất cồn gây ra ảo giác. Trước mắt cô hiện lên bao chuyện trong quá khứ, nụ hôn vụng về trước cầu thang tối om, lòng bàn tay ướt át, đôi môi nóng bỏng, lúc hôn dồn toàn bộ sức lực, đầu lưỡi chỉ muốn len vào trái tim của đối phương, tiếng lưỡi quyện vào nhau; hoa tươi đặt từng bó trên bàn, thơm biết bao, màu sắc tươi tắn, tàn thì vứt đi, rồi lại có hoa mới thay vào, nhìn như mãi mãi không bao giờ tàn; và còn cả đêm nhiệt đới ở Singapore, trong không khí là mùi hoa bốn mùa không bao giờ mất, chiều thường có một cơn mưa bất chợt, sau đó mây tan mặt trời lại lộ ra, bầu trời trong xanh bao la, ánh nắng rực rỡ trải xuống mặt đường vẫn còn đọng nước mưa, người đàn ông đi trước giơ tay trái ra đợi cô còn đang ở phía sau, lúc nắm tay nhau hai người đều cười.

Rồi cũng có ra sao đâu? Tất cả đều đã trôi qua rồi. Tiền Đa Đa nằm sấp xuống bàn cười đau khổ, mặt úp vào cánh tay. Điện thoại đổ chuông, cô không ngẩng đầu lên, thò một tay vào túi tìm điện thoại, sau đó mở hòm thư ra xem, lại là tin nhắn của Diệp Minh Thân, hỏi thăm rất khách khí, nhưng giọng dường như lại là đang nói chuyện công việc, “Đa Đa, bữa tiệc tối nay có vui không em? Nếu tiện ngày mai mình cùng đi ăn tối nhé?”.

Tiền Đa Đa nhớ đến những lời mà người đàn ông này nói tối hôm qua, hy vọng chúng ta có thể hoàn thành nhiệm vụ theo từng bước một, sau đó trên cơ sở tôn trọng những gì mà hai bên hiểu biết về nhau tiếp tục cuộc sống mà mình cần – Căn môi, đột nhiên cô chỉ muốn ném chiếc điện thoại đi, nhưng vừa giơ tay lên lại kìm lại. Một lát sau cô lại mở điện thoại ra, chậm rãi nhắn lại mấy chữ: “Vâng, ngày mai nhé”.

Sau khi gửi tin đi, màn hình lại tối trở lại, Đa Đa gấp máy, nhét vào túi xách tiếp tục uống.

Bên cạnh có người ngồi xuống, một gương mặt người nước ngoài, nhưng nói tiếng phổ thông rất lưu loát: “Em đi một mình à? Mình uống với nhau nhé?”.

Bắt chuyện? Đa Đa hai tay chống đầu, liếc anh ta một cái, không nói lời nào.

Cô ăn mặc rất chỉnh tề, đây cũng không phải là quán bar mờ ám gì, mặc dù từ nãy đến giờ cô ngồi một mình uống rượu, nhưng không có ai đến nói gì.

Vẫn phát hiện ra sự khác biệt, lúc ngồi uống rượu, cô không ngó ngang gì đến xung quanh, mà chỉ một mình lặng lẽ uống, khác với những thực khách có mục tiêu khác.

Người đàn ông đó bị từ chối thẳng thừng, dũng khí được tích tụ bao lâu cũng tiêu tan, quay đầu bước về chỗ ngồi của mình, đón chào anh ta là tiếng

cười trêu chọc của bạn bè.

“Thế nào, thua rồi hả?”.

Anh ta lắc đầu, nhún vai, “Hoặc là cô nàng đến nhằm chỗ rồi”.

Sau lưng có tiếng cười rộ, Đa Đa biết mình không nên tiếp tục ở lại đây nữa. Cô không phải là người không biết uống, chỉ có điều hôm nay tâm trạng không vui, chắt cùn rất dễ gây say. Cô muốn đứng dậy, nhưng thấy phía trước lờ mờ, cố gắng một lần vẫn không được.

Đưa tay gọi người đến thanh toán, nhân viên phục vụ rất nhiệt tình, “Có cần tôi gọi xe giúp không?”.

“Cảm ơn”. Giọng cô vẫn rất rõ ràng, xách túi lên liền đi ra ngoài.

Ngày hôm nay Hứa Phi tự mình lái xe rời khách sạn. Anh vừa đến Thượng Hải, giám đốc điều hành cũ vẫn còn đang ở đây, anh cũng không muốn gây phiền hà cho công ty tìm một lái xe tạm thời, nên đã tự lái xe.

Mặc dù là bữa tiệc chúc mừng, nhưng đây là lần đầu tiên anh gặp gỡ các đồng nghiệp trong công ty tại Trung Quốc, mọi người không biết nhau nhiều lắm, cũng không có ai đến chúc rượu.

Tâm trạng rất thoải mái, cả buổi tối anh cũng chỉ uống có hai ly sâm banh, có chút hơi men là được.

Kể cả như vậy, lúc tan cuộc cũng đã hơn mười một giờ, đường sá vẫn ồn ào đông đúc, trên xe có hệ thống định vị GPS, theo bản đồ chỉ dẫn anh lái xe vào một con đường vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, trong lòng không tìm chế được có chút xao động.

Anh không phải là người Thượng Hải, chỉ ở đây bốn năm trong thời gian học đại học. Sau khi rời mảnh đất này năm năm lại quay về, chỉ cảm

thấy thành phố này rất xa lạ.

Đèn đỏ, anh cho xe chậm chậm dừng lại sau xe đằng trước, nhìn đèn hậu của xe đằng trước một cách vô thức.

Đèn báo số giây bắt đầu nháy, nhưng xe đằng trước vẫn không có động tĩnh gì, đèn nhấp nháy, vẫn không có phản ứng, bên phải chiếc xe có người thò tay ra, chỉ vào một góc bên vệ đường.

Anh nhìn theo hướng chỉ đó, có một người phụ nữ đang bám vào hàng cây bên vệ đường và nôn...

Cái này cũng đáng để xem ư? Anh quay đầu định bấm còi, nhưng lại quay. Mắt anh khá tốt, lúc này ánh mắt rất sáng, anh hạ cửa kính xuống, nhìn thẳng vào điểm đó.

Sau khi ra khỏi quán bar, một cơn gió lạnh ập tới, Tiền Đa Đa vốn đã hơi loạng choạng, gió vừa thổi đến thì cảm thấy buồn nôn, chưa kịp vẫy tay gọi xe, bám vào hàng cây bên đường nôn thốc nôn tháo.

Bên cạnh có người chỉ gì đó, biết mình đã say, nhưng thực sự không quan tâm được gì nữa. Nôn xong vừa mới đứng dậy, bên cạnh có người đưa khăn ướt cho cô.

Tầm nhìn vẫn rất mờ, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy một người nước ngoài, Đa Đa lắc đầu từ chối. Cô thò tay vào túi xách lấy khăn của mình, uống rượu vào động tác chậm hơn rất nhiều, lúc đầu ngay cả túi xách của mình cô cũng không thể mở ra được.

Bên tai vẫn có tiếng Tây xì xồ, tự nhiên cô cảm thấy bức bối, đây rốt cục có còn là đất của người Trung Quốc nữa không? Tại sao chỗ nào cũng thấy Tây? Cô đang định bước đi tiếp, cánh tay liền bị túm chặt.

Tiền Đa Đa bức lắm, định rút ra mà không được.

Có người đến giải vây cho cô, chính là nhân viên phục vụ trong quán bar ban nãy, có lẽ chạy hơi nhanh, nên thở hổn hển, “Em có cần anh giúp không?”.

Đa Đa vừa gạt đầu vừa cố gắng rút tay lại, người nước ngoài đó nhìn thấy có người đến liền thu tay về. Cô không đề phòng, người ngã ngửa ra đằng sau, đầu óc choáng váng. Tiền Đa Đa nhắm mắt lại chờ đợi cảnh mình ngã thê thảm.

Sau lưng được ai đó đỡ, một cảm giác quen thuộc khó tả. Thế giới lại quay cuồng, không thể mở mắt ra, cô lại muốn nôn...

Anh phục vụ đứng bên cạnh sững sờ, anh đã nhìn theo cô khi cô rời quán bar, thấy cô bước đi loạng choạng, liền đuổi theo định gọi taxi cho cô, không ngờ vừa ra khỏi quán đã gặp rắc rối.

Gặp rắc rối thì thôi cũng kệ, không ngờ cô lại có sức quyến rũ đến vậy, hết anh này đến anh khác bám đến gây chuyện. Anh chàng người nước ngoài vừa nãy thấy tình hình không ổn đã biến mất ngay lập tức, hiện tại người đàn ông đang đỡ cô này ăn mặc rất chỉnh tề, nổi bật, hoàn toàn không giống những kẻ lưu manh lang thang ngoài đường.

Mục tiêu của anh ta rất rõ ràng, bước đến là đỡ, dù là động tác hay nét mặt đều không hề tỏ ra ngần ngại.

Dáng vẻ này giống như đang tóm bắt cô vợ bỏ trốn! Không chắc lắm, anh phục vụ quay sang hỏi: “Em có quen anh này không?”.

Hơi men khiến cô phản ứng chậm chạp, tốc độ ngẩng đầu lên của Tiền Đa Đa chậm hơn bình thường rất nhiều, đầu óc cô choáng choáng.

Đợi đến khi nhìn thấy gương mặt của người đàn ông đứng trước mặt, Tiền Đa Đa xác định mình đã say. Ông trời thật quá đáng với cô, đã mấy

giờ rồi, mà còn đưa tên động vật họ mèo như cơn ác mộng đó đến trước mặt cô, khiến cô bức bối trong lòng.

Chớp mắt rồi lại chớp mắt, ảo ảnh đó vẫn không thể xóa đi được, cơn thịnh nộ bốc lên đỉnh đầu, chính người đàn ông này đã khiến nỗi vất vả của cô trong bao năm qua hóa thành con số không. Nhân có hơi men, Đa Đa đứng dậy đưa tay ra chỉ: “Đi đi, đừng làm phiền tôi”.

Tay bị túm chặt, Đa Đa cau mày giãy giụa, anh phục vụ đứng bên cạnh nhìn thấy, bước đến nói: “Anh...”.

Đương nhiên cảnh tượng mà Tiền Đa Đa nhìn thấy không phải là ảo ảnh, người xuất hiện sau lưng cô chính là Hứa Phi – nhân vật nổi bật trong bữa tiệc ngày hôm nay. Nhưng lúc này sắc mặt anh tệ hơn rất nhiều so với lúc xuất hiện trên sân khấu. Anh sầm mặt, sau khi hai tay đã túm chặt cô mới cất lời, bất chấp sự giãy giụa của cô, “Cô ấy quen tôi”.

Tiền Đa Đa vẫn đang giãy giụa, chỉ có điều động tác càng mạnh đầu càng choáng, tứ chi rã rời, sự giãy giụa đó giống như con vật nhỏ đang làm nũng, chân mềm nhũn lại bị anh kẹp chặt hơn, cảnh tượng này trông rất mờ ám.

“Tôi không quen anh ta, bỏ tôi ra”.

Say đến nước này vẫn còn cứng đầu cứng cổ, Hứa Phi là con người của hành động, đưa tay túm lấy túi xách của cô tìm danh thiếp, sau đó lại lấy danh thiếp của mình ra, dúi vào tay anh phục vụ, “Tôi là sếp của cô ấy, còn vấn đề gì nữa không?”.

Hai tấm danh thiếp trắng muốt, logo công ty rất đẹp chồng lên nhau, anh phục vụ liếc qua không nói gì nữa.

Tiền Đa Đa định giằng túi lại, nhưng không giằng được, sau đó lại phải chứng kiến cảnh anh ta đưa danh thiếp, vết thương chưa lành lại bị rắc thêm

năm muối, trong lòng như có ngọn núi lửa bùng phát, cô gào lên: “Tên họ Hứa kia, rốt cục nhà người muốn gì?”.

Chút nghi ngờ cuối cùng của anh phục vụ đã được khẳng định, hai người này chắc chắn quen nhau, anh ta lùi một bước, để Hứa Phi kẹp Tiền Đa Đa trong trạng thái gần như mất tự do và đi ra xe.

Đương nhiên là Tiền Đa Đa vẫn giãy giụa, nhưng sức mạnh của hai người quá cách biệt, cô lại quá chén, hoàn toàn không làm được gì.

Mặc dù đã là nửa đêm, nhưng vẫn có không ít người ngó nghiêng, lúc này ánh mắt họ dõi theo hai người, người nào cũng tỏ ra thích thú. Chưa đi được mấy bước, Tiền Đa Đa lại đưa tay túm chặt lấy hàng rào bên đường không chịu buông ra. Cuối cùng Hứa Phi nổi cơn thịnh nộ trước thái độ không chịu hợp tác của cô, anh bế bổng cô lên, Đa Đa hét lên, anh vẫn mặc kệ.

Đến gần ô tô, Hứa Phi đặt cô xuống, nhưng Đa Đa không đứng vững được, trượt qua tay anh xuống dưới.

Cô đứng không vững nhưng vẫn chửi: “Ai cho anh quản tôi? Đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh”.

Lúc này, trong mắt người khác, lời chửi của Tiền Đa Đa chỉ là những lời giận dỗi làm nũng, hai tay Hứa Phi ôm chặt lấy cô, đề phòng cô ngòì thụp xuống đất, anh vừa tức vừa buồn cười.

Cũng nhủ thầm là may mắn, nếu cảnh tượng ban nãy không bị anh nhìn thấy, có trời mới biết sau đó sẽ xảy ra chuyện gì.

Thực ra lúc phát biểu trên sân khấu anh cũng chú ý đến cô, nhưng sau khi đi xuống bước đến bàn của khối thị trường thì cô đã bỏ đi, anh liền hỏi mọi người: “Trưởng phòng Tiền đâu nhỉ?”. Đúng lúc gặp Elizabeth mặt

xám xịt từ nhà vệ sinh đi vào, thấy anh hỏi, liền cười gượng trả lời: “Trưởng phòng Tiền về rồi, vừa mới về xong”.

Anh nói vài câu đơn giản với mọi người rồi đuổi theo, đuổi ra đến cổng thì nhìn thấy cô lên taxi, chưa kịp ngăn lại thì xe đã nổ máy, trợ lý của anh chạy theo gọi anh, bất đắc dĩ anh đành quay lại.

Không ngờ Tiền Đa Đa mò đến đây, lại còn uống say ngất ngưỡng, suýt thì bị người khác lôi đi. Nghĩ đến cảnh ban nãy anh vẫn còn chưa hết sợ.

Trong xe nhìn thấy cô và người khác giằng co nhau trên đường, đầu óc anh liền ong lên, cũng không biết tại sao mình lại tức giận như vậy, đến khi hay tay đã túm chặt được cô mới dần dần bình tĩnh trở lại.

Cho dù thế nào bình an là tốt rồi. Không tức nữa, hai tay Hứa Phi đỡ cô, giúp cô mặc áo khoác vào người, dỗ dành: “Vừa nãy không có tôi thì em gay rồi, một mình mò đến quán bar uống say mềm như thế này, em bao nhiêu tuổi rồi, ngay cả chút thường thức này cũng không biết hay sao?”.

Bao nhiêu tuổi? Nhắc đến tuổi tác chính là một sự đả kích lớn đối với cô, cuối cùng mọi tâm trạng dồn nén cả buổi tối của Tiền Đa Đa đã bùng phát. Cô muốn gào thét thật lớn trên đường, cuộc sống nguyên tắc quy củ bao nhiêu năm qua lại thực sự khiến cô không thể hét ra được, cuối cùng mọi nỗi bi phẫn đã biến thành thứ chất lỏng lả lẫm, trào ra khỏi mắt, hai tay không kịp lau đi, lập tức nhạt nhòa trên mặt.

“Ai cho anh đến tìm tôi? Có liên quan gì đến anh đâu? Đi đi! Anh đi ngay cho tôi!”.

Cô đập tay vào người đàn ông bên cạnh, nhưng cánh tay mạnh mẽ, ấm áp đó ôm chặt lấy cô, làm sao cô đập được? Vẻ mặt mệt mỏi, chán chường trào lên cùng hơi men, ý thức dần dần mơ hồ mềm yếu, Tiền Đa Đa bắt đầu gào khóc.

Anh thực sự luống cuống khi thấy cô khóc, không có kinh nghiệm đối phó với con gái khóc khi say rượu, Hứa Phi đứng trên đường không biết nên đỡ dành hay khuyên nhủ.

Muốn đưa cô lên xe trước rồi tính sau, nhưng chân vừa nhúc nhích, lực đẩy trước ngực đột nhiên lại đảo chiều. Vạt trước của áo complet bị túm chặt, anh không thể bước đi được nữa.

Nước mắt đã cuốn trôi chút tỉnh táo cuối cùng, Tiền Đa Đa say rồi, say đến nổi tiếng xe cộ và tiếng người nói bên cạnh đều trở nên xa vời, say đến nỗi quên mình đang ở đâu, say đến nỗi dường như quay về với đêm tối xa xôi đó.

Đêm tối không có cãi vã, không có năn nỉ, cầu xin, chỉ có bàn tay nóng bỏng túm chặt lấy cô, gọi tên cô nhiều lần bên tai, Đa Đa, Đa Đa...

Và cô đã bỏ đi như vậy, trời vừa sáng, mang theo hành lý đơn giản lên máy bay, đầu không ngoái lại. Nếu lúc đó anh không buông tay ra, nếu lúc đó cô biết được những cảm giác tê lương, lạnh lùng sau này, cô có còn kiên quyết bỏ đi như vậy nữa không?

Cảm thấy hối hận, Đa Đa khóc thút thít một cách bất lực, nhưng trong lúc mơ màng dường như lại được quay về với đôi bàn tay đó, bàn tay nóng bỏng mạnh mẽ, ôm chặt thắt lưng mình, dường như có thể mãi mãi giữ nguyên trạng thái như vậy.

Trong đầu chỉ còn sót lại một ý nghĩ duy nhất, lần này cô không thể buông ra được nữa, không thể buông tay được nữa. Tiền Đa Đa dùng hết sức bình sinh để túm chặt, cô vừa khóc nức nở vừa năn nỉ: “Đừng đi! Hãy ở bên em, đừng đi!”.

Biết cô đang say, Hứa Phi liền bế bổng cô và đi về phía ô tô.

Sau khi đặt cô lên xe, anh mới phát hiện ra kính xe đã bị dán một hóa đơn phạt vi cảnh màu vàng tươi. Hoàn toàn không để tâm, Hứa Phi đưa tay ra xé.

Người vừa nhắc lên lại bị cô túm chặt, trên thực tế lúc này vạt áo trước của anh vẫn nằm trong tay cô chưa được buông ra, nếp vải phẳng lì giờ đây đã trở nên nhăn nhúm.

“Đừng đi”. Đa Đa nhắm mắt lại, tay vẫn nắm chặt không chịu buông anh ra.

Cô bảo anh đừng đi... Trong lòng anh biết rõ người mà cô nói chưa chắc đã là anh, nhưng đèn trong xe khá tối, nước mắt cô nhạt nhòa khắp mặt, lau cũng không thể lau hết. Anh đã từng gặp rất nhiều người uống rượu say, nhưng cô là người duy nhất khiến anh cảm thấy lưu luyến, yếu mềm.

Haizz, anh là đàn ông! Tại sao lại như vậy! Năm năm trước đối mặt với cô, anh đã bị mê hoặc, hiện giờ vẫn là như vậy. Thật không thể tưởng tượng nổi.

Không biết phải chở cô đi đâu, anh lái xe men theo ven đường, chẳng mấy chốc đã đi đến đường cụt, bốn xung quanh tĩnh mịch như tờ, anh từ từ phanh xe lại, những hồi ức về quá khứ tạm thời dừng ở đây.

Đêm hè nóng bức, mặc dù trong xe có điều hòa, nhưng anh vẫn cảm thấy ngột ngạt.

“Đợi đến khi nào em có thể làm cho chị tâm phục khẩu phục và thốt lên rằng, anh à, anh thực sự hơn em, thì hãy đến nói đến hai chữ “theo đuổi” nhé”.

Câu nói này vẫn đang văng vẳng bên tai, tưởng rằng chỉ là một câu đùa thời niên thiếu, đã trở thành ký ức không có gì quan trọng từ lâu, không ngờ

cô lại nhần tâm hơn anh. Anh chỉ cảm thấy mình không coi trọng chuyện đó, còn cô lại thực sự quên anh.

Cuộc gặp gỡ vô tình tối hôm đó trên tàu điện ngầm, anh ngồi đối diện với cô rất lâu, Tiền Đa Đa vẫn xinh đẹp, rạng rỡ. Đương nhiên là vừa nhìn anh đã nhận ra cô, nhưng cô nói chuyện với anh ở cự ly gần như vậy, dường như lần đầu tiên nhìn thấy anh trong đời, ánh mắt hoàn toàn như đang nhìn một người xa lạ.

Anh là ai? Anh là Hứa Phi, không ngờ lại có người hoàn toàn quên anh?

Chính vì thế trong bữa tiệc tối hôm nay, anh đáng ra phải bước đến trước mặt cô nâng cốc cười lớn. Tiền Đa Đa, cô em cũng có ngày hôm nay!

Nhưng anh đã lầm. Tiền Đa Đa thảm bại, anh đứng trên sân khấu nhìn thấy rất rõ. Cô ngồi trên ghế của mình, ngồi giữa hai vị trợ lý mà anh đưa từ Nhật Bản sang, cố gắng mím cười đến giây phút cuối cùng, nhấp từng ngụm rượu nhỏ hết ly rượu, sau đó lặng lẽ đứng dậy đi ra.

Phản ứng này hoàn toàn không giống những gì anh đã dự đoán. Trước đây Tiền Đa Đa không như vậy, trước đây Tiền Đa Đa có ánh mắt kiên định, không hề tỏ ra mất phương hướng, kể cả xảy ra chuyện động trời cũng vẫn có thể mím cười đáp lại, lúc đó anh cảm thấy cô vừa non nớt vừa đáng yêu, nhưng đến ngày hôm nay, cùng là nụ cười của một người lại khiến anh cảm thấy đáng thương.

Nhìn Tiền Đa Đa đang lặng yên bên cạnh, cô đã say thật rồi, nhưng về thực nữ vẫn còn ở đó, không ồn ào cãi vã, chỉ túm chặt cánh tay anh không chịu buông ra, dù có chết cũng không chịu buông ra. Nửa khuôn mặt lộ ra ngoài, nước mắt vẫn chưa khô.

Đột nhiên trái tim anh trở nên mềm yếu, anh cúi đầu lau nước mắt cho cô. Má kề sát lại, đầu mũi lướt qua khóe miệng cô, ở đó vẫn còn mùi rượu, mùi Vodka xen lẫn vị ngọt của nước cam. Gay rồi, trong tích tắc trời đất

rung chuyển, một cảm giác nóng bỏng phía dưới bụng lan lên đỉnh đầu, dường như anh lại quay về với hội trường tràn đầy hormone nam năm xưa, không, còn kinh khủng hơn lần đó, tiếng thở hỗn hển cố kìm chế trong xe nghe rất rõ.

“Tiền Đa Đa, em tỉnh lại đi! Nói cho tôi biết nhà em ở đâu?”. Anh ngửa đầu cố gắng tránh xa cô nhất, Hứa Phi rất chặt vật khi nói ra câu này.

Tiền Đa Đa đang nằm mơ, một giấc mơ êm ái. Cuối cùng cô đã nắm chặt được cái sắp mắt, nhưng bàn tay hơi động đậy, cảm giác ấm áp đó đang có dấu hiệu sắp tuột khỏi tay. Cô kéo chặt lại, “Không được đi, anh ở lại, ở lại”.

Anh hít thật sâu, “Đa Đa, em có biết em đang nói gì không?”.

Cô khẽ mở mắt ra nhìn anh, nghiêng đầu, rất chăm chú.

Cô nhìn thấy một chiếc bóng mờ, những hình ảnh trong ký ức xa xôi chồng chất lên nhau, trong đêm tối gương mặt và cơ thể đầy mồ hôi của chàng trai trẻ: Người đàn ông trong xe thể thao, từng bó hoa to đặt ở ghế sau; và cả bước nhảy nhẹ bên vũng nước, ngẩng đầu lên là nhìn thấy nụ cười đó.

Những người đàn ông này đều là những người mà cô từng muốn giữ chân, từng có thể giữ chân, nếu ông trời cho cô một cơ hội nữa, ít nhất lần này cô sẽ không buông tay.

Đường phố tĩnh mịch, nhiệt độ trong và ngoài xe chênh lệch quá lớn, cửa kính phía trước đã được phủ lên một màn sương, trong mắt cô cũng vậy. Một lớp ánh sáng ẩm ướt, cô nhìn rất lâu rồi bật cười, vẫn là thói quen cô không sửa được, vừa cười liền để lộ ra hàm răng trắng, “Biết chứ, em bảo anh đừng đi.”

Dưới ánh đèn mờ mờ, hàm răng của cô đều đặn, trắng muốt, lấp lánh. Hứa Phi không hỏi gì thêm, cũng không rút tay lại nữa, cổ họng như bị hai hàm răng nhỏ nhắn đáng yêu đó cắn nhẹ, hơi thở dần dần trở nên nóng bỏng, như thể cả cơ thể rơi vào trong nham thạch.

Đau khổ thật! Anh là người đàn ông, một người đàn ông bình thường, tên đã giương lên cung, không cảm thấy một chút thực sự không xứng với danh hiệu là đấng mày râu của anh.

Nhưng cô là Tiền Đa Đa, cô đã say rồi, cô coi anh là một người đàn ông khác, cô chỉ muốn tìm niềm vui sau cơn say...

Chút lý trí cuối cùng đó vẫn còn sót lại, rõ ràng là cơ thể đã căng lên tựa dây đàn, nhưng anh vẫn nghiêng rằng cố chịu, tay đã đặt lên chốt cửa, suýt nữa thì vịn ra để nhảy xuống.

Không ngờ Tiền Đa Đa lại chồm lên, một tay túm chặt cổ áo anh. Nụ hôn ập tới quá mạnh, anh không kịp đề phòng hự một tiếng, môi thấy đau nhói, bất giác há ra. Chỉ trong tích tắc đầu lưỡi của cô khéo léo siết chặt lấy anh, khoái cảm mãnh liệt khiến chút lý trí cuối cùng còn sót lại trong đầu đã bay lên chín tầng mây. Nước miếng của cô còn vương mùi rượu, trong tích tắc anh cũng như người say, cả thế giới đột nhiên trở nên mờ lung, huyền ảo.

Đôi tay không kiểm soát được ôm chặt cô, cơ thể cô nóng bỏng mềm mại, ngón tay anh không nghe theo sự điều khiển của khối óc, không thể rời khỏi cơ thể cô.

Nghiến răng nhắm mắt hỏi cô câu cuối cùng: “Đa Đa, em có biết tôi là ai không?”.

Bị hỏi ráo riết như vậy, cuối cùng cô đã từ từ mở đôi mắt vốn đang nhắm ngậy ra. Trước mắt là một khuôn mặt đàn ông, hơi thở nóng bỏng, dưới ánh đèn mờ mờ, làn da tươi trẻ tựa như lớp sứ, mồ hôi lấm tấm trên mặt.

Ai nhỉ? Khoái cảm mà nụ hôn này mang tới quá mãnh liệt, đến nỗi suy nghĩ đầu tiên của cô sau khi mở mắt ra là đưa hai tay đỡ lấy gương mặt này để hai người kề sát nhau hơn, hôn càng da diết hơn.

Nhưng môi đã đỏ ửng, khi động tác siết môi dừng lại, cái đau liền trở nên rõ ràng hơn, cảm giác đau đớn này khiến lý trí của cô quay trở lại. Nhìn thấy rõ rồi, cô rít qua kẽ răng hai chữ : “Là anh...”.

Tại sao lại là anh ta? Không, không thể!

Trong nỗi sợ hãi đến tột độ, cô cố gắng ngửa đầu ra phía sau, nhịp thở của hai người đã tách ra, tạo ra một khoảng cách, cuối cùng đã nhìn rõ trạng thái hiện tại.

Một tiếng hét lớn, Tiền Đa Đa đột ngột rút tay lại. Động tác của cô quá mạnh, Hứa Phi không kéo kịp, bịch một tiếng, liền nghe thấy đầu cô đập mạnh vào cánh cửa cạnh ghế phụ, Tiền Đa Đa đau đến nỗi hai mắt đỏ rực, ôm đầu chán chường đến tột độ.

“Em có sao không?”.

“Anh đừng chạm vào tôi!”. Ôm đầu đợi cơn đau trôi qua, Tiền Đa Đa cúi đầu xuống, nhìn thấy cổ áo mình hở ra, ngay cả chiếc áo ngực bằng ren bên trong cũng nhìn thấy rõ mồn một. Không còn để tâm đến đầu nữa, cô luống cuống lấy tay che cổ áo, ánh mắt nhìn anh cuồn cuộn, “Tên họ Hứa kia, tôi sẽ tố cáo anh tội hiếp dâm!”.

Câu này... đáng lẽ phải là anh nói mới đúng. Dự vọng đã tụt xuống, Hứa Phi muốn giải thích, nhưng ánh mắt cô nhìn anh giống như đang nhìn một kẻ phạm tội hiếp dâm. Cơn thịnh nộ đã bốc lên đầu, ánh mắt anh sầm xuống, “Tiền Đa Đa, em say rồi”.

“Chính vì thế anh mới đưa tôi lên xe, làm tôi, làm tôi...”. Không nói tiếp được nữa, Tiền Đa Đa vừa xấu hổ vừa tức giận, mắt liếc vào đồng hồ trên

tay, mười một giờ năm mươi chín phút. Thật thế ư? Cái ngày dài đằng đằng này vẫn chưa hết hay sao? Cô thực sự thấy quá đủ rồi?

Cô đưa tay đẩy cửa xe ra, nếu có thể, hay cho cô một chiếc chổi của phù thủy, cô muốn biến mất ngay lập tức.

“Tôi muốn đưa em về nhà, hỏi em địa chỉ em lại không trả lời. Tiền Đa Đa, em làm gì vậy?”. Hứa Phi túm lấy cô trong trạng thái đã thò nửa người ra ngoài, anh bất ngờ cất cao giọng hơn.

“Tôi tự về nhà, không cần anh phải đưa”. Gió lạnh thổi tới, đầu lại bắt đầu chuyển choáng, nhưng Tiền Đa Đa đã hạ quyết tâm sẽ rời xa người đàn ông khiến cô mất hết thế diện này, động tác kéo rất mạnh.

Áo khoác của cô lúc đầu chỉ khoác trên người, vì kéo mạnh quá nên rơi xuống, không còn cách nào giữ được thăng bằng, cô hét lớn, cuối cùng Đa Đa kết thúc một ngày thất bại nhất trong cuộc đời cô bằng một cú ngã thê thảm.

Bên tai có tiếng đóng cửa, tiếp đó là tiếng bước chân dừng lại bên cạnh cô, chiếc bóng dưới đất từ từ thu lại. Bốn xung quanh yên tĩnh quá, anh ngồi xổm trước mặt cô, hơi thở nghe rõ mồn một.

“Đi đi!”. Cô không ngẩng đầu lên, giọng rất khẽ.

Đêm khuya thanh vắng, nhìn cô như hận anh thấu xương, anh không có kinh nghiệm đối phó với một cô gái nửa say nửa tỉnh, hoặc là bỏ đi sẽ tốt hơn.

Trong đầu nghĩ như vậy, nhưng trong đêm khuya tĩnh lặng có một giọng nói, của anh, rất khẽ, nhưng rất mềm mại, thậm chí kèm theo cả chút dỗ dành, “Để tôi đưa em về nhà”.

“Nhà em ở đâu?”. Anh vẫn hết sức nhẫn nại.

Lần trước anh tỏ ra kiên nhẫn như thế này là khi anh mới mười tuổi, lúc đó có cô bé hàng xóm đã khóc thút thít vì lạc đường trước cổng nhà anh. Đối với một cô bé ba tuổi, đứng cách nhà năm trăm mét chẳng khác gì lạc đến chân trời góc bể, anh dắt tay cô bé đưa về nhà, vừa đi vừa dỗ dành cô bé, lòng bàn tay toàn nước mắt và nước mũi.

“Tôi bảo anh về đi cơ mà!”. Cô vẫn không chịu dừng bước, tại sao người đàn ông này vẫn chưa biến mất? Cô ghét anh ta, cô hận anh ta.

Hốc mắt đau nhói. Trời ạ, cô thực sự không muốn khóc trước mặt người đàn ông chết tiệt này, cô cắn chặt đầu lưỡi để nước mắt mình chảy ngược vào trong, cô đối chọi với tâm trạng tồi tệ của mình một cách vô cùng chặt vật.

“Được thôi, anh sẽ gọi điện thoại cho giám đốc phòng nhân sự”. Anh tìm điện thoại.

Gì cơ? Hôm nay cô vẫn còn chưa đủ mất mặt hay sao? Lẽ nào anh ta muốn cho cả công ty biết hết ư? Tiền Đa Đa giật mình, vội ngẩng đầu lên, một tay túm chặt cánh tay anh.

Đèn đường trên con đường nhỏ này cách nhau rất xa, ánh đèn lơ mờ. Dưới ánh sáng này, đôi mắt cô lại sáng rực lên, nhìn kỹ mới thấy đó là nước mắt đọng đầy trong mắt cô.

Cô say rồi. Anh thầm nhắc mình, có người sau khi say sẽ gây ra những chuyện rất khó tưởng tượng, ví dụ Tiền Đa Đa.

Vừa nãy cô gào khóc trên đường, túm chặt cổ áo anh, cưỡng hôn anh trong xe, sau đó lại nổi trận lôi đình.

Cô say rồi, chính vì thế dù là khóc hay cười, tất cả đều không thể nghĩ là thật.

Nhưng anh mềm lòng biết bao, muốn ôm cô để an ủi cô, vẫn muốn tiếp tục nụ hôn ban nãy...

Gay rồi, anh không uống bao nhiêu rượu, mà lại bị say lây trước một kẻ say.

“Không được gọi, tự tôi về nhà”. Cuối cùng cô đã mở miệng, cố gắng đứng dậy, mặc dù chân mềm nhũn, nhưng kể cả có chết cũng không thể chết trước mặt người đàn ông này.

Khu nhà ở bên cạnh có xe chạy ra, đèn pha bật sáng, tốc độ rất chậm. Tiền Đa Đa vẫy tay gọi xe, động tác mạnh quá, suýt lao xuống đường.

Anh đã nhanh tay kéo cô lại, nhưng cô giăng ra, lúc mở cửa xe ra đầu không ngoái lại.

Lái xe liếc nhìn cô qua gương chiếu hậu bên trong với ánh mắt đầy hồ nghi, sau khi nói ra địa chỉ, Tiền Đa Đa liền che mặt rên rĩ. Đừng nhìn nữa! Hôm nay Tiền Đa Đa thực sự không còn mặt mũi nào để gặp mọi người.

NHẬT KÝ LẤY CHỒNG

Nhân Hải Trung
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Rau Quá Vụ Trên Thị Trường Mỗi Lái

Khi chưa đi gặp gỡ đối tượng qua người làm mối, giới thiệu, cảm thấy điểm nào mình cũng ổn, khi đã bị đưa vào thị trường này rồi, mới đột nhiên phát hiện ra mình đã là một mớ rau quá vụ, không thể tự hào được nữa.

Vấn đề là, nếu điểm nào cũng ổn, thì tại sao phải đi làm một cây rau?

*****

Thứ bảy, sáng nào Y Y tỉnh giấc cũng đã là gần mười giờ sáng, cô ngồi dậy xuống lầu ăn sáng. Cô Trương đã giúp việc cho nhà cô lâu năm, nhưng nhìn thấy cô vẫn một điều mơ hai điều mơ, khiến có lúc Y Y cảm thấy mình đang đóng phim ngày xưa của Hồng Kông, vẫn là loại phim được chiếu đi chiếu lại.

“Mợ ạ, mợ dậy rồi à? Đêm qua cậu có về, cô đang ngủ. Cậu nói sáng nay có cuộc họp ở Nam Kinh, không muốn đánh thức mợ dậy nữa, cậu đi lúc nửa đêm”.

“Vâng”. Y Y đã quá quen với tình huống này, bèn vâng một tiếng. Chiếc áo ngủ khá dài, lúc bước xuống bậc cuối cùng, cô cẩn thận kéo lên.

Việc làm ăn của Ngưu Chấn Thanh trải dài trên khắp cả nước, năm xưa khi hai người còn đang yêu nhau, anh còn hào hứng đưa cô chạy hết chỗ này đến chỗ khác, nhưng đến nơi nào đó, phần lớn đều là cô lang thang một mình, hoặc nằm ngủ trong khách sạn, đợi anh bận xong cũng đã là nửa đêm, thời gian nắm tay nhau ngắm mặt trời cũng rất ít. Sau khi kết hôn càng tệ hơn, thường là mười ngày, nửa tháng không nhìn thấy mặt nhau.

Thời gian đầu còn nhẹ nhàng trách móc, sau đó cũng thấy quen, kể cả hai người có ở gần nhau thật thì nói được gì với nhau?

Hoặc là có thể người nào nói chuyện người đấy, nội dung mà anh đề cập phần lớn là những vấn đề như sóng gió trên thị trường gần đây, vật liệu tăng giá, ảnh hưởng đến các ngành phía dưới, chính vì thế làm việc gì cũng phải cân trọng...

Còn cô cũng chỉ có thể nói chuyện bà Trương mới mua được một chiếc đồng hồ kim cương được bán với số lượng có hạn, cô Lý không hài lòng với chiếc xe Porsche mui trần của mình, đều là những tin vĩa hè đăng trên báo lá cải rất dễ bị người ta ném trên xe bus.

Thôi vậy, nói ra cũng chỉ là nhìn nhau thần thờ mà thôi, chính vì thế chủ đề gần đây nhất mà cả hai người đều hứng thú thảo luận là giới thiệu cho Tiền Đa Đa một đối tượng thích hợp.

Trên bàn ăn có nước đậu nành, quẩy, và còn cả sữa, bánh mì, ngày nào cũng như vậy, nhìn đã thấy không muốn ăn. Y Y úp chiếc thìa xuống đảo đi đảo lại, nghĩ đến Tiền Đa Đa liền đưa tay lấy điện thoại.

Lần đầu gọi cho Tiền Đa Đa, cô ấy tắt máy. Thấy hơi lạ, Tiền Đa Đa được mệnh danh là tiểu siêu nhân trên “chiến trường” công việc, điện thoại di động được coi là đường sinh mệnh, mở máy hai mươi tư giờ đồng hồ, có lúc nửa đêm cô không có việc gì làm, bấm máy thì thấy đầu bên kia vẫn có tiếng bàn phím gõ lạch cạch, không phục không được.

Định bấm số nhà của bạn, không ngờ điện thoại di động lại đổ chuông, Tiền Đa Đa gọi đến. “Y Y, cậu có rỗi không? Ra ngoài với tớ một chút”.

Dĩ nhiên là có thời gian rồi, mấy năm nay cô không có cái gì dư dả, chỉ có thời gian là dư dả, chính vì thế có thể hỗ trợ trọn vẹn cho Tiền Đa Đa, tình bạn khăng khít bền lâu.

Hào hứng chạy lên lầu thay quần áo, cô Trương chạy theo nói: “Mợ à, mợ không ăn gì mà lại đi ư? Cần thận hạ đường huyết đấy”.

“Cháu không đói”. Cô cúi đầu vào phòng thay đồ rộng rãi tìm kiếm, cuối cùng chọn ra một chiếc áo khoác thắt eo, “Mặc cái này”.

Cô Trương đã ở gia đình này bảy, tám năm nay, hầu hết thời gian là ở bên cô chủ thích làm nũng trong căn phòng này. Lúc đến Y Y mới hơn hai mươi tuổi, mặc dù miệng gọi cô là mợ, nhưng trong lòng luôn nghĩ cô chủ này chẳng khác gì một cô bé, lại xấp xỉ tuổi con gái mình, nhìn thấy cô làm nũng cũng mềm lòng, chính vì thế đối xử với cô rất thật lòng, tình cảm của hai người rất gắn bó.

Năm nay cô Trương hơn năm mươi tuổi, bản tính thích càu nhàu. Lúc này vừa giúp Y Y mặc áo khoác vừa căn nhắc: “Hoặc là không ăn, hoặc là ăn có chút xíu, cái eo này đói hóp hết cả vào rồi đây này”.

“Eo bé mới đẹp, có ai thích eo bánh mì đâu? Có đẹp không cô?”. Cửa phòng thay đồ là một chiếc gương to, Y Y đứng trước gương ngắm nghía, cười hỏi.

Cô Trương giúp cô thắt thắt lưng rồi ngẩng đầu lên ngắm. Làn da Y Y trắng nõn, trên cổ áo của chiếc áo khoác còn cài một hàng lông vũ màu đen, chạm nhẹ vào hai bên quai hàm của cô, khiến da càng trắng như tuyết.

“Đẹp lắm”, cô Trương khen thật lòng, sau đó thuận miệng nói tiếp, “Nhưng mợ ạ, gây quá khó nuôi con lắm, sau này sinh cũng vất vả”.

Nói ra lại thấy hối hận, nhưng không rút lại được nữa, hai người vừa nãy còn nói cười rôm rả, giờ lại cùng im lặng, sau đó đều quay đầu đi, coi như không nghe thấy gì cả.

Cô Trương biết mình lỡ lời. Về chuyện em bé, khi mới kết hôn, Y Y cũng có bầu một lần, được ba tháng đi siêu âm, là một bé trai. Bố mẹ chồng

mừng hơn bắt được vàng, chồng cũng phấn khởi lắm, chỉ có điều hồi đó cô còn là một cô bé, làm việc gì cũng không cẩn thận, một hôm chồng về muộn, lúc xuống lầu đón chồng chạy vội quá, vấp ngã thế là sảy.

Sau đó không thấy có nữa, đến bệnh viện kiểm tra hết lần này đến lần khác, đều nói không có vấn đề gì, nhưng vẫn không có lại được.

Đã nói ra rồi, muốn rút lại cũng không rút được nữa, cô Trương có phần ngượng ngùng. Sau mấy giây sững người, Y Y lại cười như không có chuyện gì xảy ra, khua tay với cô Trương, “Thôi cháu đi đây, cô đừng đợi cháu về ăn cơm nhé, cháu ăn cơm với Đa Đa ở ngoài”.

Y Y đến sớm, Đa Đa vẫn chưa đến, cô gọi đồ uống, một mình ngồi trong góc nhỏ quen thuộc chờ đợi. Nhân viên phục vụ ở đây đều biết cô, lúc bưng cà phê đến mỉm cười chào cô, nhưng thấy cô thần thờ, không dám nói gì thêm nữa.

Thứ bảy, quán cà phê rất đông khách, tám mươi phần trăm chỗ ngồi đã kín. Các đôi tình nhân kề sát bên nhau, thăm thò chuyện trò; còn có một số đôi đã có phần cứng tuổi, nhưng không nói gì với nhau, người phụ nữ tay cầm tạp chí, người đàn ông nét mặt thờ ơ; một gia đình vào nghỉ chân, đứa trẻ mặt đỏ gay gắt khóc lóc, giãy giụa, khiến mọi người xung quanh đều liếc nhìn, bà mẹ trẻ luống cuống, ông bà xúm vào giúp một tay, ông bố ngồi bên cạnh với nét mặt vô cảm, dường như mình đang ở một thế giới khác; chỉ có những người cao tuổi lại có chủ đề chung, hai vợ chồng già vừa uống cà phê vừa cười nói, hào hứng chỉ vào mọi thứ xảy ra xung quanh mình.

Khi còn học đại học, cô và Tiên Đa Đa đã thích đến chỗ này, còn nhớ hồi đó hai người thường ngồi đối diện với nhau ở đây cả buổi chiều. Ít nhất Tiên Đa Đa có thể hoàn thành hai bản báo cáo, còn cô, đọc hết mọi tạp chí kỳ đó, lại còn có thời gian để sắp xếp lại những cảm nghĩ của mình.

Quán cà phê đã sửa sang mấy lần, ông chủ cũng đã đổi mấy lần, nhưng người qua kẻ lại, bầu không khí ở đây dường như không có gì thay đổi, không, vẫn có sự thay đổi, chẳng mấy chốc mà hai người đã gần ba mươi rồi.

Cô bưng chiếc cốc một cách vô thức rồi nhìn ra ngoài, đột nhiên liếc thấy một bóng người quen thuộc, nét mặt của cô thay đổi rõ rệt, mắt tròn, phản ứng đầu tiên là muốn ghé sát vào tấm kính để nhìn cho rõ hơn, nhưng cả người lại co về phía sau, dường như muốn biến thành một hạt giống, giấu mình đi.

Ngoài cửa sổ người đi lại như mắc cửi, bóng người đó lướt qua. Ảo giác chẳng! Nét mặt cô lộ rõ vẻ sửng sốt, một chuyện không thể xảy ra, ít nhất trong thành phố này, là chuyện không thể xảy ra.

Cửa bị đẩy ra, Tiền Đa Đa xuất hiện, không hề ngó nghiêng, đi thẳng về phía này, nhìn thấy cô không chào một câu, ngồi thụp xuống ghế sofa, trông rất uể oải.

Đợi hồi lâu không có tiếng hỏi han, cuối cùng Tiền Đa Đa bồng nhóm người lên một cách kỳ quái, sau đó nhìn vào mặt cô tỏ vẻ kinh ngạc, “Y Y, cậu sao vậy? Mặt trắng bệch thế kia, trời lạnh như thế này mà còn toát mồ hôi”.

“À, không sao cả. Vừa nãy tớ uống một cốc nước lạnh, uống vội quá”, cô căn môi trở về với thực tại, gạt ảo giác ban nãy ra khỏi đầu, sau khi nhìn thẳng vào Tiền Đa Đa cũng thắc mắc, “Cậu sao vậy, sao mà uể oải thế?”.

Từ xưa đến nay tinh thần Tiền Đa Đa lúc nào cũng hăng hái, vẻ uể oải này thực sự rất hiếm thấy.

“Tớ có mối thù với một kẻ”. Tiền Đa Đa chống người lên cởi áo khoác, nghiêng răng ken két.

Đã trở lại bình thường, Y Y nhìn cô mắt sáng lên, sau đó nghiêng người về phía trước cười.

“Đa Đa, hôm nay cậu mặc đẹp quá”.

Bên trong áo khoác Tiền Đa Đa mặc một bộ váy liền bằng nhung đến đầu gối, cánh tay và bắp chân lộ ra ngoài, lập tức bàn của họ trở thành tâm điểm thu hút sự chú ý của mọi người.

“Tối có cuộc hẹn”. Lúc nói ra câu này, Tiền Đa Đa tỏ ra rất bình thản, dường như đang nói về một cuộc họp nhỏ không quan trọng nào đó trong lịch công tác của mình.

“Cuộc hẹn? Diệp Minh Thân ư?”. Y Y cười tươi, “Steve nói với tớ rồi, anh ấy rất hài lòng về cậu, còn cậu thì thế nào? Có phải yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên không? Hôm nay là cuộc hẹn thứ mấy rồi?”.

Cô hỏi dồn dập, Tiền Đa Đa vẫn tỏ ra bất hại, “Cũng được, rất khá”.

Đây là tính từ gì? Y Y lại hỏi tiếp: “À, vừa nãy cậu nói có thù với ai vậy?”.

Nói đến chủ đề này, tinh thần của Tiền Đa Đa lập tức quay trở lại, cô cau mày thốt ra mấy chữ: “Kerry Hứa”.

“Ai vậy?”.

“Giám đốc điều hành mới của khối thị trường, Hứa Phi”. Lần này, câu trả lời của Tiền Đa Đa được rít qua kẽ răng, ai cũng có thể thấy đây là một mối thù lớn.

Hả? Y Y sửng người. Bình thường những chuyện Tiền Đa Đa nói nhiều nhất với cô vẫn là công việc, nhưng theo những gì cô nhớ thì từ trước đến nay, ở công ty, Đa Đa rất thuận buồm xuôi gió, tại sao lại đột xuất như vậy?

Tự nhiên lại mọc ra một giám đốc điều hành mới khiến cô nàng hận đến tận xương tận tủy?

Và còn Hứa Phi – Tại sao cái tên này nghe quen thế nhỉ? Y Y ngửa mặt lên suy nghĩ mông lung.

Cà phê được mang đến, Tiền Đa Đa đưa tay đón lấy, cầm cốc uống một ngụm trước.

Cô từ nhà trốn ra đây. Tối qua đúng một trận hỗn loạn, lúc cô về đến nhà đã là tờ mờ sáng, không nói gì trước với bố mẹ, họ đều sốt ruột đến phát điên, chỉ còn thiếu mỗi nước báo cảnh sát, sau đó cô mới phát hiện ra điện thoại di động của mình đã tắt máy. Cô mệt như một chú chó, không còn đủ sức để nói gì nữa, tắm xong liền đổ vật xuống giường.

Sáng ra, vừa ăn sáng vừa giải thích mấy câu, nói hơi quá chén trong bữa tiệc của công ty, còn bị mẹ chửi cho một trận: “Tưởng là có hẹn với ai, cuối cùng vẫn lại là công việc, tức chết đi được”.

Câu nói này thật là... Cuối cùng Tiền Đa Đa đã phát hiện ra rằng chuyện khiến mẹ cô nổi sùng không phải là chuyện cô đi đêm về hôm, mà là đến giờ cô vẫn chưa được ở bên cạnh anh chàng nào để đi đêm về hôm.

Thực ra sự thật không phải như vậy! Phẫn nộ quá, Tiền Đa Đa muốn nói thật, đang định nói ra thì nhớ ra rằng, nói thật ra điều đó, có khi đến thứ hai mẹ cô lại xông đến công ty, bắt anh chàng hôn cô phải gánh trách nhiệm. Tình tảo thì nên im miệng, cô hậm hực thốt ra một câu: “Con đi có việc, tối không về ăn cơm”.

Mẹ Tiền Đa Đa tự nhiên nổi khùng: “Lại đi làm thêm giờ hả?”.

“Con có cuộc hẹn! Lần này thì mẹ hài lòng rồi chứ?”. Lúc ra cửa, Tiền Đa Đa còn cất cao giọng.

“Tớ nhớ ra rồi!”. Đột nhiên Y Y vỗ hai tay vào nhau, bốp một tiếng, “Anh chàng Hứa Phi mà cậu nói, có phải học cùng trường đại học với cậu không?”.

Đang uống cà phê, Tiền Đa Đa giật mình suýt phun cà phê ra ngoài vì câu nói đầy xúc động của Y Y, cô vội lấy một tờ giấy ăn lau miệng, “Cậu nói gì vậy?”.

“Có đúng không?”. Y Y hào hứng, “Hồi đó chúng tớ chuẩn bị tốt nghiệp, nghe nói trường các cậu có một tiểu phi nhân học năm thứ nhất, đội bọn tớ còn tổ chức riêng một đoàn toàn fan đi xem anh ta thi chạy. Sân vận động to lắm, còn có cả cổ động viên, giăng banner, cả đội đều hô “Hứa Phi, Hứa Phi”, tớ nhớ rất rõ”.

Tiền Đa Đa ngơ ngác, “Thật ư?”.

Hồi học đại học, ngoài việc có hứng thú với học bổng, cô không còn niềm đam mê nào khác. Đặc biệt là năm thứ tư, cô bận rộn đi thực tập ở mấy công ty để tích lũy kinh nghiệm, làm gì có thời gian quan tâm đến cái gọi là tiểu phi nhân nữa?

“Thật chứ, chỉ có điều không biết có phải là trùng tên trùng họ hay không? Đúng ra là anh ta phải ít hơn bọn mình ít nhất hai, ba tuổi, làm sao lại có thể leo lên làm sếp của cậu nhanh như vậy?”.

“Đúng là rất trẻ”. Nói đến tuổi tác, Tiền Đa Đa lại nghiêng răng.

“Rốt cục có phải không nhỉ? Anh chàng Hứa Phi đó rất đẹp trai! Sau đó tớ có nghe mấy cô bạn khóa dưới nhắc đến anh ta, nghe nói còn làm cả hội trưởng hội sinh viên”. Y Y nắm chặt hai tay lại bắt đầu mơ màng.

Cuộc sống thời sinh viên của Y Y hoàn toàn khác với Đa Đa, cô học ở Học viện nữ sinh, chương trình học rất nhẹ, rất nhiều thời gian rỗi, ngoài thời gian hẹn hò còn hay theo các chị em khác đi ngắm các anh chàng đẹp

traí ở khắp nơi, chính vì thế còn nhớ rất rõ cảnh tượng hoành tráng năm xưa.

Hội trường hội sinh viên... Cuối cùng, cô nàng vô tâm vô tính Tiền Đa Đa như nhớ ra điều gì, bàn tay bưng cốc cà phê bắt đầu run rẩy, cà phê trong cốc sứ trắng sóng sánh.

“Đa Đa?”. Thấy vẻ mặt của bạn hơi bất thường, cuối cùng Y Y đã bình tĩnh trở lại sau một hồi hưng phấn, rụt rè gọi tên bạn.

“Hóa ra là hần!”. Ký ức vốn có phần mơ hồ lập tức lóe lên như tia chớp. Đa Đa đặt mạnh cốc cà phê xuống bàn, đứng bật dậy, không quan tâm đến nước cà phê đã bắn ra ngoài.

Sau khi sắp xếp lại các chi tiết, Tiền Đa Đa – một con người rất giỏi tổng kết đã hiểu ra vấn đề, kết quả có được khiến cô vô cùng bất ngờ. Thật thế ư? Năm xưa chỉ là một câu nói đùa. Hần ta lại chấp nhận vậy ư? Dám dùng thủ đoạn bỉ ổi đó để trả thù cô ư?

Nhưng nghĩ lại lại thấy không thể. Elizabeth nói rất rõ rồi, hần ta vào UVL với cương vị là quản trị viên tập sự, cũng có nghĩa hần là người tin cần do một vị lãnh đạo cấp trên trực tiếp lựa chọn, mấy năm nay hần lại không ở trong nước, về nước trúng ngay chức giám đốc điều hành, việc gì phải chấp nhận một câu nói với cô?

Chưa chắc! Đa Đa lại một lần nữa phủ định suy nghĩ của mình. Hần là một người đàn ông, ai mà biết trong lòng đàn ông đang nghĩ gì? Có những nhân vật nhìn bề ngoài đặc biệt thành công, sau này lại vỡ lở ra những chuyện bẩn thỉu không ai dám tin. Ai dám chắc rằng hần không có những suy nghĩ biến thái?

Đầu óc rối bời, suy nghĩ liên miên, Tiền Đa Đa vô cùng đau khổ.

Sau khi nói xong năm chữ đó, lúc thì Tiền Đa Đa cau mày, lúc lại mím môi, nét mặt rất lạ. Y Y vô cùng tò mò, nhiệt tình dò hỏi: “Nói đi, rốt cục là chuyện gì? Trước đây không lẽ hai người cũng đã từng có một đoạn tình sử ư?”.

“Đùa gì vậy! Làm sao tớ lại dính líu với hãh ta được chứ ? Hãh kém tớ mấy tuổi! Đùa gì vậy!”. Tiền Đa Đa kiên quyết phủ nhận.

“Ừ...”, Y Y kéo dài giọng tỏ vẻ thất vọng. Cũng phải thôi, Tiền Đa Đa là người có nguyên tắc, Hứa Phi ít tuổi hơn cô, lại cách mấy khóa như vậy, không thể có mối quan hệ đặc biệt gì với cô.

Haizzz! Không có thông tin nào có thể khai thác, cụt hứng quá.

Đang nói chuyện thì điện thoại của Đa Đa đổ chuông, là Diệp Minh Thân. Giọng nói em ái trong điện thoại, khiến người ta có cảm giác đang được tắm trong gió xuân.

“Đa Đa, em đang ở đâu vậy? Anh vừa từ trường về, giờ anh đi đón em được không?”.

Bài học đau đớn vẫn còn trước mắt, lúc này Tiền Đa Đa hạ quyết tâm, cho dù thế nào cũng không thể tiếp tục đi trên con đường độc thân nữa. Hiện giờ tình hình xung quanh cô rất phức tạp, ngộ nhỡ ra có chuyện, đến lúc đó tốt xấu gì cũng kéo ra được một anh chàng làm chỗ dựa.

Kể cả cô phức tạp hóa vấn đề, thì ít nhất lần sau uống say cũng có người đàn ông danh chính ngôn thuận có thể đưa cô về nhà, ít nhất sẽ không đến nỗi phải xuất hiện cảnh tượng khiến cô vô cùng mất mặt đó nữa.

Nghĩ vậy, cô bên nói địa chỉ, lòng thấy rất thoải mái. Y Y cười hi hi ở phía đối diện, “Có phải Diệp Minh Thân không?”.

Tiền Đa Đa gật đầu, “Lát nữa tớ sẽ rút lui sớm”.

“Ok, no vấn đề! Hy vọng lần này sẽ thành công, tớ chờ tin vui của cậu”.

Tạm thời gạt qua một bên những suy nghĩ rối bời, Tiền Đa Đa đã trở lại với thực tại, nghe xong lời Y Y liền than thở, “Tớ cũng muốn thành công lắm chứ! Nhưng thấy cũng lạ, rõ ràng là không có điểm nào có thể chê, nhưng cứ cảm thấy vô vị làm sao ấy”.

“Thế cái gì mới là không vô vị? Nhìn thấy người ấy ánh mắt liền tóe lửa, chỉ mong được sà vào và hòa vào làm một ư? Tiểu thư, đó là chuyện đáng lẽ phải rầu rĩ từ mười năm năm trước!”.

Ánh mắt tóe lửa, chỉ mong được sà vào và hòa vào làm một? Trong đầu tự nhiên lại hiện ra khuôn mặt của một người đàn ông khác, làn da trẻ trung lấp lánh, mồ hôi lấm tấm, hơi thở nóng bỏng đầy đam mê... Đột nhiên cảm thấy miệng khô khốc, mặt Tiền Đa Đa nóng bừng.

“Ấy? Sao lại đỏ mặt? Nóng lắm à?”. Y Y thắc mắc.

“Ừ”. Tiền Đa Đa có vẻ ngượng ngùng, lập tức chuyển sang chủ đề khác, “À này, anh chàng Diệp Minh Thân đó, dường như anh ta rất muốn tìm một người để cưới gấp, không biết có vấn đề gì không?”.

“Anh ấy ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi rồi, đàn ông cũng có khủng hoảng tuổi tác đấy. Ok?”.

“Đàn ông có khủng hoảng tuổi tác gì, tớ cảm thấy bọn họ thích nhất là ăn chơi đùa giỡn với gái đẹp suốt đời”.

“Giọng này nghe như cung oán ngâm khúc ấy nhỉ?”. Y Y thè lưỡi, “Có ai là không thích cái đẹp? Nhìn thấy Don Juan mà cậu không nhỏ nước miếng ư?”.

Gương mặt đàn ông ấy lại một lần nữa hiện lên trong đầu, Tiền Đa Đa bực bội. Nhỏ nước miếng ? Có những gã cô chỉ muốn bằm vằm ra thành

trăm nghìn mảnh.

“Nếu hai bên đều không thể chỉ ngắm một người suốt đời, thì tại sao con người phải kết hôn?”. Gạt gương mặt đáng ghét đó sang một bên không nghĩ nữa, Tiền Đa Đa tiếp tục hỏi.

“Mỗi người lấy cái mình cần mà thôi. Trước khi kết hôn đã xác định rõ điều này, thì đương nhiên sẽ sống yên ổn suốt đời”. Y Y trả lời rất nhanh, sau đó lấy tay vân vê đám lông vũ của chiếc áo khoác đặt trên tay ghế sofa. Lông vũ màu đen tuyền, ngón tay cô trắng muốt, những cái quá đẹp ở bên nhau, khiến người ta cảm thấy không thực.

“Tớ thì tớ nghĩ như vậy, còn người khác nghĩ thế nào, ai mà biết được?”.

Đã biết từ lâu, báỉ phục cậu ở điểm này. Tiền Đa Đa cắn móng tay, “Năm xưa sao cậu không bảo tớ? Nếu không tớ đã tìm một người cùng chung chí hướng từ lâu rồi, cần gì phải đợi đến ngày hôm nay?”.

“Haizz, đến giờ mà cậu vẫn còn cắn móng tay?”. Y Y đưa tay ra đập vào tay cô. Đa Đa có một thói xấu, cứ cảm thấy bức bối là cắn móng tay nham nhở, chính vì thế từ nhỏ tới lớn móng tay đều cắt ngắn không để lại chút nào, chỉ sợ giờ ra bị người khác nhìn thấy đám móng tay như chó cắn đó.

“Nói tớ hả? Không phải cậu cũng cắn môi đó sao? Sáng nay xảy ra chuyện gì vậy? Cậu cắn bặt cả máu rồi”. Chơi với nhau mười mấy năm, sao không hiểu nhau? Đa Đa cũng thuộc lòng thói xấu của Y Y.

Sờ lên môi mình lại càng lộ ra chân tướng, Y Y thè lưỡi, “Sợ dây chuyền tớ thích bị người ta mua mất rồi, cứ nghĩ đến đó lại thấy bức, đem qua mất ngủ đến tận sáng”.

Biết bạn đang đùa, Đa Đa cười lớn, tâm trạng đã vui hơn, nói tiếp: “Sao không ra tay sớm hơn?”.

“Vì còn có một kiểu khác cũng rất thích, cứ dẫn đo giữa hai kiểu, đợi đến khi người ta mua rồi mới biết hóa ra sợi dây chuyền đó là sợi mà tớ thích nhất, haizzz”. Hai người chơi với nhau từ nhỏ, nói chuyện rất ăn ý, để tạo thêm không khí, Y Y còn giả vờ chấm nước mắt.

“Tại em cả, sao không đợi anh? Đợi thêm mấy năm nữa anh thành tỉ phú, cưới em là xong. Mua liền một lúc hai dây luôn, khỏi cần phải gọi điện thoại báo cáo.”

Y Y giả bộ sà vào, ôm cánh tay Đa Đa làm nũng, “Honey, nếu như lấy anh, làm sao em dám tiêu đồng tiền mồ hôi nước mắt của anh được? Dĩ nhiên là em sẽ không đòi mua sợi dây nào cả, tiết kiệm được thì cố tiết kiệm.”

“Thế tiêu đồng tiền mồ hôi nước mắt của Steve không xót hay sao?”. Tiền Đa Đa cười khúc khích.

“Xót chứ, chính vì thế mới không mua liền hai sợi dây, đến giờ mới thấy chán”. Y Y ngồi thẳng người đáp một câu, nửa đùa nửa thật, khiến Tiền Đa Đa cau mày lại.

Hai người vẫn còn muốn nói chuyện thêm một lát nữa, cửa quán cà phê bị đẩy ra, người đàn ông bước vào mặc chiếc áo len màu sữa, bên trong là chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt, đeo một cặp kính gọng mỏng, trông rất trí thức. Vào trong anh ta cũng không ngó nghiêng gì, bước thẳng đến chỗ họ.

Là Diệp Minh Thân. Y Y đã nhìn thấy trước, bèn giả vờ khen cô: “Đa Đa, hôm nay ăn mặc yếu điệu thực nữ thế, hơi bị hiếm gặp đó”.

“Không phải đã nói là tối nay có hẹn đó sao? Dù là con khi cái, cũng phải biết chải lông cho mình trước khi chưa chinh phục được hoàn toàn con khi đực chứ?”. Từ trước đến nay, Đa Đa nói năng rất thẳng thắn.

Y Y đang uống cà phê, nghe thấy vậy suýt thì sặc, bất chấp hình ảnh thực nữ, đôi mắt cô tròn tròn, “Cậu bảo chải lông trước ai?”.

“Đó là niềm vinh hạnh của anh”. Tiền Đa Đa chưa kịp mở miệng, đã có tiếng đàn ông xen vào trên đầu cô, ngẩng đầu lên liền chạm ngay mặt Diệp Minh Thân, lần này đến lượt Tiền Đa Đa suýt phun cà phê ra ngoài.

Sau khi đưa mắt dõi theo Đa Đa và Diệp Minh Thân rời khỏi quán cà phê, Y Y mới uể oải đứng vậy xách túi đi ra, đứng trước cổng đợi lái xe riêng đánh xe đến.

Đã sang tháng ba rồi, Thượng Hải vẫn rét căm căm, cô rụt cằm vào cổ áo lông. Phía đối diện bên kia đường chính là một trong những khu shopping xa xỉ nhất thành phố, cô thường đến đây, đương nhiên là thuộc lâu như sân nhà mình, nhưng hôm nay lại không có hứng thú sang đó, chỉ muốn về nhà sớm, một mình chui vào phòng.

Cảm giác chấn động mà ảo giác ban nãy gây ra vẫn còn, cô rút tay ra khỏi túi áo khoác, cởi đôi găng tay may bằng chất liệu da dê ra hơi phiền hà, cô gỡ từng ngón tay ra, cuối cùng nhìn bàn tay mình để trần trong không khí lạnh giá.

Nhẫn cưới rất vừa tay, chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh.

Chói mắt biết bao! Năm xưa lần đầu tiên nhìn thấy, cô mừng khôn xiết. Cả ngày giơ tay lên ngắm, tách năm ngón tay ra, đặt trước ánh mặt trời, ánh đèn, thậm chí trong bóng đêm, chỉ cần có một ánh sáng, nó sẽ lấp lánh rạng ngời.

Xe ô tô chậm chậm dừng lại trước mặt, cô thu tay về kéo cửa sau ra ngồi lên xe, vừa đóng cửa vào thì phát hiện ra mình nhầm.

Thật đúng là lầm lẫn, mặc dù là cùng một kiểu xe, nhưng nội thất của chiếc xe này rất sang trọng, gam màu cũng khác hoàn toàn. Không ngờ lại

lên nhâm xe ! Đúng là hôm nay cô không nên đi lung tung trên đường.

“Xin lỗi, tôi nhâm xe”. Cô xin lỗi, sau đó đưa tay ra mở cửa.

Cạch! Tiếng khóa cửa tự động vang lên rất gãy gọn. Xe đã từ từ chuyển bánh, người ngồi trên ghế lái không ngoái đầu lại, chỉ trả lời hai chữ, ngắn gọn nhưng dứt khoát, “Không nhâm”.

Qua gương chiếu hậu, cô đã nhìn thấy khuôn mặt xa cách từ lâu đó, sau đó lấy hai tay che mặt. Chiếc găng tay rơi xuống đầu gối, chiếc nhẫn vẫn lấp lánh.

Tốc độ của xe nhanh dần, người đó quay đầu nhìn cô, vẫn đôi môi mỏng đó, cặp lông mày rậm đó, hóa ra thế gian thực sự có phép lạ. Tám năm qua, anh không hề thay đổi. Đáng sợ quá, sương gió lại buông tha cho anh.

Rõ ràng là Diệp Minh Thân đã nghe rõ mồn một cuộc đối thoại về khi được và khi cái ban nãy, nhưng người ta là người có giáo dục, đi đến chỗ đỗ xe liền lịch lãm mở cửa cho Tiền Đa Đa, không nhắc đến chữ nào, vẻ mặt cũng bình tĩnh tự nhiên.

Tiền Đa Đa cũng không còn tinh thần nào để nói nhiều, tối qua bị kích động mạnh như vậy, thực ra lúc này cô chỉ muốn tìm một nơi nào đó để chữa trị vết thương.

Diệp Minh Thân lái chiếc Volkswagen màu bạc rất trang nhã, ghế sau còn vắt một chiếc áo khoác đen, vừa nhìn là biết là giảng viên đại học.

Anh lái xe cũng rất chắc tay, trước khi nói chuyện mỉm cười với cô một cái, thái độ điềm đạm.

“Đa Đa, em muốn ăn gì?”.

Trong tích tắc Đa Đa có ảo giác rằng, mình đã sống cùng với người đàn ông này hai mươi năm, cho dù đây mới là cuộc hẹn thứ hai của hai người.

Hay cũng có nghĩa nếu cô lựa chọn người đàn ông này, cách sống chung như thế này có thể khiến hai mươi năm tựa như một ngày?

Đây là cái mà cô muốn tìm kiếm ư ?

Mù mịt... Nhưng trước mắt lại xuất hiện khuôn mặt của tổng giám đốc cười tươi như ông già Noel – “thời điểm trao giải Oscar đã đến”.

Cuộc đời con người như một vở kịch, đã độc diễn đến lúc này rồi, màn kịch mới sẽ phải bắt đầu chứ. Nếu đã chấp nhận anh ta là ứng cử viên sáng giá nhất, là đối tượng hợp tác trong tương lai của mình, thì làm việc gì cũng phải chẵn chu, nếu không làm sao có thể từng bước sang được bờ bên kia?

Đả thông được điều này, Tiền Đa Đa mỉm cười giả bộ thực nữ, “Anh quyết định là được rồi”.

Câu nói này dịu dàng, khéo léo, cộng với nụ cười tươi như hoa của Tiền Đa Đa thật sự là hình ảnh hiếm gặp. Diệp Minh Thân vốn đang chăm chú nhìn về phía trước, lúc này vừa lái xe vừa nghiêng đầu nhìn cô, dĩ nhiên là cũng mỉm cười đáp lại.

Trong chốc lát, bầu không khí trong xe trở nên ấm áp vì sự trao đi đổi lại nụ cười của họ, chỉ có điều trong lòng Tiền Đa Đa biết rõ là vẫn rất lạnh giá, nhưng lại không có đủ khả năng chạy vào tim người khác đo nhiệt độ, chính vì thế cười xong liền cúi đầu, tiếp tục giả vờ làm thực nữ theo phong cách truyền thống.

Thực nữ theo phong cách truyền thống có gì là không tốt đâu? Thực nữ theo phong cách truyền thống dễ lấy được chồng.

Diệp Minh Thân cho xe rẽ vào con đường nhỏ quen thuộc ở trung tâm thành phố, cuối cùng đỗ xe tại một con ngõ nhỏ yên tĩnh. Rẽ vào căn một gác nhỏ, ngoài cửa không có biển hiệu nào, lúc xuống xe, nét mặt Tiền Đa Đa lộ rõ vẻ thắc mắc.

“Không phải nhà anh, cho dù là trong Hành tinh khi(*), chúng mình cũng chưa đến lúc đó, có đúng không?”. Anh đưa tay ra đẩy cửa, còn quay đầu lại cười với cô.

Hóa ra anh vẫn còn nhớ rất rõ, dù mặt dày đến đâu, Tiền Đa Đa vẫn tỏ ra luống cuống trong một giây, cô vội quay đầu đi giả vờ không nghe thấy.

Hóa ra căn gác là một nhà hàng Hàn Quốc, ông chủ là người Hàn Quốc, chạy ra chạy vào bê thức ăn. Không khí toàn mùi thơm của thịt nướng, mấy chiếc bàn nhỏ đều có người ngồi, nướng thịt, uống rượu, nói chuyện bằng tiếng Hàn, không khí rất náo nhiệt.

Cũng không có thực đơn, Diệp Minh Thân đưa ra hai ngón tay với ông chủ, ông chủ đeo chiếc tạp dề màu xanh, đứng từ xa gật đầu cười rồi chui vào bếp.

Tiền Đa Đa ngồi xuống chiếc ghế anh vừa kéo ra, “Anh quen chỗ này lắm à?”.

“Cũng không hẳn, chỉ đến ăn một lần với bạn”.

Bắt chước anh giơ hai ngón tay ra, Tiền Đa Đa tò mò, “Như thế là ông ấy hiểu à?”.

“Anh chỉ bảo với ông ấy có mấy người thôi”.

“Ăn gì vậy anh?”.

“Ông chủ sẽ quyết định vào buổi sáng hàng ngày”.

Câu trả lời này rất độc, Tiền Đa Đa bắt đầu nhìn gian bếp nhỏ treo rèm cửa đó với ánh mắt chờ đợi giữa.

Hai đĩa xếp đủ các loại thịt được bê lên, kèm thêm rau sống xanh mướt, rất nhiều nước chấm đựng trong hai chiếc đĩa với màu sắc khác nhau.

Diệp Minh Thân phết mỡ lên chảo, sử dụng kẹp nướng thịt rất lành nghề, miếng thịt đỏ hồng tươi ngon, thái rất mỏng, đều đặn, đặt lên chảo nổ lách tách, chẳng mấy chốc đã chuyển sang màu trắng.

Cả ngày hôm nay Đa Đa ngồi với Y Y trong quán cà phê chỉ mới ăn một miếng bánh ngọt nhỏ, lúc này thực sự cảm thấy nhỏ nước miếng, không còn giả bộ thực nữ được nữa.

Cô muốn giăng lấy chiếc kẹp để tự mình nướng, nhưng Diệp Minh Thân lại đang phục vụ rất galant, sau khi miếng thịt được phết hai lần nước chấm, cuộn vào rau sống mới đưa cho cô. Ngón tay anh rất dài, nhưng móng tay lại rất vuông vắn, đặt trên lá rau sống xanh mướt, trông càng bắt mắt.

Không không! Tiền Đa Đa chán nản tự chữa lại, dĩ nhiên cái bắt mắt là món thịt bò Hàn Quốc thơm ngon, tại sao cô lại đói đến mức mất hết cả tâm trí như vậy?

Lời giới thiệu của ông chủ nhà hàng quả nhiên là không tồi, cắn một miếng, mùi thơm hơi cháy của thịt nướng, cái giòn của rau sống, cộng với vị ngon của nước chấm, Tiền Đa Đa mím môi, nheo mắt lại, xuýt xoa một tiếng “chà”.

“Ngon không?”.

“Mỹ vị giữa nhân gian, cảm giác như được lên thiên đường vậy”.

Diệp Minh Thân cười, “Dễ dàng thoả mãn vậy sao?”.

Đồ ăn ngon có thể khiến người ta thoải mái, ngày hôm nay Tiền Đa Đa cũng đã thấm mệt, lúc này cô liền chống tay lên đầu cười, “Đâu có dễ dàng như vậy? Nhưng hiếm khi được tận hưởng thế này, các việc khác cũng tạm thời quên đi.

“Em có rất nhiều chuyện buồn bực ư?”.

“Ai không có chứ?”.

“Ví dụ?”.

“Công việc, tuổi tác, sự kỳ vọng của bố mẹ”.

“Tuổi tác cũng được coi là chuyện đáng để buồn bực ư?”.

“Đối với đàn ông đương nhiên là khác rồi”. Tiền Đa Đa cũng cầm kẹp nướng lên, bắt chước anh làm từng bước một.

“Vẫn có áp lực, chỉ có điều muộn hơn một chút mà thôi”. Diệp Minh Thân cười.

“Muộn hơn một chút? Bao lâu?”.

“Đàn ông bốn mươi lăm tuổi chưa vợ, em có để tâm đến nữa không?”.

“Ừm...”. Bầu không khí rất thoải mái, Tiền Đa Đa nhìn lên trần nhà, sau đó ngoác miệng cười, “Nếu không phải là trai tân, và còn tiền đề thứ nhất nữa là, em cũng bị ế đến năm ngoài bốn mươi tuổi”.

Diệp Minh Thân cười lớn, “Tiền đề thứ nhất? Tiền đề thứ hai thì sao?”.

Thịt nướng nổ lách tách trên chảo, mùi thơm của thịt tỏa khắp phòng, chủ đề câu chuyện dần dần thoải mái hơn, hài hước hơn. Tiền Đa Đa hoàn toàn thả lỏng, đưa mắt ra chỗ khác bổ sung thêm một câu: “Hoặc là bọn em

yêu nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên, bốn mắt nhìn nhau tóe lửa, đương nhiên em sẽ chấp nhận anh ấy một cách vô điều kiện”.

Nụ cười của anh bớt tươi đi một chút, sau đó cúi đầu cuộn cho cô một miếng thịt khác như không có chuyện gì xảy ra, đưa cho cô xong, lấy giấy ăn lau tay, động tác chậm rãi, “Tóe lửa rất khó bền lâu. Em có nghĩ vậy không?”.

Tiền Đa Đa vô cùng hối hận, tối hôm nay không động vào giọt rượu nào mà lại quên cả ý đồ giả dạng thực nữ. Thật vô tích sự!

Lúc về đến nhà đã rất muộn, Tiền Đa Đa ngẩng đầu lên nhìn thấy đèn phòng khách nhà mình vẫn sáng, bất giác khóe mắt giật giật.

Diệp Minh Thân đã vòng ra cửa bên mở cửa. Đêm đông, khu nhà cô ở rất yên tĩnh, ánh đèn lờ mờ, lúc Tiền Đa Đa xuống xe, anh còn đưa tay ra đỡ, “Cẩn thận dưới đất đấy”.

Trong lòng thầm nghĩ không biết mẹ có còn đợi trên nhà để giáo huấn cô hay không, lúc mỉm cười chào tạm biệt, giọng Tiền Đa Đa nói gấp: “Hôm nay em rất vui. Cảm ơn anh! Em lên trước đây”.

Lúc bước vào khu nhà cũng không nghe thấy tiếng nổ máy sau lưng, Tiền Đa Đa vừa bước đi vừa ngoái đầu lại nhìn. Diệp Minh Thân vẫn đứng ở chỗ cũ, thấy cô ngoảnh đầu lại liền mỉm cười, sau đó mới ngồi vào xe.

Lần sau phải nhớ hỏi người đàn ông này, có phải anh đã từng học phép lịch sự chính thống ở Anh hay không – nếu mà còn có lần sau.

Lúc lên cầu thang Tiền Đa Đa còn đang cúi đầu tìm chìa khóa, cửa bỗng bật mở, mẹ cô cười tươi, “Đa Đa, con về rồi à”.

Lâu lắm không nhìn thấy nụ cười thân thiện như thế của mẹ, Tiền Đa Đa giật mình vì hơi bất ngờ. “Mẹ, muộn thế này mà mẹ chưa ngủ à?”.

Mẹ cô nhìn con gái treo túi xách cởi áo khoác ngoài, “Hẹn hò sao rồi?”.

“Hẹn hò?”. Lúc này mới nhớ đến câu nói của mình trước khi ra khỏi nhà vào buổi trưa, “Mẹ nhìn thấy hết rồi à?”.

Ngớ ngẩn! Bà đã đứng trước cửa sổ từ lâu lắm rồi.

“Không nhìn rõ”.

Tiền Đa Đa bất lực. Đành chịu, đàn bà nhà họ Tiền, người nào cũng thẳng như ruột ngựa.

“Y Y giới thiệu, con mới gặp lần thứ hai”.

“Làm nghề gì vậy?”.

“Giảng viên đại học”.

“Thật à? Giống bố con”. Mẹ cô vỗ tay bốp một cái, “Tốt quá”.

“Người ta dạy kinh tế, làm sao giống được? Mà tốt gì cơ ạ?”.

“Giáo viên thì tốt chứ sao. Con thì biết cái gì! Công việc ổn định, không linh tinh léng phéng, lại biết chăm lo cho gia đình, nhìn bố con thì biết”.

“Mẹ, bọn con mới gặp nhau được hai lần”. Cứ như là ngày mai cô về nhà chồng vậy.

“Có lần thứ hai là tốt rồi, chứng tỏ sau lần gặp đầu tiên các con đều có thiện cảm với nhau, tiếp tục tiếp tục”. Mẹ Tiền Đa Đa vỗ vai con gái, đi vào phòng một cách hài lòng.

Tiền Đa Đa nhìn theo bóng mẹ thở dài, sau khi bước vào phòng tắm cô cảm thấy người rệu rã bải hoải, không còn sức để tắm nữa.

Công việc vẫn phải tiếp tục tiến hành, đó là tình yêu của cô. Không được thảng chức mà thôi, cố gắng làm tốt những việc mình cần phải làm mới là cái cần phải đối mặt hiện nay, Tiền Đa Đa ba mươi tuổi vẫn tin rằng ông trời sẽ không phụ lòng người.

Nhưng kết hôn... nghĩ đến nụ cười cuối cùng đó của Diệp Minh Thân, chuẩn xác đến mức như lấy thước đo được. Giảng viên đại học, công việc ổn định, mục đích của việc tìm hiểu là tìm một đối tượng hợp tác để kết hôn, hoàn toàn trùng khớp với suy nghĩ của cô, cô còn có điểm gì không hài lòng nữa?

Và còn anh chàng Hứa Phi từ trên trời rơi xuống đó nữa. Qua gương, cô nhìn thấy rất rõ vẻ mặt của mình trở nên gớm ghiếc, sau đó là u ám.

Làm sao bây giờ? Giám đốc điều hành mới là cậu sinh viên nực cười cùng trường kém cô mấy khóa muốn mời cô ăn cơm năm xưa, và cô lại là bà chị học khóa trên ngớ ngẩn tự nhiên lại hôn sếp của mình trong lúc say rượu.

Thôi được, những cái đó đều không phải là đáng sợ nhất, bỉ ổi nhất. Đáng sợ nhất, bỉ ổi nhất là, sáng hôm sau, trong trạng thái hoàn toàn tỉnh táo, cô lại không làm chủ được phản ứng bản năng của đại não, nghĩ về nụ hôn đó hết lần này đến lần khác! Một người có nguyên tắc như Tiền Đa Đa đã tự tay hủy hoại mình.

Tiền Đa Đa nhìn mình trong gương cười đau khổ, cuối cùng khẽ lùi ra sau một bước, sau khi ngồi lên bồn cầu, hồi lâu không nhúc nhích, chống khuỷu tay xuống đầu gối, hai tay nâng mặt.

Làm sao bây giờ? Sớm muộn gì cũng phải chạm mặt, sáng thứ hai là cuộc họp thường lệ hàng tuần. Kể cả hiện giờ cô xin chuyển đi nơi khác, kể cả bây giờ cô ôm chân cựu giám đốc điều hành năn nỉ được rời Trung Quốc cùng chị ấy, cũng không còn kịp nữa.

Mặt vẫn úp vào lòng bàn tay, cô rên rỉ một tiếng, Tiền Đa Đa – một người có nguyên tắc không còn mặt mũi nào gặp mọi người nữa.

Một mình không tìm ra được lối thoát, trước khi đi ngủ, Tiền Đa Đa liền gọi điện thoại cho Y Y. Điện thoại đổ chuông rất lâu cô ấy mới nghe máy, giọng Y Y hơi lạ, dường như tâm trạng bất ổn, nhưng lại cố gắng tỏ ra trấn tĩnh, chính vì thế giọng rất gấp gáp.

Đa Đa thấy lạ, “Y Y, cậu đang làm gì vậy?”.

“Tớ, tớ đang bận, tớ sẽ gọi lại cho cậu sau nhé.”

Càng nghe càng thấy bất thường, liếc mắt vào chiếc đồng hồ nhỏ trên đầu giường, Đa Đa chợt bừng tỉnh, mặt đỏ lên, sau đó nói với giọng ngại ngùng: “Steve về rồi à? Xin lỗi nhé! Xin lỗi nhé! Làm phiền các cậu quá, tớ cúp máy đây”.

Biết Tiền Đa Đa hiểu lầm, Y Y cầm điện thoại im lặng một giây, sau đó điện thoại bị người khác rút ra. Ngón tay của người đàn ông dài, có lực, cô không tóm được, tay liền trống không.

“Em uống nước đi”. Anh đưa cho cô một cốc nước.

Phòng làm việc sang trọng, ở tầng trên cùng, không gian thoáng đãng. Cô ngồi trên ghế sofa, rõ ràng là ngồi một mình, hai bên đều có một khoảng trống rộng, trông cô càng nhỏ bé.

Anh ngồi đối diện với cô, dường như đang mỉm cười, nhìn cô rất chăm chú.

Và cô nhìn người đàn ông trước mặt, ảo giác xuất hiện.

Bao nhiêu năm rồi, thỉnh thoảng cô vẫn mơ thấy anh, đuổi theo gọi anh, đuổi kịp nhưng không dám kéo anh lại, sợ anh lại như năm xưa, nhìn thấy

cô đôi mắt hần lên những tia máu, sau đó bỏ đi mà không ngoái đầu nhìn lại.

Hồi đó cô đã đến với Ngư Chấn Thanh, còn anh vẫn đang học nghiên cứu sinh, khoa điện tử, cả ngày bận rộn với công việc lập trình.

Ai cũng biết cô có người yêu giàu có, nhưng anh vẫn kiên trì không bỏ cuộc. Lần đầu tiên của họ là vì Ngư Chấn Thanh nói muốn tổ chức sinh nhật cho cô, sau đó lại đi công tác đột xuất. Bữa tiệc long trọng vẫn được tổ chức ở khách sạn như bình thường, tất cả bạn bè cô quen đều được mời. Cô mặc váy dạ hội, một mình cắt bánh ngọt, lúc mở món quà mà Ngư Chấn Thanh phái người đưa đến, rất nhiều người đã bất ngờ la lớn.

Sau khi về đến nhà, anh sang gõ cửa nhà cô. Khuya lắm rồi, lúc đó cô còn đang ở trong phòng xem phim Hàn Quốc, khóc sục sịt. Anh đứng ở cửa nhìn cô không nói gì, sau đó ghì siết hôn cô.

Trên người anh tỏa ra một mùi rất dễ chịu, dường như là một loại mật ong đặc quánh, khiến cô nhớ đến cái chai mà mình thích nhất hồi nhỏ đó. Thân chai tròn tròn, trên đó có gắn mác màu nâu, chú ong mật cũng tròn tròn, và còn có cả một bông hoa đơn giản.

Cô nghĩ chắc chàng trai này thấy cô đáng thương, cảm thấy cô khóc là vì bị thờ ơ. Thực ra cô không thấy buồn. Mẹ cô nói tìm người yêu phải tìm một người không làm mình cảm thấy buồn, và còn một điểm nữa, là phải có tiền.

Nhưng ánh mắt anh cuồng nhiệt, lúc hôn, cô cảm thấy cả người mình đều chìm trong mật ngọt, ý thức mơ hồ, lỗ chân lông mở to, cảm thấy rất cuồng si.

Sau khi ngồi dậy, cô nói với anh rằng chỉ có lần này, đây là ngoài ý muốn, lần sau đừng như vậy nữa.

Anh nói cơ thể biết em có yêu một người hay không, dối ai thì được chứ không thể dối mình.

Anh nói rất đúng, cảm giác ở bên anh rất tuyệt vời, tuyệt vời đến mức cô đã từng tự hỏi rằng có phải mục tiêu sống của mình có gì lệch lạc hay không. Ở bên cạnh người có tiền cũng không thấy vui như vậy, niềm vui là lúc nào cũng muốn ở bên cạnh người này, nhìn thấy anh liền muốn thơm, muốn vuốt ve, muốn quấn quýt như một con rắn.

Nhưng cuối cùng cô vẫn không chọn anh, lúc tuyên bố ngày cưới của mình với anh, mắt anh hằn lên tia máu đỏ, hỏi cô lý do.

Câu trả lời của cô rất đơn giản, em muốn lấy một người có tiền, Ngưu Chấn Thanh là người như vậy, còn anh thì không.

Thực ra cô cũng muốn giải thích mẹ cô vốn xuất thân từ một gia đình giàu sang, năm xưa vì lấy con trai của một người công nhân mà từ bỏ cơ hội cùng bố mẹ rời xa Trung Quốc, cuối cùng lại bị người ta bỏ rơi, đành phải sống với cô trong ngôi nhà ổ chuột tồi tàn.

Cô không phải là tiểu thư bề ngoài bóng lộn, đi về có kẻ đón người đưa, ăn mặc sang trọng, dường như lớn lên trong lụa là gấm vóc.

Từ nhỏ cô đã được chứng kiến cảnh mẹ mình bán sức lao động để nuôi mình ăn học, chứng kiến mẹ mình từ một tiểu thư không phải động tay vào bất cứ việc nhỏ nào biến thành một người đàn bà thiếu cận, thực dụng.

Thiếu cận, thực dụng thì có sao? Chỉ cần bà vẫn yêu cô, tần tảo dậy sớm thức khuya kiếm tiền nuôi cô ăn học, làm thêm giờ trong mùa hè, được phát một que kem cũng không dám ăn, lấy khăn mặt bọc lại cẩn thận, đem về nhà nhìn cô ăn từng miếng một.

Mẹ cô rất đẹp, nhưng vì cô mà không chịu tái giá, dù phải chịu nhiều nỗi tủi hổ đến đâu cũng chỉ có thể khóc một mình lúc nửa đêm. Lúc cô quay

sang hỏi, mẹ lại giả vờ cười, nói cô nghe nhầm rồi.

Cô cũng yêu mẹ mình, cô là con gái của bà, cô muốn cho bà quay lại với cuộc sống trước đây, được tận hưởng cuộc sống mà bà đáng phải được hưởng.

Thế gian này những gã đàn ông có tiền hay không có tiền, sau khi không còn tình yêu đều bạc tình, thế thì việc gì cô phải lựa chọn một gã nghèo rớt mùng tơi? Có lấy cũng phải lấy kẻ giàu có, kể cả khi chia tay, cũng còn được chia một nửa tài sản.

Lên cấp ba cô liền quen với Ngư Chấn Thanh, anh đã nuôi cô học đại học, mua nhà cho cô và mẹ cô, đợi cô trưởng thành rồi lấy cô.

Sau khi cô và mẹ rời xa cái nơi có cửa ra vào nằm chênh ềnh đối diện với cửa nhà hàng xóm, chỗ hẹp chỉ có thể lách người đó, không hề có ý định ngoái đầu nhìn lại. Ông trời đã an bài số phận cho cô là phải làm vợ người đàn ông này, không liên quan gì đến tình yêu, ân nghĩa.

Và người đàn ông trước mặt này, nghe xong lời cô liền bỏ đi không ngoái đầu nhìn lại, cô cảm thấy kiếp này mình không thể gặp anh được nữa, sau đó lại nghe nói anh bỏ học ra nước ngoài, không phải là nhân vật nổi tiếng gì, chính vì thế không có người quan tâm, thông tin về anh cũng vô cùng ít ỏi.

“Em về nhà đây”. Bao nhiêu năm nay, vị mật ngọt trên cơ thể anh vẫn còn ở đó, cả chiều nay cô đều nín thở, cô tham lam muốn hít thở biết bao, nhưng lại phải cố gắng che giấu. Quá vất vả rồi, cô muốn về nhà nghỉ ngơi.

“Được, để anh đưa em về!”. Anh cũng không giữ cô lại, rất lịch lãm đứng dậy tiễn cô.

Anh đưa cô trở lại chỗ cũ, trên đường đi không ai nói câu nào, dường như tất cả mọi cái diễn ra trong buổi chiều đều là một giấc mơ. Anh im lặng

lái xe chở cô đi vòng qua những nơi mà trước đây hai người đã từng đặt chân đến, cuối cùng mời cô đến phòng làm việc nằm trên tầng thượng tòa nhà sang trọng này của mình, để cô biết sự giàu sang phú quý của anh bây giờ.

Vẻ sững sốt và sợ hãi lúc đầu của cô đã biến mất, sau đó lại cảm thấy nức cười.

Anh muốn chứng minh điều gì? Chỉ là một câu nói mà thôi. Năm xưa tất cả đã bị mưa gió vùi dập, anh tưởng rằng cô là người phụ nữ ngửi thấy mùi tiền liền sà ngay vào lòng anh ư?

Hiện tại cô đâu có nghèo!

Lúc xuống xe anh vòng sang mở cửa cho cô, sau đó đỡ lấy cùi trỏ của cô.

Cách lớp áo khoác cô vẫn cảm thấy nóng, làn da nóng bỏng, bên tai là tiếng của anh, “Rời xa anh ta đi, hiện giờ anh cũng là người giàu có”.

Vẫn tưởng rằng anh sẽ không nói, không ngờ đến giây cuối cùng, anh lại thẳng thắn đến vậy.

Cô không trả lời, quay đầu bỏ đi ngay. Đây không phải là dụ dỗ, là sát hại.

Cuộc gặp gỡ sau nhiều năm đều là dùng để sát hại những cái gì tốt đẹp còn lưu lại trong quá khứ. Tàn nhẫn quá, ngay cả một chút ký ức của cô cũng không chịu buông tha.

Lờ đờ đến tối chủ nhật, sau khi nằm lên giường, Tiền Đa Đa chòm chần lên đầu làm con rùa, quyết định gạt mọi việc sang ngày mai.

Ngày hôm sau lại là một ngày nắng hiếm có giữa mùa đông, sau khi tỉnh giấc, Tiền Đa Đa ngồi trên giường cắn móng tay. Mẹ cô là người nóng tính, không chịu được cảnh ngứa mắt, cuối cùng đập bàn nói, “Đa Đa, hôm nay có đi làm không?”.

Tiền Đa Đa giật mình, không kịp nổi liền nói thật: “Mẹ, con mới thất bại trong chuyện thăng chức”.

Bố mẹ ngồi đối diện với cô đưa mắt nhìn nhau, sau đó mẹ cô cười lớn, “Thảo nào hai hôm nay mặt lầm lì, mẹ còn tưởng con bị làm sao. Việc gì phải thăng chức, càng thăng càng bận, càng thăng càng không lấy được chồng, nhà này không thiếu chỗ tiền đó của con, con ạ”.

Nói gì vậy? Tiền Đa Đa như muốn nổ tung ngay tại trận.

Nhìn thấy vẻ mặt của con gái hơi bất thường, bố liền đứng ra giảng hòa, “Đa Đa à, có phải con không được vui đúng không? Bố nghe nói hiện nay việc đấu đá trong các công ty còn kinh khủng hơn cả việc tranh bá tranh hùng thời tam quốc, có gì không thoải mái con cứ nói ra, giấu trong lòng sao chịu nổi? Nếu không thích đi làm nữa thì đổi chỗ làm khác đi”.

Cốc sữa vẫn còn run rẩy trong tay cô. Cuối cùng Tiền Đa Đa hít một hơi thật sâu, đặt cốc sữa xuống cái cạch, đứng dậy nắm chặt nắm tay, “Đúng! Nhất định phải nói cho ra nhẽ, cùng lắm là đổi chỗ khác, cần gì”.

Nói xong không thèm nhìn vẻ sững sốt đưa mắt nhìn nhau của bố mẹ, lấy túi xách, khoác áo, hùng dũng đi làm.

Lúc lái xe đến nhà xe của công ty, nhìn thấy một lối vào khác cũng có xe đi vào. Chiếc xe rộng rãi quen thuộc chính là chiếc xe chuyên dụng của giám đốc điều hành.

Phản ứng đầu tiên của Tiền Đa Đa là phanh xe, sau đó cách mấy hàng xe, trân trân nhìn lái xe xuống xe, chuẩn bị mở cửa cho giám đốc điều hành

mới, cửa sau được mở ra, một người đàn ông với vóc dáng cao ráo nhẹ nhàng bước xuống, gật đầu nói chuyện với lái xe, quay đầu lại còn nhìn về phía cô một cái.

Khiêu khích, đây chắc chắn là sự khiêu khích trắng trợn!

Tiền Đa Đa ngồi thẳng người dậy bước vào trạng thái nghênh chiến theo bản năng, nhưng Hứa Phi chỉ liếc mắt qua bên này, sau đó liền quay người bước đi.

Cô thầm thờ phào. Nghĩ lại cũng phải, cách xa như vậy, anh ta lại không biết đây là xe của cô, làm sao để ý được nhiều như vậy?

Nhờ mất thời gian đó, đến khi Tiền Đa Đa đỗ xe của mình xong đi lên tầng vào công ty, đã mười phút đồng hồ trôi qua. May mà cô đi làm sớm, chưa đến mức đến muộn.

Lúc bước vào khối thị trường, những người khác đều đã đến, mọi người đều rất biết ý, ngày đầu tiên giám đốc điều hành mới nhậm chức, ai chẳng ngoan ngoãn vào vị trí của mình sớm? Tiền Đa Đa đến sát giờ lại trở thành nổi bật.

Hai vị đồng nghiệp mới đều rất bận rộn. Hoàn Mỹ đang thu dọn bàn làm việc, Chính Giang vừa từ phòng giám đốc điều hành đi ra. Nhìn thấy cô bước vào liền cùng nhau gật đầu, Hoàn Mỹ đan hai bàn tay vào nhau để lên đầu gối, tạo một động tác cúi người chào rất lịch sự.

“Xin chào, trưởng phòng Tiền”.

UVL là công ty xuyên quốc gia, từ trước đến nay bầu không khí làm việc rất thoải mái, đồng nghiệp đối xử với nhau cũng rất tùy tiện, đột nhiên phải nhận một cái chào lịch sự như vậy, Tiền Đa Đa không hề có sự chuẩn bị trước về mặt tâm lý. May mà phản ứng của cô nhanh, vội vàng mỉm cười đáp, “Xin chào”.

Cửa phòng giám đốc điều hành sau lưng Chính Giang đã mở, có người từ bên trong bước ra, rõ ràng bước đi không mạnh, nhưng vì cảm giác về sự hiện hữu của anh ta rất mạnh, nên tất cả mọi người trong phòng làm việc đều đưa mắt nhìn sang.

Người bước ra chính là Hứa Phi, trong tay anh đang cầm một công văn, quay đầu nhìn thấy Tiền Đa Đa liền gật đầu mỉm cười “Xin chào”.

Cô cố gắng giữ vẻ mặt bình thường trả lời: “Chào, giám đốc Hứa”.

Liếc nhìn đồng hồ, anh buông một câu: “Trưởng phòng Tiền đến đúng giờ nhỉ”.

Mia mai cô? Tiền Đa Đa lập tức đáp lại: “Làm sao sánh được với giám đốc Hứa”.

Làm sao hùng dũng như anh được, sáng sớm ra như người được uống thuốc bổ, tinh thần khỏe khoắn! Sao không tranh thủ thời gian còn sớm, ra đường làm cua biểu diễn? Với vẻ thích khoe mẽ như anh, chắc chắn sẽ kiếm được không ít. Nghĩ đến cảnh tượng tối hôm đó, Tiền Đa Đa lại thấy lửa bốc trong lòng.

“Đây là lời khen sao?”. Anh muốn cười, vẫn nhận ra vẻ cảnh giác của cô đối với anh. Thôi vậy, tối hôm đó cô uống say, có cơ hội sẽ giải thích sau, anh gật đầu nói “Cảm ơn”, sau đó Hứa Phi liền quay sang Chính Giang.

Không ngờ Tiền Đa Đa đứng sau lưng cất lời: “Giám đốc Hứa, tôi có chuyện muốn nói với anh”.

“Ngay bây giờ ư?”. Anh có phần kinh ngạc, quay đầu lại nhìn cô.

“Đúng”. Mặc kệ những ánh mắt từ bốn phương tám hướng chĩa vào, Tiền Đa Đa gật đầu.

Tất cả mọi đồng nghiệp bên cạnh đều giật mình thon thót, phản ứng của Tiền Đa Đa bị đọc vị là không chịu thua sau khi thăng chức bất thành, và giám đốc điều hành mới sẽ đối phó như thế nào? Hấp dẫn hấp dẫn quá, mọi người đều rất trông chờ.

Không ngờ Hứa Phi không nói gì thêm, anh đặt công văn vào tay Chính Giang, đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, sau đó mỉm cười, “Mọi người chuẩn bị cho cuộc họp buổi sáng hàng tuần nhé. Trưởng phòng Tiền, mời vào”.

Cửa phòng giám đốc điều hành bị đẩy ra, nụ cười trên môi Hứa Phi vẫn còn đó, Tiền Đa Đa theo anh đi vào, không hề do dự.

Trục cửa rất trơn, liền đóng lại ngay, chặn lại ánh mắt của tất cả mọi người.

Thất vọng, mọi người lặng lẽ than thầm.

Chân Hứa Phi dài, chỉ mấy bước là đã bước đến sau bàn làm việc, cũng không ngồi xuống, đứng nói với cô: “Có chuyện gì cần nói với tôi vậy? À, hôm đó em về nhà có thuận lợi không?”.

Anh ta còn dám hỏi! Cô lấy hết can đảm bước đến đối diện với Hứa Phi, “Giám đốc Hứa, chuyện tối hôm thứ sáu, xin hãy cam đoan là không để người thứ ba biết”.

Đợi rất lâu không có câu trả lời, anh nhìn cô không nói gì.

Tiền Đa Đa nghiêng người về phía trước biểu thị thái độ kiên quyết của mình, bụng dưới áp sát vào thành bàn cứng ngắc. Hai người đứng gần nhau quá, chưa nói gì, Tiền Đa Đa bắt đầu có ảo giác, trước mắt lại xuất hiện hình ảnh hai đôi môi siết chặt lấy nhau, bên tai còn vang lên tiếng thở gấp gáp. Làm sao đây? Cô không thể đứng quá gần người đàn ông này, cơ thể sẽ có phản ứng, tim đập thành thịch.

Nhục nhũ quá! Cô lấy móng tay của bàn tay trái bấm vào mu bàn tay phải của mình dưới thành bàn, cảm giác đau đớn ập tới, giọng cô gằn hơn: “Giám đốc Hứa?”.

Lúc đầu anh có rất nhiều điều muốn nói, lúc đầu anh muốn tìm một thời gian thích hợp để nói chuyện riêng với cô, muốn giải thích sự việc ngày hôm đó, muốn hỏi cô sau khi tỉnh rượu cảm giác thế nào, còn muốn nói rằng mặc dù sau khi uống say cô có phần sơ suất, nhưng anh hiểu được điều đó.

Nhưng giọng cô lạnh lùng, cứng rắn, dường như muốn truyền đạt một thông điệp rằng, nếu anh không hứa, cô sẽ lập tức tố cáo anh tội quấy rối tình dục.

Ánh mắt anh lướt qua mặt cô, rồi lại lướt qua quai hàm có phần căng cứng của cô, vẻ mặt Tiền Đa Đa nghiêm túc, ánh mắt lộ rõ vẻ cảnh giác.

Cảnh giác cái gì ? Anh cũng đang là người bị oan không có nơi nào giải oan đây. Không kìm được sự nóng giận, Hứa Phi bước ra khỏi bàn làm việc, bước đến trước mặt cô.

Một cảm giác ức chế ập tới, Tiền Đa Đa lùi một bước lớn về phía sau một cách vô thức, sau đó hai má nóng bừng.

Trước mắt đột nhiên lại hiện lên hình ảnh cô xấu hổ, mặt đỏ bừng trong ô tô, những lời lúc đầu định nói anh đều quên hết. Không gian rộng rãi của phòng làm việc bỗng trở nên chật chội, ngột ngạt, không ngờ đột nhiên người anh lại nóng bừng chỉ trong giây lát.

Cố gắng kìm chế ý liệt quay đầu bỏ chạy, Tiền Đa Đa cố gắng đứng vững, bất chấp tất cả, “Giám đốc Hứa, anh cũng không muốn tôi đệ đơn từ chức trong hoàn cảnh này chứ?”.

Anh không trả lời, cũng không lại gần nữa, đứng nguyên tại chỗ im lặng một lát, trong lúc cô sắp sửa tuyệt vọng, đột nhiên anh bật cười, giọng rất bình tĩnh, “Trưởng phòng Tiền đang nói gì vậy? Tối thứ sáu đã xảy ra chuyện gì ư? Sao tôi không có ấn tượng gì nhỉ?”.

Tiền Đa Đa trợn mắt nhìn anh, nói rít qua kẽ răng: “Cảm ơn giám đốc. Tôi ra đây”.

Anh gật đầu quay người bước về phía bàn làm việc của mình, để cô nhìn theo bóng mình, trả lời bằng giọng của cấp trên: “Ừ, gặp nhau trong cuộc họp nhé”.

Tối thứ sáu xảy ra chuyện gì ư? Sao anh không có ấn tượng gì nhỉ?

Đó là thái độ gì? Cô mới là kẻ bị hại! Không nuốt nổi cục tức, lúc bước về phía bàn làm việc của mình, Tiền Đa Đa cảm thấy hai chân mềm nhũn, lòng vô cùng hậm hực.

Nhân viên của khối thị trường không đông lắm, phòng làm việc được sắp xếp rất chính quy. Ở giữa là bàn làm việc có vách ngăn truyền thống, nơi làm việc của trưởng phòng rộng hơn, nhưng cũng chỉ được ngăn một cách đơn giản trong một góc. Đương nhiên là phòng làm việc riêng biệt của giám đốc điều hành sẽ phải khác rồi, Tiền Đa Đa thường ra vào đó, nhắm mắt cũng biết trong đó như thế nào.

Cũng chỉ là có nhiều hơn người khác bốn bức tường và một dãy cửa sổ, có thêm mấy ngăn tủ, rộng hơn hai mươi mét vuông mà thôi, đặc biệt là người đàn ông đang ngồi trong đó, cô không buồn nhìn chút nào.

Lúc đi qua bàn Tiểu Lãm, cô ấy khẽ làm động tác cổ vũ cô. Tiền Đa Đa lấy lại tinh thần mỉm cười, sau đó bước nhanh hơn về bàn làm việc của mình.

Được rồi, không cần phải đối trá nữa. Thời gian đầu mới vào công ty, cô cũng giống như Tiểu Lãm, chỉ có một chiếc bàn làm việc có vách ngăn giống như mọi người, mỗi lần nhìn thấy sếp mình đi ra, không phải đều ngưỡng mộ thầm nắm chặt tay đó sao?

Sau đó ngoi lên được vị trí này thì biết rằng, so với không gian chật hẹp ba đến năm mét vuông, phòng làm việc của giám đốc điều hành hoàn toàn khác, chính vì thế ai chẳng muốn leo cao? Leo lên cao sẽ không bị người khác giẫm, cứ ở mãi dưới đáy sẽ cảm thấy vô cùng ức chế.

Nghĩ nhiều không có lợi. Tiền Đa Đa tinh thần phấn chấn mở máy tính, trong hòm thư có email gửi cho cả khối thị trường, là thư của Hứa Phi gửi cho tất cả mọi người. Lá thư hỏi thăm công khai của giám đốc điều hành mới rất nhiệt tình nhưng lại không kém phần hài hước, phía dưới còn công bố số điện thoại liên lạc của anh.

Cảm giác tức giận đó vẫn còn, đưa tay ra định xóa đi, nhưng sau khi nắm vào con chuột lại dần dần bình tĩnh trở lại.

Tiền Đa Đa, người đang nghĩ gì vậy?

Chỉ là một lần say rượu, lẽ nào sẽ từ bỏ tất cả thật sao, đến chỗ khác bắt đầu lại từ đầu ư?

Cũng không phải là không thể, nhưng các ngành các nghề, làm đến một mức độ nhất định mới được như thế này, ở đâu không thế? Hơn nữa lúc này bỏ đi, ai cũng sẽ tưởng rằng cô không chấp nhận vị sếp mới được đặc cách này, chính vì thế mới phẫn nộ từ chức. Tiếng tăm này lan truyền ra ngoài, sau này cô còn sống được nữa không?

Chấp nhận thực tế đi. Tiền Đa Đa thu ngón tay về, nghĩ một lát, lại rút điện thoại di động từ trong túi ra, bấm mạnh từng con số lưu vào máy mình.

Công việc là công việc, kể cả sếp là một con lợn, cô cũng sẽ không từ bỏ. Tiền Đa Đa kiên trì được đến ngày hôm nay, chưa bao giờ dựa vào vận may.

“Sếp ơi, họp rồi”. Giọng trợ lý Tiểu Lâm vang lên.

“Ừ”. Tiền Đa Đa đáp lại một tiếng, bấm phím lưu số rồi đứng dậy đi ra.

Tất cả mọi người lục tục kéo vào phòng họp, ngồi xuống. Từ lúc này sau khi vào khối thị trường, Tiền Đa Đa bận rộn đối phó với Hứa Phi, không để ý đến cách ăn mặc của các đồng nghiệp nữ khác, hiện giờ nhìn ở cự ly gần, cô mới thấy giật mình.

Mặc dù là mùa đông, nhưng hôm nay tất cả các nữ đồng nghiệp chưa chồng đều ăn mặc rất bắt mắt, trẻ trung. Cô bạn đồng nghiệp mới ngồi bên cạnh cô là khoa trương nhất, bên trong chiếc áo vest bẻ cổ màu trắng có mặc gì hay không? Ngồi ở vị trí của cô gần như quan sát được toàn bộ.

Ánh mắt liếc vào chỗ ngồi vẫn đang để trống đó, Tiền Đa Đa chợt hiểu ra vấn đề, sau đó vội giả vờ cúi đầu dụi mắt giấu đi vẻ bất lực của mình.

Các chị em, đừng mất công nữa! Gã đàn ông đó là ngôi sao trong các loài cầm thú, chắc chắn không phải là ứng viên bình thường để chọn bạn đời, các bạn hãy dụi mắt cho thật sáng.

Hứa Phi nói năng dứt khoát, phần mào đầu hóm hình mang phong cách Mỹ, chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, phòng họp rộ lên bốn tràng cười.

UVL là công ty quốc tế có hệ thống chặt chẽ, các công việc sẽ không bị đình đốn vì sự ra đi của cựu giám đốc điều hành, sau đó Hứa Phi liền hỏi sơ qua tiến độ công việc của mấy trưởng phòng điều hành dự án.

Trong cuộc họp sáng thứ hai hàng tuần, tất cả các trưởng phòng phụ trách dự án đều có mặt đầy đủ. Hứa Phi giữ nụ cười trên môi, nhưng câu

hỏi nào cũng hỏi trúng trọng tâm của vấn đề, số liệu anh hỏi cũng rất chính xác, đến cuối cùng tất cả các trưởng phòng đều thầm lau mồ hôi, chỉ sợ mình nói sai gì đó làm ảnh hưởng đến ấn tượng ban đầu.

Lúc tổng kết anh không nói gì nhiều, trên màn hình là yêu cầu và thời hạn mà anh đặt ra cho các dự án hiện nay, và còn một số ý kiến của anh sau khi nghe xong những báo cáo vừa rồi.

Cuối cùng anh đứng dậy đưa mắt nhìn tất cả mọi người một lượt, mỉm cười nói: “Công ty khẳng định công việc của giám đốc điều hành nhiệm kỳ trước, các dự án mà chị ấy hoàn thành khi còn ở đây đều có phản hồi thị trường rất tốt. Hiện nay dự án trong tay hai trưởng phòng đều đã đến giai đoạn cuối, đề án của dự án tiếp theo, sẽ dựa trên cơ sở của những thành công này, do khối thị trường trong nước đề nghị với tổng công ty, đây cũng là một trong những động thái lớn nhất ở khu vực châu Á thời gian gần đây, rất mong mọi người đồng tâm hợp lực, đánh một trận đẹp mắt”.

“Động thái lớn nhất ở khu vực châu Á thời gian gần đây? Ý giám đốc là chỉ dự án nào?”. Nhậm Chí Cường hỏi ngay một câu.

Hứa Phi cười không trả lời, giám đốc điều hành chơi trò ú tim, mọi người cúi đầu vắt óc suy nghĩ. Tiền Đa Đa ngồi im lặng rất lâu rồi, lúc này đột nhiên trong lòng mơ màng, bất chợt ngẩng đầu lên nhìn anh.

Đúng lúc Hứa Phi cũng quay đầu sang, bốn mắt chạm nhau, hai người đều hơi sững lại, nhưng tiếp đó anh liền cười, “Mọi người không cần phải đoán nhiều nữa. Mấy năm qua chiến tích của khu vực châu Á rất lừng lẫy, ngày càng chiếm tỷ trọng càng lớn trên bản đồ chiến lược toàn cầu của công ty, mọi người cũng đều thấy rất rõ, mọi động thái lớn đều có khả năng xảy ra vào bất cứ lúc nào. Các công ty xuyên quốc gia lớn đều có kế hoạch phát triển điểm nóng toàn cầu tiếp theo ở đây, Trung Quốc sẽ là chiến trường tốt nhất để chứng minh thực lực, là cơ hội phát triển. Sự nỗ lực của các bạn ngày hôm nay đều là cơ hội tốt nhất để trở thành huyền thoại. Thời thế tạo

anh hùng, thời thế tốt nhất chính là thời điểm này, mảnh đất này. Đón chào thời cơ mới, rất mong mỗi chúng ta đều nắm được cơ hội tốt nhất này để chứng tỏ mình”.

Anh mỉm cười nói, rõ ràng là đối mặt với Tiền Đa Đa, nhưng tất cả mọi người trong phòng họp đều có cảm giác bị ánh mắt của anh liếc qua.

Rõ ràng là lời phát biểu khách khí, nhưng phát ra từ miệng anh lại khiến người ta cảm thấy sôi sục.

Tiền Đa Đa thầm bĩu môi, người đàn ông này rất hiếu thắng, dựa vào cái miệng thì làm được gì ! Xí, cô không thềm chấp.

“Nếu không còn vấn đề gì nữa thì hôm nay cuộc họp của chúng ta tạm dừng ở đây. Tan họp”. Hứa Phi phát biểu rất dứt khoát, nói xong liền kết thúc cuộc họp, khiến mọi người vốn đã quen với những cuộc họp dài lại một lần nữa tròn tròn mắt.

Sau khi ra khỏi phòng họp, mặc dù không ai nói gì, nhưng có thể nghe rõ tiếng nuốt nước bọt. Tiền Đa Đa quay người đi về vị trí của mình.

Không chịu nổi những lời khen ngợi của các cô gái dành cho giám đốc điều hành mới, buổi trưa, Tiền Đa Đa tìm một cái cớ từ chối đi ăn cùng mọi người, một mình chạy đến khu thư giãn ăn vô tội vạ đồ ăn vặt nhằm trút bỏ sự ấm ức.

Khu thư giãn công cộng của công ty UVL rất rộng, cà phê, nước trà có sẵn, kem được ăn thoải mái, đồ ăn vặt kiểu Trung Quốc, kiểu Tây được xếp đầy trên giá gỗ sát góc tường.

Trong sảnh lớn, có đặt những hàng ghế sofa thoải mái, trong góc còn có các trò chơi giải trí. Những lúc làm thêm giờ, tranh luận mệt rồi, Tiền Đa Đa cũng cùng đồng nghiệp đến đây chơi một ván bóng đá trên bàn.

Giờ ăn cơm trưa, khu thư giãn không có một bóng người, lò sưởi vẫn bật, ngoài cửa sổ là mái hiên rộng rãi với tầm nhìn thoáng đãng. Để biểu thị sự Trung Quốc hóa, trên đó còn có một vườn cảnh nhân tạo mang phong cách Trung Quốc, tùng trúc xanh mướt, con đường nhỏ quanh co, chiếc bàn tròn và ghế tròn bằng sứ tô điểm cho khu vườn. Chỉ tiếc rằng đang là mùa đông, gió Bắc thổi vù vù, đương nhiên chỗ đó là không có một bóng người.

Tiền Đa Đa cầm một gói khoai tây rán, ngồi trên chiếc ghế sofa nằm ở góc trong cùng, vừa cắn móng tay vừa ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, chuẩn bị bắt đầu áp dụng chiến lược tự thôi miên.

Cô vừa bóc gói khoai ra, đột nhiên bên ngoài cửa sổ xuất hiện một gương mặt quen thuộc. Trời mùa đông, không ngờ lại có người ở ngoài. Người đó khoác chiếc áo gió màu đen, phong cảnh sau lưng xào xạc, tay kẹp một điếu thuốc, bước đi chậm rãi, đứng vẻ suy tư.

Cảnh tượng này giống trong phim Hồng Kông quá! Trong đầu Tiền Đa Đa hiện lên toàn cảnh trong phim Bản sắc anh hùng, không có sự chuẩn bị gì về mặt tâm lý, ngón tay cô vẫn đang đặt trên miệng gói khoai, suýt nữa thì chết ngất vì sợ.

Cô ngồi đối diện với tấm kính, trong khu thư giãn chỉ có một mình cô. Cô trợn tròn mắt nhìn người đó, đương nhiên người đó cũng nhìn thấy cô, không những nhìn thấy, mà còn dừng chân lại, cười cười với cô, rõ ràng là tỏ ý muốn mời cô nói chuyện.

Nhìn rõ rồi, người trời mùa đông một mình đứng ngoài ban công hút thuốc là Nhậm Chí Cường! Người ta hiếm khi thân thiện như vậy, Tiền Đa Đa cũng ngại không dám làm cao, đặt gói khoai tây rán xuống đáy cửa bước ra.

Ngoài cửa gió lạnh thấu xương, áo khoác của Tiền Đa Đa vẫn đang để ở phòng làm việc, vừa bước ra liền sờn hết gai ốc. Cô cũng không thể so vai

rụt cổ, bộ dạng đó trông quá tệ, cuối cùng đành phải lựa chọn tư thế một tay ôm lấy cùi trỏ của tay kia, tay còn lại buông thõng xuống khép chặt vào người, dù sao cũng che được một chút gió.

“Cảm thấy thế nào?”. Nhậm Chí Cường dập tắt điếu thuốc, rồi lại châm điếu khác.

“Gì cơ?”.

“Dự án tiếp theo, em nghĩ sẽ làm gì?”.

Trước mặt cô Nhậm Chí Cường luôn tỏ ra không lạnh nhạt cũng không vồ vập, hiếm khi anh ta chủ động nói chuyện với mình. Nghĩ đến cú sốc mà giám đốc điều hành mới gây ra cho người này cũng giống như mình, tâm trạng Tiền Đa Đa cũng khá hơn đôi chút.

“Chưa có manh mối mà! Mấy năm trước trong nước làm khá dè dặt, gần đây có động thái mạnh, có thể sẽ nhập vào thương hiệu nào đó chẳng”. Tình hình chưa rõ ràng, tốt nhất thận trọng vẫn hơn. Mặc dù trên thị trường hôn nhân cô đã bước lên bục tuổi cao, nhưng đối với vị trí hiện tại, chưa đầy 10 năm đã leo được lên đến đây, đương nhiên cũng phải có bí quyết độc đáo riêng của mình.

Nhậm Chí Cường liền cười, gọi tên tiếng Anh của cô: “Dora, từ trước đến nay ở trong nước, phe bảo thủ của công ty vẫn chiếm thế thắng, trước đây quy trình phê duyệt động tác nào chẳng phải đợi vài tháng nửa năm? Hiện giờ với cái đà này, giám đốc điều hành mới lên đầy nhiệt huyết, nhưng tốt hay xấu thì đều phải để những kẻ ở dưới cùng như chúng ta gánh trước, làm tốt không có công, làm không tốt thì làm bia đỡ đạn. Giám đốc điều hành nhiệm kỳ trước cũng kín thật, trước khi đi không tiết lộ thông tin gì, để mặc chúng ta ở đây đoán già đoán non.”

Nhậm Chí Cường vừa cười vừa nói, nửa đùa nửa thật, xem ra anh ta muốn nghe ngóng điều gì đó. Đúng là cựu giám đốc điều hành không để

thông tin gì, kể cả là có, việc gì cô phải a dua nói rõ tình đầu câu chuyện với anh ta?

Chỉ vài giây đã sắp xếp xong dòng suy nghĩ, đương nhiên Tiền Đa Đa cũng cười đáp lại, “Biết làm thế nào, số phận của kẻ bày tôi, còn làm được gì nữa? Làm tốt bốn phận của mình rồi tính sau, hiện giờ cũng đành phải tiến một bước, nghe ngóng một bước thôi.”

Cuộc đối thoại như thế này đương nhiên sẽ không thể có kết quả gì. Cuối cùng, trước khi bỏ đi, Nhậm Chí Cường rất lịch lãm đẩy cửa cho cô, đồng thời lấy tay đỡ cửa, đợi cho đến khi cô bước vào trong mới buông ra.

Hiếm khi được tiếp đãi trọng thể như vậy, Tiền Đa Đa khẽ cất tiếng cảm ơn.

“Không có gì, bên ngoài rất lạnh, bên trong ấm hơn nhiều. Không phải đó sao?” Lúc nói chuyện, giọng Nhậm Chí Cường rất đều đều.

“Vẫn ổn”, Tiền Đa Đa quay về ghế sofa cầm túi khoai tây đó lên, sau đó quay đầu lại cười: “Lạnh thì có lạnh, nhưng ít nhất là được hút thuốc tự do, đúng không?”.

Cô gái này từ xưa đến nay ghê gớm, nói chuyện không hớ câu nào. Không nói thêm gì nữa, Nhậm Chí Cường cũng cười cho qua chuyện rồi đi vào trước.

Nói chuyện với người đàn ông này rất tốn thọ, sau khi Nhậm Chí Cường đi, Tiền Đa Đa thở phào, ngồi trên ghế sofa tiếp tục thôi miên mình.

Cô không phải là kẻ ngốc, cũng không phải là nhân viên mới vào công ty được một hai năm, không vui liền phất tay bỏ đi, đổi sang chỗ khác tiếp tục tiểu ngạo giang hồ.

Sự xuất hiện bất ngờ của giám đốc điều hành mới đã phá vỡ cục diện cân bằng từ nhiều năm nay ở đây, sự lo lắng của Nhậm Chí Cường cũng có lí. Từ trước đến nay, phái cấp tiến và phái bảo thủ như nước với lửa, cứ tiếp tục như thế này, những kẻ bề tôi như họ sớm muộn gì cũng biến thành bia đỡ đạn.

Thì cũng để làm gì?

Hôm nay cô đã lên đến vị trí này, phạm vi lựa chọn tiếp cũng trở nên vô cùng hạn hẹp, huống hồ lĩnh vực này chỉ rộng như vậy, đến đâu cũng đều là đối thủ, ai chẳng chỉ có một vị trí? Tiền Đa Đa không phải là thiên tài kiệt xuất gì, kể cả cô thực sự là thiên tài, công ty quốc tế coi trọng sự hệ thống, chặt chẽ, chỉ có người thích ứng với vị trí, chẳng bao giờ có chuyện đùa tạo ra một vị trí mới cho một thiên tài nào đó.

Thở dài một tiếng! Cuối cùng Tiền Đa Đa bắt đầu tổng kết. Để cho mẹ già hài lòng, cô đã phiền lòng lắm rồi, lúc này công ty lại có nhiều chuyện, thật đúng là đã khó chớ còn cần thêm. Đã khó chớ còn cần thêm cũng đủ mệt rồi, tự dừng lại mắc thêm cái vụ hôn khi say rượu. Hôn khi say rượu cũng không phải là nỗi đau gì không thể chịu đựng, nhưng thế nào lại dính ngay vào anh chàng giám đốc điều hành mới nhậm chức, đây thực sự là đã khó chớ lại cần thêm trăm lần. Lần này Tiền Đa Đa không đủ sức giãy giụa nữa.

Lại thở dài thêm lần nữa! Tuy nhiên nhìn những gì mà Hứa Phi thể hiện sáng hôm nay, chắc là đã đồng ý với lời đề nghị của cô, coi như chuyện này chưa từng xảy ra, để nó qua cầu gió bay.

Cũng phải, người nào sống chẳng cần bộ mặt, cây nào sống chẳng cần lớp vỏ. Một giám đốc điều hành vừa nhậm chức, đã để lộ ra chuyện thân mật quá giới hạn với cấp dưới, kiểu gì chẳng là vụ scandal? Có khi bây giờ anh ta còn sợ bí mật bị bại lộ hơn cả cô, có khi hẳn còn sợ cô lấy chuyện đó ra để uy hiếp!

Đành phải tự an ủi mình như vậy, Tiền Đa Đa có phần phẫn chấn hơn, bóp gói khoai tây ra rộng hơn, chuẩn bị dùng khoai tây rán để tự gây mê mình.

Haizz! “Vạn ác dân vi thủ, bách thiện hiếu vi tiên”. Hai câu đã nói ra hết mọi điều phiền muộn của cô. Tổ tiên nói thật chí lý.

Miếng khoai tây rán đầu tiên vừa được lấy ra, bên tai đã vọng lại tiếng nói chuyện, từ xa đến gần, tiếng nói vừa quen thuộc vừa lạ lẫm.

“Cậu đã nghe nói chưa? Giám đốc điều hành mới của khối thị trường Hứa Phi đẹp trai lắm. Nhỏ Quan buổi sáng mang công văn đi nhìn một cái, quay về ngất ngậy luôn”.

Đó là tiếng của hai đồng nghiệp khối nhân sự.

Các chị em, đã bao giờ được nghe câu “bề ngoài ngọc ngà, bên trong bông vụn” hay chưa? Chỉ nhìn mẽ ngoài không đáng tin đâu. Tiền Đa Đa vừa nghe vừa bĩu môi.

Tiếng rót nước xen lẫn mùi thơm của cà phê, “Giám đốc điều hành khối thị trường hả? Tớ tưởng là lần này sẽ đến lượt Tiền Đa Đa chứ, không phải từ trước đến nay cô nàng rất có máu mặt đó sao?”.

“Suyt, đừng nói to như vậy, cẩn thận không người khác nghe thấy đấy”.

Đã nghe thấy hết rồi, Tiền Đa Đa ngồi trên ghế sofa lờm lờm.

“Yên tâm. Giờ này mọi người đều đang ăn cơm, cậu xem ở đây có ai đâu”.

Ta là ma ư? Tiền Đa Đa hậm hực, miếng khoai tây gần như bị bóp vụn trong tay.

“Này, cậu bảo vị giám đốc điều hành mới đó chui từ đâu ra vậy?”.

“Ờ. Tớ đã hỏi sếp rồi, vị giám đốc điều hành mới đó là quản trị viên tập sự duy nhất được lựa chọn ở Trung Quốc từ năm năm trước, nghe nói sau khi vào công ty đã đi năm vùng ở mấy nước rồi, hai năm trước thì ở Nhật Bản, hiện tại sang Trung Quốc làm thẳng giám đốc điều hành khối thị trường”.

“Thật vậy hả!”. Tiếng kêu kinh ngạc vang lên, “Quản trị viên tập sự trong truyền thuyết, thế thì chắc phải là do một sếp lớn nào đó trực tiếp đào tạo? Một người Trung Quốc chỉ mất năm năm mà đã lên được vị trí giám đốc điều hành, chẳng khác gì vận tốc ánh sáng!”.

Đầu bên đó có tiếng cười khúc khích, “Ai mà không biết Tiền Đa Đa có quan hệ tốt với vị giám đốc điều hành Australia trước đó? Cậu thử xem xem cô nàng gần ba mươi rồi mà vẫn chưa lấy chồng, chưa gặp anh người yêu nào, giám đốc điều hành cũ cũng là gái độc thân, liệu bọn họ có phải là Lesbian gì đó không?”.

Hai con mụ này thật quá đáng! Tiền Đa Đa bốc lửa lên đầu, miếng khoai tây trong tay không chịu được lực lớn, tách một tiếng, vỡ ra thành nhiều mảnh vụn.

Nghe thấy tiếng động, hai cô gái hào hứng với những chuyện vừa hê đó liền lập tức im lặng, không dám nói gì thêm nữa, tiếng bước chân xa dần.

Tâm trạng thật tồi tệ, Tiền Đa Đa vứt miếng khoai tây đi rồi bước nhanh về văn phòng. Trợ lý Tiểu Lãm ăn cơm trưa xong quay về nhìn thấy cô đang xách túi đi ra, liền hỏi với vẻ kinh ngạc: “Sếp đi đâu đấy ạ?”.

“Chị vào xưởng xem hàng mẫu, em báo với giám đốc điều hành Hứa Phi hộ chị một tiếng”.

Lúc đi ra ngoài trông cô vẫn hăm hăm, bất giác Tiểu Lãm phải lùi ra sau một bước để nhường đường, sau đó thần thờ nhìn theo bóng Tiền Đa Đa.

Mặc dù được làm trưởng phòng rất tự do, nhưng hôm nay là ngày đầu tiên giám đốc điều hành đến nhậm chức ở khối thị trường! Sếp ạ, sếp cũng cá tính quá!

Từ trước đến nay Tiền Đa Đa rất nghiêm túc trong công việc, xem mẫu hàng xong lại thảo luận với quản đốc kiểm tra chất lượng một số vấn đề chi tiết, lúc rời xưởng đã gần năm giờ.

Mùa đông trời tối sớm, trên đường lái xe về nhà cô nhận được điện thoại của giám đốc điều hành – giám đốc điều hành cũ.

Lúc cúp máy, cô quay đầu xe, lái về phía trung tâm thành phố. Vẫn là quán bar lần trước, lúc bước vào, Tiền Đa Đa nhìn ngay thấy quả cầu phỏng cổ đó, không kìm nổi bèn xuýt xoa một hồi.

Giám đốc điều hành ngồi trước quầy bar đợi cô. Làm việc cùng nhau hai năm, mặc dù cũng đã từng xảy ra tranh cãi, nhưng Tiền Đa Đa biết mình học được rất nhiều điều có ích từ chị. Đặc biệt là ở giai đoạn cuối, họ rất ăn ý, hài hòa trong công việc, đánh được rất nhiều trận chiến đẹp mắt.

Bước gần đến nơi, Tiền Đa Đa cười, “Không phải là chị bay chuyến sáng mai hay sao? Có cần em đi tiễn chị không?”.

"Không cần, công ty sẽ sắp xếp". Giám đốc điều hành cũng cười, đã không còn là quan hệ cấp trên cấp dưới nữa, chị cũng không cần phải che giấu sự khen ngợi và quý mến đối với trợ lý đặc lực của mình. Hai người nói một số chuyện vui xảy ra trong mấy năm qua, chạm cốc với nhau, không khí thoải mái.

Uống xong một cốc, đột nhiên giám đốc điều hành mở miệng nói một câu không đầu không cuối: “Đa Đa, chị xin lỗi”.

Hoàn toàn hiểu chị đang nói gì, Tiền Đa Đa lập tức trả lời: “Chị đừng nói vậy, kinh nghiệm của em chưa đủ”.

“Không, em rất xuất sắc, thực ra chị cũng rất bất ngờ. À, hôm qua chị có nói chuyện điện thoại với sếp, ông ấy có nhắc đến Kerry Hứa, trước đó cậu ấy là trợ lý đặc biệt của Carlos và được đào tạo ở châu Âu. Hai năm trước sang Nhật Bản đảm nhận chức giám đốc điều hành dự án độc lập, nghe nói rất khá, làm việc rất ổn”.

Carlos? Cái tên này nghe rất quen tai. Trong đầu Tiền Đa Đa tìm lướt một lần, “À, là ông người Pháp đó, không ngờ ông ta lại làm quản trị viên tập sự ở Trung Quốc. Thật không ngờ!”.

“Em cũng biết à?”. Chưa nhắc đến cụm từ quản trị viên tập sự đó, giám đốc điều hành có phần kinh ngạc, nhưng nghĩ lại thấy đây cũng không phải là bí mật gì lớn, bèn xoay xoay chiếc cốc nói tiếp.

Giám đốc điều hành toàn nói là nghe nói, nghe nói hội đồng quản trị có ý định thay đổi ứng cử viên chức tổng giám đốc điều hành khu vực châu Á, nghe nói Carlos đã thuyết phục được hầu hết các thành viên trong hội đồng quản trị, sắp trở thành ứng viên được bổ nhiệm.

Bảy tám năm trước khu vực châu Á vẫn là một mảng không có vị trí gì quan trọng trên bản đồ của công ty, ngoài Nhật Bản, các quốc gia khác phần lớn chỉ đặt một văn phòng liên lạc. Nhưng cùng với sự gia tăng mạnh mẽ của sức mua ở châu Á, đặc biệt là Trung Quốc, nơi đây đã trở thành một trong những trụ cột lớn nhất đem lại lợi nhuận cho công ty. Với xu thế như hiện nay, mười mấy năm tới chắc chắn người nào nắm được châu Á sẽ là kẻ bá chủ thiên hạ, chính vì thế thế lực bên trên, ai chẳng quyền lớn ở đây?

Mọi người đều đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm, cho dù có ý định nhắc nhở cũng không thể nói hai năm rõ mười, nghe xong hai, ba câu này Tiền Đa Đa đã hiểu ra phần nào vấn đề. Rất có thể Carlos chính là người sẽ đảm nhận chức tổng giám đốc điều hành khu vực châu Á, và cái gọi là quản trị viên tập sự đều là thân tín mà các sếp bên trên đào tạo ra, hiện giờ được đưa đến đánh trận đầu là lẽ đương nhiên.

Lại nghĩ đến dự án mới mà Hứa Phi nhắc đến trong cuộc họp, Đa Đa mở miệng định chứng thực lời dự đoán của mình, nhưng nghĩ lại lại thôi.

Cô còn có thể nói được gì nữa? Trước khi chưa được chứng thực, tất cả đều chỉ là nghe nói. Được là vua, thua là giặc! Miếng thịt ngon ở khu vực châu Á này, tổng giám đốc điều hành hiện nay nắm trong tay bao nhiêu năm nay, công ty xuyên quốc gia quá lớn, đến cuối cùng giống như một nước lớn bị chur hầu cát cứ, tổng giám đốc điều hành các khu vực đều chia đất phong chức, chưa chắc đã nể mặt hoàng đế. Ông người Pháp đó thuộc phái cấp tiến, đột nhiên đưa một thân tín đến, nếu như anh ta ngã nước, cả khối thị trường cũng gặp tai ương, càng huống hồ cô mới thăng chức bất thành, mở miệng ra hỏi chuyện đó rất nhạy cảm. Kể cả là nói với giám đốc điều hành cũ, nhưng cũng vẫn là một công ty, nói cái gì cũng là sai, tốt nhất im lặng vẫn là hơn.

Sự im lặng của cô đã giành được ánh mắt tán thưởng của chị, tiếp đó giám đốc điều hành liền chuyển sang chủ đề khác, nói đến những kỷ niệm khi đi du lịch các nước.

Đương nhiên là Tiền Đa Đa không hỏi thêm gì về chuyện của công ty, hai người nói chuyện phiếm đến tận sáng sớm. Lúc chia tay, giám đốc điều hành ôm khế Tiền Đa Đa trước ô tô, giọng rất xúc động, “Đa Đa, nhớ bảo trọng nhé, có gì thường xuyên liên lạc”.

Biết giám đốc điều hành cũ quan tâm đến mình, trước khi chia tay còn không quên nhắc nhở cô con đường phía trước đầy gian nan, Tiền Đa Đa thầm cảm kích, sống mũi cay cay. Cô ôm đáp lại, “Cảm ơn chị, chị cũng bảo trọng nhé, nhất định phải thường xuyên liên hệ đấy”.

Có bài học đau thương sau khi uống rượu lần trước, lần này uống xong một cốc bia liền đổi sang nước hoa quả. Đêm đông rét thấu xương, vừa bước ra khỏi quán bar ấm áp, cô rùng mình.

Lúc ngồi vào ghế lái, tâm trí cô vô cùng tỉnh táo. Trời gần sáng, đường phố vắng vẻ, đi qua hai con đường, cô phát hiện thấy xăng đã gần đến vạch báo hết. Nghĩ đến việc sáng mai đi làm không có thời gian đổ xăng, Tiền Đa Đa quay vô lăng, lái xe về phía cây xăng mà mình quen thuộc.

Cây xăng ở trung tâm thành phố kinh doanh hai mươi tư giờ đồng hồ mỗi ngày, từ xa đã nhìn thấy xe xếp thành hàng dài, Tiền Đa Đa thấy hơi lạ, sau khi dừng xe lại, kéo cửa sổ xuống hỏi lái xe trong xe bên cạnh: “Xảy ra chuyện gì vậy anh?”.

Bên cạnh là một chiếc Buick kiểu cũ, người đàn ông độ tuổi trung niên ngồi bên trong với vẻ mặt bức bối, “Không phải là xăng lại chuẩn bị tăng giá đó sao? Mẹ kiếp, khi mua chiếc xe này xăng chưa đến ba tệ một lít, lái được mấy năm, xe càng ngày càng mất giá, xăng thì càng ngày càng tăng”.

Tiền Đa Đa không nói gì, lại nhìn dãy xe dài dằng dặc đợi đằng trước, lập tức quay đầu xe đi về nhà.

Có những việc chỉ có thể chấp nhận, kêu ca giải quyết được vấn đề gì?

Sau khi nằm lên giường, Đa Đa nằm trong bóng tối trợn mắt nhìn trần nhà, bắt đầu nghĩ lại những chuyện xảy ra trong mấy ngày qua.

Những chuyện phức tạp, tranh giành đấu đá, những kẻ làm thân trâu thân ngựa ở tuyến đầu như các cô mãi mãi không thể biết giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Hiện giờ nhìn lại, khu vực châu Á chẳng mấy chốc mà cục diện sẽ trở nên hỗn loạn, cuối cùng trước khi mọi chuyện được an bài, không biết phải đối mặt với bao sóng gió lớn.

Còn về anh chàng Hứa Phi đó, nếu Carlos thua thì chắc chắn anh ta sẽ bị coi như một tấm bia đỡ đạn, nếu thắng cuộc, thì anh ta cũng sẽ không lưu luyến gì nhiều vị trí giám đốc điều hành khối thị trường Trung Quốc này, có khi sau này người ta lại chính là vị lãnh đạo cấp cao trẻ nhất ấy chứ.

Chiếc đồng hồ tinh thể lỏng trên đầu giường đã chỉ hơn hai giờ. Nghĩ đến đau cả đầu, Tiền Đa Đa quyết định mặc kệ, trở mình ép mình phải ngủ, lúc này người khôn phải biết giữ mình. Từ trước đến giờ cô luôn vùi đầu làm việc, chuyện phe phái này, tốt nhất nên lạng lẽ quan sát sự thay đổi của nó thì hơn.

Nhưng đầu óc cô rối bời, ngủ không thấy ngon, lại còn liên tục nằm mơ. Trong giấc mơ là bóng một người đàn ông trẻ chạy bộ với những sải chân dài, mạnh mẽ, đột nhiên cái bóng gần trong gang tấc, trước mắt là làn da trơn bóng lấm tấm mồ hôi, hơi thở nóng bỏng nơi đầu mũi...

Lúc sực tỉnh Tiền Đa Đa toát hết mồ hôi, miệng khô khốc, người mềm nhũn. Mẹ Tiền Đa Đa đang tập thể dục buổi sáng, nghe thấy tiếng hét liên đây cửa xông vào, “Sao vậy, có chuyện gì vậy?”.

“Không có gì, không có gì đâu ạ”. Tiền Đa Đa khua tay, “Con nằm mơ”.

“Mơ gì mà mặt đỏ bừng như vậy?”. Vẻ mặt mẹ Tiền Đa Đa lộ rõ vẻ thắc mắc.

Tiền Đa Đa rên rỉ giúi đầu vào gối giả vờ chết. Mẹ ơi, mẹ đừng hỏi nữa, con không thể nói ra sự thật, giấc mơ ban này, không gọi là ác mộng mà gọi là xuân mộng!

NHẬT KÝ LẤY CHỒNG

Nhân Hải Trung
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Trở Thành Độc Nhất Vô Nhị Trước Thiên Hạ

Khi ai cũng tưởng rằng mình là độc nhất vô nhị trên thế gian này, vậy thì người lựa chọn trở thành đám đông, sẽ biến thành người độc nhất vô nhị thực thụ.

*****

Tục ngữ nói, quan mới nhậm chức khí thế sục sôi, nhưng Hứa Phi bắt đầu từ cuộc họp ngắn gọn đó, khiến mọi người cô cùng sửng sốt – giám đốc điều hành trẻ trung, tràn đầy sức sống cũng làm thêm giờ đến tận khuya như mọi người. Người khác mặt mày hốc hác, còn anh vẫn tươi tắn như thường.

Năng lực của anh rất giỏi đồng thời lại thần thông quảng đại một cách khác thường, thuộc như lòng bàn tay mọi công việc quá khứ và đang tiến hành của khối thị trường, nói năng ngắn gọn, dứt khoát, đưa ra vấn đề đúng trọng tâm. Các trưởng phòng khác mặc dù không phải là người kém cỏi, nhưng sau vài lần chạm trán biết không phục anh không được.

Các nhân viên nữ càng khỏi phải nói, vừa nhìn thấy anh đôi mắt lại mơ màng.

Khối thị trường bất ngờ xuất hiện lãnh đạo mới, chưa đầy ba mươi tuổi, sức hấp dẫn cá nhân phi thường, hàng ngày ra vào luôn thường trực nụ cười trên môi, cộng với gương mặt trẻ trung tràn đầy sức sống. Nếu trên cửa văn phòng không có mấy chữ “Giám đốc điều hành khối thị trường” khiến người ta không thể bỏ qua, tất cả các nhân viên nữ trong công ty đều tưởng rằng đây là khoản phúc lợi cao nhất mà công ty mới phát cho.

Cũng phải, hàng ngày đều được nhìn thấy một chàng Dong Juan long lanh rạng ngời ra vào ngay trước mặt, ban ngày thường thức ban đêm mơ tưởng, điều quan trọng nhất là người ta vẫn đang độc thân. Độc thân!

Chỉ riêng sức hấp dẫn của hai chữ này thôi cũng đã vô hạn rồi, chính vì thế, mỗi lần vô tình hay hữu ý nhìn thấy vẻ mặt của các đồng nghiệp nữ khi nhắc đến Hứa Phi, Tiền Đa Đa đều muốn đưa cho họ một cốc nước.

Các chị em, nước miếng ứa ra nhiều thế này, cẩn thận kéo mất nước đấy!

Thái độ của Tiền Đa Đa đối với mình, bề ngoài sóng gió yên lặng, sau lưng chống đối bài xích, Hứa Phi biết rất rõ điều này.

Em ạ, chị là người có nguyên tắc.

Tốt, rất tốt! Một lần của năm năm về trước, lại một lần của năm năm sau này, đó là lòng tự trọng của một người đàn ông như anh!

Một điều đáng hận hơn là, hàng ngày nhìn cô mang bộ mặt giả dối ra ra vào vào trước mặt mình, anh lại thường xuyên cảm thấy người nóng bừng, thỉnh thoảng ngồi trong phòng làm việc của mình, nhìn cô nói chuyện với mọi người ngoài cửa kính, là bắt đầu thất thần.

Càng không nói đến những đêm đột nhiên buồn bực mất ngủ, anh trằn trọc hồi lâu, không thể không nghĩ đến từng nét mặt của cô.

Anh trẻ tuổi mà đã thành đạt, không phải hoàn toàn dựa vào may mắn, anh giành hầu hết thời gian cho công việc bận rộn. Anh chỉ có sở thích riêng là luyện tập thể thao mà thôi, chính vì thế có thể nói là không hề hiểu gì về tâm lý con gái.

Thực ra tại công ty, Tiền Đa Đa cũng là người khá có duyên. Cô hay nói hay cười, nụ cười rất thoải mái, không hề giả dối, miệng nhoẻn rất rộng,

nhìn thấy cả lợi màu hồng thấp thoáng bên hàm răng trắng, ai nhìn thấy cũng cảm thấy tinh thần phấn chấn, vui vẻ.

Chỉ riêng với anh, cô mới cười giả tạo, khóe mắt cũng không cong lên.

Biết cô vẫn băn khoăn về chuyện đó, lẽ nào anh không thể ư? Nghĩ lại thấy bực.

Có hôm gặp nhau trong cầu thang máy, anh vừa bước vào thì nhìn thấy cô cặp rập chạy tới, bên cạnh có người bấm nút mở cửa cho cô, Tiền Đa Đa đang bước rất nhanh, bước đến nơi nhìn thấy anh, lập tức dừng ngay lại, “Các anh cứ lên trước đi, em không vội.”

Vừa nói còn vừa cất tiếng chào anh: “Xin chào, giám đốc.”

Cố tình giữ khoảng cách với anh như vậy ư? Nụ cười đó giả đến mức anh không thể nhìn nữa.

Giả vờ! Tiền Đa Đa, em cứ giả vờ đi!

Thời gian làm quen với giám đốc điều hành mới, Tiền Đa Đa cảm thấy khó thích nghi.

Hàng ngày trước khi ra khỏi cửa đều phải tự khích lệ mình, trong lúc họp cố gắng tập trung tinh thần, cố gắng đến mức tối đa không chạm mắt với anh.

Tuy nhiên, sợ cái gì là cái đó đến, ngày hôm nay cô đến xưởng kiểm tra lô hàng đầu tiên vừa đưa xuống, sau đó quay về công ty sắp xếp số liệu làm báo cáo, nghĩ tối hôm nay sẽ chuyển lên server của công ty, sau khi làm xong thì trời đã tối.

Đồng nghiệp đã lục đục ra về hết, khối thị trường không một bóng người, bốn xung quanh vắng lặng như tờ. Buổi chiều cô ăn một ít cơm ở

xưởng, đến giờ này bụng đã đói meo, lại thấy hơi đau đau.

Đau dạ dày là bệnh cũ của cô, vài ba ngày lại tái phát một lần, uống ít thuốc là khỏi, nhưng hôm nay động vào ngăn kéo, mới phát hiện ra hết thuốc. Cô không muốn bỏ dở giữa chừng, cố gắng chịu đau làm xong chuyển báo cáo lên trên mới đứng dậy sắp xếp đồ đạc trên bàn về nhà.

Lúc đi qua phòng làm việc của giám đốc điều hành, theo thói quen cô trợn mắt nhìn cánh cửa đó, không ngờ đúng lúc cánh cửa đó đột nhiên bật mở, cô và Hứa Phi chạm ngay mặt nhau.

Vẻ trợn mắt của cô giống như một con sóc phồng mang trợn má, sau khi nhìn thấy anh, bộ dạng đó liền trở nên cứng đờ.

Khả năng kìm chế của Hứa Phi cao siêu đến đâu, lúc này cũng không nhịn được cười, “Trưởng phòng Tiền về muộn thế?”.

Thầm lấy tay bấu chặt chỗ đau dạ dày, Tiền Đa Đa hít một hơi, người đàn ông này quả đúng là khắc tinh của cô.

Khối thị trường không còn bóng người nào cả, dạ dày lại đau dữ dội hơn, Tiền Đa Đa không buồn giả vờ nữa, nói với giọng không hề khách khí: “Giám đốc điều hành chẳng phải cũng thế hay sao? Giống nhau cả thôi. Tôi về trước nhé, anh cứ bận đi”.

Dưới ánh đèn, sắc mặt cô nhợt nhạt, động tác quay người bước đi chậm hơn mấy nhịp so với bình thường. nhìn cô chăm chú một lát, Hứa Phi cau mày, “Em sao vậy? Có phải khó chịu gì không?”.

Tiền Đa Đa đang vội về nhà, lúc này càng bực mình hơn, “Không cần anh quan tâm”.

Lại là câu nói này, nghe thấy thế Hứa Phi đã thấy nóng đầu.

Cố gắng ra được đến cửa, dạ dày lại đau quặn, chân Tiền Đa Đa mềm nhũn.

“Đứng còn không vững còn ra oai! Tôi đưa em đến bệnh viện”. Lại là tiếng của anh.

Anh bước rất nhanh, hai bước đã đứng trước mặt cô, khoảng cách giữa hai người rất gần, Tiền Đa Đa vừa quay lại đã thấy anh đưa tay ra định đỡ mình.

Sau nụ hôn tự đá về sân mình đó, cô đã nghĩ kỹ tuyệt đối không thể để cơ thể tiếp xúc với người đàn ông này nữa, không ngờ hôn đàn ông mình không có tình cảm gì, mà lại có cảm giác vô cùng mãnh liệt! Đây thực sự là nỗi sỉ nhục lớn đối với cô. Cho đến bây giờ, chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng lúc đó, Tiền Đa Đa không kiềm chế nổi chỉ muốn nhổ toẹt vào mặt mình, chỉ muốn lao thẳng đầu vào tường cho mất trí.

« Anh đừng chạm vào tôi! ». Tiền Đa Đa phản ứng rất mạnh trước động tác chuẩn bị đỡ lấy cô của anh, cô vội tránh ra, không giữ được thăng bằng, ngã dúi xuống đất.

Vừa tức vừa buồn cười, Hứa Phi ngồi thụp xuống nhìn Tiền Đa Đa hết sức cảnh giác, thở dài, « Trưởng phòng Tiền, tôi không phải là cầm thú. Ok? »

Dạ dày đau kịch liệt, cú ngã cũng tồi tệ, Tiền Đa Đa chưa kịp bò dậy, giọng vẫn khăng khăng, « Tôi chỉ đau dạ dày chút thôi, uống thuốc vào là khỏi. »

« Em cứ đứng dậy đã rồi tính sau. » Anh lại đưa tay ra một lần nữa, lần này là động tác dứt khoát, nhanh gọn. Tiền Đa Đa chưa kịp nói gì đã bị anh đỡ dậy, dạ dày khó chịu, cô cắn chặt môi không để mình phát ra tiếng rên.

Cơ thể vô tích sự, không thể ra oai được nữa, cuối cùng Tiền Đa Đa cũng phải ngồi thu lu trên ghế sofa trong phòng giám đốc điều hành nhìn Hứa Phi rót nước cho mình.

« Bình thường em uống loại thuốc nào? ». Anh nhét cốc nước vào tay cô.

Không nói ra tên thuốc, cô cố gắng gượng dậy, « Tôi về đây, ở nhà có thuốc rồi ».

« Đợi đã ». Anh đáp rất ngắn gọn, sau đó quay người đi ra.

Thái độ gì vậy? Tiền Đa Đa bực lắm, nhưng người ta chân dài, thoáng một cái đã không thấy đâu cả.

Cô muốn đứng phắt dậy bỏ đi, nhưng dạ dày đau không dậy được, văn phòng rộng lớn lặng ngắt như tờ, cô nhắm mắt lại đợi cơn đau dạ dày qua đi, người bắt đầu trở nên mơ màng.

Cửa kêu nhẹ, cô giật mình mở mắt ra, sau đó mắt trợn trừng nhìn đám thuốc dạ dày bày la liệt trước mặt.

« Loại nào? ». Hứa Phi cúi đầu nhìn cô hỏi.

Chỉ vào loại thuốc dạ dày mình thường uống, nét mặt Tiền Đa Đa mơ màng, « Anh chuyển hiệu thuốc về đây làm gì? ».

« Đề phòng bắt trộm ». Anh cúi đầu nói, xé hộp thuốc cô chỉ ra.

Có cách đề phòng bắt trộm như vậy sao? Tiền Đa Đa không thể hiểu nổi. Cô muốn gượng dậy, nhưng đau đến nỗi đầu óc mụ mị, trơ mắt nhìn anh xé lớp vỏ thiếc lấy thuốc ra. Ngón tay của anh rất dài, động tác lại nhanh nhẹn, viên thuốc màu trắng nhìn thật nhỏ bé trong tay anh.

Chỉ sợ động tác tiếp theo của anh là nhét thẳng thuốc vào miệng cô, Tiền Đa Đa cố gắng đưa tay ra đón lấy, « Đưa tôi. »

Muộn quá rồi, ngoài cửa sổ trời tối đen, dưới ánh đèn vè ngời thu lu trên ghế sofa của cô rất tội nghiệp, bé nhỏ. Bàn tay đang đưa ra vốn đặt trên dạ dày, chắc là cô rất đau, một động tác đơn giản mà thực hiện chậm vô cùng. Lòng bàn tay trắng muốt hướng lên trên, ngón tay hơi cong cong, yếu đuối biết bao, khiến lòng anh như sắt lại.

Trước mặt anh, tại sao Tiền Đa Đa bình thường rục rờ oai phong đến đâu cũng đều thảm hại như vậy? Anh đặt viên thuốc vào lòng bàn tay cô. Nhìn cô cẩn thận đặt vào miệng mình rồi nuốt xuống, lúc uống nước mắt cô khép hờ cổ hơi nhừa, nuốt một cách rất chặt vật.

« Anh đang nghĩ gì vậy? ». Mở mắt ra liền nhìn thấy Hứa Phi nhìn mình không chớp mắt, Tiền Đa Đa lập tức lấy lại cảnh giác.

Tỉnh ra, Hứa Phi rửa mình đầu óc ngớ ngẩn.

« Anh không thù dai đó chứ? Một câu nói từ năm năm về trước thôi mà. Giám đốc, chúng ta đều là người lớn rồi ».

Anh bật cười, « Cuối cùng thì cũng nhớ ra rồi hả? Tôi tưởng rằng em đã quên từ lâu rồi. »

« Tôi không lãng nhách như vậy đâu, chỉ vì một câu nói mà để mãi trong lòng ». Nghĩ lại thấy hoang đường, cô quay đầu đi không nhìn anh nữa.

« Tiền Đa Đa, ý của em là, tôi rất lãng nhách nên mới không chịu quên đúng không? Nếu thực sự là tôi không chịu quên, em cảm thấy chúng ta có thể chung sống hòa bình ở đây được không? ». Cuối cùng đã bị giọng điệu bất cần của cô làm cho nổi giận, ánh mắt Hứa Phi lạnh lùng.

Người đàn ông này ở nơi đông người luôn thường trực nụ cười trên môi, lúc này nét mặt tỏ ra vô cùng ức chế, nhưng tinh thần chiến đấu của Tiền Đa Đa đã lên cao, cô mĩa mai không hề tỏ ra thua kém : « Thế anh định làm gì? Cậu chức quyền cao hơn tôi để o ép tôi ư? »

« Yên tâm, từ trước đến nay tôi là người công tư phân minh, và cũng không chấp nhận với phụ nữ. »

« Phụ nữ thì sao nào? » Khó chịu nhất là nghe giọng điệu này, Tiền Đa Đa bực lắm, ưỡn thẳng người, rồi lại ôm bụng ngồi thụp xuống ghế. Không còn cách nào khác, sức khỏe mới là vốn quý, hôm nay cô nghèo rớt mùng tơi.

Hai người yên lặng trở lại, một lát sau, Hứa Phi bỏ mặc cô ở đó quay về bàn làm việc tiếp tục làm việc, Tiền Đa Đa đau đến nổi đầu óc u mê, muốn đóng rầm cửa ra về cũng không làm được, đành phải ngồi cuốc tròn trên sofa đợi thuốc ngấm.

Phòng làm việc rộng rãi không có ai nói chuyện, chỉ có tiếng gõ bàn phím của Hứa Phi. Tiền Đa Đa dựa đầu vào tay ghế mềm mại của ghế sofa lén nhìn sang, chỉ thấy trên chiếc bàn làm việc rộng rãi đặt đầy công văn.

Hứa Phi xem rất chăm chú, thỉnh thoảng dừng lại, rồi lại cau mày lật sang trang mới.

Những công văn đó rất quen thuộc với cô, đều là những báo cáo tổng kết của các dự án trước đây. UVL là công ty đồ uống truyền thống đứng hàng đầu thế giới, mấy năm nay đã giữ được vị trí dẫn đầu trong nước, nhưng chỉ giữ mỗi thị phần có sẵn thôi thì chưa đủ, chính vì thế mà các sếp mới được bổ nhiệm luôn cố gắng đánh vào thị trường nước uống loại mới. Nhưng chỉ tiếc rằng, thị trường trong nước khác nhiều so với thị trường nước ngoài, quan hệ với chính phủ cũng không dễ dàng, quy trình làm một dự án mới của công ty xuyên quốc gia càng kèn kẹt phức tạp, mất nhiều thời gian,

thường là từ lúc nộp đơn đăng ký đề án đến khi được phê chuẩn, sản phẩm của các công ty khác đã đều được đưa lên giá bán hàng rồi, chính vì thế các sếp các nhiệm kỳ trước đều làm, và nhiệm kỳ nào cũng đều cho qua chuyện. Cũng có mấy sản phẩm cuối cùng được đưa vào thị trường, nhưng đều là giá cao đánh khê, vài tháng nửa năm sau đều ngừng sản xuất vì không đạt được hiệu quả như mong muốn, để lại đồng tài liệu chất cao như núi.

Không có việc gì anh đọc những thứ này làm gì? Hiện nay ở trong nước phe bảo thủ thâm căn cố đế, những dự án mạo hiểm cấp tiến như thế này không còn ai nhắc đến nữa, một giám đốc điều hành mới lên như anh, những dự án thất bại trước đây cũng không liên quan gì đến anh, việc gì phải đọc đến muộn như vậy?

Haizz, không đoán được! Người ta là giám đốc điều hành khối thị trường trẻ nhất, luôn có cái lý của riêng mình. Tự than thầm mình kém cỏi, chưa hết cơn bực, Tiền Đa Đa nhắm mắt lại, quay đầu đi tự giận mình.

Thuốc dần dần phát huy tác dụng, cơn đau đã dịu đi rất nhiều. Một lát sau, Tiền Đa Đa thử đứng dậy, Hứa Phi nghe thấy có tiếng động bèn nhìn sang, « Gì vậy? »

Cơn phần nộ ban nãy đã qua đi, tốc độ nói của Tiền Đa Đa chậm lại, giọng cũng trở lại bình thường, « Cám ơn thuốc của anh, tôi đã khá hơn nhiều rồi. »

« Bây giờ em về nhà à? » Anh nhìn đồng hồ, « Có cần tôi đưa về không? »

Anh nói rất lơ đãng, Tiền Đa Đa cũng không coi là thật, « Không cần, tôi tự lái xe về. »

« Không vấn đề gì chứ? »

« Không vấn đề gì. » Các giải quyết tranh chấp của người lớn là quên đi những mâu thuẫn cũ, Tiền Đa Đa phát hiện ra rằng cả hai người đều hiểu rõ điều này.

« Ủ, lái xe cẩn thận đấy ».

« Tạm biệt. » Tiền Đa Đa cũng không để mất thêm thời gian nữa, sau khi bước ra quay người lại đóng cửa cho anh.

Tiếng bước chân của Tiền Đa Đa xa dần, Hứa Phi cúi đầu tiếp tục làm việc, tư thế không thay đổi, nhưng mãi mà không lật sang trang tiếp theo. Hai phút sau anh gập tập công văn lại, tắt máy tính, cầm áo khoác vắt trên thành ghế ra về.

Đêm nay Tiền Đa Đa mất ngủ, trần trọc hồi lâu nhớ về cuộc tranh cãi trước đó, cuối cùng sau khi ngủ thiếp đi cô đã nằm mơ thấy Hứa Phi đứng dưới nắng cười rạng rỡ. Cô căm ghét nụ cười đó, bước lên xóa đi, cuối cùng lại thành quyển luyện không rời, lúc bình tĩnh đầu mũi dường như vẫn còn vương vấn hơi thở của người khác.

Hứa Phi cũng ngủ không ngon, một mình chơi bóng rổ đến tận nửa đêm, mãi cho đến khi mệt mỏi rã rời, thở hổn hển. Tiền Đa Đa đã gọi lên dự vọng trong anh, vừa nghĩ đến cô, bản năng con người trong anh lại chiếm thể thượng phong. Đối với một người đàn ông, phải đấu tranh với bản năng của mình thật khổ sở! Tiền Đa Đa, em gồm lắm!

Tâm trạng không vui, cuối tuần sau khi hết bận Hứa Phi tìm Trương Thiên đi uống rượu, tiện thể nhờ anh giúp một việc.

Năm xưa Trương Thiên học liền từ thạc sĩ lên tiến sĩ ở Bắc Kinh, sau đó lại yêu một cô bé người Thượng Hải ở đó, rồi lại từ chối cơ hội ra nước ngoài làm việc, cùng vị hôn thê quay về Thượng Hải tìm một viện nghiên cứu phát triển công nghệ sinh học mới, cuộc sống thanh nhàn, chính vì thế bạn gọi là có mặt ngay.

Họ gặp nhau tại quán ăn nhỏ gần trường đại học mà năm xưa thường hay lui tới – quán ăn đồ ăn vùng Đông Bắc. Bà chủ là một người phụ nữ trung niên hòa nhã, cháu trai làm đầu bếp, con gái bưng bê, chồng lo chuyện nhập hàng, cả gia đình trông vào quán ăn nhỏ này, lúc nào cũng vui vẻ hạnh phúc.

Quán ăn rất nhỏ, chỗ có năm sáu cái bàn, lúc hai người đi vào bên trong đều đã kín chỗ. Bàn nào khói cũng bốc nghi ngút, chỉ còn lại chiếc bàn nhỏ trong góc, vừa đủ cho hai người ngồi.

Trương Thiên thường đến đây, không cần phải xem thực đơn, ngồi xuống liền cất giọng gọi món : « Bà chủ, thịt cừu rán thì là Ai Cập, rau xào thập cẩm, gà ri hầm nấm, à, cho thêm hai chai bia nữa ».

Bà chủ đang bận rộn chạy qua chạy lại giữa bếp và quầy tính tiền, nghe thấy giọng anh ta, liền cười chạy đến bên bàn, cất giọng Đông Bắc đặc sệt : « Ấy, là cậu à, hôm nay đến với bạn hả? Bà xã nhà cậu đâu? »

« Bà chủ, bà thử nhìn kỹ xem ai đây rồi hãy nói? » Trương Thiên cũng là người phương Bắc, chỗ này đã quá quen thuộc, anh ta tự đứng dậy đến bên tủ kính lấy hai cái cốc, vừa nói vừa ngồi xuống.

Không cần anh ta phải nói, bà chủ đã nhìn chăm chăm vào Hứa Phi rồi, nhìn xong lại dụi dụi mắt, giọng lộ rõ vẻ không tin, « Ôi ôi, đây không phải là tiểu phi nhân năm xưa đó sao? Bao năm rồi không gặp, cậu đi đâu vậy? Bây giờ trông phong độ quá ».

Hứa Phi cười ha ha, anh chơi thân với Trương Thiên từ thời đại học, ăn cơm trong nhà ăn sinh viên thấy chán, đồ ăn ở đây là đồ ăn vùng Đông Bắc chính cống, Trương Thiên và mấy người bạn nữa đều rất thích, chính vì thế thường xuyên đến đây, cũng biết rất rõ bà chủ này. Nhưng hôm nay hết giờ làm việc anh đến thẳng đây, ăn mặc rất chính tề - complet thẳng thớm, ở đây mọi người đều ăn mặc thoải mái, có phần kỳ cục. Anh liền cởi áo

complet ra khoác lên lưng ghế, mở bớt cúc cổ áo ra rồi mới nói : « Cháu đi làm xa mấy năm, mới về, nhớ chỗ này quá ».

Bà chủ cười rất tươi, « Nhớ món gà ri hầm nấm của nhà này đúng không? Để tôi đi giục cho các cậu, đừng sốt ruột. »

Bà chủ vừa quay đi, Trương Thiên liền thở dài, « Ông vẫn là ngon, bà chủ vừa nhìn thấy là nhận ra ngay, còn nhớ ông là tiểu phi nhân. Hồi tôi quay về đây, phải gợi ý rất nhiều, bà ấy mới nhớ ra tôi là ai. »

Được trở lại mảnh đất cũ, nhìn các bàn ăn xung quanh là biết đó là những sinh viên từ trường đại học bên cạnh kéo ra đây ăn uống. Hứa Phi như có cảm giác thời gian quay ngược trở lại. Anh đưa tay rót đầy bia vào hai cốc, sau đó chạm cốc với Trương Thiên, « Tiểu phi nhân? Tôi còn quên cả danh hiệu này rồi. »

« Thôi đi! Năm xưa chạy cùng với ông trên sân vận động, có bao nhiêu cô nàng đứng trên khán đài, người thì ngất ngậy, kẻ thì reo hò, có chết tôi cũng không thể quên. » Trương Thiên cười hì hì. Hứa Phi chơi thể thao giỏi, đặc biệt là chạy giỏi, tư thế thoải mái hiên ngang, thực sự khiến người ta cảm thấy máu sôi sùng sục, tinh thần phấn chấn.

« Thật hả? Đừng đùa nữa ». Đã lâu lắm anh không nói chuyện với bạn cũ trong bầu không khí thoải mái như thế này rồi. Hai năm đầu tiên sau khi đi làm đều từ nước này bay sang nước kia, nhưng cũng không làm hồ danh hiệu « tiểu phi nhân ». Trên thực tế là rời khỏi phòng hội nghị này lại chui vào phòng hội nghị khác, ngủ hết khách sạn này lại sang ngủ khách sạn khác. UVL thích hệ thống khách sạn của Hyatt, chính vì thế khách sạn đặt đều mang một phong cách chung, sang trọng, bài trí giống nhau, nên anh cảm thấy thế giới đều là những nơi na ná nhau.

Sau đó sang Nhật Bản, căn hộ anh nằm ở cạnh công ty. Trung tâm thủ đô Tokyo suốt đêm ồn ào tấp nập, người Nhật Bản đã quen với việc vui đầu

vào làm việc rất muộn sau đó tụ tập uống rượu đến rất khuya. Công việc của anh rất bận, những có lúc cũng đi cùng với bạn bè, đồng nghiệp đến các nơi ăn uống, các nhà hàng lớn nhỏ, quán đặc sản các nước, quán bar, chỉ có những quán ăn nhỏ như thế này là chưa bao giờ tìm đến.

Hơn bốn năm rồi, về đến Thượng Hải, cảm thấy Thượng Hải thay đổi quá nhiều, anh không ngờ rằng quán ăn nhỏ này vẫn còn, ngay cả Trương Thiên cũng không khác gì nhiều so với trước kia, giọng nói cũng không có gì thay đổi. Hứa Phi uống một ngụm bia, cảm thấy vô cùng sáng khoái, anh đặt cốc xuống, cũng giống như năm xưa, đứng dậy hướng về phía nhà bếp giục thức ăn, « Bà chủ, bao giờ cho thức ăn lên đây? Bọn cháu đói chết mấy lần rồi. »

Bàn ăn đặt cạnh bếp, anh đang gọi thì đúng lúc con gái bà chủ bê thức ăn ra, nhìn thấy anh liền cúi đầu cười, « Ôi là anh hả, có ngay có ngay! Vừa nãy mẹ em còn ở trong bếp nhắc đến anh ». Nói rồi đặt từng đĩa thức ăn lên bàn.

Đặt đồ ăn lên bàn xong cô quay người đi vào.

Trương Thiên nhìn xuống bàn ăn tỏ vẻ thắc mắc, kéo cô lại hỏi : « Đĩa khoai lang chao đường này bê nhầm à? Bọn anh đâu có gọi cái này ».

Cô cười bổ sung thêm một câu : « Mẹ em nói lâu lắm rồi các anh không đến cùng nhau, quán em tặng các anh ».

Không biết đã bao lâu rồi không anh những món ăn này, sau khi con gái bà chủ đi vào, Hứa Phi cầm đũa gắp miếng khoai lang chao đường, không ngờ đang gắp nửa chừng thì bị Trương Thiên ngăn lại, ngẩng đầu lên nhìn thấy mắt anh ta đang trợn trừng.

« Gì vậy? »

« Đáng lẽ tôi không nên đi cùng ông mới đúng! Lần nào người khác vừa nhìn thấy ông, tôi liền như kẻ thừa, lại còn tặng thêm một món, tôi đến bao nhiêu lần rồi, chưa bao giờ được hưởng chế độ này ».

« Nói gì vậy! Không nghe cô bé nói lâu lắm rồi không nhìn thấy cả hai bọn mình cùng xuất hiện nên mới tặng đó sao? ». Hứa Phi mặc kệ bạn, tiếp tục gắp. Khoai lang chao đường lấp lánh màu vàng nhạt, lúc gắp lên đường kéo dài thành từng sợi nhỏ, chấm vào bát nước đặt bên cạnh, lập tức đóng thành một lớp vỏ giòn mỏng.

« Cũng phải » Trương Thiên cũng hạ đũa xuống. Anh vốn gầy, mặt càng gầy. Mấy năm nay ăn uống tốt, được chăm sóc tốt, có da có thịt, lúc cười nhìn như con chuột trong kho no nê căng bụng. « Con gái bà chủ nhìn thấy bọn mình mặt lại đỏ, giống hệt như năm xưa. »

« Người ta thích cậu rồi, thảo nào không chịu đưa nhỏ Thượng đến đây, có phải là sợ cô ấy đến đây không chịu gọi gì khác, chỉ nổi máu ghen hay không? »

« Ông cũng bẻm mép đó nhỉ ». Trương Thiên đặt đũa xuống cầm cốc bia lên, « Năm xưa con gái bà chủ nhìn thấy ông là ngất lịm, đũa thức ăn bê lên lúc nào cũng đầy đặn, nếu không có việc gì bọn tôi thường xuyên kéo ông đến đây ăn cơm ».

« Hóa ra các ông gọi tôi là vì số thức ăn dôi ra đó? Thế mà gọi là anh em à! »

« Thừa nhận rồi chứ? » Trương Thiên vỗ vai anh, “Đừng nghĩ nữa! bây giờ hết hy vọng rồi, bà chủ nói, con gái bà ấy lấy chồng năm ngoái rồi, hãy nhìn fan của ông năm xưa, chỉ trong nháy mắt thiếu nữ đã biến thành thiếu phụ rồi. Còn ông thì thế nào? bao giờ giải quyết chuyện của mình đây? »

« Có cái gì đáng để giải quyết đâu! » Nói đến chi đề này lại thấy vô nghĩa, Hứa Phi đặt đũa xuống uống bia.

Không nhận ra giọng bạn có gì bất thường, đột nhiên Trương Thiên sáng mắt lên, như sực nhớ ra điều gì đó, vộc bàn bộp một tiếng, “Tiền Đa Đa!”

Đang nghĩ đến nụ cười giả tạo của Tiền Đa Đa với mình, Hứa Phi bị ba chữ này gọi về với thực tại, ngẩng đầu lên hỏi : “Gì vậy?”

“Không phải cô ấy cũng làm ở UVL đó sao? Nghe nói sang Singapore, ông đã gặp cô ấy chưa?”

Nét mặt Trương Thiên lộ rõ vẻ chờ đợi, đột nhiên nhớ đến vẻ luống cuống của bạn trước mặt Tiền Đa Đa năm xưa. Hứa Phi trả lời rất đơn giản, “Gặp rồi, ngay trong khối thị trường.”

“Vậy hả? Thế thì khác gì nằm ngay trong tầm tay của ông??” Trương Thiên rất hào hứng, “Hiện giờ cô ấy thế nào rồi?”

“Ông hào hứng thế để làm gì?”

“Năm xưa Tiền Đa Đa là nhân vật nổi đình nổi đám, sánh ngang được với ông.”

Anh mắt Hứa Phi nhìn bạn với vẻ hồ nghi, “Ông Trương, không phải ông vẫn muốn mời cô nàng ăn cơm đó chứ?”

“Hê hê”. Nói đến đối tượng yêu thầm năm xưa, Trương Thiên lau mũi cười hê hê, “Không phải đâu! Hiện giờ tôi có em Thượng rồi, hết tư tưởng đó từ lâu rồi”.

“Tôi còn nhớ năm đó ông vừa xuất hiện là mời người ta ăn bữa cơm chia tay, có ai nói chuyện với phụ nữ như ông không?” Hứa Phi cũng cười, sau đó thở dài.

“Tôi nhìn thấy cô ấy là ngất lịm mà. Ê, đang nói chuyện xấu của ông, ông thở dài gì vậy?”

Khung cảnh của quán ăn rất quen thuộc, bầu không khí thoải mái, đối tượng nói chuyện lại là bạn thân lâu năm, uống đến lúc cuối Hứa Phi cũng nói nhiều hơn, “Ông Trương này, không giấu gì ông, thực ra hôm đó tôi cũng đuổi theo mời cô ấy đi ăn”.

“Thật thế à?” Trương Thiên trợn tròn mắt, “Ông cũng gớm đó nhỉ, tầm ngẫm tầm ngẫm mà đâm chết voi. Kết quả thế nào?”

Hứa Phi tiếp tục uống, sau đó tự cười giễu mình, “Ông muốn biết thật hả?”

“Nói đùa! Có cần tôi chuốc cho ông đôi chai nữa không?” Trương Thiên giơ chai rượu lên.

“Được được, để tôi nói.” Hứa Phi giơ tay xin hàng, “Cô ấy từ chối ngay, không nể mặt chút nào”.

Trương Thiên cười lớn, một tay cầm cốc rượu một tay khoác vai anh, “Người anh em, ông đúng là đã lấy lại thể diện cho anh em chúng ta! Năm xưa hai anh em ta bị một cô nàng từ chối trong cùng một ngày, hiện giờ thì nước đã chảy ngược, ông đã làm sếp của cô nàng, hàng ngày cô nàng phải nhìn mặt ông để sống. Đã thật, vì chuyện này chúng ta phải cạn một trăm phần trăm!”

Đúng là như vậy, Hứa Phi cười, nâng cốc lên uống cạn cùng Trương Thiên.

Ăn uống vui vẻ, sau khi ra khỏi quán ăn hai người vẫn chưa thấy đã, lại tìm một quán ăn bên đường tiếp tục. Uống đến lúc cuối hai người đều đã ngà ngà say, bèn vỗ vai nhau tâm sự thật.

Trương Thiên nhớ lại kỷ niệm cũ, “Hồi đó tôi thích Tiền Đa Đa thật, chỉ tiếc là không có cơ hội”.

“Ông thích cô ấy ở điểm nào?”

“Tôi cũng không biết. Hôm vào hội sinh viên gặp cô ấy, kính tôi bị rơi, ầm ớ thế nào mà cô ấy lại nhặt lên cho. Đeo vào tôi thấy cô ấy cười với tôi, từ đó trở đi mỗi lần gặp tôi đều nói lấp”.

Đang nói chuyện vui vẻ, không hiểu tại sao, nghe đến đoạn này của Trương Thiên, Hứa Phi có phần bực bội, đặt cốc bia xuống, “Thôi, nói sang chuyện khác đi”.

“Có gì mà không nói được! Sau khi quen với Thượng tôi cảm thấy những chuyện đó cũng không có gì. Trước đây không hiểu tại sao không nói ra được, hiện giờ nghĩ lại, thấy mình ngây thơ thật, thích người ta hơn một năm, một câu đầy đủ cũng không nói ra được, nhưng nếu có cơ hội thật sự muốn nhìn lại một lần nữa. Lúc cười trông cô ấy rất rạng rỡ, ông thấy thế nào?”

Rạng rỡ? Hứa Phi lắc đầu, uống nhiều bia như thế, tại sao vẫn không có cảm giác được thả lỏng? Cảm thấy trong lòng có một con sâu, ngộ nguậy cắn cấu, lúc nói chuyện cũng cảm thấy không thoải mái, “Đừng nhớ nữa, hiện giờ cô nàng không như ngày xưa nữa”.

“Sao không giống như ngày xưa nữa?” Trương Thiên thắc mắc, “Cô ấy lấy chồng chưa? Tiền Đa Đa còn hơn tôi gần một khóa, gần ba mươi rồi nhỉ?”

“Nói chuyện khác không được sao? Cứ nói mãi về cô nàng ông không thấy chán à?” Hứa Phi cau mày.

Trương Thiên hơi sững người, sau đó làm ra bộ sức hiểu vấn đề, “Chú em, anh biết rồi, hiện giờ chú vẫn nhớ Tiền Đa Đa”.

“Nói đùa! Hôm nay ai là người liên mồm nói đến cô nàng?”

“Là tôi, nhưng trước đây khi tôi yêu thầm cô ấy, nhìn thấy cô ấy là run rẩy, nói năng không ra hồn, ông có bao giờ thấy tôi nhắc đến cô ấy với ai không?”

“Thế nên bây giờ càng không nên nói nữa. Uống đi!” Nói xong Hứa Phi lại bật ra một chai bia nữa, chặn đứng miệng Trương Thiên.

Dù gặp trở ngại về mặt tâm lý đến đâu, những việc cần làm vẫn phải tiếp tục, không những phải tiếp tục, Tiền Đa Đa còn phải dành nhiều thời gian hơn cho những dự án trong tay mình.

Khi công việc của một tuần chuẩn bị kết thúc, cô một mình lái xe đến xưởng sản xuất để kiểm tra hàng mẫu. Gần đây tình trạng si tình ở công ty có xu hướng lan rộng, khối thị trường làm trung tâm, bức xạ ra khắp các phòng ban, đến cuối cùng ngay cả xưởng sản xuất nằm ở ngoại ô thành phố cũng bắt đầu có người bị nhiễm xạ, trợ lý kiểm tra chất lượng sản phẩm trẻ tím chật lẩy cô hỏi hết chuyện nọ đến chuyện kia.

“Nghe nói giám đốc điều hành mới của khối thị trường trông rất giống Kim Thành Vũ, có thật vậy không chị? Trưởng phòng Tiền, có thật vậy không? Chị có ảnh không?”

“Kim Thành Vũ?” Tiền Đa Đa bất lực, “sao lại có chuyện đó được? Còn thua xa mà”.

Cô trợ lý liền tỏ ra vẻ “Chị lừa ai”, “Mọi người đều nói như vậy mà? Trưởng phòng Tiền, không phải chị cố ý đó chứ? Yên tâm đi, bọn em ở vùng nông thôn này, không tranh giành Don Juan với các chị đâu”.

Câu nói này khiến khóe miệng của Tiền Đa Đa giật giật.

Thần tượng của toàn dân xuất hiện, trai gái không tha, bao người say xin, chỉ có mình là tỉnh táo. Chính vì thế cô bị coi là kẻ lập dị, thực sự là rất oan.

Ở xưởng bị bám riết hỏi han, cuối cùng Tiền Đa Đa ôm một bụng ấm ức về nhà, chưa kịp cởi áo khoác ra điện thoại đã đổ chuông. Cô nghe máy trước mặt bố mẹ, vừa nghe vừa cởi chiếc khăn lụa trên cổ ra.

Rất đúng giờ, là tiếng Diệp Minh Thân. Anh chàng này làm việc rất chắc chắn, ngay cả quá trình yêu cũng theo từng bước một. Cuối tuần trước sau khi ăn tối riêng với cô, hàng ngày anh ta đều gọi một cú điện thoại ngắn gọn để hỏi thăm, thời gian rất cố định.

“Đa Đa, em về nhà chưa?”

“Em vừa về, anh về chưa?”

“Tối nay anh có giờ, bây giờ vẫn đang ở trên đường. Anh muốn hẹn em ngày mai đi Thanh Phố, em có thời gian không?”

“Đi làm gì cơ?”, Tiền Đa Đa buột miệng. Mẹ cô đang theo dõi động tĩnh của con gái, lúc này bèn hắng giọng một tiếng, đôi mắt nhìn cô chăm chăm.

Tiền Đa Đa lập tức cảm nhận được sức ép, che điện thoại đi vào phòng mình. Đầu bên kia có tiếng cười khẽ, “Hẹn đi chơi thôi mà, một tuần không gặp, lẽ nào em không còn muốn gặp anh nữa rồi sao?”

Muốn? Đương nhiên là cô muốn. Sau giấc mơ đêm hôm đó, Tiền Đa Đa bắt đầu nghi ngờ có phải do một thời gian dài không có người yêu cố định nên trong tiềm thức khao khát tình cảm trai gái hay không, điều này càng khẳng định quyết tâm cần phải giải quyết chuyện lấy chồng của cô. Chính vì thế khi nghĩ đến Diệp Minh Thân, cô liền thầm nhủ trong lòng : “Ứng cử viên tuyệt vời, ứng cử viên tuyệt vời...”

Cô mỉm cười trả lời câu hỏi của anh : “Vâng, khoảng mấy giờ hả anh? Em sẽ ở nhà đợi anh”.

Cúp máy xong, cô quay đầu lại nhìn thấy nụ cười của mẹ, “Đa Đa, là anh chàng giảng viên đại học đó phải không? Ngày nào cũng gọi điện thoại cho con nhỉ, ngày mai có hẹn hả?”

Từ trước đến nay cô luôn bất lực trước mẹ, “Vâng”.

Mẹ Tiền Đa Đa cười rạng rỡ, trước khi đi ra còn tỏ vẻ “Mẹ tin chắc chắn con sẽ thành công”, khiến Đa Đa rùng mình.

Đêm đến lại ngủ không ngon, ngày hôm sau đi chơi Tiền Đa Đa toàn nghĩ đến chuyện đâu đâu.

“Đa Đa, em nghĩ gì vậy?”. Phía đối diện vọng lại một câu hỏi hòa nhã. Lúc này Tiền Đa Đa mới phát hiện ra mình vừa uống trà, vừa nghĩ đến chuyện đâu đâu, thực sự là để mất hình tượng quá. Cô lập tức cứu vãn hình ảnh của mình, ngẩng đầu lên nhìn Diệp Minh Thân cười.

Diệp Minh Thân Ngồi đối diện đưa tay ra rót trà cho cô, Tiền Đa Đa bưng chén trà lên, tự rửa thầm mình. Tại sao lại có thể tỏ ra mất hồn trước mặt anh ta cơ chứ? Cô vội tìm chuyện để nói: “Không gian ở đây đẹp thật đấy. Anh có hay đến đây không?”.

“Cũng được, anh thích sự yên bình ở đây, thỉnh thoảng đến đây với bạn bè”. Câu trả lời của Diệp Minh Thân luôn luôn rất chín chắn.

Mặc dù Diệp Minh Thân không phải là cao thủ trong chuyện hẹn hò, nhưng lựa chọn địa điểm gặp gỡ vẫn rất có bài bản. Tiền Đa Đa chỉ gặp gỡ anh chính thức có hai lần, nhưng đã thực sự khâm phục khẫu phục.

Đây là một thị trấn nhỏ mang phong cách điển hình của vùng sông nước Giang Nam, nằm ở ngoại ô Thượng Hải, cuối tuần khách cũng không đông.

Con đường nhỏ lát đá tảng, nhà dân giản dị, cổ kính, cây cầu nhỏ nối liền hai con kênh nhỏ quanh co, và họ đang thưởng thức trà trong quán nhỏ.

Một điều nằm ngoài dự đoán của Tiền Đa Đa là Diệp Minh Thân rất hiểu về trà. Trông anh có vẻ cũng rất quan thuộc với ông chủ quán trà, đến nơi không cần xem thực đơn, gọi thẳng chè nhân sâm ô long, động tác pha trà rất thành thục, để cô được một lần mở mang tầm mắt.

Ngày mùa đông trời ấm áp, hương trà phảng phất, người đàn ông trước mặt nho nhã với nụ cười thường trực trên môi, ngoài cửa sổ thỉnh thoảng có chiếc thuyền nan lướt qua. Tiền Đa Đa là người đã quen với cảnh bận bịu bảy ngày một tuần, đột nhiên lại được đắm chìm trong cõi đào nguyên ngoài cõi trần, thực sự như được hưởng thụ.

Quả thực là ứng cử viên tuyệt vời, cuộc hẹn tuyệt vời.

“Em rất thích, cảm giác vô cùng thanh thơi, thoải mái. Cảm ơn anh đã đưa em đến một nơi tuyệt vời như thế này”. Dù đánh chết cũng không được để tâm đến chuyện khác nữa, Tiền Đa Đa mỉm cười với anh.

“Nếu em thích thì sau này có thể thường xuyên đến đây”.

“Vâng, chỉ cần không rơi vào díp bận với dự án là được. Cứ bận là em không có thời gian, nếu rảnh rồi, chắc chắn em sẽ phải tranh thủ để được tận hưởng”.

“Em bận vậy sao? Lẽ nào lại không có cả thời gian hẹn hò hay sao?”.

“Hẹn hò? Hiện tại không phải là mình đang hẹn hò đó sao?”

Diệp Minh Thân cười, “Em nói như vậy thì anh thật sự vô cùng vinh hạnh”.

Ngồi dưới ánh nắng một hồi lâu, Tiền Đa Đa cảm thấy mình uể oải như một chú mèo với bộ lông mềm mại bù xù. Nên sau câu nói đùa của anh, cô lại một lần nữa quên mất ý định giả vờ thực nữ của mình, buột miệng nói:

“Vinh hạnh gì đâu? Em mới là vinh hạnh, có người để mắt đến cô nàng ế như em?”

“Cô nàng ế?” Diệp Minh Thân bật cười, “Đa Đa, em thông minh giỏi giang sao lại có thể ế được chứ? Chỉ có điều là hiện tại chưa muốn mà thôi”.

Được khen nơi, Tiền Đa Đa để lộ nửa khuôn mặt trong ánh nắng, mùa đông ánh nắng không chói mắt, cô cũng không tránh, cô nhoẻn miệng cười, trong ánh mắt lộ vẻ tự giễu cợt mình.

Nghĩ gì vậy? Chuyện lớn nhất thế giới này là khi bạn muốn người này ở bên cạnh bạn, anh ấy cũng muốn. Trước đây Tiền Đa Đa cũng đã từng muốn, nhưng chưa bao giờ làm được, chắc chắn là sau này cũng không thể làm được.

Tối đến Tiền Đa Đa quay về trung tâm thành phố xem phim. Cuối tuần, đâu đâu người cũng chen chúc đông đúc, Tiền Đa Đa nhìn thấy đằng xa có người đang cho xe ra khỏi bãi đỗ, liền chỉ tay về phía đó, “Đằng kia có chỗ anh ạ”.

Diệp Minh Thân lái xe về hướng đó theo lời cô, còn một đoạn nữa thì đến nơi, đột nhiên có một chiếc xe từ một góc khác rẽ đến, trong bãi đỗ xe quanh co vẫn không giảm tốc độ, trơ mắt nhìn nó lùi vào chỗ đỗ xe mà chiếc xe kia vừa ra khỏi, động tác gọn gàng, dứt khoát. Tiền Đa Đa hoa hết mắt, điểm đỗ cuối cùng đã hết rồi.

“Hả, chỗ đỗ xe em nhìn thấy”. Bực mình quá, Tiền Đa Đa kêu lên.

Sau khi chiếc xe đó đỗ vào trong, một người đàn ông trẻ xuống xe, anh ta ăn mặc rất tùy ý, áo nỉ có mũ với giày thể thao

Vẻ hậm hực trên mặt Tiền Đa Đa chuyển sang thờ đẫn, sau đó cô lập tức quay đầu đi không nhìn đằng trước nữa, cứ như ở đó có mãnh thú gì vậy.

“Sao vậy em?”. Diệp Minh Thân thắc mắc.

“Không có gì, chúng ta đi xuống tầng dưới nhé”. Thượng Hải rộng như vậy, hiếm khi đi xem phim mà cũng gặp Hứa Phi, Tiền Đa Đa không còn gì để nói.

Diệp Minh Thân cũng không hỏi gì thêm, tiếp tục lái xe. Tiền Đa Đa biết rất rõ khu vực này, mỗi lần đỗ xe sợ nhất là ở khu B2 không còn chỗ trống, buộc phải xuống tầng dưới.

Khu B3 đều là khu đỗ tự động, ở đây tắc đất tắc vàng, tất cả các vị trí nâng lên hạ xuống đều chật đến nỗi chỉ chen vào đúng một chiếc xe mà thôi. Tiền Đa Đa cảm thấy đau đầu nhất trước vị trí đỗ này, mỗi lần đỗ xe lại là một sự dày vò và thử thách lớn đối với cô.

Sau khi nhìn thấy chỗ trống, cô tháo dây an toàn ra, “Để em xuống ngó cho anh”.

“Không cần đâu”. Diệp Minh Thân hiểu ý cô, đưa tay ra, ấn tay cô xuống, “Đa Đa, đừng xuống”.

Trời mùa đông, bàn tay của anh rất ấm áp, động tác cũng rất tự nhiên, cảm giác đặt trên tay cô rất khô và mạnh mẽ. Tiền Đa Đa đang thất thần thì nhìn thấy anh dùng cánh tay còn lại lùi xe vào vị trí còn lại, đỗ xe rất chuẩn xác, rất đẹp mắt.

Thật bất ngờ, Tiền Đa Đa vội khen ngay, «Kỹ thuật tuyệt thật, chẳng khác gì Schumacher”.

Diệp Minh Thân cười, “Quá khen, quá khen, lùi xe thôi mà, lái xe lâu rồi thì đều sẽ như vậy”.

“Em cũng đã lái xe năm, sáu năm rồi, tại sao lần nào lùi cũng thấy run?” Tiền Đa Đa đi song song với anh vào thang máy, tiếp tục nói thật lòng.

“Mười năm, mười sáu năm là ổn thôi”. Diệp Minh Thân đưa tay ra bấm thang máy.

Mười năm, mười sáu năm? Tiền Đa Đa thực sự bất ngờ, quả nhiên là bậc tiền bối với số năm lái xe khá dài.

Rạp chiếu phim nằm ở tầng mười, thang máy lại dừng lại ở mấy tầng giữa, không gian vốn đã chật hẹp, đến cuối không còn chỗ trống.

Tiền Đa Đa bị dồn vào trong góc, lúc đầu, Diệp Minh Thân đứng bên cạnh cô, lúc này anh quay người rất tự nhiên, chuyển sang đứng đối diện với cô.

Biết anh làm như thế là để tránh cho mình không bị người khác chen, Tiền Đa Đa cố gắng thu nhỏ mình lại, nhưng thang máy thực sự quá chật, cuối cùng, hai người không thoát khỏi việc dính sát vào nhau.

Hôm nay, Diệp Minh Thân mặc một chiếc áo sơ mi màu sữa, chất vải rất tốt, vừa mềm, vừa trơn, lúc má Tiền Đa Đa lướt qua còn ngửi thấy mùi thơm dịu nhẹ. Cảm thấy khá quen, Tiền Đa Đa bắt đầu suy nghĩ xem mình đã ngửi thấy mùi nước hoa này ở đâu? Không biết là hãng gì nhỉ?

Chẳng mấy chốc, cửa thang máy đã mở ra, mọi người đi ra, Tiền Đa Đa còn đang thần thờ, thấy tay âm ỉ rồi bị kéo ra.

Lâu lắm không có người nắm tay cô, cảm giác đầu tiên của cô là sửng sốt, sau đó rút tay lại theo bản năng. Nhưng ngẩng đầu lên nhìn thấy khuôn mặt nghiêng nghiêng của Diệp Minh Thân, nét mặt của anh rất tự nhiên, ngón tay cứng không bóp mạnh, chỉ nắm nhẹ, khiến cô nhớ đến việc nắm tay xếp hàng hồi nhỏ là chuyện hết sức bình thường.

Trong lòng trào dâng lên rất nhiều cảm giác, Tiền Đa Đa lén sờ lên ngực, tim đập hết sức bình thường, sờ lên má và tai, không hề có dấu hiệu cho thấy nhiệt độ tăng lên.

Nhưng cô không ghét cái nắm tay này, không phản cảm tới mức muốn hất tay ra, như thế cũng là đủ rồi chứ? Trong lòng cô biết đây không phải là tình yêu, tình yêu là một cảm giác khác. Trai gái trong tình yêu đều khát khao được chạm vào nhau, hơi một tí là muốn quấn riết lấy nha, nắm tay là sự hưởng thụ tuyệt đỉnh.

Cô không phải là người chưa bao giờ yêu, trong mắt người khác, những người đang sống trong tình yêu đều như người bị rối loạn thần kinh, nghĩ đến đối phương là cười ngờ nghếch. Với họ, cuộc hẹn hò tuyệt vời nhất là ngồi nhìn nhau bảy mươi hai tiếng đồng hồ, da thịt của đối phương dường như có lực từ, vừa nhìn thấy là hormone Adrenaline liền tăng cao, ngón tay, môi, miệng không chịu kiểm soát, chỉ muốn vuốt ve và hôn.

Tất cả đều là ngốc nghếch nhưng thực sự vô cùng hạnh phúc.

“Đa Đa, em muốn xem phim gì?”

Ngón tay vẫn đang nắm trong lòng bàn tay của người ta, trái tim vô cùng bình thản, Tiền Đa Đa ngẩng đầu lên cười, “Anh chọn đi, em không có ý kiến gì”.

Hạnh phúc để làm gì? Hạnh phúc có giúp cô có một cuộc hôn nhân hay không? Cô đã già rồi, không còn chịu được sự giày vò nữa, không muốn yêu nữa, chỉ muốn có một kết quả mà thôi.

Lúc Diệp Minh Thân mua vé, Tiền Đa Đa đứng ở bên cạnh xem áp phích quảng cáo. Gần đây có rất nhiều bộ phim mới công chiếu, cô nhìn thấy hình ảnh Garfield uể oải, rồi nhìn thấy siêu nhân chỉ tay lên bầu trời. Lạc hậu rồi, tất cả cô đều không biết.

Công việc đã chiếm hết mọi thời gian của cô, về đến nhà là quay đầu lăn ra ngủ, ti vi trong phòng không biết bao lâu rồi không bật. Còn phim ảnh, cô thực sự đã bỏ từ rất lâu rồi.

Cô quay đầu sang nhìn Diệp Minh Thân, anh đang cúi đầu chọn chỗ ngồi. Dáng anh cao dong dỏng, trông rất phong độ. Dường như anh cảm nhận được cái nhìn của cô, bèn quay đầu lại mỉm cười với cô, sau đó bước đến.

“Minh Thân, là anh thật ư?”.

Một tiếng reo xen vào giữa họ, mắt thấy hơi hoa, liền có người chạy đến trước mặt Diệp Minh Thân, vỗ mạnh vào vai anh, “Ái chà, đúng là anh thật, tôi không dám nhận nữa”.

Tiền Đa Đa vừa đứng thẳng người lên, lúc này nhìn thấy cảnh hai người đàn ông tay bắt mặt mừng liền dừng lại, dừng như Diệp Minh Thân gặp lại bạn cũ, tạm thời cô nên giữ yên lặng thì hơn.

Người đàn ông xuất hiện bất ngờ đó rất nhiệt tình, nói giọng lại to, đặc sệt chất giọng phương Bắc, “Bao năm không gặp anh? Gặp tôi bất ngờ chứ?”

“Anh mới từ anh về hả? Thường trú hay ghé qua đây?”. Diệp Minh Thân cười đáp lại, sau đó vẫy tay với cô.

“Mấy nhưng nay ai chẳng quay về? Vợ con đều đưa về rồi, quay về gây dựng cơ nghiệp thôi. Còn anh thì sao? Vẫn làm nghề cũ chứ?”.

“Vâng”. Diệp Minh Thân lại nhìn về phía cô, Tiền Đa Đa lắc đầu.

“Tài cao mà đất dụng võ hẹp quá ông anh, đang gọi ai vậy?”. Người đàn ông đó liền nhìn theo ánh mắt của anh. Khoảng cách rất xa, anh ta nheo mắt lại rồi cười lớn, “Ấy, Thanh Thanh cũng ở đây hả, sao không mau lại đây?”

Tiền Đa Đa cười cười, bước đến. đến nơi, người đàn ông đó mới phát hiện ra mình nhận nhầm người, nét mặt có phần ngại ngùng.

“Làm quen một chút nhé, đây là Tiền Đa Đa bạn gái tôi. Đa Đa, đây là đồng nghiệp cũ của anh, anh Lý Vĩ, cứ gọi anh ấy là Đại Lý được rồi”, nét mặt Diệp Minh Thân tỏ ra rất tự nhiên, khoác tay lên vai cô, giới thiệu họ với nhau.

“Chào anh”, Tiền Đa Đa cũng rất lịch sự, lúc đưa tay ra còn nhoẻn miệng cười.

Sau khi Lý Vĩ đi khỏi, hai người bước vào trong rạp, lúc ngồi xuống đã bắt đầu chiếu quảng cáo. Tiền Đa Đa lấy kính trong túi xách ra đeo, tay cầm gói bỏng ngô xem rất hào hứng, đến phần cuối còn chỉ lên màn hình nói: “Bộ phim này có vẻ hay đấy, bao giờ thì chiếu?”

“Tháng sau, nếu em muốn xem, lúc đó mình cùng đi”.

“Vâng”. Cô gật đầu, yên lặng một phút lại bắt đầu nói chuyện, “Thanh Thanh là ai vậy?”

Đèn đã tắt hết, âm thanh rất tuyệt, phim hành động, mở đầu lại là một tiếng nổ ầm bên tai. Anh không nghe rõ, liền hỏi lại: “Hả?”.

Đang nói chuyện, mấy hàng ghế bên trên lại có người đi vào, phim đã bắt đầu chiếu, ánh sáng không đủ, mấy khán giả đến muộn đó lom khom tìm chỗ ngồi, tầm nhìn của Đa Đa bị che mất, bất giác liền nghiêng người.

Trên màn hình lớn vẫn vang lên tiếng nổ, ánh sáng tắt hẳn, song song với việc nhìn thấy nhân vật chính bay ra, Tiền Đa Đa liếc mắt về phía vị khán giả vừa ngồi xuống, người cũng đờ ra trong một giây.

“Em sao vậy? Em có lạnh không?” Diệp Minh Thân hỏi với vẻ quan tâm.

Tiền Đa Đa lắc đầu, tạm thời gác lại chủ đề ban nãy, hơn một trăm phút sau đó không nói thêm câu nào nữa.

Phim hành động Hollywood tình tiết gay cấn, cảnh tượng hấp dẫn, mọi người lúc thì kêu lớn, lúc lại cười rộ lên. Tiền Đa Đa thích nhất là loại phim này, nhưng lần này không thể chuyên tâm xem được.

Vừa xem phim vừa liên tục liếc về phía vị khán giả đó, hàng ghế trước chỉ có mình anh ta ngồi, dáng ngồi rất tùy ý, tay chống đầu, thỉnh thoảng lại bật cười.

Ánh sáng hắt ra từ màn hình xuống dưới lúc tối lúc sáng, chiếu vào khuôn mặt lúc mờ lúc tỏ, cuối cùng Tiền Đa Đa thở dài.

Nhìn kiểu gì cũng chỉ là một người đàn ông trẻ tuổi khá bắt mắt mà thôi.

Khấp người cô toàn là gai nhọn, anh ta coi như không có chuyện gì xảy ra, cô cố gắng né tránh, anh ta đối xử với tất cả mọi người như nhau, công tư phân minh.

Như vậy nếu cô quá coi trọng chuyện ấy, có phải là thần kinh quá nhạy cảm không?

Lúc hết phim, đèn trong rạp bật sáng, Hứa Phi đứng dậy, quay đầu nhìn thấy Tiền Đa Đa đang đi ra, anh hơi bất ngờ, ánh mắt lại liếc Diệp Minh Thân đang đi trước cô, nhướn mày lên, không nói gì cả.

Tiền Đa Đa vẫn đang đeo kính, chính vì thế, cô nhìn thấy rất rõ vẻ mặt của anh. Cách mấy hàng ghế, góc độ, ánh sáng hơi ngửa lên, lông mi của anh dài, đổ bóng xuống gương mặt.

Đàn ông mà lại có gương mặt như vậy? Tiền Đa Đa bực lắm, hơn nữa vẻ mặt đó của anh ta có nghĩa là sao? Thấy rất lạ với việc cô đi xem phim với người khác sao?

Hai người nhìn nhau một cái không ai nói gì. Diệp Minh Thân sau khi bước đi mấy bước liền ngoái đầu lại nhìn cô, “Đa Đa?”

Cũng định chào một tiếng theo kiểu đồng nghiệp bình thường gặp nhau, bây giờ Đa Đa lại đổi ý, thu ánh mắt về bước tiếp, giả vờ không nhìn thấy gì hết.

Sau khi Hứa Phi biến mất khỏi tầm nhìn, Tiền Đa Đa một chuyện khác khiến mình phải phải phiền muộn đã đến. Cô quen với việc thẳng thắn, trước đó đã muốn hỏi Diệp Minh Thân một chuyện, nhưng bị sự xuất hiện bất ngờ của Hứa Phi cắt ngang, hiện giờ muốn hỏi tiếp, thời gian cách lâu quá, không biết phải bắt đầu như thế nào.

Trên đường về, Tiền Đa Đa không nói câu nào, cúi đầu suy nghĩ. Diệp Minh Thân cũng không hỏi cô bị làm sao, lúc về đến nhà, đưa mắt nhìn cô như mọi bận.

Tiền Đa Đa đi vào bên trong lại ngoảnh đầu lại, Diệp Minh Thân đang chuẩn bị lên xe, lúc này liền dừng lại nhìn cô nheo nheo mày.

Cô bước đến trước mặt anh, trước khi nói chuyện còn mỉm cười, “Diệp Minh Thân, anh cảm thấy nền tảng của đối tác tốt là gì?”.

“Có chung chí hướng”.

“Và còn gì nữa?”.

“Em thử nói xem?”.

Cảm thấy hai người như đang chơi trò chơi đuổi bắt, Tiền Đa Đa cũng không lùi bước, “Thẳng thắn, anh nghĩ thế nào?”.

Dưới ánh trăng anh cúi đầu, nhìn cô chăm chú một lát, sau đó khước miệng cong lên một đường cong tuyệt đẹp, “Đúng, thẳng thắn cũng rất quan trọng”.

“Vâng”, Tiền Đa Đa gật đầu, “Vậy thì Thanh Thanh là ai?”

“Thanh Thanh?” anh cúi đầu nhắc lại.

“Thằng thẩn”, Tiền Đa Đa nhắc lại một lần nữa.

“Được”, anh cười, “Anh Lý chỉ được cái to mồm, Thanh Thanh là bạn gái cũ của anh. Sao nào, thằng thẩn rồi chứ?”

Tiền Đa Đa cười, dưới ánh trăng, hàm răng trắng và sáng, lại còn đưa tay vuốt lên mặt mình, “Giống lắm hả, lần này có phải em cần nói, em rất vinh hạnh không?”

Hiếm khi Diệp Minh Thân ngần ngừ như vậy, sau đó anh đưa tay ra, túm lấy bàn tay đặt dưới cằm của cô. Mấy tiếng trước vừa mới cầm tay nhau xong, Tiền Đa Đa vẫn còn cảm thấy rất quen thuộc với cảm giác này, nhưng lần này, ngón tay có vẻ ngoan cố, cô rụt tay lại.

Anh cười, nắm chặt hơn, “Có muốn nghe anh nói thật không? Lúc giả vờ thực nữ thì có phần giống, cái khác thì... Thôi không nói nữa nhé”.

Đến lúc này mà còn đùa kiểu này... Tiền Đa Đa trợn mắt nhìn.

Kiểu thảo luận này đương nhiên là không thu được kết quả gì. Sau khi lên nhà, Tiền Đa Đa ngâm mình trong bồn tắm thần thờ.

Hiện giờ sự việc đã rất rõ ràng, trước đó Diệp Minh Thân đã giấu cô một số chuyện quan trọng, thảo nào trong lần đầu tiên gặp gỡ cô mang máng cảm giác có cái gì đó bất thường. mặc dù những điều mà Diệp Minh Thân nói giống như những gì cô nghĩ, mặc dù điều mà người đàn ông này nói cũng là quan hệ hợp tác cùng chung chí hướng, nhưng Tiền Đa Đa dù có sức hấp dẫn đến đâu, cũng không thể khiến một người đàn ông tuyệt vời như thế quyết định chuyện trăm năm ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Lẽ nào những cái gọi là mục tiêu thống nhất, tôn trọng lẫn nhau, thấu hiểu lẫn nhau đều chỉ là lí do bề ngoài, đường hoàng, đĩnh đạc mà thôi?

Tiền Đa Đa cũng không biết là nghiệp chướng hay là cái duyên, là do nhìn cô rất giống với bạn gái cũ của anh ư?

Cô cảm thấy mình bị rơi vào trạng thái hụt hẫng chưa từng có, nghi ngờ bản thân, nghi ngờ tất cả. Tiền Đa Đa tự tin đầy mình trước đây không biết đã chạy đi đâu, quả đúng là năm tháng trôi nhanh như phi đao.

Ấm ức quá, không sao thở được, cô ngâm mặt vào trong bồn nước tiếp tục suy nghĩ.

Đối tác thế này... có nên tiếp tục nữa không?

Nhưng nếu bỏ cuộc, sau này tìm ra đâu ứng cử viên tuyệt vời, có chung chí hướng, suy nghĩ, có thể dắt tay cô bước vào con đường hôn nhân?

Tiếp tục hay bỏ cuộc, Tiền Đa Đa trong nước rơi vào trạng thái suy tư kiểu Hamlet.

Trong một cuộc chạm trán vội vã ở rạp chiếu phim, Tiền Đa Đa đã nhìn thấy Hứa Phi, đương nhiên Hứa Phi cũng nhìn thấy cô rõ mồn một.

Lúc đầu anh hẹn Trương Thiên và mấy người bạn cũ đi đánh bóng rổ, không ngờ vợ, người yêu của mấy anh chàng đó đều có việc, tất cả đều coi thường bạn bè chạy mất tiêu. Đẳng nào thì cũng đã ra khỏi nhà, lúc đi qua rạp chiếu phim anh nhìn thấy tấm áp phích quảng cáo phim hành động cỡ lớn, bèn dừng xe lại vào xem.

Không ngờ lại gặp Tiền Đa Đa.

Cô mặc một chiếc váy rất nữ tính, lúc vừa nhìn thấy anh, ánh mắt tỏ vẻ né tránh, rõ ràng là biết anh ngồi ở hàng ghế trước từ lâu.

Lại nhìn thấy người đàn ông đi bên cạnh cô, trên cánh tay vắt chiếc áo khoác của cô, lúc bước về phía trước tay trái xòe ra phía sau, trông rất thân

mật.

Đã định cất lời xong lại thôi, còn cô thì quay đầu bỏ đi ngay, hoàn toàn coi như anh không tồn tại.

Anh cảm thấy vô cùng khó tả, ngay từ đầu đã cảm thấy buồn cười, tuổi hai người cộng lại đã hơn năm mươi vậy mà lại giận nhau như trẻ con, cả hai đều giả vờ không quen nhau.

Nhưng lái xe đến nửa đường đột nhiên cảm thấy khó chịu, Hứa Phi cảm thấy không thoải mái, nhìn xe đằng trước liền thấy bức. Anh vượt qua từng chiếc, rờ ga mạnh, đèn giám sát tốc độ trên cao bật sáng, lúc này anh mới phát hiện ra tốc độ đã vượt quá một trăm kilomet trên giờ.

Giảm tốc, xuống đường lớn, về nhà, anh lên tầng không bật đèn ngay, bỏ balo xuống cởi áo khoác ngoài, ném xuống ghế sofa, sau đó nhờ vào chút ánh sáng leo lét ngoài cửa sổ với lấy ipod trên tràng kỉ.

Sau khi đeo tai nghe lên, anh mở cửa đi ra ngoài, đứng trong thang máy anh cúi đầu tìm bài hát trong ipod, tiếng nút bấm lặp đi lặp lại một cách đơn điệu bên tai, cuối cùng khi nốt nhạc nổi lên anh mới thở phào.

Tối nay Hứa Phi một mình chạy bộ trên đường, không có mục tiêu, đây là cách giảm áp lực mà anh hay áp dụng nhất. Không quan tâm đến lộ trình, cũng không để ý đến việc mình có biết đường về nhà hay không, chạy đến khi nào không chạy được nữa thì nghỉ, lạc đường thì cùng lắm là bắt xe về nhà.

Đã khuya lắm rồi, từ con đường lớn tấp nập đến con đường nhỏ thanh vắng, anh đi về phía tây, hai bên đường dần trở nên yên tĩnh, ánh đèn đường thấp thoáng len trong đám lá phong lưa thưa. Đêm mùa đông, trên đường gần như không có người đi bộ, nhịp đập của trái tim biến đổi theo bước chân, tiếng nhạc vẫn đều đều, chiếc bóng nhảy nhót dưới chân. Ngoài những thứ này cả thế giới đều trở nên xa vời.

Trước đây anh luôn tìm được sự bình tĩnh trong quãng đường chạy dài như thế này, nhưng đêm nay anh đã thất bại.

Ánh mắt né tránh của Tiên Đa Đa lúc đi ra đã ám ảnh anh, nụ cười giả tạo của cô ở công ty, ánh mắt hậm hực của cô sáng hôm đó, tiếng thì thầm trong chiếc xe tối om, cảm giác răng khe khẽ riết trên môi...

Và còn xa hơn, buổi trưa nóng nực trong hội trường, cô ngồi trên sân khấu nhoẻn miệng cười, trong tích tắc ánh nắng như tàn lụi. Và cả con đường rợp bóng mát trong sân trường đó, cô từ chối khi anh chạy đến, cười rất vô tư, khác hoàn toàn so với bây giờ.

Nụ cười đó? Trương Thiên còn nhớ, anh cũng còn nhớ. Tại sao giờ lại thay đổi? Tại sao không thấy nữa?

Đột nhiên anh dừng lại, đứng bên vệ đường chống tay xuống đầu gối thở hổn hển. Xung quanh toàn xa lạ, chạy quá lâu rồi, anh không còn biết mình đang ở đâu nữa.

Cô cũng vậy ư? Cố gắng chạy hồi lâu, đột nhiên phát hiện mình lạc giữa đường. Thế giới đều xa lạ, ngay cả con người mình trong quá khứ cũng quên rồi.

Phía cuối con đường có ánh đèn, là taxi, anh đưa tay vẫy, ngồi vào xe nói địa chỉ.

Nửa đêm bắt được ông khách chạy bộ ướt sũng mồ hôi, lái xe thấy hơi lạ nhưng không dám hỏi nhiều, thỉnh thoảng lại liếc anh qua gương chiếu hậu.

Hứa Phi cũng không nói gì, nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, bóng anh hiện lên trong kính xe. Anh nhìn thấy vẻ cau mày suy nghĩ của mình, cuối cùng lại mỉm cười.

Thôi vậy, nghĩ nhiều cũng chẳng đem lại lợi ích gì. Là đàn ông, làm rồi hãy tính.

Lúc này, Tiên Đa Đa vừa tắm xong, khắp người mềm nhũn, đang bò ra khỏi bồn tắm, đột nhiên rùng mình, cô vội quăn chặt áo choàng.

Quay về phòng, cô vội vã chui vào chăn, ôm chặt cánh tay, tự nói chuyện với mình.

Mùa đông rồi, lần sau không thể suy đồi như thế này nữa, ngâm lâu đến mức nước nguội hết rồi, ốm thì mình chịu chứ ai chịu.

NHẬT KÝ LẤY CHỒNG

Nhân Hải Trung
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Yêu Khó Hơn Kết Hôn

Kết hôn có gì là ghê gớm? Lấy vợ lấy chồng theo sự sắp đặt của bố mẹ cũng được, tổ chức quyết định cũng được, con người thời xưa cam đảm hơn chúng ta nhiều, và họ cũng dũng cảm gánh chịu hậu quả hơn.

Yêu lại khác, yêu tương đối khó, muốn gánh chịu hậu quả, người khác chưa chắc đã vui vẻ đồng ý.

*****

Cả đêm trăn trở, trăn trở không đem lại kết quả gì, sáng hôm sau Tiên Đa Đa quyết định đi tập thể thao, mượn cách toát mồ hôi để quên đi những phiền muộn trong lòng.

Mùa đông, lại là sáng chủ nhật, bể bơi ở trung tâm thẩm mỹ không có người nào. Cô lao đầu xuống dưới, bơi đi bơi lại năm sáu vòng mới dừng lại, ngẩng đầu lên nghe thấy có người đang gọi mình.

“Biết ngay là cậu ở đây mà, thế mà không đợi tớ”.

Là Y Y, cô ấy mặc một chiếc áo bơi khoét eo kiểu mới, lúc bước đến trông rạng rỡ.

“Cậu đến muộn mà”. Hai người thường đến chỗ này, ngay từ sớm, Tiên Đa Đa đã hẹn với cô bạn.

Huấn luyện viên đang ngồi bên bể bơi, lúc đầu ngồi dựa vào một cách uể uải, nhìn thấy Y Y bước đến bèn ngồi thẳng người lên. Tiên Đa Đa thấy buồn cười lắm, “Mau xuống đi”.

Y Y dùng mũi bàn chân thử nhiệt độ của nước, rùng mình “Lạnh thật, đáng lẽ không nên nghe theo cậu, đi tập yoga tốt hơn”.

“Bơi hai vòng sẽ khá lên thôi. Thái hậu, phiền hà quá”. Tiền Đa Đa đưa tay ra kéo.

Bơi buổi sáng khiến tinh thần người ta phấn chấn. Tiền Đa Đa vốn thích nước, thoáng một cái lại bơi thêm năm sáu vòng nữa, cái gọi là chơi thể thao của Y Y chỉ gọi là hoạt động lấy lệ mà thôi, xuống nước là liền chậm rãi bơi ếch.

Vừa bơi vừa muốn nói chuyện với Tiền Đa Đa, ngẩng đầu lên mới phát hiện thấy hơi bất thường, roạt một tiếng đã thấy Tiền Đa Đa bơi lướt qua mình, nước tạo thành bọt bắn tung tóe, chưa kịp hỏi gì thì cô đã bơi đi rồi.

Y Y đang thả nổi trên mặt nước thắc mắc, nhìn Tiền Đa Đa bơi liền một hơi đến điểm cuối rồi lại quay lại, lúc cô bơi ngang qua, YY muốn nói chuyện, không ngờ roạt một tiếng, cô lại bơi sang đầu bên kia rồi.

Lần cuối cùng bơi qua Tiền Đa Đa bị Y Y tùm lại giữa bể bơi, “Đa Đa, có phải cậu bị kích thích gì không? Sao không nói gì mà cắm đầu cắm cổ bơi vậy?”

Tiền Đa Đa dừng lại, vượt nước trên mặt, bóp mũi rồi mới nói “Y Y, e rằng vụ vụ giới thiệu người yêu cho tớ lần này cũng đổ bể rồi”.

“Hả? Không phải nói rất ổn đó sao?”

“Trước đây người ta có người yêu”.

“Nói đùa, Diệp Minh Thân là người đàn ông trên ba mươi tuổi rồi, chưa từng có người yêu cậu không sợ hay sao?”

“Không phải”, Tiền Đa Đa bực bội, “Tối qua có người nhận nhầm tờ là người yêu cũ của anh ấy”.

“Nhận nhầm?”, Y Y không đập nước nữa, kéo cô về phía thành bể bơi, lúc lên bờ, Tiền Đa Đa lại liếc thấy huấn luyện viên ngồi thẳng người lên.

Haizzz, rõ ràng là lúc không nên cười Tiền Đa Đa lại bật cười, hóa ra là cú sốc mà Diệp Minh Thân gây ra cho cô không đủ lớn.

Ra khỏi trung tâm thẩm mỹ, hai người đến khu gần đó ăn kem. Đây là một thói quen xấu của Tiền Đa Đa, lần nào vận động mạnh xong đều phi thẳng đến cửa hàng kem, bị Y Y cười bao nhiêu lần, mới bơi được mấy vòng mà nhét vào bụng đồ ăn có hàm lượng calo cao, mọi sự vận động trước đó chẳng phải bằng không hay sao?

“Câu hỏi anh ấy rồi à?”. Không vội ăn ngay, YY ngồi xuống tiếp tục chủ đề ban nãy

“Hỏi rồi, anh ấy đã đích thân thừa nhận”.

“Người đàn ông này là giả hay thật nhỉ? Chuyện này mà cũng thừa nhận! Anh ấy nói thế nào?”

“Lúc giả vờ làm thực nữ có nét giống, những cái khác... thôi không nói đến nữa”. Tiền Đa Đa bắt chước điệu bộ của Diệp Minh Thân trả lời khiến YY bật cười.

“Các cậu hẹn hò mấy lần rồi, xem ra tình cảm cũng không đến nỗi tệ nhỉ”.

“Hả?”, Tiền Đa Đa trợn tròn mắt, “Thế mà gọi là tình cảm không tệ ư?”

“Tớ không nói ai đâu, một người đàn ông đùa được với cậu như vậy, chứng tỏ anh ta đã coi cậu là người của anh ta rồi”.

“Đùa cái gì cơ? Tớ muốn tìm một người đàn ông có thể chung sống đến hết đời chứ không phải tìm một gã si tình suốt ngày nhìn tớ để nhớ về những tháng năm tươi đẹp. Ngộ nhớ một ngày nào đó anh ta nghĩ quẩn, nửa đêm tỉnh dậy ôm tớ gọi tên người yêu cũ, tớ lại chẳng dựng hết tóc gáy lên à?”

YY cười khúc khích, “Nếu anh ấy đã thừa nhận, hơn nữa lại nói rất thoải mái, chứng tỏ anh ấy không để bụng. Nhìn giống thế nào? Sao lại trùng hợp thế nhỉ?”

“Làm sao lại có chuyện trùng hợp lạ lùng như thế? Hơn nữa bạn cũ của anh ấy vừa nhìn là đã nhận nhầm, đứng cách rõ xa mà nhìn thấy tớ gọi tên người khác. Chẳng may sau này gặp lại người yêu cũ của anh ấy, hai người đứng đối diện với nhau, giống hệt như soi gương, thế thì khủng khiếp biết bao”.

“Cậu cũng đừng nghĩ quá xa xôi như thế, làm sao có chuyện dễ dàng chạm chán với người yêu cũ như vậy? Cậu đã bao giờ gặp người yêu cũ của mình chưa?”

“Chưa”, Tiên Đa Đa nói thật. Nói ra cũng lạ, giám đốc điều hành ở Singapore thì không nói làm gì, hai người không sống trong cùng một đất nước. Hai người yêu cũ trước đó đều sống trong cùng một thành phố, nhà người của mỗi tình đầu nằm gần công ty hiện nay cô làm, nhưng sau khi chia tay không gặp lại lần nào, tình cờ gặp cũng không.

“À đúng rồi!” Tiên Đa Đa vỗ tay cái đét.

“Sao vậy?”

“Gần đây tớ thường xuyên gặp một người, hơn nữa cứ nhìn thấy anh ta là có chuyện không vui. Cậu bảo có phải là năm nay vận số của tớ không tốt không?”

Sao chủ đề lại kéo ra xa vậy? Rõ ràng YY có cảm giác Tiền Đa Đa không buồn phiền nhiều vì chuyện của Diệp Minh Thân, YY tinh ý hỏi ngay “Ai vậy?”

“Hứa Phi”

Lại nghe thấy cái tên này, YY lập tức tỏ ra hào hứng, “Không phải các cậu ở cùng công ty đó sao? Ngày ngày nhìn thấy nhau đúng không?”

“Không phải trong công ty, ý tớ nói là lúc bình thường ấy ! Hôm qua tớ đi xem phim với Diệp Minh Thân, một nơi rộng như vậy thế mà cũng chạm chán với hẳn ta”

“Thật hả? Hẳn đi xem phim với ai?”

“Một mình”.

“Một mình á...” YY kéo dài giọng, nhớ lại hình ảnh chàng Don Juan rạng ngời năm xưa, ánh mắt long lanh “Tội nghiệp thật”.

“Loại đàn ông đó thì có gì mà tội nghiệp?”. Lúc nói câu này, giọng Tiền Đa Đa lộ rõ vẻ đay nghiến.

“Ờ...” Hiếm khi nhìn thấy Tiền Đa Đa bị kích động như thế, lẽ nào thăng chức thất bại nên buồn trong lòng như vậy hay sao? Theo như những gì cô hiểu, Tiền Đa Đa không phải là con người như vậy.

Không hiểu được nội tình, YY không biết phải nói gì.

Tiền Đa Đa nói với giọng đay nghiến rồi lại thở dài, sau đó chống tay lên đầu, nét mặt vô cùng mệt mỏi, “YY gần đây tớ luôn suy nghĩ, không biết có nên tìm cơ hội rời ULV hay không?”

“Sao lại thế? Cậu làm ở đó lâu thế rồi cơ mà, chưa đầy ba mươi tuổi đã lên được chức trưởng phòng, ngay cả Steven còn khen cậu giỏi”.

“Chưa đầy ba mươi tuổi đã làm trưởng phòng thì giải quyết được vấn đề gì? Hiện nay trên đầu tư còn có vị giám đốc điều hành khối thị trường hai mươi bảy tuổi đây này”. Không thể tự hào được thêm, mặt Tiền Đa Đa vô cùng rầu rĩ.

“Đàn ông khác, phụ nữ khác mà! Từ chức là chuyện lớn, cậu nói nghiêm túc đó hả?”. Chưa bao giờ đi làm, YY không có kinh nghiệm gì trong những chuyện như thế này, giọng nói tỏ rõ vẻ rụt rè.

Đàn ông khác, phụ nữ khác? Nói hay thật đấy, nói đúng vào tâm điểm của vấn đề rồi. Tiền Đa Đa thở dài một cách bất lực, “Y Y, tớ thực sự mệt mỏi rồi, cậu nhìn dáng vẻ của tớ bây giờ đây này”.

“Dáng vẻ? Từ trước đến nay dáng vẻ của cậu rất đẹp, chơi với nhau bao nhiêu năm rồi vẫn muốn tớ khen hay sao. Cậu đâu phải là người như thế!” YY cười khúc khích.

“Tớ nói nghiêm túc đấy”. Tiền Đa Đa nhấn mạnh từng chữ một, “Hiện nay trong công ty có rất nhiều chuyện, thà sớm tìm được đường thoát còn hơn là ngồi đợi bị bắn”.

“Được rồi, cho dù là thế nào tớ đều ủng hộ cậu, chỉ cần cậu không thấy tiếc là được”.

Chưa nói được gì nhiều thì điện thoại của Y Y đã đổ chuông, cô nhắc lên “A lô” một tiếng, sau đó nhẹ nhàng, “Vâng, em đang ở ngoài, gì cơ? Đa Đa hả...”

Tiền Đa Đa ngồi đối diện thì thào, “Steve hả?”

Y Y nắm chặt điện thoại gật đầu.

“Anh ấy về rồi à?”. Buổi sáng còn nghe Y Y nói Steven đang ở Thâm Quyển.

Y Y lại gật đầu, nét mặt tỏ vẻ có lỗi.

“Thế thì cậu mau về đi”. Tiền Đa Đa lập tức tỏ ra thành khẩn, vẫy tay.

Ông chồng Steve của Y Y làm ăn lớn, tập đoàn sắp niêm yết cổ phiếu trên thị trường, các công ty con nằm rải rác trên khắp các địa phương, nhân viên không đến một nghìn người thì cũng phải bảy tám trăm, chính vì thế ở đâu cũng là nhà của mình. Khó khăn lắm mới được về nhà một chuyến, Tiền Đa Đa không thể làm kẻ ác, ngăn cản vợ chồng người ta tương ngộ.

« Một lát nữa lái xe mới đến được, không vội ». Y Y gấp điện thoại lại.

« Lại còn không vội? Lần này bao nhiêu lâu mới được gặp hả? Còn đợi lái xe gì nữa, cậu không mau bay về nhà trang điểm cho thật đẹp, để ông xã sáng mắt lên sau đó sà vào ngẫu nhiên như hổ đói? »

« Sà vào ngẫu nhiên như hổ đói? » Y Y cười ngật nghêo, « Thôi đi, vợ chồng già rồi! Hiện giờ kể cả tớ có lửa thể hoàn toàn trước mặt anh ấy, anh ấy cũng chỉ thoáng cười mà thôi ».

« Há? Thế cậu không nghi ngờ gì à? »

« Ê, không chỉ mỗi tình dục mới duy trì được hôn nhân, còn có rất nhiều yếu tố khác. »

« Cũng phải, cuộc đời dài như vậy, suốt ngày nhìn một người chán ngán biết bao! Làm vợ chồng cuối tuần là được rồi, nên để cho nhau một chút không gian riêng ».

« Đa Đa, cậu có quá nhiều suy nghĩ về hôn nhân, lần trước thì đòi hỏi đối tác, bây giờ thì lại đòi làm vợ chồng cuối tuần. Có ngớ ngẩn không hả? »

« Trước hết phải nói rõ với đối tác hình thức chung sống, hai bên không mâu thuẫn với nhau ». Lúc kết luận, giọng Tiền Đa Đa tỏ ra rất chuyên nghiệp.

« Đi trước thời đại quá? Gã đàn ông nào chịu nổi? »

« Diệp Minh Thân cũng nghĩ như vậy, nếu không làm sao tớ hẹn hò với anh ấy hết lần này đến lần khác được? » Nói đến Diệp Minh Thân, Tiền Đa Đa lại một lần nữa tỏ ra phiền muộn, tay chống lên đầu suy tư, « Không vì điểm này, việc gì tớ phải rầu rĩ như vậy? ».

Y Y ngồi ở phía đối diện nhìn thấy thế thì cau mày. Từ trước đến nay Tiền Đa Đa tỏ ra rất vô tính trong chuyện tình cảm, Y Y đã quen với điều này, không ngờ đối với chuyện hôn nhân cô ấy cũng giải quyết theo phong cách làm việc công.

« Đa Đa, có phải cậu không thích Diệp Minh Thân không? »

« Thích à? Bọn tớ mới hẹn hò ba lần, làm sao nói là thích hay không thích được? Tuy nhiên tớ không ghét anh ấy là được rồi, vẫn có thể chấp nhận được ».

« Chỉ mỗi chấp nhận là được thôi ư? » Y Y trợn tròn mắt.

« Thời cổ đại còn có chuyện kết hôn theo sự sắp đặt của bố mẹ nữa là, sau khi cưới sẽ vun đắp tình cảm sau. Cuộc hôn nhân của bố mẹ tớ còn do tổ chức quyết định, không phải vẫn sống hết đời với nhau đó sao? ». Tiền Đa Đa hùng hồn đưa ra lý lẽ.

Điện thoại lại đổ chuông, lái xe đã đợi ở ngoài. Y Y không thể nán lại được nữa, vội vàng đứng dậy, trước khi đi còn ôm Đa Đa nói câu cuối cùng, « Đa Đa, vẫn có điểm khác đấy, sau này cậu sẽ biết ».

Y Y mắc di chứng rồi, hiện giờ trước khi mở cửa, Y Y đều phải xác nhận kỹ càng có phải biển số xe nhà mình hay không.

Đương nhiên là lái xe xuống xe mở cửa cho cô, nhìn thấy bà chủ nhà mình đứng ở ven đường nghiêng đầu với vẻ ngần ngừ, tự nhiên cảm thấy hơi buồn cười.

Trên đường đông người, phía sau toàn xe đạp và xe máy, Y Y vội vàng vòng qua thân xe tiếp tục bước về phía trước. Chặn đường người khác không có gì là hay, Y Y khua tay bảo anh mau lên xe, tự mình mở cửa xe.

Ngón tay vừa chạm vào tay cầm, cửa liền bị đẩy ra từ bên trong, cô giật mình, nhìn kỹ mới biết là chồng mình. Anh đặt một tay lên cửa, một tay đặt bên tai nghe điện thoại.

Gần đây tâm trí cô không được yên ổn, lại ít thấy chồng về, vì thế sau khi ngồi lên xe, liền dựa vào vai anh làm nũng: « Sao mà tốt bụng vậy, tự nhiên lại đến đón em? »

Nhưng người bị đẩy ngồi thẳng dậy, anh cau mày nói: « Yên nào, anh đang nghe một cú điện thoại rất quan trọng ».

Steve hơn cô hơn mười tuổi, lần đầu tiên hai người gặp nhau, anh đã ba mươi lăm tuổi, nhìn lại già trước tuổi nên lúc đó cô tưởng rằng người đàn ông này ít nhất cũng phải bốn mươi tuổi rồi.

Hồi đầu anh làm quản lý ở một xưởng sản xuất lớn trong nội địa, sau đó từ chức đi kinh doanh, lại đúng vào đợt Thượng Hải có phong trào quây đất ở Hải Nam, vì tính anh cẩn thận, nên đã an toàn rút lui, lại còn tích lũy được khoản vốn đầu tiên, sau đó đi các nước đều khá thuận lợi, được coi là nhân vật đi lên từ hai bàn tay trắng rất thành công trong thể hệ kinh doanh bất động sản đầu tiên.

Hồi anh quen Y Y, cô còn đang học cấp 3. Trên cây cầu cổ, trời mưa, anh đang vội đến một buổi đấu thầu, lái xe bị giục nên hơi vội, xe chạy qua một vũng nước làm nước bắn đi rất xa. Cô đang đi xe đạp, tránh ô tô liền ngã xuống đất, quần áo đều bị rách hết.

Lúc đó cô còn rất nhỏ, đôi môi đỏ hồng, bắp chân rớm máu, nhưng không để ý gì, dấu môi nhìn vạt áo bị rách.

Cuối cùng anh đã cử vị trợ lý đi tham dự buổi đấu thầu ngày hôm đó, còn mình thì đưa cô về nhà. Khu nhà ổ chuột đó chật hẹp, chen chúc trong màn mưa.

Cô dắt xe đạp, tập tễnh rẽ hết vào ngõ này đến ngách khác, quay lại còn vẫy tay về phía anh, lúc biến mất như bị nuốt chửng vào bên trong.

Anh chạy đến kéo cô ra, từ đó không bao giờ buông tay ra nữa.

Nhưng sau khi cưới một năm, cô bất ngờ bị sảy thai, mấy năm nay không thấy có bầu nữa. Tuổi tác của anh ngày một cao, bố mẹ anh mong có cháu biết bao, dần dần lại quay sang trách con, không muốn gặp con dâu nữa.

Anh bị kẹt ở giữa không biết phải làm thế nào. Công việc làm ăn cũng bận rộn nhiều chuyện, ngành này cũng có chu kỳ, lần trước anh rút lui trong sự nguy hiểm, hai năm gần đây dần dần cảm thấy lực bất tòng tâm, thời gian hợp với phòng tài vụ còn nhiều hơn cả thời gian ở bên cô, quên với lời kêu ca kể khổ của giám đốc sự án hơn cả những lời làm nũng của cô.

Gần đây, anh càng không hiểu tại sao mình dễ bực bội đến vậy. Có lúc nửa đêm về nhà, tự nhiên lại không muốn lên nhà nữa, quay đầu bảo lái xe cho xe đi, lẽ nào đây chính là cái gọi là trục trặc trong hôn nhân sau khi vợ chồng cưới nhau được bảy năm ư?

Cúp máy nhìn thấy cô ngồi rất ngay ngắn, thấy anh quay mặt sang đường như giật nảy mình, nhưng vẫn cố gắng cười một cái, khoe môi nhếch lên, ánh mắt có vẻ né tránh.

Không giấu nổi vẻ áy náy, anh đưa tay ra vỗ vỗ mu bàn tay của cô, « Anh xin lỗi, gần đây về nhà với em ít quá, em có muốn mua gì không? Tiền có đủ tiêu không? »

Thực ra trong lòng cô đang nghĩ đến chuyện khác, phản ứng này chẳng qua chỉ là vì đột ngột bị anh cắt đứt dòng suy nghĩ, hơi giật mình mà thôi.

Năm mười mấy tuổi nhìn thấy ánh mắt anh nhìn mình si mê, cô thích gì, không bao giờ phải tự mua, chỉ cần tỏ ra thích thú là đã có người đem đến tận nơi.

Nhưng cô không bao giờ kỳ vọng rằng những khoảnh khắc đó sẽ kéo dài mãi mãi. Cầu được ước thấy! Những cái cô muốn đều đã có được, tất cả mọi việc đều phải trả giá, được ắt sẽ phải mất, nếu như mọi việc đều diễn ra theo ý muốn của cô thì kiểu gì chả chết sớm.

Tuy nhiên bao nhiêu năm nay, không có tình yêu có tình cảm, không có tình cảm có ân nghĩa. Biết đạo này anh không được vui, nghe thấy lời an ủi của anh cô lập tức trở về với thực tại. Lần này cô nhoẻn miệng cười, cười rất tươi, « Thế thì bọn mình đi ăn tối với nhau nhé ! Sau đó đi loanh quanh, anh sẽ phải trả tiền hết, và còn phải xách đồ nữa ».

« Anh còn phải gọi mấy cuộc điện thoại, buổi tối phải họp với mấy phụ trách công trình ở đây... » Anh cau mày ngần ngừ một lúc, sau đó nhìn đồng hồ, « Thế này nhé, chúng ta đi ăn cơm trước, sau đó để Vương Thăng đi cùng với em, một tiếng đồng hồ có đủ không ? »

Wương Thăng là vị trợ lý mà anh luôn đưa đi cùng mình, lúc này anh ta đang ngồi trên ghế lái phụ, nghe thấy nhắc đến tên mình liền quay đầu lại gọi một tiếng « bà chủ » và tỏ ý đợi lệnh.

Lúc ăn cơm, cô thấy người đàn ông ngồi trước mặt nói chuyện điện thoại liên tục với người khác, Y Y cúi đầu nghịch bát đựng canh xinh xắn, đột nhiên cảm thấy vô cùng nhạt nhẽo.

Món ngon như vậy, tại sao lại thấy nhạt nhẽo ? Do ăn quá nhiều rồi chẳng, lần sau thà ăn cháo còn hơn.

Đêm hôm đó, Y Y mất ngủ.

Sau bữa ăn tối, cô đi shopping như kế hoạch đã định, theo sau cô là Vương Thăng, trên đường đi anh ta luôn tỏ thái độ cung kính, lúc cô thử quần áo anh ta phụ trách việc xách túi, lúc thanh toán phụ trách việc quẹt thẻ.

Vương Thăng khá đẹp trai, mặc một bộ complet trắng thơm, cô lấy ra bất cứ một món đồ gì, anh ta đều gật đầu khen đẹp, chưa kịp đợi cô từ phòng thử đồ đi ra đã kêu nhân viên phục vụ viết hóa đơn, tốc độ giật mình.

Nhân viên phục vụ người nào cũng tỏ vẻ ngưỡng mộ. Có một cô bé còn trẻ, không nhịn được nữa bèn thốt lên : « Chồng chị tốt với chị thế ! Lại đẹp trai nữa ». Lúc thốt lên câu này, ánh mắt cô ta lấp lánh, chỉ còn thiếu nước nuốt nước miếng trước mặt cô và Vương Thăng đang đứng ở quầy thu ngân mà thôi.

Nghe xong cô khóc dở mếu dở, cũng lười giải thích, đến cuối không còn hứng thú đi mua sắm nữa, liền quay về nhà.

Vương Thăng làm tròn trách nhiệm đưa cô về đến cổng nhà, cô Trương chạy ra mở cửa, nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của cô, lúc đón lấy túi đồ không dám hỏi thêm câu nào.

Sau khi về phòng, đầu tiên Y Y để các túi vừa đi shopping vào phòng thay đồ, trong phòng ngủ có thiết kế thêm phòng thay đồ, mấy năm trước lần đầu tiên bước vào đây, cô đã phải tròn mắt vì sự rộng rãi của nó, những

chiếc giá xinh xắn bày khắp phòng. Còn chồng cô thì đứng đằng sau cười nói : « Mua đi, đừng cho đầy hết đi em ».

Lúc đó cô vô cùng mừng rỡ, cảm giác như được lên thiên đường, sà vào lòng anh như một chú chim non. Nhưng hiện giờ, tất cả các giá đã được đựng đầy từ lâu, những món đồ khiến mỗi người phụ nữ phải sáng mắt, ngày đêm mơ tưởng, có rất nhiều cái thậm chí vẫn còn để nguyên mác, lẻ loi cô độc, đựng trong túi bóng chưa bóc ra, giống như những diễn viên đã trang điểm kỹ càng sau cánh gà nhưng lại không có cơ hội được xuất hiện trên sân khấu, lạnh lùng cười nhạo nỗi thê lương của cô.

Còn hát gì nữa ? Áo gấm đi đêm, phù dung sớm nở tối tàn, không có ai thưởng thức, quần áo sang trọng đẹp đẽ đâu cũng có ý nghĩa gì nữa ? Cô cũng cười khẩy, trong tay còn xách một chiếc túi màu vàng cực lớn, cô vứt đại nó xuống đất, quay đầu đi ra.

Gỡ tóc ra chui vào nhà tắm, lúc dội nước xuống, dường như Y Y nghe thấy trong phòng có tiếng chuông điện thoại, chỉ kêu một hồi rồi dừng lại.

Không buồn để tâm, cô tiếp tục tắm, đám bọt trắng lan khắp người theo miếng bông tắm. Điện thoại di động lại đổ chuông, cô vẫn không buồn để ý, đứng dưới vòi nước nhắm mắt lại từ từ ngửa đầu ra phía sau, giữ nguyên một tư thế, hồi lâu không nhúc nhích.

Người ướt sũng, cô ra khỏi phòng tắm, lúc lau người chuông điện thoại lại réo. Đang đứng trước gương bôi kem dưỡng, lần này cuối cùng Y Y nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của mình trong gương.

Cô hiểu chồng mình, Ngư Chấn Thanh là người tính tình chắc chắn. Nếu anh tin chắc là cô ở nhà, gọi hai cuộc không bắt máy, chắc chắn cú điện thoại tiếp theo sẽ gọi cho cô Trương, sau đó xác định rốt cục cô đang làm gì, việc gì phải gọi liên tục như vậy, bận rộn hơn cả khi còn đang yêu nhau.

Nhưng muộn thế này rồi, ngoài anh ra còn ai gọi cho cô nữa ? Xảy ra chuyện gì mà lại sốt ruột như vậy ?

Quấn khăn tắm vào người bước đến bên giường, cô đưa một tay tìm điện thoại trong túi xách, tiếng nhạc réo rắt không ngớt, khiến cô có phần sốt ruột. Vừa sờ thấy điện thoại, cô bèn bấm nút nghe đưa lên tai, « Có chuyện gì vậy ? Em vừa tắm xong ».

« Y Y, anh đây ». Đầu bên kia là giọng nói rất trầm, rất quen thuộc. Đầu chỉ mỗi quen thuộc, mà thực sự là khắc cốt ghi tâm. Máy điện thoại trở nên nóng ran, tay cô run run, không cầm chắc được, súyt thì tuột khỏi tay.

Trấn tĩnh lại một lát, lúc cất tiếng, giọng cô lạnh lùng hơn rất nhiều, « Sao lại là anh ? Có chuyện gì vậy ? »

« Y Y, anh đợi em ở chỗ cũ, em có đến không ? » Là anh. Từ trước đến nay anh rất kiệm lời, mấy chữ ngắn ngủi nói rất chậm rãi, nghe bên tai lại cảm thấy khó khăn, dài dằng dặc.

« Xin lỗi, em không hiểu anh đang nói gì ».

Đầu bên kia không nói gì, dường như anh đang ở một nơi rộng rãi mênh mông, thấp thoáng có tiếng côn trùng kêu, khiến điện thoại càng trở nên yên tĩnh, ngay cả tiếng thở cũng bị phóng đại lên mấy lần.

Chỗ cũ ? Thôi đi, thời gian trôi qua, thế gian này có nơi nào là vĩnh viễn không bao giờ thay đổi ?

Anh không nói gì, cô cũng không nói gì thêm nữa. Im lặng trong mấy giây, ngón tay cô bấm nút ngắt cuộc gọi rất dứt khoát.

Sau khi ngắt cuộc gọi, cô ném điện thoại xuống giường, nghĩ một lát, lại cúi người cầm lên, tắt máy.

Phòng ngủ quá yên tĩnh, sau khi ngồi lên giường, cô bật ti vi lên, để tiếng người nói vọng vào.

Ti vi đang chiếu một bộ phim truyền hình dài tập nhạt nhẽo và cũ rích như hàng trăm bộ phim khác, nhân vật nữ chính vừa bị bỏ rơi, đứng trên đường khóc thốn thức.

Không hề cảm thấy động lòng, cô mở mắt thần người, rất nhiều khoảnh khắc vụn vặt của quá khứ lần lượt hiện về. Cô nghĩ mình đã sống an nhàn quá lâu, vì thế gần đây mới nghĩ ngợi lung tung, lại bị những chuyện không đâu quấy rối.

Người đàn ông mà mình đã bỏ từ lâu, tình cảm đã kết thúc từ lâu... Hôm làm đám cưới không phải đã nghĩ kỹ rồi đó sao ? Kiếp này đã an bài rồi, an nhàn phú quý. Cô đã lựa chọn một người đàn ông, và người đàn ông này tốt với cô.

Có người phụ nữ nào không theo đuổi những thứ này ? Chỉ có điều một số người đã lãng phí tuổi xuân, để theo đuổi những cảm giác hư ảo, sau khi vấp ngã vô số lần mới hiểu ra điều này. Người nào may mắn, sau khi hiểu ra vấn đề thì được thỏa nguyện ; người nào bất hạnh, cả cuộc đời bị mình làm cho dang dở.

Cô chỉ là người ngay từ đầu đã kiên định mục tiêu, và hoàn thành nó một cách thuận lợi, không hề lãng phí thời gian, chính vì thế cô là người phụ nữ có số phận may mắn được mọi người ngưỡng mộ, có ai không thầm ghen tỵ với cô ?

Cô thầm nhắc đi nhắc lại những lời đó trong lòng.

Chiếc đèn đặt đầu giường mang phong cách phóng cổ với những chùm tua rua màu vàng rủ xuống. Ánh đèn màu trắng sữa tỏa khắp gian phòng để chiếu, ngày ngày gấm vóc lụa là ăn ngon mặc đẹp... cô là cô gái được giải thoát khỏi cái nơi ố chớ đó, còn có gì là không vui nữa ?

Sau khi nghĩ xong, cô tự nói với mình cười một cái đi, nhưng không sao cười được. Có phần coi thường mình, cuối cùng cô giận dỗi tắt đi tất cả rồi nằm xuống, kéo chăn lên, đặt tay lên mắt, ép mình ngủ.

Ngưu Chân Thanh về nhà rất muộn, buổi tối còn có cuộc gặp với ông chủ của mấy công ty kiến trúc và người phụ trách công trường, nói chuyện một hồi, các bên đều hơi nóng nảy. Tình hình đã thay đổi, lúc lấy đất ai chẳng đặc ý thỏa mãn ? Một năm thời gian thoáng một cái đã trôi qua, lúc ấy môi trường đầu tư thuận lợi, những dự án mà mọi người tranh nhau đầu tư thuận lợi, những dự án mà mọi người tranh nhau đầu tư giờ đã biến thành một miếng lườn gà, thậm chí còn không bằng cả lườn gà, ai cũng muốn tránh mà không kịp.

Lúc xuống xe, lái xe cũng nhận ra tinh thần anh rất tệ, lúc mở cửa anh ta bèn nói, « Tổng giám đốc Ngưu vất vả quá », anh cười không trả lời lại.

Đã hai giờ sáng, khu nhà vắng lặng như tờ. Lúc mở cửa khắp phòng toát lên vẻ tĩnh mịch khó tả, cảm thấy rất lạ. Ngôi nhà này được đích thân anh lựa chọn trước khi kết hôn, trước đây chỉ cảm thấy rộng rãi thoải mái, gần đây càng ngày càng cảm thấy trống trải, cô đơn. Có lúc một mình về nhà, rõ ràng là biết trong phòng có người còn đang ngủ, nhưng lại cảm thấy không hề có hơi người.

Có con có lẽ sẽ tốt hơn ! Nếu có hai, ba đứa con chạy qua chạy lại ở đây thì chắc chắn sẽ phải là một cảnh tượng hoàn toàn khác.

Suy nghĩ này vừa nảy ra đã vô cùng mãnh liệt, lúc lên tầng anh rảo bước rất nhanh, đẩy cửa phòng ngủ ra thấy tối om, trên giường không có một tiếng động, đoán chắc Y Y đã ngủ say từ lâu. Anh vào phòng tắm, cởi quần áo ra ngắm kỹ mình trong gương.

Đàn ông ở tuổi bốn mươi, anh quanh năm bận rộn, bôn ba khắp nơi, không biết đã bao lâu rồi không soi gương. Hóa ra đã già thật rồi. Phần eo

lông lẻo, không có đường nét nào.

Không phải là lúc nghĩ đến những chuyện như thế này. Anh quay mặt đi vào buồng tắm đứng, tắm với một tốc độ rất nhanh, sau đó lên giường.

Vợ anh đang nằm giữa giường, dường như đã từ lâu đã quen với việc chỗ này là của một mình cô ấy. Cô quay lưng về phía anh, không có tiếng động nào.

Sau khi nằm xuống anh ôm chặt cô từ phía sau, sau đó xoay người cô lại. Trong bóng tối cô khẽ « í » lên một tiếng, dường như có vẻ kinh ngạc, nhưng rất ngoan ngoãn, không hề có ý định chống cự đẩy anh ra.

Đột nhiên anh phát hiện ra đôi mắt cô nhắm chặt, không hề tỏ ra mừng rỡ, ngay cả giả vờ cũng không muốn giả vờ.

Anh cảm thấy thất vọng. Lần đầu tiên gặp cô, cảm thấy cô mãi mãi là cô bé dẫu môi kéo vạt áo rách đó, và cô cũng luôn luôn ngưỡng mộ anh, như một chú chim non tựa mình vào người khác, cố gắng thể hiện tốt vai diễn của mình.

Nhưng hiện nay, người phụ nữ nhắm chặt mắt nằm bên cạnh này lại xa lạ biết bao. Đây chính là vợ anh ư ? Tại sao anh lại không quen nữa ?

Tự nhiên không còn cảm thấy hứng thú nữa, anh liền xoay người sang phía khác.

« Sao vậy ? ». Cô mở mắt ra nhìn anh, giọng hỏi rất khẽ.

« Không sao cả, có lẽ là do mệt quá ». Đôi mắt cô rất đẹp, lúc nhìn anh long lanh, sáng ngời. Mặc dù phòng ngủ tối om, nhưng anh đã quen, dù tối đến đâu cũng vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt với lòng trắng lòng đen rất rõ ràng đó.

Đây là vợ anh mà ! Anh đã rụt rè chờ đợi cô bao nhiêu năm, đợi cô trưởng thành, rồi lại đợi cô cam tâm tình nguyện lấy mình làm chồng. Trước đây cho dù có mệt mỏi đến đâu, chỉ cần nhìn thấy cô là anh cảm thấy mãn nguyện. Bây giờ tại sao lại như vậy ? Lại cảm thấy cô ấy thật xa lạ.

Tự thấy áy náy, anh đưa tay ra ôm cô vào ngực mình, cúi đầu nói « Anh xin lỗi ».

Cô biết trả lời thế nào ? Chồng mình đang nằm bên cạnh, vừa nãy anh muốn làm tình với cô, họ có rất ít thời gian ở bên nhau, đây là lần đầu tiên trong tháng này, có thể cũng là lần cuối cùng, nhưng anh đã bỏ cuộc giữa chừng.

Y Y đưa tay ra sờ lên mặt anh, Ngưu Chấn Thanh già trước tuổi, phần trán nổi hai lông mày khá nhăn, gần đây nếp nhăn đó càng hằn sâu hơn. Cô lặng lẽ thở dài, không có ý gì oán trách, chỉ cảm thấy thế gian này không ai là không đáng thương cả.

Sau khi chia tay với Y Y, Tiền Đa Đa lên xe ngồi một mình và bắt đầu thở dài. Vừa nãy chỉ là cố gắng cười nói trước mặt Y Y, có hay không có cảm giác đương nhiên sẽ khác nhau. Sao cô lại không biết chứ ?

Đâu phải là chưa yêu bao giờ đâu, đâu phải không biết sự khác biệt giữa hai cái đâu.

Yêu không như vậy, cần thiên thời địa lợi nhân hòa. Hóa ra anh cũng ở đây – yêu là chuyện khó hơn lên trời.

Nhưng hiện giờ cái cô cần không phải là yêu, mà là hôn nhân.

Lúc đầu cô tưởng rằng hôn nhân không có gì là khó, hết hôn theo sự sắp đặt của bố mẹ cũng được, tổ chức quyết định cũng được. Những người muốn kết hôn chủ yếu là ngừng cô gái chàng trai si tình nhưng gặp trắc trở

trong chuyện tình cảm, khắc phục bản thân mình, chỉ cần chấp nhận được về mặt sinh lý, tâm lý, có thể kết hôn bất cứ lúc nào.

Không ngờ lại rắc rối như vậy, lại còn tưởng rằng đã tìm được một người cùng chung chí hướng, lại để xảy ra hiểu lầm là người yêu cũ.

Cô không sợ anh khó quên tình cũ, chỉ sợ anh vì muốn quên tình cũ mà giả vờ cùng chung chí hướng với cô.

Vừa lái xe vừa nghĩ, Tiền Đa Đa cảm thấy đau hết cả đầu.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy bế tắc, cuối cùng cũng không muốn nghĩ nữa.

Thôi vậy ! Đối với cô thời gian rất quý giá, không chịu nổi trò chơi ú tim này.

Cô như kẻ nhảy vào lửa để kết hôn, nếu không xem xét cẩn thận, trở thành vật thể thân cho người khác, thế thì nửa cuộc đời làm sao có thể đối mặt với lòng tự trọng của mình ?

Dù thế nào cũng không còn cách nào khác, cô đã quyết định rồi. Hít một hơi thật sâu, cô lấy điện thoại ra bấm số, đầu bên kia nghe máy rất nhanh, bên cạnh còn có loáng thoáng tiếng người, và cả tiếng chào nhau nữa.

« Anh đang bận à ? ». Những câu nói tiếp theo mà cô muốn nói không dễ nghe, nghĩ một lát, Tiền Đa Đa muốn xác định đối phương đang ở trong hoàn cảnh nào và bầu không khí thế nào trước.

« Hôm nay anh có giờ của lớp nghiên cứu sinh tại chức, vừa kết thúc xong. Không có việc gì, em nói đi ». Giọng anh vẫn cười cười như mọi bận, Tiền Đa Đa càng thấy khó mở miệng hơn.

Nên mở lời thế nào đây ? Phải nói gì đây ? Nói thôi chuyện của chúng ta đành thôi vậy, vì em không muốn làm vật thể thân của người khác ư ? Hoặc

nói một cách đơn giản hơn là em thấy chán rồi, không muốn lấy chồng nữa ?

Nhưng trước mặt lại hiện ra hình ảnh khuôn mặt mắt mày trợn ngược của mẹ, và cả lời mở đầu câu chuyện của bố sau khi thở dài: « Đa Đa à, con nên biết rằng thiên địa vạn vật đều có quy luật sinh tồn ».

Đúng vậy ! Đều có quy luật cả. Quy luật chính là, cô đã đến tuổi rồi, không lấy chồng sẽ biến thành kẻ lập dị. Cô không sợ bị người khác coi là kẻ lập dị, trong công ty có đầy sếp nữ độc thân, vấn đề là bố mẹ cô sợ.

Cô bắt đầu ngần ngừ, câu nói định thốt ra ậm ừ trong miệng hồi lâu, cuối cùng lại biến thành một câu nói hoàn toàn khác, « gần đây em rất bận, có thể mấy tuần tới sẽ không gặp anh được ».

Trước khi trả lời anh im lặng nửa giây, thời gian rất ngắn, gần như không phát hiện ra, lúc cất tiếng giọng anh vẫn dịu dàng, nhẹ nhàng, « Vậy à ? Thế thì em nhớ giữ gìn sức khỏe nhé, đừng để mệt quá. Có gì mình sẽ liên lạc với nhau sau ».

Sau khi cúp máy, Diệp Minh Thân đứng yên một lát. Sân trường rất đông người, hai cô sinh viên vừa tan học đi ngang qua, đều là nghiên cứu sinh tại chức, hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi. Nhìn thấy anh bèn dừng chân lại, rồi cười khúc khích đẩy nhau, sau đó mới bước đến chào: « Thầy Diệp, thầy hết giờ rồi chứ ạ ? Buổi tối thầy có kế hoạch gì không ? ».

Các giáo sư dạy nghiên cứu sinh tại chức hầu hết đều rất hiền, một người trẻ trung, điềm đạm, nho nhã như Diệp Minh Thân cảm tỏ ra nổi bật, anh đã quen với việc các nữ sinh có thiện cảm với mình. Trước đây, anh luôn phản ứng rất nhanh, như cao thủ võ lâm, đối phó với những câu nói này dễ như trở bàn tay.

Nhưng hôm nay nghe xong anh lại phản ứng rất chậm chạp, mấy giây sau mới ngẩng đầu lên, nhìn kỹ họ một lát, lúc trả lời không mỉm cười như

mọi khi, vừa nghe xong là biết đang đối phó, « Buổi tối ? Buổi tối tôi còn có giờ. Xin lỗi, tôi đi trước đây ».

Sau khi nhìn bóng anh đi xa, hai cô sinh viên đó vẫn đứng nguyên tại chỗ, một cô hồi lâu mới mở miệng, bĩu môi, tỏ rõ vẻ không hài lòng, « Đẹp trai nên ra vẻ ta đây ư ? »

Tiền Đa Đa không có mắt thần, đương nhiên không nhìn thấy cảnh tượng ở đầu bên kia điện thoại.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện qua điện thoại với Diệp Minh Thân, bất giác cô thở phào một tiếng, ít nhất là đã có được vài tuần để suy nghĩ, vì thế quá trình lái xe sau đó rất thuận lợi, rất chuyên tâm, ga rồ rất mạnh.

Về đến nhà cô bấm chuông, không có ai ra mở cửa. Sực nhớ ra rằng hôm nay bố mẹ đi ăn cưới, cô đưa tay vào túi tìm chìa khóa, móc một hồi lâu không thấy, đột nhiên giậm chân bực bội.

Ngay từ sớm cô đã đi bơi, thay sang túi khác, chắc chắn chìa khóa để trong túi cũ rồi.

Đúng là vận số không tốt! Sau khi có một kẻ nào đó xuất hiện trong cuộc sống của cô, không có chuyện gì may mắn xảy ra cả. không biết cô có nên đi lễ Phật để giải trừ xui xẻo không?

Cô xem đồng hồ thấy vẫn còn sớm, hôm nay tiệc cưới là của con gái cô bạn đồng nghiệp của mẹ lấy chồng , cô không quen đến những nơi đó, ngồi bên cạnh bố mẹ, các bậc bề trên vừa đến là lại đưa ra những câu hỏi cũ rích.

“Có phải là Tiền Đa Đa không nhi? Thoắt một cái mà đã lớn bằng ngần này rồi, năm nay cháu bao nhiêu tuổi rồi? Đã lấy chồng chưa cháu?”.

Mấy năm trước mẹ còn cười hềnh hếch lần lượt trả lời các câu hỏi của họ, hai năm gần đây, nghe thấy những câu hỏi như thế, mẹ cô liền dùng ánh

mắt phi dao bề phía cô, sau đó Tiền Đa Đa đã khôn hơn, những trường hợp như thế này không phải đi tốt nhất không nên đi.

Cô quay người đi xuống dưới, sau khi lên xe, Tiền Đa Đa rút điện thoại di động ra muốn tìm một người bạn nào đó cùng đi ăn. Danh bạ điện thoại dày đặc, lật sang hết tên này đến tên khác, nhưng lại không tìm được số điện thoại nào có thể gọi.

Nắm chặt điện thoại im lặng một phút, đột nhiên Tiền Đa Đa nổi cáu, ném mạnh điện thoại xuống ghế phụ.

Đột nhiên tiếng chuông réo vang cùng lúc với tiếng va chạm mạnh. Cô trợn mắt nhìn nó một cái rồi lại nhặt lên, vừa nhìn vào màn hình, Tiền Đa Đa liền cau mày.

Màn hình rất sáng, bên trên hiển thị số điện thoại của công ty – số điện thoại của phòng giám đốc điều hành.

Không vội nhắc máy ngay, trước hết cô nhìn đồng hồ trên ô tô – bốn giờ chiều chủ nhật. Tại sao anh chàng này đột nhiên lại gọi điện thoại cho cô.

Sau khi đỗ năm, sáu hồi chuông, điện thoại bèn dừng kêu, sau đó lại tiếp tục đổ chuông, vẫn là số điện thoại đó.

Tiền Đa Đa nghiêng răng, bấm nút nghe.

“A lô?”.

“Trưởng phòng Tiền, tôi là Kerry”.

Là giọng Hứa Phi, anh xưng tên tiếng Anh của mình. Giọng cô vẫn rất công thức, “Vâng, Giám đốc điều hành có việc gì không?”.

“Tôi đang ở công ty, đang xem bản kế hoạch mà nhóm của em nộp lên, có một số vấn đề muốn hỏi em, hỏi qua điện thoại cũng được. Bây giờ có

tiện không?”.

Giọng anh rất nghiêm túc, lúc trả lời, giọng Tiền Đa Đa cũng tỏ ra quan tâm hơn, “Vấn đề gì vậy?”.

Đầu bên kia có tiếng lật sang trang mới, “Bản kế hoạch này của em bao phủ mấy quốc gia? Toàn bộ Đông Nam Á ư?”.

Anh đang nói đến dự án mới nhất trong tay cô. Bản kế hoạch được làm sau khi căn cứ vào kết quả điều tra thị trường mới nhất ở mấy quốc gia này, cô đã điều hành nhóm mình bận rộn mấy tuần liền.

“Philippines, Thái Lan, Việt Nam, và cả Singapore nữa, không có Indonesia”.

“Tốt, vừa nãy tôi đã đối chiếu với bản chỉ tiêu sản phẩm xuất khẩu mới nhất mà chính phủ Thái Lan mới công bố, khoản H5033 mà em ghi trong nguyên vật liệu có thể được chấp nhận ở các nước khác ở Đông Nam Á, nhưng xem ra tại Thái Lan lại không được”.

Tiền Đa Đa hít một hơi thật sâu, bản kế hoạch này cô phải trình bày trước các lãnh đạo vào thứ hai. Số liệu của phần Thái Lan cô giao cho Jennie phụ trách, tuần trước cô đã bảo cô ấy đối chiếu với tham số tiêu chuẩn của họ ba năm gần đây, không ngờ đến cuối cùng lại để xảy ra vấn đề chết người này.

“Tiêu chuẩn mới nhất được ban hành từ bao giờ? Hôm qua ư?”. Gần đây tiêu chuẩn của một số nước Đông Nam Á liên tục thay đổi, cô cũng cảm thấy rất đau đầu.

“Tháng trước, và lệnh cấm này mang tính bắt buộc. Em không yêu cầu nhân viên trong nhóm đối chiếu với tiêu chuẩn mới nhất ư?”.

Đương nhiên là có! Chỉ muốn lập tức gọi điện cho Jennie chất vấn cô ấy ngay, nhưng Tiền Đa Đa biết rõ điều đó không giải quyết được vấn đề gì. Hít một hơi thật sâu, cô lập tức đáp, “Tôi hiểu rồi. Giám đốc điều hành, anh vẫn đang ở công ty chứ?”.

“Ừ, có chuyện gì vậy?”.

“Tôi sẽ đến ngay, tài liệu đều có trong máy tính của tôi ở công ty, đợi tôi hai mươi phút”.

Đầu dây bên kia yên tĩnh một lát, sau đó giọng Hứa Phi một lần nữa vang lên, “Hôm nay là chủ nhật, em không phải làm thêm giờ đâu”.

Câu nói này là để châm chọc ư? Không phải anh cũng đang làm thêm giờ vào ngày chủ nhật để nghiên cứu bản kế hoạch của tôi đó sao? Tiền Đa Đa tay cầm vô lăng, cúi đầu nhận sai.

“Xin lỗi, lỗi là ở tôi, hãy cho tôi cơ hội sửa sai”. Tiền Đa Đa một tay cầm điện thoại, tay kia nắm vô lăng, rồ ga rất mạnh.

Sau khi cúp máy, cô lại gọi cho Jennie, đầu bên kia điện thoại là giọng nữ lặp đi lặp lại một cách đơn điệu: “Xin lỗi, số điện thoại mà quý khách gọi không nằm trong vùng phủ sóng”.

Gọi mấy lần đều như vậy, Tiền Đa Đa bực lắm, vứt điện thoại xuống tuyên bố bỏ cuộc, tăng tốc lao về phía công ty.

Mặc dù tính tình cô thẳng thắn, nhưng từ trước đến nay rất cẩn thận trong công việc. Nguyên nhân xảy ra sai sót này rất rõ ràng là do Jennie, nhưng với tư cách là người phụ trách dự án, cho dù thế nào cô cũng không thể thoái thác được trách nhiệm.

Trên đường đi suy nghĩ đối sách, sau khi vào bãi đỗ xe ngầm của công ty, cô đã bình tĩnh trở lại. Lúc đợi thang máy nhìn thấy vẻ mặt mình hơi bái

hoài, cô bấm vào cổ tay bên trong của mình theo thói quen, ép mình phải hăng hái hơn.

Rõ ràng là lỗi của cô, trước đây làm bất kỳ báo cáo nào cô cũng đều đối chiếu cẩn thận trước khi nộp, nhưng gần đây có nhiều chuyện riêng, lại để xảy ra sai sót nghiêm trọng như thế này. Nếu lát nữa Hứa Phi nổi trận lôi đình hoặc mĩa mai châm biếm, cô đều không thể giải thích gì hơn.

Khu văn phòng của khối thị trường không một bóng người, cửa phòng giám đốc điều hành và màn rèm đều khép. Sau khi chạy vào, Tiền Đa Đa không vội đi tìm Hứa Phi ngay mà chạy đến trước máy tính của mình chỉnh sửa, sắp xếp lại tài liệu.

Sau khi mọi việc đã xong, cô mới bước đến gõ cửa. Không có lời đáp như cô tưởng, cửa được mở ra từ phía bên trong. Một tay Hứa Phi vẫn đặt trên tay nắm cửa, đứng cách cô khoảng một thước, nói: “Trưởng phòng Tiền, em đến rồi à”.

Thái độ của anh rất vui vẻ, thậm chí còn mỉm cười, khác hoàn toàn so với những gì cô đã tưởng tượng. Tiền Đa Đa chưa kịp nói gì bèn sững người ra một lát, không bắt kịp với tình hình trước mắt, “Vâng. Xin chào, giám đốc điều hành”.

“Em đi nhanh nhỉ”.

Boss thái độ hòa nhã, dù nóng lòng đến đâu Tiền Đa Đa cũng vẫn phải lựa ý đáp một câu: “Vâng, ngày nghỉ mà”.

Sau đó cô mới bước nhanh đến trước bàn làm việc của anh, tìm một chỗ đặt laptop của mình xuống, rồi lại quay lại nhìn anh, “Giám đốc điều hành, tôi đã đem hết tài liệu đến rồi, có thể bắt đầu chỉnh sửa được chưa?”.

“Được rồi, em đợi một lát nhé”, Hứa Phi quay người bước đến trước bàn làm việc, tìm ra bản kế hoạch đó. Tiền Đa Đa cúi đầu nhìn thấy nét bút chì

của Hứa Phi – chữ viết, con số, đường nét, hình ảnh, cái gì cũng có.

Lần đầu tiên nhìn thấy lời phê tỉ mỉ như thế này, Tiền Đa Đa lập tức lấy lại tinh thần, mở laptop của mình ra, chuẩn bị ứng chiến.

Anh chàng này thật sự có năng lực hơn người trong công việc, hơn nữa còn có độ chăm chỉ không tương xứng với tuổi tác, nếu không cũng không thể được lựa chọn làm quản trị viên tập sự để đào tạo trong số hàng chục nghìn người, tiếp đó lại phải đánh bại bao nhiêu tướng lĩnh, trở thành giám đốc điều hành trẻ tuổi nhất trong lịch sử.

Đã tiếp xúc với nhau hơn một tháng trong công việc, điểm này Tiền Đa Đa nhận ra rất rõ, chính vì thế khi phải đối mặt với anh trong trạng thái làm việc, cô đã rèn được thói quen tốt tập trung chú ý ngay lập tức.

Vừa chỉnh sửa vừa trưng cầu ý kiến của anh, lời lẽ của Hứa Phi rất ngắn gọn, xúc tích, Tiền Đa Đa gật đầu bày tỏ sự tán đồng, sửa ngay vào bản kế hoạch.

Đã lao vào công việc là quên cả thời gian, lúc ngẩng đầu lên, Tiền Đa Đa giật mình: “Bảy giờ rồi cơ à?”.

Hứa Phi cũng ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, “Trường phòng Tiền có hẹn à?”.

Đột nhiên cô sực nhớ đến ánh mắt đó của anh khi nhìn thấy cô đi với Diệp Minh Thân, Tiền Đa Đa trở nên nhạy cảm, “Hôm qua ở Hoàn Nghệ...”

Hứa Phi cười, anh có khuôn mặt rất trẻ con, lúc cười khóe mắt cong cong, trông càng rạng rỡ. “Em có hẹn, không chào tôi là điều rất bình thường. À, từ sau đừng gọi tôi là giám đốc điều hành nữa, ngay từ ngày đầu tiên, tôi đã yêu cầu mọi người gọi tôi là Kerry, chỉ có em là toàn quên thôi”.

Đây có nghĩa là gì? Tô ý giảng hòa? Hơi bất ngờ trước thái độ của anh, Tiền Đa Đa cảm thấy bối rối.

Lúc đầu cô tưởng rằng anh sẽ nhân cơ hội này để trả thù, gây chuyện gì đó với cô, lúc này đây trong lòng cô đầy cảnh giác lẫn bất an, không ngờ thái độ của anh lại hòa nhã không hề trách móc gì trước sai sót của cô. Hành động này chẳng khác gì đem lửa hồng đến trong tuyết lạnh, cuối cùng lại còn giúp quét tuyết trước cửa nhà cô. Khiến người ta thực sự cảm động, tự nhiên cô không có phản ứng gì.

Không phải Tiền Đa Đa không thể chấp nhận được việc ông sếp trẻ tự nhiên từ trên trời rơi xuống, mà thực ra là cảnh tượng hai người gặp nhau thực sự quá kinh khủng. Mặc dù tự cho mình là con người thời hiện đại, ít nhiều cũng là một cô gái trưởng thành, chín chắn, nhưng đứng trước một vị sếp đã từng quăn quýt, siết chặt, hôn mình sau khi say rượu, không nỡ phũ tay xin từ chức, lại không thể coi anh ta như không tồn tại được, thực sự rất khó tìm ra một cách chung sống ổn thỏa. Tuy nhiên từ trước đến nay Tiền Đa Đa vẫn thích mềm hơn là rắn, thái độ của anh hòa nhã, hơn nữa lại vừa giúp được cô một việc lớn, thực sự không thể nào trung ra bộ mặt ngáo ộp như trước đó nữa.

Thái độ của cô đã dịu lại, cô đáp: “Anh cũng đừng gọi tôi là trưởng phòng Tiền nữa, nghe buồn cười lắm”.

“Thế gọi là gì?”.

“Gọi tôi là Dora, Sam và mọi người đều gọi tôi như vậy”.

Anh lại cười, “Dora? Nghe như tên của nhân vật chính trong phim mạo hiểm của trẻ con”.

Bản kế hoạch đã chỉnh sửa xong, thành công tốt đẹp, Tiền Đa Đa đã thấy vui hơn, lúc này bất giác cảm thấy thoải mái, “Thế thì anh cứ gọi tôi là sếp theo team của tôi, tôi cũng không ngại đâu”.

“Ok!”. Anh lộ rõ vẻ nghiêm túc trên khuôn mặt, “Thế thì cứ để Sam gọi tôi như trước đây vậy, sau khi trở thành nét văn hóa chung của công ty, tôi nhất định sẽ làm theo”.

Sam là ông tổng giám đốc Tây ở đây, nhìn giống như ông già Noel. Tiền Đa Đa không kìm nổi liên tưởng tượng ra cảnh miệng ông ta thốt ra hai chữ “sếp ơi” mà không nhịn được cười.

“Được rồi, bản kế hoạch rất khá, tôi chờ đợi bài thuyết trình của em ngày thứ hai, đến lúc đó tôi sẽ ngồi dưới và là người đầu tiên vỗ tay. Yên tâm đi!”. Không nói đùa nữa, Hứa Phi kết thúc câu chuyện.

Tiếng máy in đưa giấy ra rất nhanh, nghĩ đến buổi họp sáng thứ hai phải dùng đến, Tiền Đa Đa tranh thủ đem bản kế hoạch vừa in xong sang phòng in ấn photo đóng thành quyển, lúc quay về trên tay cầm đầy tài liệu.

Mặc dù là chủ nhật, nhưng trên đường đi cô vẫn thấy rất nhiều đồng nghiệp ra vào công ty, khối nước ngoài còn bận rộn hơn, vẫn phải họp trực tuyến nặc dù lệch múi giờ, trong phòng họp rộng chứa đầy người.

Bức rèm kính của phòng họp không kéo rèm cửa che nắng xuống, lúc Tiền Đa Đa ôm tài liệu đi ngang qua, đúng lúc bị giám đốc điều hành khối nước ngoài đang ngồi ở vị trí chủ tọa nhìn thấy từ xa đã cười với cô, để lộ vẻ thông cảm vì chúng ta là những kẻ cùng hội cùng thuyền cùng cảnh ngộ.

Tiền Đa Đa hơi ngỡ ngàng ngừng, giống như hồi nhỏ nhận được lời khen vốn không phải dành cho mình, muốn giải thích nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Sau khi mọi việc đã kết thúc, Tiền Đa Đa đến gõ cửa phòng giám đốc điều hành chào anh: “Giám đốc, à không, Kerry, tôi về trước đây”.

Hứa Phi đang ngồi trước bàn cúi đầu bận việc, nghe thấy có tiếng người nói bèn ngẩng đầu lên cười, cũng không gọi cô lại, “Ok, đi cẩn thận nhé”.

Vẻ mặt đó rất tự nhiên, trong đầu cô dường như nghe thấy “ding” một tiếng, vô cùng thoải mái. Sau hơn một tháng bị nộ hôn sau khi say rượu làm cho phiền muộn, cuối cùng Tiền Đa Đa cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cả hai đều là người lớn, quên đi thôi, quên đi thôi! Người ta ít tuổi hơn cô, lại có một khuôn mặt như thần tượng của toàn dân, nói đi nói lại, cô cũng không thiệt thòi.

Khi đã thấy thoải mái, cảm giác đề phòng cũng tiêu tan, lại đứng ở cự ly gần và bị quầng sáng đó chiếu rọi, một người tự nhiên nhận thấy có sức miễn dịch đối với sức hút của anh như Tiền Đa Đa cũng bị chói mắt một giây.

Mảng mình vô tích sự, Tiền Đa Đa quay người định đi ra, nhưng không bước đi được, ngần ngừ mấy giây vẫn quay lại.

Được thôi, mặc dù cô không phải là thánh nhân quân tử, nhưng hôm nay người ta giúp mình như vậy, thái độ lại dễ chịu, mặc dù nói mọi người cùng ở trên một con thuyền cùng chung số phận, cô xảy ra chuyện gì thì anh cũng mất mặt, nhưng làm người phải biết ơn biết oán, người ta đã giúp mình đến nước này, cô không thể tiếp tục hẹp hòi như vậy, như thế cô sẽ cảm thấy mình rất nhỏ mọn.

“Kerry, hôm nay tôi rất cảm ơn anh”.

Anh đặt giấy tờ trong tay xuống nhìn ra, cười đáp: “Không cần đâu”.

“Anh còn bận gì nữa?”. Cô nhìn đồng hồ, tiện thể hỏi một câu.

“Tôi muốn xem qua những số liệu về phản hồi của thị trường đối với loại nước uống mới vài năm gần đây, những cái này là của năm ngoái, Hoàn Mỹ và Chính Giang vừa mới sắp xếp xong hôm qua”.

Phản hồi thị trường? Cô thấy hơi thắc mắc. Bước lại gần, nhìn thấy bảng biểu cô mới biết anh đang nói gì, sau đó không tìm nổi cảm giác muốn thờ dài.

Cô nhớ ra tháng trước, cô cũng đã vô tình nhìn thấy anh đang lật đi lật lại xem những tài liệu như thế này, hóa ra công việc của giám đốc điều hành khối thị trường không nhẹ nhàng, huống chi anh là người nhận chức vụ này giữa chừng. Những dự án đang tiến hành đã đủ khiến anh đau đầu rồi, người đàn ông này lấy đâu ra nhiều sức lực như vậy, anh phải liên tục bỏ thời gian ra xem những thứ có thể gọi là vô nghĩa này ư?

Cúi đầu liếc đám số liệu đó, Tiền Đa Đa cau mày.

Dự án này cô đã từng tham gia, chính vì thế vừa nhìn cô đã thấy rất quen. Số liệu phản hồi năm đó là do cô đích thân phụ trách thu thập, sau đó nộp lên khối thống kê để lưu hồ sơ, lưu giữ ít nhất ba năm. Tại sao đến tay anh lại chỉ là một số số liệu nguyên thủy, không có bảng biểu thống kê nào, anh xem như vậy thì sẽ phải xem đến năm nào tháng nào.

Có nên nói với anh không? Đã mở miệng rồi, đột nhiên cô nhớ đến lời của giám đốc điều hành cũ, bèn giật mình.

Thôi vậy, cô không cần phải nhúng tay vào những việc này.

Hứa Phi bất ngờ xuất hiện ở trong nước, rõ ràng là quân tiên phong đi dò đường, anh có đứng vững được hay không, điều này có mối liên hệ mật thiết với sự củng cố vị trí của sếp trực tiếp của anh. Vị trí béo bở tổng giám đốc điều hành khu vực châu Á, làm sao thế lực cũ có thể dễ dàng buông tay ra như vậy?

Công ty vốn nhiều chuyện, giám đốc điều hành mỗi khối đều có dự định của riêng mình. “Không sợ làm sai việc, chỉ sợ đứng nhầm đội” – đây là đạo lý ngàn năm không thay đổi. Những lúc như thế này, tốt nhất cô nên giữ im lặng là hơn.

Nghĩ vậy, cô lại một lần nữa định ra về, người đã bắt đầu hướng ra phía ngoài, mũi bàn chân nhấc lên. Anh giở tài liệu, tiếng giấy kêu sột soạt. Lúc này ngoài cửa sổ trời đã tối, cô đứng ở đó, từ góc độ này nhìn sang, chỉ thấy mái tóc anh rất dài, trên đầu có một cái xoáy rất đẹp, lông mày cũng vậy, đen rậm.

Vẫn nhìn? Vẫn chưa chịu đi?

Trong lòng đang nhủ thầm, cô mở miệng chuẩn bị cáo từ.

Cuối tuần không có ai, văn phòng thật yên tĩnh. Anh vẫn cúi đầu, xem rất chăm chú, đầu lông mày hơi nhăn lại, trong tay cầm một chiếc bút chì, ánh đèn rất sáng, hai hàng lông mi của anh rủ xuống, cũng hơi rung rung.

Một ngón tay cô đặt trên bảng biểu, tờ giấy A4 trắng tinh, chữ in dày đặc. móng tay cô tía đơn giản, cũng không trang điểm cầu kỳ, móng tay cắt rất ngắn, cong cong, tròn tròn, trắng muốt.

“Sai rồi, con số này sai rồi”. Bên tai vang lên tiếng của mình, hoàn toàn khác với những gì mình nghĩ. Ngón tay vẫn đặt trên con số đó, Tiền Đa Đa trừng mắt nhìn nó, như đang nhìn một con mèo không chịu nghe lời.

Còn anh thì ngẩng đầu lên cười với cô, vì vẫn đang ngồi, hàng lông mi in bóng xuống khuôn mặt, hơi rung rung trong nụ cười.

NHẬT KÝ LẤY CHỒNG

Nhân Hải Trung
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Yêu Phải Tính Đến Giá Thành Và Lời Lãi

Yêu là phải có giá thành, đến lúc này có ai không tính toán đến vốn mình bỏ ra và lời lãi? Khi còn trẻ, kể cả mẹ đầu sứt trán, kể cả bại trận thảm hại, cũng lắm là ngã rồi lại bò dậy, thất bại rồi lại làm lại từ đầu. Còn hiện tại, hiện tại còn có thể như thế nữa hay không?

*****

Một tuần sau đó vẫn vô cùng bận rộn, hằng ngày Tiền Đa Đa sáng tắt bật đi làm, tối hôm nào cũng về nhà muộn, mẹ Tiền Đa Đa muốn túm lấy con gái để hỏi han tình hình tiến triển chuyện cá nhân của cô nhưng đều không có thời gian.

Biết được thói quen và suy nghĩ của mẹ, lại sợ bà bám riết để dò hỏi, tuần này Tiền Đa Đa có một nửa thời gian là bận thật, nửa thời gian còn lại là cố tình giả vờ. Chính vì thế mấy buổi tối liền đều đóng vai thủ môn gác gôn của khối thị trường vắng vẻ.

Khối thị trường là đầu nguồn và cốt lõi của tất cả các dự án, các phòng ban đều phải phối hợp với khối này, hàng ngày người qua người lại trong khu văn phòng rộng rãi, vô cùng bận rộn. Càng là nơi ồn ào náo nhiệt, khi đã yên bình trở lại càng có sự khác biệt lớn. Khi ngồi làm việc một mình, bóng đèn trên trần nhà sáng rực chiếu xuống chiếc bàn trống không, cảm thấy trắng bệch.

Ban ngày tắt cả các màn hình máy tính đều sáng, lúc này đây đều đã tối om, đồ đạc giấy tờ trên mỗi chiếc bàn trở nên nổi bật hơn, bất kỳ một động tác dường như cũng có thể gây ra tiếng động.

Những trải nghiệm như thế này không phải cô chưa bao giờ có, thực ra đã rất quen thuộc rồi. Không lẫn lộn hết mình như vậy, cô cũng không lên được vị trí này. Có lúc làm đến tận khuya, đột nhiên cô có cảm giác phải chẳng thế giới này đã xảy ra khủng hoảng sinh hóa, bên ngoài không còn người sống từ lâu rồi, trong khi cô vẫn yên vị ở góc này, bận rộn với công việc, hoàn toàn không biết rằng mình là kẻ sống sót cuối cùng của nhân loại.

Nghĩ vậy cô liền không nhịn được cười, có lúc đi ra ngoài, nhìn thấy bảo vệ ngoài cửa, vẫn không giấu được nụ cười của mình. Cự tự mình tìm niềm vui như vậy, giữa bao tiếng xì xào của mọi người, cô chính là nguwoif đầu tiên của ULV làm thêm giờ đến mức tâm thần trở nên bất thường.

Chỉ tiếc rằng niềm vui như thế không còn nữa, dù muộn đến đâu, trong văn phòng vẫn có người cùng phấn đấu với cô. Liếc nhìn Hoàn Mỹ ngồi ở phía góc chếch đang chúí đầu đánh văn bản, Tiền Đa Đa thầm thở dài.

Hai cánh tay phải trái đều có mặt, đương nhiên là sếp của họ phải có mặt. Gần đây đại nhân giám đốc điều hành làm việc nhiều, chính vì thế « cánh tay trái », « cánh tay phải » thay phiên nhau làm thêm giờ, không khí rất rầm rộ. Tiền Đa Đa thì thâm hơn, không giữ lại vị trợ lý nào, tất cả đều tan tác như chim muông.

Máy tính phát ra tiếng báo có email mới, Tiền Đa Đa trở về với thực tại mở email ra. Email của đại nhân giám đốc điều hành, chắc là ý kiến chỉnh sửa về bản báo cáo mà cô vừa gửi đi. Làm việc làm việc nào, lúc đọc email cô tỏ ra rất chuyên tâm.

Nội dung của email rất đơn giản, chỉ có vài câu, ý kiến chỉnh sửa không nhiều, cuối cùng còn kèm theo một câu hỏi thăm : « Dora, tôi vừa quan sát cảnh đường phố ngoài cửa sổ, mọi thứ vẫn bình thường. Xin lỗi, cuộc khủng hoảng sinh hóa mà em chờ đợi vẫn chưa xảy ra ». Đằng sau còn trịnh

trọng ghi thời gian theo kiểu mở đầu bằng công nguyên rất tiêu chuẩn, Tiền Đa Đa đọc mà lông mày dựng ngược lên.

Tiếp xúc nhiều với nhau, ngày hôm đó anh ta lại giúp mình một việc lớn, cô cũng không phải là người không biết phải trái đúng sai, dần dần cũng không còn cảnh giác với anh nữa. Còn anh thì thoải mái hơn, những lúc chỉ có riêng hai người ngày càng không giống sếp trực tiếp của cô.

Tuy nhiên dù chung sống hòa bình đến đâu cũng nên phải có một giới hạn, hiện tại Tiền Đa Đa bắt đầu hối hận mấy hôm nay tự nhiên lại nói chuyện với anh quá nhiều, một số người ý lại vào việc mình còn trẻ nên thường xuyên chơi ngông. Cô trợn mắt nhìn phòng làm việc của giám đốc điều hành một cái, tất cả màn sáo ngang trên đều mở, mỗi lần nghiêng đầu là cô có thể nhìn thấy chiếc bóng nghiêng rất đẹp của Hứa Phi. Anh ngồi đằng sau bàn làm việc rộng tiếp tục bận rộn, dáng vẻ không biết mệt mỏi, lúc này dường như cảm nhận được cái nhìn của cô, từ xa nhìn lại, lại còn chớp chớp mắt với cô.

Tại sao lại có người tinh thần lúc nào cũng sung mãn như vậy? Đã làm việc mười mấy tiếng đồng hồ, mà nụ cười vẫn tươi tắn rạng rỡ, hơn nữa, lên đến chức giám đốc điều hành rồi mà vẫn làm việc miệt mài như vậy, có còn để cho người khác đường sống nữa hay không?

Ghen tỵ rồi, Tiền Đa Đa quay phắt đầu đi không nhìn anh nữa.

Hoàn Mỹ đang đứng bên cạnh cười cười đưa cho cô hộp đựng đồ ăn xinh xắn, « Trưởng phòng Tiền, vẫn còn sushi, chị có muốn ăn thêm một chút nữa không? ».

Tiền Đa Đa mở miệng định nói đừng gọi trưởng phòng nhưng nghĩ lại thấy cũng chẳng để làm gì, lập tức tự động ngậm miệng, sao đó đón lấy gậy đầu cảm ơn rất khách khí, rồi bỏ một miếng vào mồm.

Làm khách qua làm khách lại với họ, Tiền Đa Đa cũng đã quen dần. Có bọn họ làm cùng cũng tốt, ít nhất hàng ngày chế độ phúc lợi làm việc thêm giờ đều rất khá, ăn uống cũng được chú trọng.

Ăn xong cô liền trả lại Hoàn Mỹ hộp đồ ăn, cô ấy đứng dậy đón bằng hai tay. Đúng lúc điện thoại trên bàn đổ chuông, cô ấy nói một tiếng « xin lỗi » rồi nhắc máy, lúc nhắc máy nói tiếng nhật, « hai hai » liên tục, giọng vô cùng nhẹ nhàng, khiến Tiền Đa Đa gõ bàn phím cũng không dám gõ mạnh.

Say khi cúp máy, Hoàn Mỹ đứng dậy đến chỗ Hứa Phi nói chuyện, hình như là xin nghỉ làm sớm hơn một chút. Lúc đi ra lại nói lời tạm biệt với cô, lại một hồi khách khí, đợi cô ấy biến mất, nụ cười của Tiền Đa Đa đã cứng đờ.

Cô cúi đầu nhìn đồng hồ, thời gian cũng đã khá muộn rồi, cô định tranh thủ thời gian sửa nốt mấy chỗ rồi về nhà. Cô vừa mở file ra, đột nhiên trên đỉnh đầu có tiếng nói, « Quên mất không nói, chỗ này cũng phải sửa một chút ».

Cô biết slaf ai, có lẽ là đại nhân giám đốc điều hành sự nhớ ra có chỗ không được nhắc đến trong email. Lúc này anh đích thân bước đến bên cô, một tay chống xuống góc bàn, tay còn lại chỉ vào màn hình rồi nói.

« Có cần không? Phần này trước đây không bao giờ phải liệt kê cụ thể ». Tiền Đa Đa nói đúng sự thật. Đây không phải là lần đầu tiên cô làm loại báo cáo này, từ rước đến giờ rất thành thực, nhưng lần này lại khác, Hứa Phi đã ra yêu cầu cao chưa từng thấy, cô cũng được mở mang thêm rất nhiều điều.

« Cuộc hội nghị khu vực châu Á lần này rất quan trọng, tôi còn có một đề án liên quan đến vấn đề loại đồ uống mới được đưa vào thị trường trên quy mô lớn, sẽ được phát biểu tại một cuộc hội nghị khác sau bản tổng kết này. Dora, em phải thu hút sự chú ý của mọi người mới trước ».

« Loại đồ uống mới? Anh thực sự muốn... » Gần đây liên tục làm thêm giờ với anh, có rất nhiều chuyện, anh không giữ bí mật với cô, thậm chí có lúc còn không hề né tránh. Lại liên hệ với nguyên nhân khiến anh đến đây, trong lòng cô từ lâu đã đoán được phần nào nội dung của đề án này.

Chỉ là dò đoán mà thôi, nói thật là cô không dám tin, cộng với việc cục diện rất mong manh, thời gian gần đây, trước mọi người cô đều giữ mồm giữ miệng.

Không ngờ bây giờ anh lại nói ra trước, cô thực sự bất ngờ, bèn buột miệng nói ra điều nghi ngờ của mình.

Anh đng đứng sau lưng cô, lúc này cúi đầu nhìn cô, « Sao vậy? ».

Mình ngớ ngẩn rồi ư? Tại sao lại có thể hỏi câu này? Vô cùng hối hận! Tiền Đa Đa lập tức im bặt.

« À, còn chỗ này nữa ». Dường như cuộc đối thoại lúc này chưa từng xảy ra, anh lại chỉ vào màn hình. Dáng Hứa Phi cao, lúc nói chuyện cúi người xuống rất tự nhiên, cũng là làm việc cả ngày, nhưng mùi thơm trên người anh vẫn rất dễ chịu. Khiến người ta liên tưởng đến một cái cây với bóng mát xum xuê xanh mướt, bị ánh nắng chiếu rọi, ghé sát vào đầu mũi tựa như ngửi thấy mùi thơm của một hương.

Anh đứng chếch sau lưng cô, hai người không áp sát vào nhau, rõ ràng là một động tác rất tự nhiên, nhưng cô lại cảm thấy luống cuống. Cô hơi nhích người, định tạo thêm khoảng cách, nhưng vừa nghiêng đầu lại nhìn thấy khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh gần trong gang tấc, mái tóc ngắn gọn gàng. Hình như tóc mới cắt, để lộ ra da tai sạch sẽ, trắng trẻo.

« Dora? ». Phát hiện thấy cô không để ý, anh dừng lại không nói nữa, đầu lông mày hơi nhíu lại, cúi đầu nhìn cô. Vầng trán kề sát trán của cô hơn, hơi thở ấm áp, thoang thoang.

Ngoài cửa có tiếng quẹt thẻ, sau đó là tiếng mở cửa tự động. Có người đi vào trong, nhìn thấy hai người, liền « á » một tiếng.

« Kerry, Dora, vẫn làm thêm giờ à? ». Là Nhậm Chí Cường, vẻ kinh ngạc chỉ thoáng hiện trên khuôn mặt, sau đó anh ta ưỡn thẳng người đi về phía bàn mình, « Quên một công văn. Gần tám giờ rồi, hai người ăn cơm chưa? ».

Tay giang hồ lão luyện! Hai câu này của Nhậm Chí Cường nói rất chặt chẽ, dường như vừa nhìn thấy cảnh tượng bình thường nhất thế gian!

Thực tế là, vốn chẳng có cái gì bất thường cả.

Tiền Đa Đa thầm mắng phản ứng bất thường của mình ban nãy.

Sau khi Nhậm Chí Cường ra về, Hứa Phi cũng quay về phòng mình, hai người lại bận thêm một lát nữa. Sau khi mắng mình xong, Tiền Đa Đa đã trấn tĩnh trở lại cúi đầu làm việc, không hiểu sao như được tiếp thêm một luồng sức mạnh, tốc độ làm việc của Tiền Đa Đa nhanh hơn rất nhiều.

Cuối cùng kiểm tra lại một lượt, bấm nút gửi, cô đứng dậy vươn vai, sau đó nhìn sang phòng làm việc của giám đốc điều hành.

Anh đã nhận được email, ngẩng đầu lên nhìn về phía cô.

Quyết định hôm nay dừng lại ở đây, Tiền Đa Đa hướng về phía anh nói bye bye.

Lúc đợi thang máy, sau lưng có tiếng bước chân, quay lại nhìn thấy đại nhân giám đốc điều hành cũng đã đi ra, đứng bên cạnh cô cùng đợi thang máy. « Vất vả quá, em có đói không? ».

« Không đói, sushi ăn lúc trước còn chưa tiêu hóa mà ». Làm thêm giờ cùng giám đốc điều hành cũng có cái lợi, mấy ngày hôm nay cô được

thường thức nhiều món ăn kiểu Nhật, « Hơn nữa về đến nhà chắc chắc mẹ tôi sẽ ép tôi ăn thêm một bữa nữa, không muốn ăn cũng không được ».

« Tuyệt thật, có người ở nhà chờ cơm ».

« Đúng vậy, ăn càng ngày càng nhiều. Còn anh thế nào? ».

« Tôi? Tôi sống một mình ».

Cô ngẩng đầu lên nhìn đèn báo trong thang máy, anh cúi đầu trả lời câu hỏi. Trước mắt là bờ vai của cô, mái tóc rất mượt, mềm mại phủ xuống vai áo complet nhỏ màu đen, lấp lánh.

« Mọi người trong nhà đâu? ». Muộn quá rồi, chỉ còn một thang máy đang chạy, không biết dừng lại ở tầng nào, mãi không thấy chuyển tầng.

« Bố mẹ tôi á? Lâu lắm không gặp. Họ là nhà sinh vật học, hiện tại có thể đang ở Nam Mỹ, nghe nói lại phát hiện ra một loài hoa nào đó sắp diệt vong, mừng quá quên cả đường về rồi ».

« Thế mọi người không liên lạc với nhau à? ». Lần đầu tiên cô được nghe nói về một gia đình như vậy.

« Trong rừng rậm nhiệt đới không gọi được điện thoại, trước kia mỗi năm gặp nhau một lần là tốt lắm rồi ». Anh cười rất vui vẻ, « Nhưng giờ thì khá hơn rất nhiều rồi, dù sao khoa học cũng ngày càng phát triển mà, mỗi tháng ít nhất có thể nghe thấy họ gọi cho tôi một lần ».

« Anh sống một mình như thế này bao lâu rồi? ». Kiểu gia đình này thật đặc biệt, cô không nén nổi tò mò.

« Ngay từ cấp hai tôi đã bắt đầu sống một mình, từ nhỏ nội trú ở trường quen rồi, rất nhiều bạn bè, cũng không thấy sao cả ».

Chuyện này mà cũng quen được ư? Nghĩ đến việc hàng ngày được gặp bố mẹ, Đa Đa cảm thấy quả thực là thế gian không có hai chiếc lá giống nhau.

Cuối cùng cửa thang máy đã mở, cô đi vào trong, đứng vào góc bên phải theo thói quen, đưa ngón tay ra bấm vào tầng ngầm thứ hai.

Thói quen của anh cũng như vậy, cùng lúc đưa tay ra, người chạm vào vai cô. Đột nhiên cô lại ngửi thấy mùi mộc hương đó, đầu mũi hít lấy hít để, dường như là bản năng của động vật, muốn kề sát vào để hít thật sâu.

Nếu là bản năng động vật thì càng phải biết mỗi nguy hiểm. Cô lùi ra sau một bước, để tóc che kín đôi tai đột nhiên nóng bừng lên của mình.

Hai người đều không nói gì, yên tĩnh quá. Để che giấu cảm giác lạ lùng đó, Tiền Đa Đa ép mình tiếp tục nói : « Sống một mình lâu như vậy, anh không thấy mệt sao ? »

Anh cúi đầu nhìn cô, trong thang máy không có gió, mái tóc dài của cô phủ yên trên bờ vai. Tiền Đa Đa rất ít khi trang điểm, làm việc suốt cả một ngày, trên khuôn mặt cô chỉ hiện lên một chút mệt mỏi, không có vẻ nhợt nhạt do phấn son bị trôi như nhiều cô gái khác, lúc nói chuyện mắt nhìn chăm chú vào cửa thang máy, đường cong trên trán rất đẹp, thanh tú gọn gàng, đôi tai nhỏ xinh xắn ẩn trong tóc, thấp thoáng lộ ra màu đỏ hồng.

Anh muốn gạt lọn tóc đó ra cho cô, bất giác ngón tay khẽ động đậy, nhưng rồi lại kiềm chế được. « Cũng còn may, tôi có bí quyết ».

« Bí quyết ? ». Nếu chuyện bất cứ lúc nào cũng giữ được vẻ rạng rỡ là do có bí quyết thì cô cũng rất muốn nghe.

« Chạy bộ ». Thang máy đã xuống đến tầng ngầm để xe, sau khi chống tay vào cửa, anh chớp chớp mắt với cô, nét mặt rất đáng yêu.

Chạy bộ ? Bí quyết gì lạ vậy ? Tiền Đa Đa rất muốn phản bác, nhưng đột nhiên nhớ đến cảnh lần đầu tiên gặp nhau dưới bến tàu điện ngầm – anh mặc quần áo thể thao, bước chân sải rộng, giữa bao con mắt, đuổi theo lấy túi cho cô. Không tìm được nữa cô xác nhận lại, « Hôm đó ở bến tàu điện ngầm... ».

« Nhớ ra rồi hả ? ». Anh đứng trước xe trả lời, quay đầu lại cười, « Tôi vừa mới chạy xong, nhìn thấy bến tàu điện ngầm liền đi xuống, không ngờ lại gặp em ».

Nụ cười đó rất tươi tắn, tầng ngầm để xe đột nhiên như có ánh nắng hắt xuống, tim cô lại đập thành thịch một hồi. Lúc chia tay Tiền Đa Đa cố tỏ ra trấn tĩnh, sau khi ngồi lên xe liền lấy tay đấm lên vô lăng.

Sắc giới sắc giới ! Nhan sắc đàn ông làm hỏng việc. Đại nghĩa dân tộc của người ta đổ xuống sông xuống biển rồi, cô cứ tiếp tục thế này rồi sẽ ra sao ? Lối ra của bãi đỗ xe ngầm rất hẹp, xe của họ một trước một sau từ từ chạy ra. Tiền Đa Đa lái một chiếc xe hai khoang xinh xắn, phần đuôi tròn gọn, nhỏ xinh, đến ngã rẽ nháy đèn phanh hai lần tỏ ý chào tạm biệt.

Anh ngồi trong xe hất thần nhìn theo, vì một ánh đèn nhấp nháy tỏ ý chào tạm biệt mà cảm thấy rất ấm áp.

Không ngờ mình lại nói đến chuyện bố mẹ với cô, lại còn rất tự nhiên nữa.

« Sống một mình lâu như vậy, anh không thấy mệt sao ? ».

Thật sự là một câu hỏi hay, nhưng anh là đàn ông, thần kinh không đủ mẫn cảm, rất ít khi gấn nổi cô đơn và sự mệt mỏi lại với nhau.

Hồi còn nhỏ ở nội trú trong trường, sau khi đi làm suốt ngày bận rộn, dù tệ đến đâu vẫn tìm được một đám bạn để giết thời gian cho đỡ cô đơn. Có một thời gian căn hộ chung cư anh đang ở giống như một hội trường

chuyên tổ chức các buổi party âm ã, mỗi khi tan cuộc bạn bè ra về, căn phòng vắng vẻ, đột nhiên cảm thấy lồng ngực như thiếu vắng một cái gì đó, nhưng sáng hôm sau tinh dậy lại trở về như cũ, tinh thần tiếp tục phấn chấn.

Anh còn nhớ khi còn rất nhỏ bố anh đưa anh vào rừng, nhìn thấy con thú nhỏ một mình uống nước bên khe suối, bố mẹ nó đứng cách đó rất xa. Bố mẹ nó nhìn nó chăm chú một hồi lâu, sau đó lặng lẽ biến mất, để mặc nó ngẩng đầu đứng im tại chỗ, khẽ nức nở đối mặt với sự khởi đầu của cuộc sống tự lập.

Đây là quy luật của giới tự nhiên, ngay từ nhỏ anh đã hiểu điều này. Chính vì thế sau này khi anh được trao niềm tin vô hạn, từ cấp hai đã sống một mình trong nước, anh hoàn toàn không cảm thấy e ngại, thậm chí còn cảm thấy đó là sự khẳng định đối với năng lực của mình, từ đó lại thấy rất đổi tự hào.

Sống một mình quen rồi, bản thân anh không tỏ ra quyến luyến đối với sự gần gũi của bố mẹ. Chỉ có điều ở đây, anh lại dần dần quen với sự tồn tại của người khác trong cuộc sống, quen với việc ngẩng đầu lên nhìn thấy bóng cô cúi đầu bận rộn, quen với việc cùng nhau làm thêm giờ đến khi trăng sao xuất hiện, và còn quen cả lời chào tạm biệt ấm áp, đơn giản như thế này.

Lúc lái xe anh tiếp tục thất thần, chính vì thế tốc độ không nhanh. Bên ngoài trời bắt đầu mưa, mưa đêm đầu xuân, lất phất bay, căn hộ anh ở cách công ty không xa, sau khi rẽ qua khúc ngoặt tòa nhà sẽ hiện ra trước mặt. Anh cũng không bật cần gạt nước, đường phố rất yên tĩnh, trước sau đều không có xe, bên vệ đường có một cô gái đang đi một mình, không có ô, bước đi rất nhanh. Cảm thấy hơi lạ, anh liếc sang một cái.

Ánh sáng không rõ lắm, cô gái lại xoa tóc, mái tóc dài hất qua hất lại, sau khi liếc nhìn cảm thấy rất quen, anh lại nhìn thêm một lần nữa.

Lạ thật, có lẽ là do thường xuyên nghĩ về một người, anh cảm thấy cô gái đang đi trên đường đó rất giống Tiên Đa Đa.

Anh cười một cách bất lực. Đã đến cổng khu nhà anh ở, anh xoay đầu vô lăng, đột nhiên mắt chói lóa vì ánh đèn, một chiếc xe từ khu nhà anh ở lao ra rất nhanh, đầu xe lướt qua đầu xe anh, kỹ thuật lái xe của anh lành nghề đến đâu, cũng vẫn phải giật bản mình.

Anh vội vàng xoay vô lăng, tiếng phanh xe gấp nghe rất chói tai, đầu xe lao mạnh sang vệ đường. Cô gái đó giật mình vì tiếng phanh xe và tình huống xảy ra bất ngờ đó, loạng choạng lùi lại, vệ đường trơn ướt, cô ta không giữ được thăng bằng, ngã xuống đất ngay sát thân xe của anh.

Tất cả chỉ xảy ra trong tích tắc, lúc hai xe tránh nhau đèn của chiếc xe kia sáng lòa, còn động tác ngã của cô gái tựa như cảnh phim quay chậm, đôi mắt sợ hãi, vô hồn.

Cú phanh xe này khiến hormone Adrenaline dâng cao kinh hoàng, nhịp tim ít nhất là hai trăm, không còn kịp quan tâm đến việc chiếc xe gây chuyện đó đã lao đi mất tăm, anh nhảy xuống xe đỡ cô gái lên.

Cô gái đã cố gắng bò dậy, lúc ngẩng đầu lên nhìn anh, sắc mặt trắng bệch như đã chết, mặt cắt không còn giọt máu.

« Cô có bị thương ở đâu không ? Nếu cần để tôi đưa cô đến bệnh viện. »

Cô gái không cho anh đỡ mình, bám vào thân xe đứng lên, sau đó quay đầu nhìn theo hướng chiếc xe đã biến mất đó, hồi lâu không nói câu nào. Ngón tay cô gái run run, xem ra đã bị một phen hết hồn.

« Cô gì ơi ? ». Đứng ở cự ly gần để nhìn, các nét của cô gái này đúng là khá giống Tiên Đa Đa, nhưng làn da cô căng mọng, vàng trán đầy đặn, cùng lắm là hơn hai mươi tuổi, hai người cách xa nhau về tuổi tác.

Nhân viên bảo vệ trong khu nhà chạy ra, họ đều nhận ra Hứa Phi. « Anh Hứa Phi, chiếc xe ban nãy là xe của khách, có va chạm với xe của anh không ? Máy quay đã ghi lại hình ảnh, nếu có vấn đề gì chúng tôi sẽ... ».

« Xe của tôi không có vấn đề gì ». Anh đưa tay lên ngắt lời họ, sau đó quay đầu tiếp tục hỏi cô gái, « Cô à, có cần đến bệnh viện không ? ».

Cuối cùng cô gái đã quay mặt lại, nhìn thẳng vào họ. Trong đám bảo vệ có người nói, « Cô Mã à ? Sao hôm nay cô lại đi bộ về ? Xe ô tô đâu ? ».

Cô gái không trả lời, chỉ gật đầu với Hứa Phi, khóe miệng hơi nhếch lên, tỏ ý không sao, « Anh về đi, vừa nãy tôi chỉ hơi giật mình, không bị thương ở đâu cả ».

« Cô đợi một lát ». Nhìn thấy cô gái đi vào trong, anh vừa bấm điện thoại vừa ngăn lại.

Anh gọi điện thoại cho lái xe, nói mấy câu đơn giản rồi cúp máy, sau đó lấy thẻ bảo hiểm đặt trong túi giấy tờ xe ra.

Có cô giúp việc chạy vội đến, có lẽ là đã nhận được thông báo của bảo vệ, lúc gọi cô gái có vẻ sốt sắng, « Cô Mã, sao cô về muộn vậy ? Chú gọi điện về mấy lần ».

Quả nhiên là người của khu nhà này, trước khi cô gái ra về, Hứa Phi đã đưa cho cô ta số điện thoại của công ty bảo hiểm, bên cạnh có ghi lại mã số bảo hiểm của chiếc xe này, « Nếu có vấn đề gì thì cô cứ gọi điện thoại cho họ, máy quay ở đây đã ghi hình lại để lấy đó làm bằng chứng, công ty bảo hiểm sẽ cho người đến giải quyết ».

Cô gái đã bước đến bên cạnh người giúp việc, lúc quay đầu nhận card vội vàng nói lời cảm ơn, sau đó giục người giúp việc mau đi vào.

Không nhìn theo họ nữa, Hứa Phi quay người lại, nhân viên bảo vệ vừa lên tiếng vẫn đứng phía sau, đang nhìn theo hướng đi của cô gái với nét mặt kỳ cục.

« Có chuyện gì vậy ? ». Trước khi lên xe anh hỏi thêm một câu.

« Anh Hứa Phi, anh tốt bụng quá, đâu có phải là trách nhiệm của anh đâu. Cô nàng này mới đến đây ở được một thời gian, được người ta bao, gã đàn ông bao cô ta cao tuổi lắm rồi, cũng rất ít đến, ai mà biết đang giở trò gì ! Loại đàn bà này có đâm chết cũng đáng đời ». Người bảo vệ vừa nói vừa bĩu môi, tỏ vẻ rất coi thường.

Vậy hả ? Hóa ra là như vậy. Còn trẻ như thế, nhìn lại khá giống Tiên Đa Đa. Thật tiếc là nhìn lại giống cô.

Đâu phải là thế giới thanh bình gì đâu, những chuyện như thế này ngày nào cũng xảy ra trong thành phố này. Vô tình được nghe chuyện vĩa hè mà người bảo vệ đó nói, Hứa Phi cười cười lên xe.

Lúc thang máy mở ra bên trong không có ai, xung quanh sáng bóng, bước vào trong chỉ có anh và bóng anh trong gương. Ngày hôm nay anh bận rộn vô cùng, cuối ngày lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như thế này, cảm thấy hơi mệt, anh đưa tay vuốt vuốt mặt.

Hằng ngày đều làm việc với cường độ cao như vậy, đàn ông còn mệt như thế, lẽ nào phụ nữ không sức cùng lực kiệt hơn hay sao ? Thảo nào rất nhiều chàng trai cô gái muốn nương tựa vào người khác, muốn vui vẻ hưởng thụ thành quả. Anh lại nhớ đến Tiên Đa Đa rồi, nhớ đến vẻ mệt mỏi của cô ấy lúc ở trong thang máy lúc nãy. Cô nhẹ nhàng thanh tú, hỏi anh, một mình có mệt hay không ? Lúc mở miệng còn hơi cau mày.

Ra khỏi thang máy, anh mở cửa vào phòng, rồi đi tắm, thay quần áo, sau đó mở máy tính ra chỉnh sửa đề án. Máy tính báo có email mới, là email bảo mật gửi từ nước Pháp, nội dung không dài, nhưng anh phải mất rất

nhiều thời gian mới đọc xong, sau khi đọc xong cũng không trả lời ngay, đứng dậy với tay lấy điện thoại.

Anh đứng trước cửa sổ nhìn ra xa ngắm hàng ngàn ánh đèn rực rỡ, bấm điện thoại, đầu bên kia nhắc máy hơi chậm, có tiếng phim truyền hình chiếu trên ti vi rất đổi bình thường, cười cười khóc khóc, ồn ào náo nhiệt.

Anh chỉ « A lô » một tiếng, giọng Tiên Đa Đa sững lại, rõ ràng là vội vàng che máy rồi quay lại nói : « Mẹ cho tiếng ti vi nhỏ thôi, con đang nghe điện thoại ».

« Có chuyện gì vậy ? Kerry ? ». Lúc cô nói trở lại, dường như đã chuyển sang một nơi khá yên tĩnh, nhưng giọng vẫn lúng búng.

« Em đang ăn gì à ? ».

Cô đang ăn táo, vừa ngoạm một miếng to, lại không thể nhổ ra, than thầm trong lòng, sau khi che ống nghe cô gắng nuốt xuống mới nói tiếp : « Xong rồi, anh nói đi ».

Tưởng tượng ra cảnh đầu bên kia là một con sóc đang cố gắng nuốt miếng thức ăn trong mồm, anh nhìn thấy trên kính cửa sổ, đầu lông mày đang cau có của mình giãn được một chút.

Anh hỏi mấy vấn đề, cô nghe rất chăm chú, sau đó có tiếng bật máy tính, « Vâng, tôi báo thông số cho anh đây ».

Thời gian đợi máy tính khởi động rất ngắn, nhưng nếu tiếp tục im lặng thấy hơi kỳ cục, lúc đánh password Tiên Đa Đa hỏi một câu : « Anh ăn cơm chưa ? ».

Anh quên ăn cơm rồi, nhưng sushi của Hoàn Mỹ no lâu, sau khi đọc xong email đó, anh không còn cảm giác đói nữa.

« Chưa, lát nữa sẽ ăn ».

« Phải ăn chứ, cẩn thận không lại bị đau dạ dày đấy, như tôi thì thâm lăm ». Cô vừa tìm vừa trả lời, sau đó « a » một tiếng, « Tìm thấy rồi ».

Anh bước đến bên bàn giấy ghi lại thông số mà cô vừa báo, tiếng bút chì soạt soạt trên giấy, « Được rồi, thank you. Muộn thế này rồi, xin lỗi nhé ».

« Công việc mà, không có gì đâu. Hẹn gặp lại ngày mai ». Cô trả lời rất nhanh.

« Đa Đa ». Biết động tác tiếp theo của cô là cúp máy, anh lên tiếng ngăn lại.

« Hà ? ». Lần đầu tiên nghe thấy anh gọi mình như vậy, Tiên Đa Đa phản ứng hơi chậm chạp. (*thình thịch thình thịch* :D)

« Cường độ công việc mạnh như vậy, em không thấy mệt à ? ».

Đột nhiên boss hỏi như vậy, nếu là Tiên Đa Đa trước kia, chắc chắn sẽ giật mình đề cao cảnh giác. Nhưng lúc này, ánh đèn trong phòng rất dịu mát, chiếc ghế sa lông mềm mại dễ chịu, trong tay đang còn cầm nửa quả táo. Táo bị gặm nham nhở, giống như một mặt cười ngộ nghĩnh. Thoải mái quá ! Giọng đầu dây bên kia chậm lại, lại càng khiến bầu không khí thêm thoải mái.

Cô đã bị tất cả những điều này làm cho tê liệt, liền cười trả lời một cách không hề cảnh giác : « Không phải anh nói cùng chào đón thời hoàng kim đó sao ? Ngay từ ngày đầu tiên đại nhân giám đốc điều hành đã nói rồi, phải nắm lấy cơ hội tốt này để chứng tỏ mình, tại thời điểm này, địa điểm này ».

Tâm trạng đang rối bời, nhưng nghe xong câu này của cô, anh bật cười thành tiếng.

Cô gái tràn đầy sức sống này dường như giậm chân là có thể xuất phát. Tuyệt biết bao.

Gọi xong cú điện thoại này, anh lại mở email đó ra xem, cuối cùng quyết định trả lời, nhưng vừa đánh xong từ đầu tiên, bất giác anh lại ngẩng đầu lên, nhìn máy điện thoại đang lặng lẽ nằm bên cạnh một lần nữa.

Cúp máy xong, Tiền Đa Đa tiếp tục ngoạm táo, tay kia bấm nút ngắt máy. Cửa sổ tắt máy hiện ra, sau đó lại vang lên tiếng báo có email.

Email do phó tổng giám đốc Lý Vệ Lập gửi đến, một nội dung rất đơn giản, bảo cô sáng mai đến phòng làm việc của ông để trao đổi.

Chậm rãi ngồi thẳng người lên, cô nhìn dòng chữ tiếng Anh đơn giản đó thất thần.

Cuối cùng thì cũng đã đến ! Cô đặt hai tay lên bàn phím, một từ OK đơn giản nhất mà hồi lâu cũng không gõ được.

Thay thế quyền lực, các sếp đấu đá nhau, đây là một trận cuồng phong đã được dự báo từ sớm, chỉ có điều không ngờ lại xảy ra nhanh đến vậy.

Cách thời điểm Hứa Phi đến công ty chỉ mấy tháng, mùi khói lửa đó đã lan đến đầu mũi cô. Biết làm thế nào được ? Hiện nay khối thị trường là nơi đầu sóng ngọn gió, dù thế nào cô cũng không thể giữ cho mình được yên ổn.

Cười đau khổ, ngón tay cô khẽ cử động, cuối cùng vẫn gửi email trả lời đi.

Suy nghĩ, dự đoán ngày thứ hai sẽ gặp vấn đề gì, rồi sẽ trả lời thế nào, đêm nay Tiền Đa Đa mắt mở thao láo, trằn trọc trên giường hồi lâu.

Trước đây khi cô mới bước vào thương trường, năm đầu tiên đã được chứng kiến tận mắt, đích thân trải qua chuyện giám đốc dự án nhóm mình và một vị đồng nghiệp cùng vai vế vì tranh giành quyền lực, địa vị và cơ hội thăng tiến mà đấu đá lẫn nhau, cuộc đấu đá này lan sang cả những thành viên trong nhóm. Phe phái rõ rệt, làm gì còn nói đến chuyện giao lưu hợp tác ?

Cô đã từng ngây thơ tưởng rằng dù là cuộc đấu đá như thế nào đều có cơ hội sinh tồn cho phe trung lập, chỉ cần cô làm tốt mọi công việc của mình, không quá thân hoặc quá sơ với người khác, là có thể tránh được xung đột, nhưng kết quả là cô đã vấp phải sự đối xử lạnh nhạt của các bên.

Cuối cùng đến lúc vạch mặt nhau để phơi bày sự thật, thái độ của cô được coi là lập dị. Công việc mà sếp bố trí cho cô đều là lao động mang tính sự vụ lặp đi lặp lại, càng là những việc vặt vãnh càng dễ tìm thấy sai sót và những khuyết điểm nhỏ nhặt, cho dù cô nai lưng cật lực đến đâu cũng không thu được kết quả tốt.

Một điều may mắn là, trong quá trình nai lưng cật lực cô đã quen được với vị sếp trực tiếp sau này, sau đó là một công văn điều động công tác được đưa đến bất ngờ đã cứu cô ra khỏi biển lửa.

Ngày đầu tiên vào khối thị trường của tổng công ty, vị giám đốc hồi đó, hay cũng chính là nữ đồng nghiệp đã chỉ cho cô đường đi nước bước, khi khuyên cô cân nhắc tiền đồ của mình, đã đưa ra lời giáo huấn đầu tiên là : « Dora, năng lực của em không có vấn đề gì, nhưng thế gian này có rất nhiều người có năng lực. Ra ngoài làm việc, giải quyết tốt các mối quan hệ mới là điều quan trọng nhất ».

Câu nói rất kín kẽ, thực ra hàm chứa trong đó chỉ có một : « Nếu cô muốn làm tiếp, thì nhất thiết phải theo đúng người, bất kỳ nơi nào cũng vậy thôi ».

Lời nói tựa vàng ngọc, hiện thực lại tàn khốc. Trước đó cho dù cô không đồng tình với quan điểm này, nhưng đến lúc đó vẫn phải gật đầu chấp nhận.

Bao năm qua mưa gió ngược xuôi, cô tự cảm nhận được rằng mình đã luyện được đủ võ nghệ. Kể cả lần này thăng chức bất thành, cũng chỉ hơi hậm hực trong lòng, gắng gượng một thời gian, dần dần cũng ổn, vẫn nỗ lực như bình thường, làm việc như bình thường.

Nhưng lần này lại khác, sự việc có liên quan đến chuyện chuyển giao quyền lực của các sếp lớn, hiện tại nhất cử nhất động đều có thể châm mồi lửa. Cả khu vực châu Á đang trong thời kỳ chiến tranh lạnh, cục diện mong manh, các sếp ở trên phân chia rõ ràng, tương đương với siêu cường quốc ; tốp giữa thuộc thế giới thứ hai, ai cũng án binh bất động nghe ngóng tình hình ; dưới đó là thế giới thứ ba của những người như cô, nếu không cẩn thận sẽ biến thành bia đỡ đạn như chơi.

Làm thế nào bây giờ ? Tâm trạng vô cùng bức bối, cô lại trở mình.

Mơ màng đến nửa đêm, thực sự là quá mệt, cuối cùng cô vẫn ngủ thiếp đi, trong lòng có chuyện, ngủ không được ngon, lại nằm mơ. Trong giấc mơ cô thấy mình chạy một mình một cách vô định, trên đường không có một bóng người, tiếng gót giầy chạm xuống mặt đường vang đi rất xa. Chạy về đến nhà cũng vắng tanh, cô mở cửa từng phòng ra tìm kiếm như một kẻ điên, đột nhiên bị người ta ôm chặt phía sau lưng. Cô lại không thấy sợ, chỉ cảm thấy vòng tay của người đó rất ấm áp, còn mình cuối cùng đã bình tâm trở lại. Cô vòng tay lại ôm chặt lấy bờ vai đó, nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ. Cơ thể cô đơn quá lâu khát khao một vòng tay, cô cố gắng quay người lại, vừa mới nghiêng đầu, đột nhiên chuông đồng hồ bên tai réo vang, cô giật nảy mình, phòng ngủ đã sáng rực... Hóa ra chỉ là một giấc mơ.

Thời gian vẫn còn sớm, cô ngồi trên giường, hai tay ôm gối im lặng, trong buổi sáng sớm đầu xuân cảm thấy lạnh lẽo, không có chỗ nương tựa.

Hóa ra mình đã lầm, hóa ra cô vẫn cần. Cần một người, được cô yêu, được cô tin tưởng. Điều quan trọng nhất là, kể cả thế giới đều quay lưng về phía cô, cô vẫn còn có anh ở bên.

Dù không muốn, thời gian vẫn từng phút từng giây trôi qua. Tiền Đa Đa vẫn đến trước cửa phòng làm việc của Lý Vệ Lập như thời gian đã định.

Cô hít một hơi thật sâu sau đó mới gõ cửa. Lúc cô đẩy cửa bước vào, Lý Vệ Lập đã đứng dậy, cười rất thân thiện với cô, sau đó mời cô ngồi.

Lấy lại tinh thần, Tiền Đa Đa mỉm cười cất lời : « Willie, anh mới về à ? ».

« Ủ. Đi một chuyến đến tổng hành dinh ở Luân Đôn, hôm qua vừa mới về đến Thượng Hải. À, tôi có gặp Danli, chơi một trận golf với ông ấy, ông ấy có nhắc đến cô, nói lâu lắm rồi không gặp cô, bảo tôi gửi lời hỏi thăm tới cô ».

Danli là boss của cô hồi ở Singapore, sau đó lại thăng chức sang tổng hành dinh ở Luân Đôn, nhân vật của phe có thực lực đồng thời lại là người khôn ngoan sắc sảo, Tiền Đa Đa rất có ấn tượng với ông ta.

« Vậy à ? Ông ấy vẫn còn nhớ em à. Cảm ơn anh ».

« Sao lại không nhớ chứ ? Từ trước đến nay cô làm việc rất xuất sắc, đến đâu cũng là nữ trưởng phòng xinh đẹp nổi tiếng, lần này ngay cả bên khu vực châu Âu cũng có người hỏi tôi về cô ».

« Anh nói đùa. Làm gì có chuyện đó ? »

« Ha ha, làm gì có chuyện nói đùa ? Làm việc xuất sắc lại còn là nữ trưởng phòng xinh đẹp nữa, tất cả đều là sự thật ». Ông cười rất hòa nhã, sau đó lại thở dài, « Dora, thực ra từ trước đến nay tôi rất tin tưởng vào cô, lần này thật là đáng tiếc, gần đây có cảm thấy quen không ? ».

Đến rồi ! Trong lòng gióng lên một hồi chuông cảnh giác, thần kinh của Tiền Đa Đa vô cùng căng thẳng, tốc độ trả lời lại rất chậm. Trước khi trả lời cô dừng lại một giây sau đó mới mở miệng : « Máy dự án gần đây đều đã sắp kết thúc, phản hồi từ thị trường rất tốt, các phòng ban hợp tác, phối hợp đều rất ăn ý, nhu cầu của các thành phố nội địa đều gia tăng nhanh chóng, trong bản báo cáo em có đề cập ».

Nói một hồi đều là những câu nói thừa thãi, cô rất biết các đưa đẩy vấn đề, đối phương cũng tiếp chiêu rất nhanh : « Rất tốt. Từ trước đến nay năng suất của khối thị trường đều rất ổn, mọi người đều nhận ra điều đó. Hiện nay mấy dự án đều đã hoàn thành một cách thuận lợi, chỉ còn đợi phần quan trọng tiếp theo thôi. Các cô đã chuẩn bị thế nào rồi ? ».

Người ta hỏi đến mình rồi, Tiền Đa Đa lại dừng một giây, sau đó cười nói : « Đương nhiên là bọn em luôn luôn chuẩn bị đón chờ nhiệm vụ, cống hiến hết mình ».

« Rất tốt. Dora, giám đốc điều hành mới gặt hái được rất nhiều thành công trong thời gian công tác ở Nhật Bản, cũng là nhân vật tâm điểm gần đây tổng hành dinh chú ý. Cậu ấy vừa đến khu vực châu Á, thời gian cô ở gần cậu ấy khá nhiều, có cơ hội nhớ học hỏi thêm cậu ấy ».

« Vâng, chắc chắn em sẽ làm như vậy ». Cô tiếp tục mỉm cười.

« À, nói đến Kerry, dự án mà cậu ấy phụ trách khi còn ở Nhật Bản thực sự để lại ấn tượng sâu sắc cho mọi người ».

Trong lòng khẽ run lên, Tiền Đa Đa cân nhắc từng chữ một, « Vâng, Kerry thực sự là người có năng lực hơn người. Tuy nhiên từ trước đến nay Nhật Bản luôn được coi là một thị trường riêng biệt và vận hành độc lập, có thể dự án đó ít trao đổi với ở đây, chính vì thế bọn em không thạo lắm ».

Cô nói rất chặt chẽ, Lý Vệ Lập cũng không muốn biết kết quả. Ông là người Singapore, tuổi đã hơn năm mươi, đã từng là giám đốc điều hành khu

vực ở tổng hành dinh Luân Đôn, năm kia sang khu vực châu Á, nói là thăng chức, thực ra là dưỡng lão. Chức vụ này nghe tên thì kêu, nhưng quyền thực lực lại không lớn, chính vì thế người này bình thường làm việc khá kín kẽ, chỉ muốn yên ổn.

Đến khu bước vào thang máy, thần kinh căng thẳng của Tiền Đa Đa mới được thả lỏng đôi chút, cô nhìn mình trong gương, thở phào.

Không ngờ lần này người đầu tiên xuất đầu lộ diện là Lý Vệ Lập. Ông ta là nhân vật ngoài rìa của phe bảo thủ, ở khu vực châu Á chỉ muốn được về hưu yên ổn, bị đẩy ra thăm dò cô, thực ra cũng là vì đã dẫn thân vào chốn giang hồ, cũng bất đắc dĩ mà thôi, chính vì thế nói dăm ba câu lấy lệ rồi tha cho cô.

Cô là người đầu tiên bị lôi ra ư ? Liệu có phải là thấy cô thăng chức bất thành sẽ ảm ức trong lòng, dễ hạ thủ ư ? Hoặc là cô đã là người cuối cùng ?

Giám đốc điều hành cũ đã rời vị trí công tác, cô lại không tiến thêm được một bước. Chỗ dựa của mình không rõ ràng, tiền đồ đầy trắc trở, có khi đã bị coi là nhân vật ngoài rìa rồi, không đáng phải nhắc đến nhiều.

Và dự án trước đây của Hứa Phi có mối liên hệ gì với đề án mà anh đang chuẩn bị đưa ra ? Đã động chạm đến địa bàn của ai ? Ở đây, chả chẵn ông ta sẽ không nhắc đến nếu chẳng có liên quan nào, ít nhất ở tòa nhà này là như vậy, chỉ nghĩ một hồi đầu cô đã muốn nổ tung.

Lý Vệ Lập chỉ thăm dò tình hình, sau này không biết sẽ còn bao nhiêu nhân vật muốn thử độ trung thành và phương hướng của cô, chỉ cần nghĩ đến đó, cô đã cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Thang máy vẫn tiếp tục hạ xuống, Tiền Đa Đa thấy xung quanh không có ai, đột nhiên vô cùng bức bối, chỉ muốn nổ tung, một người với bộ trang phục công sở thực nữ như Tiền Đa Đa không chịu được nữa, bèn bước tới góc chết mà máy quay không quay tới, giơ chân đã mạnh một cái vào góc thang máy sáng loáng phía sau lưng.

Bạo lực không thể giải quyết bất cứ vấn đề gì, nổi bực bội của Tiên Đa Đa tiếp tục lan sang công việc. Buổi chiều cô một mình đến xưởng, về đến nhà đã quá giờ ăn cơm tối. Bố mẹ đang xem ti vi, trên bàn vẫn phần cơm cho cô. Lúc Tiên Đa Đa bước vào cửa, mẹ cô đứng dậy lẩm bẫm : « Con đi làm về hay bị đưa đi hành hình hả con ? Ngày nào cũng về muộn như thế này. Đợi một lát, để mẹ hâm nóng cơm cho ».

« Mẹ, mẹ cứ để đấy, để con tự làm cho ». Sợ nói nhiều lại gãi vào chỗ ngứa của mẹ, Tiên Đa Đa giành lấy nồi cơm đi vào trong bếp.

Ăn cơm xong cô vào bếp rửa bát, bên tai liền nghe thấy tiếng mẹ nghe điện thoại ngoài phòng khách. Mẹ cô nói chuyện rất say sưa, cô đang cọ bát, cách cửa bếp vẫn nghe thấy rõ mồn một : « Thật hả ? Tháng sau tổ chức đám cưới hả ? Được rồi, hôm đó nhất định tôi sẽ đến. Haizz ! Lúc Điềm Điềm đẻ ra tôi còn bế nó mà, thoáng một cái mà đã lấy chồng rồi ».

Than thở một hồi, mẹ đột nhiên cao giọng lên : « Đa Đa nhà tôi hả ! Haizz, đừng nhắc nữa, con bé này làm tôi phiền muộn chết đi được... ».

Đưa tay vịn vòi nước cho chảy to hơn, Tiên Đa Đa cố gắng giả vờ không nghe thấy, sau lưng có tiếng bước chân, cô quay đầu lại nhìn thấy bố cũng trốn vào. Một tay bố bưng cốc trà, tay còn lại cầm bình nước. Cô nhìn chiếc cốc đó, sao đó hạ giọng nói một câu : « Bố, nước trong cốc đầy rồi ».

Bố Tiên Đa Đa cười, cũng khẽ khàng trả lời : « Suyt, bố vào đây để trốn ».

Quá hiểu ! Thở dài một tiếng, Tiên Đa Đa và bố nhìn nhau cười đau khổ.

Sau khi ra khỏi bếp, thấy mặt mẹ cô lại sầm xuống, Tiên Đa Đa biết ý cúi đầu đi vào phòng, đóng cửa bật máy tính lên, làm ra vẻ bận rộn.

Đúng là có rất nhiều việc phải làm, nhưng trong lòng cô rối bời, không thể bình tâm trở lại, bảng phân tích đơn giản viết hai, ba tiếng đồng hồ rồi

mà vẫn chưa đâu vào đâu.

Máy tính vọng ra tiếng báo có email, cô mở ra xem thì nhìn thấy email của Hứa Phi gửi đến, một loạt vấn đề, đều liên quan đến bản báo cáo đó.

Mặc dù không ghi là email khẩn, nhưng cô vẫn bấm nút trả lời. Mười ngón tay đặt lên bàn phím chuẩn bị trả lời, nghĩ một lát lại thôi, trực tiếp gọi điện thoại cho anh.

Chuông vừa đổ anh liền nhắc máy, gọi tên cô, giọng hơi khàn, nhưng vẫn cười.

Cô thảo luận với anh bản báo cáo đó, trong thời gian đó đầu bên kia còn vang lên tiếng gõ bàn phím, vừa nghe là biết anh vẫn đang làm việc.

« Muộn thế này rồi anh vẫn ở công ty à ? ». Cô nhìn lên đồng hồ.

« Không, ở khách sạn ».

« Khách sạn ? ». Cô ngạc nhiên.

« Tôi đang ở Tokyo, mai sẽ về Thượng Hải ». Anh trả lời rất ngắn gọn.

Tokyo ? Cô sững người, thảo nào hôm nay suốt cả ngày không thấy anh chàng này, cuộc họp của khối thị trường do anh chỉ trì vào buổi sáng đã bị hủy bỏ, hóa ra là anh đi nước ngoài.

Cô lại nhìn đồng hồ, cộng với sự chênh lệch múi giờ, không phải đầu bên kia đã là nửa đêm rồi sao ? Cả đi và về chỉ có hai ngày mà còn làm việc đến giờ này, đúng là sức trẻ có khác.

Lại một lần nữa than thầm mình không thể sáng bằng, Tiền Đa Đa cúi đầu ủ rũ.

Không biết còn có thể nói gì nữa, nhưng tai dường như đã quen với giọng nói hơi khàn khàn đó, cô lại thần thờ cầm điện thoại không muốn nhúc nhích.

« Dora ? ». Không thấy trả lời, đầu bên kia cũng không cúp máy. Hai giây sau, đột nhiên anh khẽ nói thêm một câu : « Có muốn nghe truyện cười không ? ».

Hả ? Đêm hôm khuya khoắt boss kể chuyện cười qua điện thoại đường dài quốc tế, lần này cô thực sự thần thờ.

Anh bắt đầu kể : « Em nghe nhé ! Lúc xảy ra bão lụt, các con vật đều lên chiếc thuyền Noah, nặng quá thuyền sắp chìm, mọi người nói thế thì chúng ta sẽ thi kể chuyện, nếu có người nào đó không cười thì thả người kể chuyện xuống nước. Khủng long là con vật kể đầu tiên, câu chuyện mà khủng long kể rất thú vị, mọi người đều cười, chỉ có lợn là không thể hiện gì trên nét mặt, đành phải đẩy khủng long xuống. Vòng thứ hai đến lượt bò, bò không khéo mồm, lại căng thẳng, kể xong không có ai cười cả, chỉ có lợn ôm bụng cười ngặt nghẽo, khiến mọi người đều phải bật cười. Cười xong mọi người hỏi lợn, chỗ nào buồn cười ? Lợn nói, buồn cười quá, truyện cười mà khủng long kể buồn cười quá ».

Câu chuyện này rất dài, lúc mới kể anh còn kể ngắt quãng, sau đó thì rất trơn tru, cuối cùng còn hăng giọng nói thêm hai câu « Buồn cười lắm ». Nghe xong cô không thể nhịn được nữa, phì cười thành tiếng.

« Thế nhé, nghỉ sớm đi. Chuyện bản báo cáo đợi tôi về rồi tính sau, cũng không gấp lắm đâu ». Anh cũng cười nói thêm một câu, sau đó tạm biệt cô.

Đặt điện thoại xuống, Tiên Đa Đa lại ngồi một lát trước máy tính, trong lòng muốn viết nốt đoạn phân tích tình hình đó, nhưng bên tai chỉ vọng lại câu « Buồn cười lắm ». Thực sự không thể viết tiếp được nữa, cuối cùng cô bật cười rồi lên giường.

Ngày hôm nay có rất nhiều chuyện bực bội, cô tưởng rằng mình sẽ trằn trọc khó ngủ, nhưng điều kỳ diệu là, sau khi nằm xuống cô lại ngủ rất ngon, khóe miệng hơi mỉm cười.

Ngày hôm sau Hứa Phi quay về Thượng Hải. Mấy ngày sau đó, cả khối thị trường đều ở trạng thái vô cùng bận rộn, mãi cho đến ngày nghỉ cuối tuần trước khi diễn ra cuộc họp thường niên ở Hồng Kông.

Chủ nhật phải bay đến Hồng Kông, cả thứ bảy Tiền Đa Đa đều phải làm thêm giờ ở công ty, chốt lại nhiều lần bản báo cáo đó để không xảy ra sai sót gì.

Cô bận từ snags tới tối, buổi trưa chỉ ăn một ít đồ ăn cho qua chuyện, đến cuối giờ đói đến nổi bụng lép kẹp. Lúc đợi Hứa Phi xem lại lần cuối cùng, cô ngồi trước bàn làm việc rộng rãi, gần như nghe thấy tiếng kêu lục cục trong dạ dày mình.

Cuối cùng cô không chịu được bèn đẩy ghế ra đứng dậy : « Kerry, tôi muốn ăn chút gì đó, hay là đợi một lát nữa tôi quay lại nhé ? ».

« Em đói rồi à ? ». Anh dừng bút nhìn đồng hồ, sau đó cười ngại ngùng, « Muộn thế cơ à, tôi cũng chẳng để ý nữa ».

« Anh không đói à ? ». Cô nhướn mày lên hỏi.

« Đi cùng nhé, bản báo cáo này ok rồi. Em muốn ăn gì ? Tôi mời ». Anh còn trẻ, nụ cười này lại còn có chút bẽn lẽn. Rõ ràng biết đó là chuyện không thể, nhưng Tiền Đa Đa vẫn cảm thấy hoa mắt.

Già rồi, già rồi, mình già thật rồi. Cô lại hâm mộ một người đàn ông cười khóe mắt không có nếp nhăn, ngoài hoa mắt ra, Tiền Đa Đa không nén được thở dài.

« Không phải phiền đâu, còn một chút nữa là xong thôi. Trên bàn tôi có thực đơn gọi đồ ăn ngoài, họ sẽ mang đến, gọi cái gì đơn giản ăn tạm là được ».

« Tôi cũng có ». Anh mở ngay ngăn bàn rút ra một tập thực đơn, đồ ăn của nước nào cũng có. Anh còn dùng bút chỉ trang trên cùng, « Buổi trưa tôi gọi suất ăn của nhà hàng Y Đăng, khá ngon, nhưng không phải dạ dày của em không tốt đó sao ? Đừng đợi nữa, bọn mình ra ngoài ăn đi ».

Đường đường là một giám đốc điều hành, tối thứ bảy đi xem phim một mình, chủ nhật làm thêm giờ cả ngày, buổi trưa một mình gọi đồ ăn ở ngoài... Y Y nói không sai, nhìn anh rất tội nghiệp ! Hôm nay Tiền Đa Đa liên tục bị sốc mạng, dần dần tê dại rồi.

Chính vì thế mới nói rằng, đây chính là lý do tại sao người ta là giám đốc điều hành, còn mình chỉ là một senior manager (trưởng phòng cao cấp).

Tiền Đa Đa ngồi nguyên tại chỗ, tiếp tục cúi đầu, ánh mắt có phần kinh ngạc, nhìn anh lăm bắm : « Tự nhiên tôi không muốn ăn nữa, thôi cứ làm cho xong trước đã ».

Anh không nói gì, cúi đầu lại kéo ngăn kéo, ngăn kéo đó rất gần cô, không nén nổi tò mò cô bèn liếc qua.

Toàn là thuốc đau dạ dày, còn có một hộp đã bóc rồi.

Cảnh tượng khố sở lần trước hiện ra trước mắt, Tiền Đa Đa nheo mắt nhìn anh, « Làm gì vậy ? ».

Anh cười cười, « Phòng khi cần đến ».

Nụ cười, giọng nói của con người này có thể giết chết người mà không thấy máu ! Được thôi, sức khỏe là vàng, việc gì cô phải vì lòng sĩ diện mà tự hành hạ mình, Tiền Đa Đa đầu hàng.

Ngày nghỉ, giờ này ở khu tài chính chỗ nào cũng tắc đường, các bữa party cuồng hoan thâu đêm suốt sáng đang chuẩn bị bắt đầu. Không muốn lái xe, ra đến công, họ rẽ sang tòa nhà ngay bên cạnh.

Tầng ba có cửa hàng ăn, cô gọi cháo thập cẩm, vừa ăn vừa nghe anh nói về kế hoạch công việc tiếp theo.

« Đói quá đúng không ? ».

« Chưa đến nỗi ». Cháo rất ngon, Tiền Đa Đa ăn rất nhiệt tình, ngẩng đầu lên cũng không muốn.

« Hôm sau em lên đọc báo cáo, không vấn đề gì chứ ? ».

« Tại sao ? ». Từ trước đến nay theo thông lệ đều là giám đốc điều hành lên đọc báo cáo, mặc dù cô đã tham gia vào toàn bộ quá trình chỉnh sửa báo cáo, nhưng cơ hội lên khán đài làm gì có chuyện đến lượt cô ?

Nhân viên phục vụ đã đem đồ ăn nhẹ đến. Sủi cảo nhân tôm vỏ mỏng, trong suốt, anh gắp một miếng đặt vào chiếc đĩa nhỏ trước mặt cô, cũng không giải thích gì, chỉ cười cười nói hai chữ : « Cố lên ! ».

Quan to đè chết người, cho dù thắc mắc thế nào cô cũng đành chấp nhận, nghĩ một lát, lại nheo mắt thờ dài, « Kerry, nhớ là lần sau đừng cười với đám trợ lý của tôi như thế, dạo này trạng thái làm việc của họ rất kém ». Anh cười tươi hơn, cúi đầu đảo sủi cảo trong bát mình, hỏi : « Tại sao ? ».

« Tuổi còn trẻ, không có sức đề kháng trước một số ánh đèn hư ảo ».

Anh bật cười thành tiếng, « Còn em thì sao ? ».

« Tôi ? ». Cô cũng bật cười thành tiếng : « Thôi đi ! Tôi năm nay bao nhiêu tuổi rồi ? Tuổi nào phải có phong cách của tuổi đó chứ ? ».

« Em có để tâm đến tuổi tác không ? Tôi không để tâm ».

« Anh là đàn ông, đương nhiên là phải khác rồi ». Cô không để ý lắm, tiếp tục ăn.

« Khác ở điểm nào ? ».

« Chọn bạn đời », từ trước đến nay cô luôn nói thẳng nói thật, những lúc thoải mái lại càng như vậy, « Tuổi chọn bạn đời của đàn ông tha hồ rộng, danh nhiều thời gian cho sự nghiệp rồi, tuổi cao đến đâu cũng là đàn ông độc thân thời hoàng kim. Còn phụ nữ thì khác, đang bận rộn với công việc, ngẩng đầu lên, lập tức đã bị người ta gọi là bom nổ chậm rồi ».

Anh bật cười, các cơ trên mặt giãn ra, khiến người ta cảm thấy tràn đầy sức sống. Ra lệnh cho mình không nên nhìn nhiều, Tiền Đa Đa cố gắng cúi đầu ăn tiếp.

« Tuổi tác có là gì đâu, người thích em sẽ không để tâm đâu ».

« Cám ơn lời an ủi của anh ». Cô chỉ còn thiếu nước nắm tay thành nắm đấm.

« Không phải là an ủi », anh dừng tay lại, nhìn vào mắt cô nói : « Có tình cảm là được, tôi không cho rằng tuổi tác là vấn đề ».

« Nói thì đơn giản lắm ». Bị Hứa Phi nhìn như vậy, Tiền Đa Đa hơi mất tự nhiên, cúi đầu tiếp tục ăn cháo.

« Tiền Đa Đa ».

« Hà ? ». Đột nhiên bị điểm danh, cô đang đưa thìa cháo vào miệng. Cháo thập cẩm của Ngự Hương Đường, nguyên liệu được lựa chọn cẩn thận, cá mềm trơn, lạc giòn tan, luôn là món cô thích nhất. Bộ phận cảm nhận mùi vị trong miệng nở ra, bộ não phản ứng hơi chậm, chỉ kịp trả lời một tiếng.

« Tôi nói tôi không để tâm, em còn muốn nghe mấy lần nữa ? ». Có lúc cô thật sự rất giỏi trêu tức người khác.

Thái độ gì vậy ? Giám đốc điều hành thì được bắt chẹt người khác ư ? Đang định mở miệng phản bác, nhưng đột nhiên cô mơ hồ cảm nhận được rằng câu nói của anh ám chỉ một điều gì đó. Giật mình, sau đó sặc, Tiền Đa Đa che miệng ho lớn, suýt nữa thì bị nửa hạt lạc bức tử.

Mấy bàn bên cạnh đều nhìn sang, mặt cô đỏ bừng, ho xong, đưa tay đón lấy cốc nước anh đưa, vội uống cho hết sặc.

Điện thoại đổ chuông, cô nói « Xin lỗi », nghe máy thì ra là Diệp Minh Thân, giọng nghe rất rõ. « Đa Đa, em có ở nhà không ? ».

Liếc Hứa Phi một cái, anh đang vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đến rót thêm nước, nét mặt rất tự nhiên. Bắt đầu nghi ngờ vừa nãy mình nghe lầm, hoặc không là hiểu sai, hoặc cũng có thể là anh đùa với cô. Haizz ! Chơi với người nhỏ tuổi hơn mình đúng là có khoảng cách, cô già rồi, không hiểu được cả điều người ta nói nữa.

Cổ họng vẫn hơi ngứa, cô ho một tiếng nữa mới trả lời : « Hôm nay em làm thêm giờ, bây giờ em đang đi ăn ở ngoài với giám đốc điều hành của bọn em ».

« Vậy à ? ». Đầu bên kia hơi ồ, sau đó cô loáng thoáng nghe thấy bên cạnh có giọng nói rất đỗi quen thuộc vang lên » « Cháu à, chỗ đỗ xe này có người đó ».

Giọng nói đó quen thuộc quá, tại sao lại nghe giống giọng mẹ mình thế nhỉ. Tiền Đa Đa không kịp được bèn hỏi một câu : « Anh đang ở đâu vậy ? ».

« Dưới sân nhà em, anh có chuyện muốn nói với em, vừa đỗ xe thì có một cô bảo anh dịch ra chỗ khác. Để anh bảo với cô ấy một tiếng, một lát

nữa sẽ gọi lại cho em ».

« Đợi đã ». Ngăn không cho anh cúp máy, tiếng nói ở đầu dây bên kia vẫn tiếp tục : « Ấy, cô nói cháu đó, cháu có nghe thấy không ? ».

Bất lực, Tiền Đa Đa nói câu cuối cùng : « Đừng phiền hà nữa, đó là mẹ em ».

Đầu óc rối bời, sau khi ngắt máy Tiền Đa Đa vội vàng cáo từ : « Tôi có bạn đến nhà tìm. Xin lỗi anh, tôi phải về trước đây ».

« Bạn trai à ? ». Anh nhìn thẳng vào mắt cô hỏi. Hỏi bất ngờ quá, cô sững người ra trước cái nhìn của anh, tự nhiên lại khai thật.

« Không, chưa đến mức đó ».

« Vậy hả ? ». Đột nhiên anh cười, chỉ tiếc rằng lúc này Tiền Đa Đa đã quay người chuẩn bị đi rồi, hoàn toàn không chú ý đến.

« Dora ». Cô đang định bước đi, sau lưng đột nhiên có tiếng gọi, quay đầu lại, mắt cô chạm ngay vào mắt anh, đôi mắt đẹp đó sáng ngời có hồn.

« Hà ? ». Cảm thấy bất an một cách mơ hồ, cô đáp lại hơi chậm chạp.

Trước khi nói anh dừng lại một giây, sau đó cười, có vẻ ngỡ ngàng nghịu, hoàn toàn khác với vẻ đĩnh đạc thường ngày, « Bây giờ em đã cảm thấy anh hơn em chưa ».

Một câu nói đơn giản chỉ lặp đi lặp lại bên tai, cô rất muốn tóm bắt ý nghĩa của nó, nhưng không thể hiểu nổi. Cô tròn mắt nhìn anh không nói gì, muốn nói một câu gì đó, hỏi anh, anh đang đùa với em ư ? Nhưng một hồi lâu vẫn không tìm lại được tiếng nói của mình.

Anh cũng không nói gì, yên tĩnh chờ đợi ở đó. Thật thần kỳ ! Đúng cách anh ba thước, trước mắt cô dường như có một tấm gương thần có khả năng

phóng đại hàng trăm lần, nhìn thấy rất rõ vẻ chờ đợi thoáng hiện lên trong đáy mắt anh.

Mấy giây sau đó vẻ mặt Tiền Đa Đa ngỡ ngác, rồi đột nhiên thở hắt ra một hơi, bất ngờ lùi lại một bước, mặt lộ rõ vẻ sợ hãi.

Bây giờ em đã cảm thấy anh thực sự hơn em chưa ?

Buổi trưa hôm đó của bao năm về trước lại quay về. Dường như trước mắt cô có ảo giác – dưới ánh nắng mình cười rất vô tư, « Được thôi, đợi đến khi nào em có thể làm cho chị tâm phục khẩu phục và thốt lên rằng, anh ạ, anh thực sự hơn em, thì hãy nói đến hai chữ « theo đuổi » nhé ».

Nhưng làm sao có thể ? Làm sao có thể ?

Cô sợ quá, lùi một bước về phía sau, vô cùng hoảng hốt. Một con người trước sóng gió luôn biết tiến thoái đúng mực như Tiền Đa Đa, lúc này lại quay đầu co giò chạy mất trước mặt bao người.

Chạy vội quá, cuối cùng ngồi lên xe, Tiền Đa Đa đóng cửa sầm một tiếng, sau đó túm lấy vô lăng thở hỗn hển.

Trên kính cửa xe hiện rõ nét mặt hiện tại của cô, mái tóc rối bời, nét mặt sợ hãi, mắt trợn trừng, trông như vừa mới gặp ma.

Điện thoại đổ chuông, ngón tay cô run run, không dám chạm vào, cúi đầu nhìn thấy số điện thoại nhà mình, lúc này cô mới đưa điện thoại lại gần tai.

Giọng mẹ hiếm khi vui vẻ như vậy, chưa đợi cô lên tiếng đã bắt đầu nói ở đầu bên kia, « Đa Đa, cậu Diệp đến tìm con đây này, mẹ đã mời cậu ấy lên nhà rồi. Con đang ở đâu vậy ? Mau về nhà đi ».

Tiền Đa Đa hít một hơi thật sâu, lúc này cô mới nhớ ra mục đích rời nhà hàng ban đầu của mình, vừa nãy bị Hứa Phi dọa một trận như vậy, suýt thì quên mất.

Được rồi. Cuộc đời trắc trở, đầy những bất ngờ. Cô chấp nhận hiện thực, bây giờ bắt đầu giải quyết từng vấn đề một.

Tạm thời gạt cú dọa ban nãy sang một bên, cô lái xe về nhà, trước cổng nhà mình cô nhìn thấy chiếc xe Volkswagen của Diệp Minh Thân đang đỗ ngay ngắn trong khoang đỗ xe của nhà mình, trông rất ta đây, rất nghiêm nhiên.

Trong lòng biết đã có chuyện không hay, cô bèn dừng xe bừa ở một chỗ, chạy nhanh lên nhà.

Lúc mở cửa nóng lòng quá, mãi không tra được chìa khóa vào. Chắc là do tiếng động to quá, cửa bị đẩy ra từ bên trong, khuôn mặt tươi cười của mẹ hiện ra, lâu lắm không nhìn thấy lợi hàm trên lộ ra rồi, trông rất rạng rỡ.

« Đa Đa, con về rồi à ! Cậu Diệp đợi con lâu lắm rồi ». Nói xong né người để cô đi vào, lại còn quan tâm cầm túi xách cho cô.

Đã lâu lắm rồi không được mẹ mình đối xử ấm áp như mùa xuân thế này, lúc này Tiền Đa Đa không còn tâm trạng nào để cảm động nữa, vừa nghiêng đầu liền nhìn thấy Diệp Minh Thân và bố ngồi trên ghế sofa, đang nhìn về phía cô.

Trong tay Diệp Minh Thân còn cầm một cuốn sách, thấy cô về liền đặt xuống. Bìa ngoài hết sức giản dị, vừa nhìn là biết đó là cuốn Nghiên cứu sử học Trung Quốc của bố cô. Nét mặt bố cũng vui vẻ hòa nhã, một tay còn đng đặt trên bìa sách, rõ ràng là vừa nãy hai người đang nói chuyện rất say sưa.

Hơi tức vì chuyện anh đường đột xuất hiện trong nhà mình, lúc bước đến, Tiền Đa Đa trợn mắt rất to.

« Bố, mẹ, đây không phải là... »

« Ờ, con không cần phải giới thiệu nữa, vừa nãy cậu Diệp cũng đã nói chuyện với bố mẹ rồi. Con thử coi xem, đã hẹn hò với cậu Diệp bao nhiêu lần rồi mà cũng không biết mời người ta lên nhà chơi, may mà hôm nay bố mẹ lại gặp ».

Mẹ Tiền Đa Đa bước đến nói chuyện, cười tươi rói, lại còn gật đầu với Diệp Minh Thân, « Cháu Diệp à, về sau nhớ đến chơi thường xuyên nhé, bố Đa Đa thích nhất là nói về những chuyện cổ xưa như thế này, cũng chỉ có cháu mới nói chuyện được với ông ấy ».

« Vâng ». Anh đáp lại rất vui vẻ, lại quay sang nói chuyện tiếp với bố Tiền Đa Đa câu chuyện đang nói dở lúc trước, « Cuốn Lịch sử thời minh của nhà xuất bản Trung Hoa thư cục năm 1974 ở nhà cháu cũng có một bộ, hôm nay cháu đến vội không chuẩn bị, lần sau cháu sẽ mang cho chú ».

« Thật hả ? Năm 1974 ư ? Hiện giờ vẫn còn à ? ». Bố Tiền Đa Đa mừng như bắt được vàng, hai tay xoa vào nhau, chỉ còn thiếu nước bắt chặt tay Diệp Minh Thân gọi hai tiếng « tri âm » nữa mà thôi.

Đây được coi là gì nhỉ ? Chạy đến nhà cô để lấy lòng hậu phương trước ư ? Cô vừa mới quyết định sẽ không tiếp tục cùng người này nữa, hiện giờ anh ta tự lên sân khấu một mình, trích từ hồi kịch nào nhỉ ?

Bực quá, Tiền Đa Đa bước đến kéo Diệp Minh Thân, « Anh ra ngoài một lát, em có chuyện muốn nói với anh ».

Tiền Đa Đa hạ giọng xuống rất khẽ, mẹ cô đang đi vào bếp, không nghe rõ, lúc này ngoái đầu nhìn lại, cười cười nói với họ, « Đừng về vội cháu

Diệp nhé, ở lại ăn một chút điểm tâm buổi tối đã. Hôm nay cô nấu chè mọc nhĩ hạt sen với táo ».

« Mẹ à, con có chuyện muốn nói với anh ấy ». Tiên Đa Đa vội kéo Diệp Minh Thân ra ngoài.

« Đa Đa ! ». Mẹ Đa Đa quát lớn, uy lực của âm thanh này cực lớn, nghe xong Tiên Đa Đa và bố cô liền rụt ngay vai lại.

Bầu không khí thay đổi đột ngột, Diệp Minh Thân vẫn cười bình tĩnh, giọng nói chậm rãi, « Cô ạ, chắc hẳn Đa Đa có điều gì đó muốn nói riêng với cháu. Hôm nay muộn thế này rồi, cháu không làm phiền giờ nghỉ ngơi của cô chú nữa ».

Nói xong anh lại quay sang bố Tiên Đa Đa : « Chú ạ, lần sau cháu sẽ mang sách đến và chuyện trò với chú sau ạ ».

Chỉ mấy câu ngắn gọn mà khiến cả bố mẹ Tiên Đa Đa đều phải mỉm cười. Tiễn khách ra cửa, mẹ Tiên Đa Đa còn dặn thêm: « Nhất định phải đến đó nhé ! Lần sau đến ăn cơm, nhớ nói sớm với cô, cô sẽ nấu món tử cho cháu ăn »

Vừa ra khỏi tòa nhà, Tiên Đa Đa liền buông tay ra, sau đó quay đầu trợn mắt nhìn Diệp Minh Thân nói : « Sao anh lại đến ? Còn lên cả nhà em nữa ? ».

« Anh có chuyện muốn nói với em, mẹ em lại rất nhiệt tình, vừa nãy mời anh lên nhà, anh cũng ngại từ chối ». Anh mỉm cười trả lời, sau đó sánh vai cô tiếp tục bước đi.

Trời lạnh, anh mặc chiếc áo len đan sợi to, cổ áo sơ mi màu xanh nhạt bên trong lộ ra. Nụ cười của anh rất nhẹ, nhưng dưới ánh trăng lại lấp lánh, rạng ngời.

Mặc dù hơi bức mình, nhưng nhìn thấy cảnh tượng đó, Tiền Đa Đa lại thở dài.

Người đàn ông này điểm nào cũng tuyệt vời, chỉ tiếc rằng cô không chấp nhận được.

« Em cũng có chuyện muốn nói với anh. Ai nói trước ? ».

« Em nói trước đi, ưu tiên phụ nữ ». Anh đưa tay ra rất lịch lãm.

Khu nhà có công viên, họ chậm rãi đi trên con đường nhỏ. Muộn lắm rồi, lại là mùa đông, xung quanh không có ai, ánh đèn màu trắng bạc, bóng cây hắt xuống hai bên đường. Khu nhà mình ở, không gian quen thuộc, Tiền Đa Đa cảm thấy yên tâm, sắp xếp lại dòng suy nghĩ, sau đó mới mở miệng :
« Em đã suy nghĩ kỹ lắm rồi, em với anh, từ sau chỉ làm bạn mà thôi ».

« Sao vậy ? ». Anh hỏi lại, ngữ khí không có gì thay đổi.

« Em không muốn làm vật thay thế, cứ như thế này, kéo dài mãi cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì ». Tiền Đa Đa lấy hết can đảm, nói xong Tiền Đa Đa cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Anh không trả lời, đứng lại nghiêng đầu nhìn cô. Màn đêm tối om, nhìn không rõ thần sắc trong mắt anh, chỉ khiến Tiền Đa Đa cảm thấy đột nhiên lạnh ngắt. Tự nhiên cô muốn khoanh tay lại, cuối cùng lại biến thành hai bàn tay đan vào nhau, trông chẳng ra đâu vào đâu.

Có lẽ cảm thấy dáng vẻ của cô rất thú vị, đột nhiên Diệp Minh Thân mỉm cười, sau đó đưa tay ra nắm lấy ngón tay đang đặt trên cánh tay của cô,
« Lạnh không ? ».

Lòng bàn tay anh ấm áp và khô, nhưng Tiền Đa Đa rụt đầu ngón tay lại theo bản năng, cười có phần hơi gượng gạo, « Vừa nãy em nói... ».

« Đa Đa, bây giờ đến lượt anh ». Anh thu tay về, không hề miễn cưỡng, chỉ cô về phía ô tô.

Để cho công bằng, Tiền Đa Đa liền giữ im lặng.

Anh mở cửa xe ra hiệu cho cô lên xe, Tiền Đa Đa ngần ngừ hỏi : « Còn đi đâu nữa hả anh ? ».

« Không, anh chỉ sợ em bị lạnh ». Nụ cười của anh rất yên tĩnh. Cảm thấy hơi áy náy, cuối cùng Tiền Đa Đa ngoan ngoãn ngồi lên xe.

Trong xe không có tiếng động gì, anh cũng không vội lên tiếng ngay, lấy tấm ảnh trên táp lô đưa cho cô. Tiền Đa Đa đón lấy, cúi đầu, trong xe không có đèn, đèn ngoài công viên không sáng lắm. Phong cảnh trong ảnh rất rộng, người lại rất nhỏ - bên bờ biển có một cô gái đang đứng đón gió. Đèn không sáng lắm, cô chỉ nhìn thấy mờ mờ.

« Em có thấy giống không ? ».

« Gì cơ ? ».

« Có thấy giống em không ? ».

« Ai ? Em á ? ». Hiểu được phần nào ý của anh, Tiền Đa Đa đưa tay lên bật đèn trần của xe và ngắm kỹ.

Đèn sáng cảm thấy rõ hơn rất nhiều, mặc dù chỗ là một bóng người rất nhỏ, nhưng khóe mắt đường mày đúng là khá giống cô – chỉ có nét giống thôi, không đáng sợ đến mức như soi gương tự chụp ảnh.

Xem xong lại thấy hơi hoang đường, Tiền Đa Đa trả lại ảnh cho anh, cười hỏi : « Sao lại cho em xem cái này ? ».

Anh đón lấy đặt lên táp lô, sau đó nhìn vào mặt cô, lúc đầu không nói gì, từ từ mỉm cười, « Được rồi, thôi quên chuyện đó đi. Đa Đa, em cảm thấy

mình có thực sự cần một cuộc hôn nhân hay không ? ».

Không ngờ anh lại hỏi như vậy, Tiền Đa Đa sững người ra một lát. Đèn trong xe vẫn sáng, không gian nhỏ hẹp được chiếu sáng mờ lung, khu nhà trước mặt hiện lên ánh đèn leo lét, từng chấm nhỏ một. Xung quanh yên tĩnh không một bóng người, dường như họ đang ở trên một hòn đảo nhỏ cô quạnh giữa nhân gian, không thể hòa hợp được.

Đột nhiên cô cảm thấy tê lương, thế giới này người nào cũng hòa mình vào ánh đèn, tận hưởng hơi ấm của gia đình, tại sao cô lại bị mẹ mình coi là món hàng ế ? Chỉ muốn đẩy vào lòng người đàn ông trước mặt này.

Bị cảm giác tê lương vừa rồi đánh bại, một người từ trước đến nay vốn rất mạnh mẽ như Tiền Đa Đa, ánh mắt lại lộ vẻ ngơ ngác, « Em không cảm thấy như vậy, thật đấy. Em muốn kiên trì đến cùng ».

« Kiên trì cái gì ? ». Anh mỉm cười, ánh mắt để lộ vẻ khích lệ, khích lệ cô nói tiếp.

« Kiên trì cái gì ? Kiên trì hôn nhân là kết tinh của tình yêu, kiên trì em yêu anh ấy và anh ấy cũng yêu em, kiên trì ở bên nhau là vì chúng em muốn ở bên em, mọi thứ tự nhiên trắng đến rằm sẽ tròn ».

« Đúng là rất tuyệt ! Tại sao lại không kiên trì đến cùng ? ». Nụ cười của anh đã tắt dần, nhưng giọng nói vẫn dịu dàng. Anh là thầy giáo, giọng nói rất cuốn hút người nghe, nhẹ nhàng êm ái, giống như một viên kẹo Toffel đang tan dần, quá trình ngọt ngào, khiến người ta chỉ muốn được nghe thêm.

Đêm khuya thanh vắng, trong xe, trước mặt là người đàn ông cô vừa mới quyết định chỉ làm bạn, bầu không khí rất buồn bã. Tiền Đa Đa thở dài, « Tuổi tác ».

« Tuổi tác thì sao ? ».

« Tuổi tác là cái có tốt nhất để bỏ cuộc giữa chừng. Anh không biết hay sao ? Thôi, anh là đàn ông, không thể biết được. Phụ nữ đến một độ tuổi nhất định sẽ phải đấu tranh với sự buồn khổ ».

« Kết hôn sẽ không buồn khổ nữa ư ? Nếu như sau khi kết hôn, em lại gặp một người và muốn có hôn nhân với người ấy thì làm thế nào ? ».

Làm thế nào ? Bất ngờ ngoái đầu lại nhìn anh, Tiền Đa Đa tổng kết nói, « Làm thế nào ? Anh bảo em phải làm thế nào ? Cứ đợi mãi hay sao ? Nếu người ấy mãi không xuất hiện, lẽ nào đợi đến khi đầu bạc răng long hay sao, đợi đến khi giống như Marguerite Duras*, già rồi sẽ viết một cuốn sách tự an ủi mình ».

« Marguerite Duras ? Bà ấy đã được sống một cuộc đời rất phong phú, không tẻ nhạt, đến lúc tóc bạc da mồi đã viết được một cuốn sách có tên là Người tình ». Anh cười, nhưng không có ý chế giễu. Đèn trần xe vẫn sáng, khóe mắt anh cong cong, kiên nhẫn nghiêng người, nhìn cô như nhìn một cô bé.

« Đó là bà ấy. Nếu là em, em chỉ có thể viết cuốn sách mang tên Người tình cho đến chết tôi vẫn không đợi được ! ». Hôm nay bị sốc mạnh, Tiền Đa Đa nhân cơ hội này xả giận cho thoải mái.

Anh không trả lời, cũng không cười nữa, ánh mặt đột nhiên sầm xuống, sau đó đưa tay tắt đèn trần xe.

Đã quen với ánh sáng, khoang xe bất chợt tối om, Tiền Đa Đa bất giác kêu lên một tiếng.

Nhưng trán chợt thấy âm ỉm, anh đã cúi đầu hôn xuống trán cô, sau đó anh khẽ nói thêm một câu : « Yên tâm, em sẽ không phải lẻ loi một mình đâu ».

Giật mình vì động tác của anh, Tiền Đa Đa mất hẳn phương hướng, nhìn một hồi lâu mới thốt lên được một câu : « Vâng, em biết rồi. Em lên nhà đây ».

Dường như trong tích tắc anh đã lấy lại được phong độ ban đầu, cũng không ngăn cô lại, sau khi đẩy cửa xuống xe, anh bước đến mở cửa cho cô một cách rất quan tâm. Tư thế ngồi ban nãy của Tiền Đa Đa cứng đờ, lúc này đây duỗi chân ra cảm thấy không thoải mái lắm. Anh cũng không nói gì, chỉ mỉm cười, cuối cùng còn đỡ cô một cái.

(*) Marguerite Duras (1914-1996): Nữ văn sĩ, nữ đạo diễn phim người Pháp, nổi tiếng với tiểu thuyết Người tình.

Cảm giác cuối cùng của Tiền Đa Đa là mình bị kích thích đến nỗi luống cuống bỏ trốn, không kịp hỏi anh có phải đột nhiên đầu óc lú lẫn hay không, chính vì thế mới quyến luyến bịn rịn với một cô gái vừa nói lời chia tay với mình.

Thật mất mặt quá ! Địa bàn nhà mình, ngay trước cổng nhà mình, Tiền Đa Đa cô lại bị một người đàn ông vốn rất điềm đạm, nho nhã dọa cho một trận – chỉ vì cái hôn trên trán đó.

Hoặc là còn cộng thêm cả sự sợ hãi trước đó nữa, cho dù ý chí của cô có kiên định đến đâu, chỉ trong mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi bị hai người đàn ông tấn công liên tiếp, cho nên cảm thấy luống cuống không biết phải xử lý thế nào.

Trước khi lên tầng cô không kịp tìm được bèn ngoái đầu lại nhìn Diệp Minh Thân. Đêm đông lạnh lẽo, ánh trăng tựa như màn sương, anh đứng trước xe mỉm cười, cũng không có ý định lên xe, mà chỉ đứng nhìn cô lên tầng.

Không biết có phải là do ánh trăng đêm nay quá đẹp khiến cô nảy sinh ảo giác hay không, hay là do nụ hôn ban nãy kích thích quá mạnh, cô lại

cảm thấy người đàn ông này hoàn toàn khác với ấn tượng mà anh để lại trong cô.

Tiền Đa Đa bắt đầu thẩn thờ, lúc lên tầng bước chân nhẹ bằng, sau khi vào nhà quên cả cởi giày.

Bố mẹ cô đang ngồi đối diện với nhau nói chuyện rất hào hứng, nhìn thấy cô, mẹ cô đứng dậy cười rất tươi, « Đa Đa, cậu này khá lắm, bố mẹ đều rất thích cậu ấy, sao con không đưa về nhà sớm hơn cho bố mẹ biết ? ».

« Anh ấy không phải là... Thôi, ngày mai nói mẹ ạ. Con mệt lắm ». Không còn sức nào để giải thích, Tiền Đa Đa lựa chọn cách tạm thời né tránh vấn đề, quay đầu đi vào phòng.

Mẹ cô vẫn kiên nhẫn vào theo, « Không phải cái gì ? Vừa nãy bố mẹ đều hỏi rồi, cậu Diệp nói các con đã hẹn hò với nhau được gần một tháng rồi, rất hợp nhau ».

« Con phải đi tắm đây ». Đá giày ra, Tiền Đa Đa lấy áo choàng đi vào trong.

Mẹ cô vẫn theo sau cười tủm tỉm, « Cậu ấy nói nhà cậu ấy còn một chị gái nữa, lấy chồng rồi, bố mẹ đều ở nước ngoài, cậu ấy một mình công tác ở Thượng Hải. Chàng trai này rất điềm đạm nho nhã, mẹ rất hài lòng, lại là giảng viên đại học, nói chuyện rất hợp với bố con ».

Cô mở vòi nước, tiếng nước chảy rào rào, đáy bồn tắm trắng muốt như có châu ngọc bắn ra xung quanh, nhìn chăm chú quá lâu, dưới ánh đèn cô chỉ thấy hai mắt đau nhức. Tiếng mẹ sau lưng vẫn đang tiếp tục vang lên, đột nhiên cảm thấy bực bội, Tiền Đa Đa bất ngờ quay ra nói : « Mẹ, con nói là con tắm mà ».

Chứng kiến con trưởng thành từ nhỏ đến lớn, Đa Đa là con một, từ nhỏ thích làm nũng, kể cả bây giờ đã tốt nghiệp đại học và đi làm từ lâu, bình

thường ở nhà nói chuyện với bố mẹ vẫn như một cô bé, hiếm khi nghe thấy cô nói nặng lời như vậy, mẹ Tiền Đa Đa sững người ra một lát.

Nói xong lại thấy hối hận, Tiền Đa Đa mặt mày rầu rĩ nói với mẹ : « Mẹ, con xin lỗi. Hôm nay tâm trạng con không được vui, mẹ cho con yên tĩnh một lát nhé ».

Mẹ Tiền Đa Đa nhìn thấy con gái cau mày, có vẻ muốn thở dài, nhưng rồi lại cười ngay, đưa tay lên dí vào trán cô, « Ngốc ạ, giờ thì biết thở dài rồi à ? Cãi nhau rồi đúng không ? Người ta vội vàng chạy đến xin tha tội thì con bỏ qua đi. Mới quen nhau hơn một tháng, làm cao cũng phải có chứng mực, cần thận không lại làm người ta sợ ».

Biết mẹ hiểu lầm nhưng cũng không buồn giải thích, Tiền Đa Đa dìm mình xuống nước, cố gắng dìm xuống thật sâu, cố gắng làm ra vẻ né tránh.

Tránh được đi đâu ? Thành bần tẩm thấp, mẹ liền ngồi phịch xuống, cười tủm tỉm nhìn con gái đã ngâm gần hết người xuống nước.

Lòng cô rối bời, dù sao cũng là mẹ mình, có những điều không nói thực sự không cảm thấy thoải mái. Tiền Đa Đa yên lặng chưa đầy hai phút, giọng lại hậm hực hỏi : « Mẹ, tại sao lại phải kết hôn ? ».

Câu nói này đã làm khó mẹ Tiền Đa Đa. Nhìn nét mặt bơ vơ của con gái, bà suy nghĩ rất nghiêm túc một lúc, sau đó mới mở miệng : « Ai chẳng cần có một gia đình ? Lẽ nào con định sống một mình suốt đời hay sao ? ».

« Đâu phải con không có gia đình đâu ? Không phải con còn có bố mẹ nữa đó sao ? ».

Mẹ cô lắc đầu, « Cái con bé này sao gần ba mươi tuổi đầu rồi mà vẫn không lớn lên được thế nhỉ ? Bố mẹ sẽ phải già và chết chứ ! Đến lúc đó còn lại một mình con bơ vơ, làm sao bố mẹ yên tâm được ? ».

« Xí xí xí ». Xí xong ba tiếng, Tiền Đa Đa mới mở miệng, « Không đâu ».

« Không đâu cái gì ? Đa Đa, on người ai cũng phải có người bầu bạn, sau khi kết hôn có con của mình, đến lúc đó con mới biết được niềm vui của người mẹ ».

« Ai bảo kết hôn thì nhất định sẽ có người bầu bạn ? Ai bảo muốn có con thì buộc phải kết hôn ? Bên ngoài có đầy bà mẹ đơn thân đó thôi, muốn có một đứa con có gì là khó. Sống với nhau đến đâu bạc răng long mới là khó ». Bọt xà phòng tỏa ra mùi thơm dễ chịu, cơ thể dần dần được thả lỏng trong nước nóng, Tiền Đa Đa không để ý liền cãi lại.

Không ngờ miệng con gái cũng thốt được ra bốn chữ « bà mẹ đơn thân », mẹ Tiền Đa Đa nổi cơn thịnh nộ, đập vào đầu cô một cái, « Cái con ngớ ngẩn này, con có dám nói lại cho mẹ nghe một lần nữa hay không ? Đầu bạc răng long, mẹ và bố con không phải cũng đầu bạc răng long đó sao ? Tắm gương ở ngay trước mắt, đừng bao giờ có những suy nghĩ điên rồ đó nữa, nghe rõ chưa ? ».

Bị đập ong hết cả đầu, Tiền Đa Đa giơ hai tay lên giải thích : « Con không phải là có ý đó, ý con nói là, kết hôn rồi chưa chắc đã sống với nhau đến đâu bạc răng long, kết hôn rồi cũng chưa chắc đã có được con. Mọi thứ đều có ngộ nhờ chứ ? ».

Kết hôn rồi chưa chắc đã sống với nhau đến khi đầu bạc răng long, kết hôn rồi cũng chưa chắc đã có được con – những điều con gái nói cũng là sự thật, mẹ Tiền Đa Đa cứng họng, nhưng cơn giận đã bốc lên, bất ngờ bà đứng bật dậy tổng kết vấn đề, « Kiểu gì thì con gái nhà này cũng phải kết hôn sinh con như những người bình thường! Thật không thể hiểu con đang nghĩ những gì, có người yêu rồi, một thằng bé khá như vậy, người ta còn mò đến cở nhà rồi, mà còn kén chọn gì nữa ? Không lấy chồng ? Không lấy chồng thì từ sau không có mẹ con gì hết ! ».

Vừa nói xong một câu đã bị mẹ mình sạc cho một trận, Tiền Đa Đa bèn im lặng một cách tuyệt đối, sau một hồi tuyệt vọng liền chìm đầu xuống nước, giả vờ làm chim đà điểu.

Cảm thấy trong tích tắc nước ấm từ bốn phương tám hướng nuốt chửng mọi cảm giác của mình, Tiền Đa Đa lặng lẽ nín thở, thực sự mong mình cũng có thể là một chú cá.

Thôi đi. Cô không phải là cá, làm sao biết cá không có nỗi buồn khổ của quả bom nổ chậm ? Có khi suốt ngày chúng miệt mài bơi đi bơi lại, cũng chỉ là để muốn được giao phối sớm, còn khổ hơn cả cô đó chứ.

Nín thở đến mức sắp đứt hơi mới thò đầu lên, mẹ cô giận con gái vô tích sự, đã bỏ đi từ lâu, tiếng đóng cửa rất mạnh, cô muốn giả vờ không hiểu sự bức tức của bà cũng không được.

Tóc ướt sũng, dính trên má. Trời mùa đông, mặc dù nhiệt độ nước rất cao, trong phòng tắm cũng rất ấm, nhưng cô vẫn cảm thấy má mình lạnh ngắt.

Tại sao lại như vậy ? Lỗi xảy ra ở đâu ?

Không phải từ trước đến nay mục tiêu của cô rất rõ ràng, không phải đã nghĩ cho dù thế nào cũng phải giải quyết cho xong chuyện này trong năm nay đó sao ? Hiện tại đã có ứng cử viên tuyệt nhất, tại sao cô lại chán nản như vậy ?

« Yên tâm, em sẽ không phải lẻ loi một mình đâu ».

« Bây giờ em đã cảm thấy anh hơn em chưa ? ».

Hai câu nói không đầu không cuối, nhưng lại đồng thời nhắc đi nhắc lại trong đầu cô. Cô vẫn đang ở trong nước, khắp người toàn bọt, ngâm quá lâu, đầu ngón tay của cô nhăn lại, đường vân tay đan xen vào nhau nham

nhở, và trước mắt cô cũng như vậy, chỉ có thể nhìn thấy một cảnh tượng hỗn loạn, không thể tìm ra phương hướng đúng.

Giống như Y Y, đêm nay Tiền Đa Đa cũng mất ngủ. Hai câu nói hoàn toàn khác nhau tựa như con ngựa đu quay bằng gỗ quay liên hồi trong bóng đêm, tâm trạng Tiền Đa Đa rối bời, bình thường ngâm mình trong bồn tắm có tác dụng thôi miên tốt nhất đã hoàn toàn mất tác dụng. Tuyệt vọng với mình rồi, cuối cùng cô đưa hai tay ra che mặt lại, cố gắng bịt kín mắt mình một cách vô ích.

NHẬT KÝ LẤY CHỒNG

Nhân Hải Trung
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Cái Gì Khiến Em Phải Kiên Trì Đến Cùng?

Em nghĩ chắc chắn mình không hạnh phúc lắm, ít nhất không được trọn vẹn như vẻ bề ngoài, nếu như vậy thì cái gì đã khiến em phải kiên trì đến cùng ?

*****

Còn về Hứa Phi, cô không thể nghĩ, vừa nghĩ đến người đàn ông này cô lại thấy đau đầu.

Anh mới hai mươi bảy tuổi, trẻ tung đẹp trai, nụ cười như ánh nắng mặt trời, trước đây là cậu em học dưới khóa cô, hiện giờ là sếp của cô... Nghiêm túc ? Thật hoang đường.

Cô gần ba mươi tuổi rồi, thăng chức không thuận lợi, chán ghét yêu đương, bả hoải rã rời, muốn có một cuộc hôn nhân, đối với cô, công ty này, vị trí này bỏ thì thường mà vương thì tội. Khu vực châu Á lại chuẩn bị xảy ra đại chiến, có thể dự đoán các cuộc tranh giành đấu đá tiếp theo, kể cả không có lời đề nghị hoang đường ủa vị sếp mới này, cô cũng đã nảy ra ý định rút lui, lần này coi như đánh tan ý đồ định ở lại của cô.

Bao năm rèn luyện trong chiến trường công sở, cộng với bản tính sẵn có, từ trước đến nay Tiền Đa Đa là người của phái hành động, sau khi quyết định sẽ cố gắng thực hiện. Sau khi nghĩ xong cô cũng không ngủ nữa, xuống giường ngồi trước máy tính, mở tài khoản của mình ra kiểm tra tiền tiết kiệm.

Cô mệt rồi, chuyển sang công ty khác sau đó tiếp tục cuộc chiến chốn giang hồ không phải là không được, nhưng trước đó cô muốn nghỉ ngơi,

muốn đi nghỉ, muốn để mình gạt bỏ tất cả mọi thứ.

Sau khi mở tài khoản ra, cô đếm cẩn thận mấy số không trong tài khoản. Mấy năm nay làm việc vất vả, không có thời gian tiêu tiền, những lúc bận rộn phờ phạc cũng có kê ca phàn nàn, nhưng hiện giờ nhìn con số trong tài khoản, cô cười một cách hài lòng.

Sau khi tắt máy tính cô bước ra sân thượng. Còn sớm quá, cửa phòng ngủ của bố mẹ vẫn đang đóng, phòng khách tĩnh lặng như tờ. Nhà cô là khu nhà kiểu cũ, mỗi khu chỉ có hai tầng, và gia đình cô ở tầng trên. Từ nhỏ lớn lên ở đây, bầu không khí yên tĩnh vô cùng quen thuộc, nhắm mắt đi trên đường cũng cảm thấy yên tâm.

Phòng khách nối liền với ban công rộng rãi, cô bước đến kéo rèm cửa ra, để ánh nắng mặt trời hắt vào. Ban công nằm đối diện với một thảm cỏ xanh, nhìn sang thấy rộng thênh thang. Bây giờ đang là cuối mùa đông, đầu mùa xuân, không khí lạnh lẽo, gió lạnh tấp vào mặt, cô khẽ rùng mình, sau đó cảm thấy vô cùng khoan khoái.

Sau lưng có tiếng gọi, là mẹ, « Đa Đa, sáng sớm ra đã làm gì vậy ? ».

Mẹ cô vừa dậy, vẫn đang mặc váy ngủ, mắt còn đang ngái ngủ bước ra khỏi cửa phòng thì nhìn thấy con gái đang đứng trước cửa sổ ban công hóng gió lạnh, không hiểu tình hình, lúc mở miệng hỏi giọng hơi rụt rè.

Cô quay đầu lại nhìn mẹ cười, để lộ ra hàm răng trắng, « Không sao, con mất ngủ ».

Nét mặt mẹ cô tỏ rõ vẻ kinh ngạc, phòng khách không bật đèn, trong buổi sáng sớm dường như có lớp mây mỏng bao phủ, nhưng vẻ lo lắng của mẹ cô vẫn hiện rõ, chắc là thấy sợ trước biểu hiện quái dị của cô.

Là mẹ của cô, người thương yêu cô nhất trên thế gian này.

Đột nhiên cảm thấy sống mũi cay cay, trái tim ấm lại, Tiền Đa Đa bước đến quàng tay lên vai mẹ, dựa đầu vào người mẹ một cách thân mật, « Không có chuyện gì đâu ạ, con cam đoan đấy ».

« Ai mà biết con đang làm trò gì, từ nhỏ đến lớn đều như vậy. Không phải tối nay phải bay đến Hồng Kông đó sao ? Được ngủ sao không ngủ thêm lúc nữa ? ». Mẹ Tiền Đa Đa trở về với thực tại, tiếp tục dí ngón tay vào trán con gái, lập tức lấy lại được sắc thái bình thường.

Trong bếp vọng lại tiếng xoong nồi bát đĩa va chạm vào nhau, Tiền Đa Đa cười sáng khoái ngoài đầu lại đóng cửa sổ. Trong bầu không khí của buổi sáng sớm có mùi hương thơm dễ chịu của cây cỏ thoảng qua đầu mũi. Cô cười cười, đột nhiên cảm thấy vô cùng mù mịt, nhìn mình từ trên kính cửa sổ, khóe miệng đang nhếch lên dường như mất điểm tựa, từ từ hạ xuống. Không thích nét mặt này, cô lại cố gắng một lần nữa, bắt ép mình phải nhếch miệng lên.

Mặc dù đã hạ quyết tâm sẽ ra đi, nhưng Tiền Đa Đa không hề lỗ mãng, sau khi bỏ ra cả một buổi sáng để viết đơn từ chức, gấp cẩn thận cho vào phong bì, sau đó lặng lẽ đút vào ngăn bàn.

Đi, bất cứ lúc nào cũng được, nhưng cô không thể bỏ cuộc giữa chừng, buông tay không chịu làm nữa. Bản báo cáo tổng kết trong cuộc họp thường niên ở Hồng Kông là công việc vô cùng quan trọng của khối thị trường, cô quyết định trước khi ra đi sẽ gạt bỏ tất cả những nhân tố khiến mình phiền muộn, tập trung sức lực đánh trận đánh cuối cùng, dù có ra đi cũng phải ra đi cho đẹp.

Tìm một người đàn ông thích hợp với mình quả thực là rất khó, nhưng tìm được một công việc thích hợp với mình cũng không dễ dàng gì, cô chỉ muốn rời công ty này chứ không có ý định bỏ nghề này.

Dựa vào mình và dựa vào đàn ông, đều là hai con đường mọc đầy gai góc. Dựa vào mình bị gai đâm đương nhiên sẽ rất mệt, nhưng không đến nỗi không gặt hái được gì, đàn ông thì lại khác. Dù sao thì họ cũng là một cá thể khác, có thể vì cô mà dừng lại, chưa chắc vì cô mà ở lại; có thể vì cô mà tạm thời ở lại, chưa chắc vì cô mà vĩnh viễn ở lại. Kể cả có vĩnh viễn ở lại, cô lại sợ giữ được người ở lại nhưng lại không giữ được niềm vui.

Bài học đau đớn trước đây vẫn còn ở đó, một người đã ừng gửi gắm bao nhiêu ước vọng lớn lao vào tình yêu như cô đã bị hiện thực dồn ép lùi hàng nghìn bước, lùi đến mức chỉ muốn có một hợp đồng.

Một điều đáng thương hơn là, bây giờ có người sẵn sàng chấp nhận hợp đồng rồi, đột nhiên cô lại không tin tưởng vào khả năng thực hiện hợp đồng của mình nữa.

Tiến thoái lưỡng nan, nghĩ cũng đau đầu, thôi vậy, trước hết phải giải quyết công việc trước mắt, sau đó sẽ giải quyết từng vấn đề một.

Làm xong những chuyện này, Tiền Đa Đa mới bắt đầu sắp xếp hành lý chuẩn bị ra sân bay.

Bố cô cũng đang chuẩn bị đi chơi, hôm nay ông có buổi họp lớp, đều là ban bè mấy chục năm lâu lắm không gặp nhau, có lẽ hơi xúc động. Trước khi ra khỏi nhà bố quên hết cái nọ đến cái kia, xuống dưới tầng một rồi mới sực nhớ ra quên mang cái này cái nọ, lên xuống mấy lần, khiến mẹ Tiền Đa Đa cuối cùng phải nổi cáu : « Chỉ đi gặp mấy ông bà già mà sao phải bận rộn như vậy ? Người nào không biết lại tưởng ông đi gặp người yêu cũ đấy ».

Từ trước đến nay ông luôn cúi đầu nghe theo đại nhân bà xã, nghe xong ông cũng không cãi lại, nét mặt không có gì thay đổi, cười hề hề rồi đi ra.

Đa Đa lại thấy thương bố, hỏi với theo : « Bố, lớp bố họp ở đâu ? Hay là để con đưa bố đi, bố đỡ phải đổi xe bus ».

« Cũng không xa lắm. Đa Đa, buổi tối con còn phải lên máy bay, đừng bận tâm ». Bố Tiên Đa Đa từ chối, trước khi đi còn vỗ vai con gái, dặn dò cô đi xa cẩn thận.

Lúc cô quay vào bắt đầu thu dọn, mẹ cô đã vào bếp, nghe thấy có tiếng động bèn chạy ra đòi giúp.

« Không cần đâu mẹ, con làm nhanh thôi ». Tiên Đa Đa vừa nói vừa làm.

Va ly của cô hàng ngày vẫn đặt ở góc cửa để khi cần có thể dùng ngay, lúc sắp xếp hành lý, động tác của cô rất chuyên nghiệp thành thạo. Laptop, quần áo, giày đế bệt, xếp từng thứ vào vị trí, không cần thời gian suy nghĩ. Kem dưỡng da đều đựng trong lọ nhỏ và đặt trong một cái túi trong suốt, đơn giản, nhìn vào là thấy.

Chỉ mất hai mươi phút đã làm xong xuôi mọi việc, Tiên Đa Đa kéo va ly ra cửa, vừa cúi người đi giày vừa chào mẹ.

Mẹ cô đứng bên cạnh nhìn rồi thở dài, bước đến giúp cô mở cửa miệng vẫn không quên căn nhắc mấy câu : « Làm những việc này thì nhanh thế, lính cứu hỏa cũng không nhanh bằng, tìm người yêu sao lại khó vậy ? ».

Hai năm nay bất kỳ chuyện gì mẹ nói, chưa đầy mười câu là lại động chạm đến chuyện đại sự của cô, Tiên Đa Đa biết nếu ở lại thêm chút nữa sẽ rất phiền hà, liền vội cúi đầu xem đồng hồ, miệng bắt đầu than : « Ấy ! Muộn quá rồi, phải đi mau mới kịp giờ máy bay ». Nói xong liền kéo va ly vội vàng đi ra.

Lúc đến sân bay thời gian vẫn còn sớm, xung quanh người đông, cô lại cảm thấy thoải mái, cô vào phòng đợi của hạng thương gia, bật máy tính kiểm tra email, ngồi đợi Check in.

Nhưng đến khi sắp lên máy bay, cô vẫn không thấy Hứa Phi đâu. Ngay từ đầu, cô đã cố gắng không chủ động liên lạc với anh, sau đó thực sự không đợi được nữa, lại thấy hơi lạ, cuối cùng đành thò tay vào túi móc điện thoại.

Móc một lúc mới sững người ra, điện thoại không có trong túi.

Đột nhiên cô sực nhớ trong lúc ra khỏi nhà cô như kẻ chạy nạn, điện thoại cầm trong tay, lúc đi giày lại để trên tủ giày, chắc chắn là quên cầm theo rồi.

Đối với cô đi ra ngoài không mang theo điện thoại di động giống như quên bôi kem chống nắng những ngày trời nắng chói chang, cứ cảm thấy thế nào ấy, huống chi là đi công tác. Sắp đến giờ máy bay cất cánh rồi, kể cả cô có mọc thêm đôi cánh cũng không kịp về nhà lấy.

Đang rầu rĩ, đột nhiên cô nhân viên phục vụ bước đến cúi người nói : « Có phải chị Tiền Đa Đa không ạ ? Có người muốn tìm chị ».

Quay đầu lại cô đã thấy Diệp Minh Thân đứng ngay bên cạnh mình. Vô cùng bất ngờ, Tiền Đa Đa đứng dậy hỏi : « Sao anh lại đến đây ? ».

Người đàn ông đang đứng trước mặt cô luôn mỉm cười, hôm nay dường như có tâm sự trong lòng, nét mặt có vẻ hốt hải. Nhưng nhìn thấy cô khóe miệng vẫn hơi cong lên, anh đưa chiếc máy điện thoại di động cho cô.

Trời lạnh, vừa từ ngoài vào, đầu ngón tay anh hơi lạnh, lúc chạm vào lòng bàn tay cô, Tiền Đa Đa bất giác rụt lại.

« Anh gọi điện thoại cho em, mẹ em nghe máy, nói em đi công tác Hồng Kông nhưng lại để quên điện thoại ở nhà ».

« Cám ơn anh ». Cách một tuần mới gặp lại ở sân bay, anh đi rất vội, đầu ngón tay lạnh giá, bên cạnh đều là người nước ngoài, anh là người quen

duy nhất. Có lẽ hoàn cảnh hơi đặc biệt, đột nhiên cô cảm thấy gần gũi với anh hơn, nhưng chỉ cảm thấy gần gũi, cơ thể không muốn gần thêm chút nào nữa, trong lòng vô cùng mâu thuẫn.

« Em xin lỗi, tuần này em bận quá, không có thời gian gọi điện thoại cho anh ».

« Không sao, đúng đợt anh cũng có một số việc phải giải quyết ». Anh trả lời rất nhanh, sau đó nhìn đồng hồ, « Sắp lên máy bay rồi đúng không ? Để anh đưa em ra ».

Số hành khách lên máy bay theo hạng thương gia không đông lắm, mục tiêu của Diệp Minh Thân rất rõ ràng, mặc dù bước chân không dài, nhưng cô đi theo sau với vẻ ngần ngừ, chính vì thế sau hai, ba bước hai người đã cách nhau một đoạn, nhưng anh đã nhanh chóng dừng lại, ngoảnh đầu nhìn cô.

Thực ra cô đi ngay sau anh, hai người cách nhau chưa đầy ba thước, chính vì thế Tiền Đa Đa nhìn thấy rất rõ ánh mắt của anh.

Một vẻ hụt hẫng thoáng qua trong ánh mắt anh, sau đó liền trở lại bình thường, rồi anh đưa tay ra một cách tự nhiên, nắm lấy tay cô.

Đây không phải là lần đầu tiên anh nắm tay cô. Lần trước Tiền Đa Đa không cảm thấy xao động, chấp nhận một cách thản nhiên, lần này, cô lại từ chối theo bản năng, chỉ muốn rứt tay lại.

Ngón tay chưa động đậy, đột nhiên cô cười thầm, cười sự ngốc nghếch của mình.

Còn tự lừa mình lừa người gì nữa ? Người này hợp với mình hay không, còn ai biết rõ hơn cơ thể mình ?

Thời gian đang vội, không kịp suy nghĩ lời từ chối của mình, Tiền Đa Đa rút tay lại, nói luôn ba chữ : « Em xin lỗi ».

Nói xong lại thấy hối hận, cảm thấy mình thẳng tính quá, thời gian, địa điểm đều không hợp. Những điều này tốt nhất phải nói khéo một chút, không cho người ta thời gian giảm sốc, thực sự là hơi quá đáng.

Cô ngẩng đầu lên nhìn thấy anh cười, rút tay về một cách rất tự nhiên, vẫn đợi cô bước lên rồi sánh vai đi tiếp.

Tiền Đa Đa ngại ngùng, cửa ra máy bay ở ngay trước mặt. Chỉ còn mấy bước nữa, cô mới cúi đầu nói : « Anh đừng để bụng, đều là lỗi tại em, tại em không suy nghĩ cho kỹ ».

Anh dừng lại trước cửa ra vào, đưa cho cô tay kéo của va ly, giọng nói thoải mái hơn nhiều so với lúc mới đến, « Đa Đa, đừng bắt ép mình. Có được cái mà mình thật sự cần, trong lòng mới cảm thấy thoải mái, bắt ép đều là gánh nặng ».

Anh nói đúng, đúng đến mức Tiền Đa Đa không đáp lại được điều gì. Lưng bị anh đẩy nhẹ một cái, cô liền đi tiếp, ngược mắt lên thấy cô tiếp viên hàng không đứng trong hành lang nhìn mình bằng ánh mắt ngưỡng mộ, không tìm được lại ngoái đầu nhìn lại.

Anh vẫn đứng ở chỗ cũ, nhìn thấy cô quay đầu lại bèn mỉm cười. Cho dù lòng dạ rồi bời đến đâu, Tiền Đa Đa cũng phải than thầm quả thực anh là một con người rộng lượng. Thật may là anh suy nghĩ thấu đáo được như vậy, kể cả bị từ chối ngay tại trận vẫn có thể tiếp tục nhẹ nhàng chuyện trò với cô, trong mắt người khác chắc chắn là rất bịn rịn quyến luyến, thảo nào mấy cô gái qua lại đều lộ rõ vẻ ngưỡng mộ.

Cô lại không hề có một cảm giác gì trước một con người như vậy, đúng là phí phạm của trời.

Cô không kịp nghĩ gì thêm, thực sự đã đến giờ rồi, máy bay không đợi khách, cô vẫy tay và nhắc chân lên. Cô vừa đi vào hành lang, sau lưng liền có tiếng bước chân gấp gáp, vai thấy âm ỉm, chạm ngay vào vai của kẻ đến sau.

Cô nghiêng đầu ngó sang, người đó cũng đang cúi đầu nhìn xuống, có lẽ là do người đó chạy vội đến đây, cô cảm thấy hơi thở của người đó rất gấp gáp. Lúc bốn mắt nhìn nhau, người đó ngoác miệng cười, dù ở trong trạng thái vội vàng vẫn thấy rạn rỡ.

Cười như thế này thì còn ai vào đây nữa ? Đương nhiên là đại nhân giám đốc suýt nữa thì nhờ máy bay của công ty cô.

Cười xong, anh còn nói : « Dora, sao đi chậm vậy ? Cứ như thế này thì máy bay đóng cửa đấy ».

Nói giọng gì vậy, rốt cục ai là người đang vội vội vàng vàng ra máy bay ? Nghe thấy thế Tiền Đa Đa nhướn lông mày lên. Chưa kịp mở miệng, tay cô tự nhiên nhẹ bẫng, chiếc va ly duy nhất liền rơi vào tay anh.

Đồ đạc cô mang đi công tác vốn đã đơn giản, hiện giờ bị lấy đi, chỉ còn lại chiếc túi nhỏ đeo trên người. Mấy năm nay ra vào sân bay đã quen rồi, đây là lần đầu tiên được ung dung nhẹ nhàng như thế này. Cảm thấy hơi lạ, cô không biết nên đặt tay ở đâu nữa.

Lúc chuẩn bị vào máy bay, cô ngoái đầu nhìn lại, hành lang đến đoạn cua, bóng Diệp Minh Thân đã biến mất từ lâu, chỉ còn hai cô tiếp viên hàng không đi về phía cô. Họ vừa đi vừa nói chuyện rất nhỏ, nhìn thấy cô ngoái đầu liền im bặt, ánh mắt chứa đầy vẻ khó hiểu, rất khó miêu tả.

Có thể lý giải, vừa nãy hai cô tiếp viên này đứng ở cửa hành lang lên máy bay, chỉ trong vòng hai phút ngắn ngủi đã nhìn thấy bên cạnh cô xuất hiện hai người đàn ông, cảnh tượng rất mờ ám, một người đến trước một người đến sau rất đúng nhịp, chắc là hai cô tiếp viên đã bị sốc nặng.

Tiền Đa Đa bất lực than thầm trong lòng.

Cô cũng không muốn như vậy, hiện giờ ngay cả cô cũng không hiểu rõ cục mình cần cái gì, đành phải nhìn phong cảnh bên cạnh mình lần lượt trôi qua.

Ghế ngồi ở hạng thương gia rất rộng, sau khi hành khách ngồi vào vị trí, các cô tiếp viên hàng không bắt đầu bận rộn, cúi người mỉm cười nhắc mọi người thắt dây an toàn, lúc bước đến chỗ Tiền Đa Đa, họ cười rất ngọt ngào. Nhưng ở cự ly gần cô nhìn rất rõ, hoàn toàn là nhắm vào Hứa Phi, còn khuya mới đến lượt cô.

Máy bay cất cánh thuận lợi, cuối cùng xung quanh đã yên tĩnh trở lại, Tiền Đa Đa nghiêng đầu nhìn đại nhân giám đốc ngồi bên cạnh. Anh đang mở laptop nhưng cũng không quên nhìn cô cười, kèm thêm lời giải thích : « Trước khi đến đây phải mở một cuộc họp qua điện thoại ở công ty, suýt thì nhỡ máy bay, may mà tay lái của chú Mạnh vững ».

Cảnh tượng tối hôm qua vẫn hiện ra trước mắt, kể từ lúc anh xuất hiện bên cạnh, Tiền Đa Đa đã cảm thấy có phần bất an, chỉ sợ anh giờ chứng đột xuất, lại tiếp tục chủ đề hoang đường đó.

Nhưng lúc quay sang nhìn anh một lần nữa, chỉ thấy khuôn mặt nghiêng nghiêng đang cúi đầu chăm chú xem tài liệu. Anh cúp mắt xuống, hàng lông mi dài không che nổi đôi mắt đỏ sọc, vừa nhìn là biết lại thức trắng đêm.

Dù sao cô cũng là con gái, người ta không mở miệng, cứ bám nhằng theo người ta để hỏi, tại sao tối qua lại nói với cô câu nói không đầu không cuối như vậy, cô không làm được những việc thẳng thừng như thế. Chính vì thế chỉ thốt ra một câu đơn giản : ² Đêm hôm qua anh không ngủ à ? ²

² Nửa đêm nhận được cú điện thoại khẩn, ngồi dậy sửa lại đề án, sửa liền một lèo đến sáng, sau đó đến thẳng công ty ². Anh cười cười. Cô tiếp viên

đưa đồ uống đến, đứng bên cạnh anh cúi người cười rất ngọt ngào, anh hoàn toàn không để ý, đón lấy đặt xuống trước mặt cô, sau đó tiếp tục bận rộn.

Muốn hỏi anh có cần giúp gì hay không, anh ngồi ngay bên cạnh xem tài liệu, cũng không hề có ý giữ bí mật. Tiền Đa Đa liếc nhìn màn hình, nội dung của tài liệu.

Liếc qua một chút, Tiền Đa Đa giật mình tỉnh hẳn, trợn trong mắt, nhìn anh một cái.

« Sao vậy ? ». Anh không ngẩng đầu lên, hỏi khẽ một tiếng.

Mặc dù chỉ liếc qua một cái, nhưng đề mục rất rõ ràng. Sản xuất loại đồ uống mới đã là một động tác lớn thách thức phe bảo thủ, nhưng chiếc lược được áp dụng vẫn bắt đầu từ việc thu mua thương hiệu nước hoa quả hàng đầu trong nước, cách làm đao to búa lớn này đúng là tác phong của phe cấp tiến điển hình.

Nghĩ đến việc trước đó tự nhiên mình lại tham gia vào quá trình chuẩn bị những tài liệu và đề án đó, Tiền Đa Đa thầm giật mình, trấn tĩnh lại một lát mới cất lời : « Không có gì, tôi chỉ hơi buồn ngủ thôi ».

« Đem qua ngủ không ngon à ? Có hện ư ? ». Ngón tay anh rất đẹp, lúc gõ bàn phím nhẹ nhàng linh hoạt, trong lúc bận rộn, vẫn nghiêng đầu đáp lời cô, khóe miệng hơi cong lên : « Vừa nãy còn nhìn thấy anh ấy đến tiễn em ».

Thái độ này của anh khiến cô cảm thấy khó hiểu, hai chữ đó lại động chạm đến dây thần kinh của cô. Có hện ? Haizz, thực tế là cô vừa mới chia tay trong hòa bình với một người đàn ông tuyệt vời.

Không biết trả lời thế nào, Tiền Đa Đa bèn trốn tránh câu hỏi này, cười mà không nói gì.

Anh cũng không hỏi gì thêm, quay đầu lại tiếp tục làm việc của mình, « Buồn ngủ thì ngủ đi, đến nơi anh sẽ gọi em ».

Được, cô ngoan ngoãn nghiêng đầu nhắm mắt lại, cố gắng kìm nén sự tò mò và nỗi bất an. Cô buột phải rời xa những nỗi thắc mắc này. Đó không phải là những thứ cô nên nhúng tay vào, cũng không nên hỏi nhiều. Tiền Đa Đa quyết định từ giờ phút này trở đi giữ bốn phận, chỉ lo cho mình, đương nhiên, giả vờ ngủ một lúc sẽ tốt hơn.

Thực sự chưa mệt đến mức không thể kiên trì thêm được nữa, cộng với việc các tiếp viên hàng không rất quan tâm đến hàng ghế của họ, cứ đi đi lại lại, tần suất và số lần đều hơn hẳn so với tất cả các lần cô đi máy bay trước đây, dù cố gắng đến đâu Tiền Đa Đa cũng không thể biến ngủ giả thành ngủ thật được.

Nhưng vì là chuyến bay buổi tối, sau khi ăn cơm xong khoang máy bay rất yên tĩnh, tiếng gõ bàn phím bên cạnh lập đi lập lại một cách có tiết tấu, đến cuối cùng cô vẫn mơ màng chớp mắt.

Đột nhiên cảm thấy người ấm ấm, cô ngước mắt lên nhìn thấy anh đang cúi đầu đắp chăn cho mình. Vì sự tỉnh giấc bất ngờ của cô, anh để lộ một nụ cười biết lỗi.

« Hơi lạnh, cẩn thận không lại cảm »

Chăn đã đắp dưới cằm của cô, dưới đầu mũi là ngón tay của anh, mùi mộc hương thoang thoảng lại bay tới, thơm dịu như mùi của cây cỏ. Làm thế nào bây giờ ? Cô lại một lần nữa bị làm cho mê hoặc, tim đập thành thịch.

Không đoán được sự bối rối của cô, Hứa Phi chỉ thấy Tiền Đa Đa trong trạng thái chưa tỉnh ngủ - nheo mắt nhìn mình, người giấu trong chiếc chăn nhung màu xám, chỉ để lộ ra gương mặt trắng ngần, không trang điểm, vẻ mặt ngơ ngác.

Tựa như một con thú nhỏ, rất nhỏ rất mềm mại, ngơ ngác trong khu rừng lạ.

Đây chính là Tiên Đa Đa - một con người mạnh mẽ, giỏi giang mà người ta thường nói ư? Tại sao Tiên Đa Đa trong mắt anh luôn khác với trong mắt mọi người ?

Hôm qua lúc nói ra câu đó anh rất nghiêm túc, không ngờ cô lại luống cuống bỏ chạy. Anh muốn đuổi theo, nhưng lại chột nghĩ ép cô quá cũng không hay, bây giờ nhìn phản ứng của cô đối với mình, trong lòng lại thấy hối hận.

Gần 20 tiếng đồng hồ chưa được chớp mắt, cộng với việc phấp phỏng không biết cô sẽ phản ứng thế nào, trên đường ra sân bay anh thực sự rất mệt.

Lúc đến cổng ra máy bay, anh đã nhìn thấy cô quay người đi vào hành lang, người đàn ông anh đã từng một lần được nhìn thoáng qua đó đứng nguyên tại chỗ, mắt dõi theo bóng cô, một bức tranh thật đẹp.

Nhưng anh không thích, lòng buồn vô cùng, lúc nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của cô, lại cảm thấy mình hơi ngớ ngẩn.

Anh nhận ra vẻ ngần ngại đề phòng của cô khi nói chuyện với mình và vẻ né tránh khi liếc màn hình máy tính, cảm thấy thất bại và có phần chán nản. Dù sao anh vẫn còn trẻ, không có kinh nghiệm trong chuyện này, mặt lại không đủ dày, sợ nói thêm câu nữa sẽ bị cô thẳng thừng từ chối, chính vì thế kìm chế một hồi lâu chỉ nói ra mấy câu chẳng liên quan.

Sau đó anh biết cô giả vờ ngủ, cũng không vạch trần, chỉ có điều tốc độ gõ bàn phím dần dần chậm lại, nhưng lại không kìm chế được bản thân, thỉnh thoảng lại nhìn cô thần thờ.

Đôi mắt Tiền Đa Đa nhắm chặt, điều này cô hoàn toàn không hề hay biết, nhưng cùng với sự trôi qua của thời gian, nhịp thở của cô dần dần đều đặn, nhẹ nhàng. Hai bàn tay cô đan vào nhau, các ngón tay dần dần thả lỏng. Sợ cô bị lạnh, anh bảo cô tiếp viên hàng không mang chiếc chăn mỏng đến đắp cho cô.

Không ngờ cô lại tỉnh giấc ngay, xem ra ngủ không được say giấc, hoặc là vì căng thẳng. Bây giờ ngồi gần anh, cô lại liên tục tỏ ra căng thẳng, khiến anh càng cảm thấy thất bại.

Nếu cô không có tình cảm gì với mình, cũng có thể nói thẳng ra, căng thẳng làm gì? Không biết có phải vì thân phận giám đốc điều hành của anh mà cô giữ kẽ hay không? Chắc là không nhỉ, hồi đầu, vì sự hiểu lầm sau lần say rượu đó mà quan hệ giữa cô và anh trở nên căng thẳng, đã có những lúc hai người đối chọi gay gắt, hiện giờ đã hết hiểu lầm, tự nhiên cô lại tỏ ra không thoải mái.

Cô không biết anh đang nghĩ gì, trước mắt chỉ có hình ảnh của mình trong con người màu đen của người đàn ông này. Nhịp tim đập không ổn định, Tiền Đa Đa đưa tay túm lấy chiếc chăn, trấn tĩnh một lát mới mở miệng: "Cám ơn anh, anh... làm xong rồi à?".

Cô không muốn thảo luận chủ đề này, lại chưa nghĩ ra chuyện gì để nói, đúng lúc cô tiếp viên hàng không mang đồ uống đến, Tiền Đa Đa chỉ lấy một cốc nước lọc, đón lấy cốc nói cảm ơn, sau đó cúi đầu uống che đi vẻ bối rối của mình

Anh lấy một cốc ca phê, cả phê trên máy bay nhạt và vô vị. Lúc anh uống không có tiếng động nào, không kìm nổi Tiền Đa Đa bèn liếc mắt nhìn, thấy anh chỉ nhấp một ngụm, sau đó nhìn ra bầu trời đêm tối om ngoài cửa sổ thất thần.

Máy bay đã bắt đầu giảm độ cao, nghiêng nghiêng xuyên qua tầng mây, dần dần, cảnh đêm đẹp như một bức tranh nổi tiếng thế giới của Hồng Kông từ từ mở ra trước mắt. Dưới đất ánh đèn rực rỡ phồn hoa, dường như có hàng triệu ngôi sao trải rộng, cầu Thanh Mã như một dải ngân hà hiện ra trước mắt, lúc máy bay hạ cánh, sân bay sáng rực như giữa ban ngày.

Trong máy bay, rất nhiều người bận rộn chuyện trò với nhau, còn có hành khách nóng lòng đứng dậy lấy hành lý chuẩn bị xuống máy bay, nhưng anh vẫn thất thần, vẻ mặt mệt mỏi, thành phố với muôn vàn ánh đèn rực rỡ bên ngoài tựa như một thế giới khác.

Một mình múa gươm chiến đấu là chuyện rất tốn hao sức lực, cho dù anh trẻ trung đến đâu, xoay sở giữa đám người tinh ranh xảo quyệt đó, kiểu gì cũng cảm thấy mệt mỏi!

Trước đây cũng có lúc cảm thấy bất lực trong sự kìm kẹp giữa các phe phái, nhưng so với cấp bậc hiện nay của anh, thực sự không đáng để nhắc đến. Kể cả như vậy, khi đứng ở cự ly gần như vậy nhìn thấy vẻ mệt mỏi hiếm có trên gương mặt anh, Tiền Đa Đa vẫn có chung cảm nhận.

Sự cảnh giác và căng thẳng đột nhiên biến mất, theo bản năng cô không muốn hình ảnh này tiếp diễn nữa, nhưng lại không biết phải cắt đứt thế nào. Cô ngần ngừ trong vài giây, ngón tay đang bưng cốc nước khẽ động đậy, cuối cùng ý chí đã chiếm thế thượng phong, Tiền Đa Đa vẫn lựa chọn im lặng.

Công ty cho xe riêng đến sân bay đón, lúc họ đến khách sạn đã gần chín giờ tối. sảnh lớn được trang hoàng rất sang trọng, lúc họ bước vào cửa xoay, bên trong có người đang đi ra, lúc đi ngang qua, đột nhiên nhòe miệng cười với Hứa Phi.

Đó là một cô gái người Nhật Bản, mặc một bộ vest gọn gàng, tóc búi cao, khác hẳn với hình ảnh dịu dàng của phụ nữ Nhật Bản trong đầu Đa Đa.

Hứa Phi cũng cười, kéo cô ra giới thiệu. "Dora, đây là Yamada Keiko, đồng nghiệp của anh trong thời gian làm việc ở Nhật Bản. Keiko, đây là trưởng phòng Tiên Đa Đa của khối thị trường khu vực Trung Quốc".

Tiên Đa Đa hơi sững người. Cô đã từng được nghe đến cái tên này. Yamada Keiko xuất thân trong gia đình cao quý, bố là một trong những cổ đông của UVL, cũng chiếm một vị trí trong hội đồng quản trị, và Yamada Keiko xuất hiện ở công ty với thân phận là trợ lý đặc biệt của bố mình, là một tiểu thư cành vàng lá ngọc có tiếng.

"Kerry, lâu lắm rồi không gặp anh". Yamada Keiko nhìn anh mỉm cười, sau đó mới đưa mắt nhìn Tiên Đa Đa, đưa tay ra bắt tay cô, "_Chị Tiên, lần đầu gặp gỡ, Keiko. Cô tiếp xúc không nhiều với con gái Nhật Bản, Hoàn Mỹ là người có phong Cách truyền thống kiểu Nhật điển hình, nói chuyện, làm việc rất nhiều phép tắc, bây giờ gặp một người khác hoàn toàn như vậy, cô thực sự cảm thấy không quen.

Ba người đứng nói chuyện với nhau mấy câu. Yamada Keiko nói chuyện khách khí, lịch sự, chủ yếu nói về tình hình công việc thời gian gần đây, nhưng không hiểu tại sao, Tiên Đa Đa cảm thấy không chen lời vào được, sau đó khi nói đến thị trường Nhật Bản, giọng cô ấy rất khẽ.

Hứa Phi nghe xong cau mày, lại cúi đầu xuống ghé sát vào cô hơn, hỏi một câu: "Hả? Em nói gì cơ?". Thấy mình đứng bên cạnh hơi thừa thãi, tự nhiên cô cảm thấy rất tệ, Tiên Đa Đa mớ miệng cáo từ: "Kerry, Keiko, hai người cứ tiếp tục đi nhé, tôi lên trước đây". Nói xong cũng không đợi Hứa Phi ngăn lại, gật gật đầu rồi đi vào.

Khách sạn mà công ty đặt vẫn là Hyatt, phòng ốc rộng rãi thoải mái. Nhưng ngồi máy bay hai ba, giờ đồng hồ, Tiên Đa Đa lại cảm thấy chưa bao giờ phải bay mệt như vậy, lúc này nhìn thấy chiếc giường đó liền không chịu được nữa, bỏ hành lý xuống rồi nằm vật ra.

Lúc đầu cô chỉ muốn nghỉ một lát: rồi bật đầu sắp xếp đồ đạc, mơ mơ màng màng lại ngủ thiếp đi, đến khi điện thoại di động trong túi đổ chuông mới giật mình tỉnh giấc. Cô ngồi dậy tìm máy, bấm nút nghe thấy giọng mẹ nói rất to ở đầu bên kia điện thoại: "Đến nơi cũng không biết gọi điện thoại về nhà, không biết bố mẹ lo à?".

Xin lỗi xong Đa Đa lại nói thêm mấy câu nữa, chỉ vài phút ngắn ngủi, mẹ cô còn tranh thủ thời gian khen Diệp Minh Thân. Nhắc đến Diệp Minh Thân, cô lại thấy đau đầu, nhưng lại không thể trốn nói chuyện với mẹ, chỉ cần tỏ ý từ chối thảo luận, mẹ sẽ lại sặc cho một trận ngay.

Chính vì thế Tiền Đa Đa đành phải ậm ờ cho qua chuyện, bên tai là tiếng kể lể của mẹ, bất giác trong đầu lại hiện lên những cảnh tượng khi ở bên người đàn ông đó.

Cô biết tại sao mẹ lại thích Diệp Minh Thân - Công việc đảng hoàng, thể diện, trông rất khôi ngô, tuấn tú, tính tình lại điềm đạm, nho nhã, mẫu người này là đối tượng mà tất cả các cô gái đang trong độ tuổi lấy chồng đều mơ ước, cho dù là người khó tính, kén chọn đến đâu cũng không tìm ra được một nhược điểm nào của anh.

Một người tuyệt vời như vậy, tại sao cô lại vẫn không thể chấp nhận? Là do không cảm nhận được tia lửa hay sao? Bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn còn tia lửa? Tự thiêu mình hết lần này đến lần khác mà còn không chịu khôn ra.

Thảo nào người ta nói con gái nhiều tuổi đều là người tính tình lập dị, trước đây cô cảm thấy rất vỡ vụn, đến bây giờ, ngay bản thân đã cũng cảm thấy đầu óc của mình có vấn đề.

Mẹ vẫn còn kể lể ở đầu bên kia, Đa Đa không dám nói cô đã từ chối người đàn ông tuyệt vời này. Khó khăn lắm mới cúp được điện thoại, Tiền Đa Đa vô cùng chán nản, xem đồng hồ đã hơn mười giờ. Haizz, công việc không thuận lợi có thể từ từ giải quyết, có thể lựa chọn ra đi, còn cuộc sống

thì sao? Dù sao đó cũng là người thân của mình, mẹ đang đợi có một câu trả lời, sau đó mới có thể trả lời họ hàng bạn bè. Ai cũng có áp lực, người cuối cùng thực hiện vẫn phải là cô. Haizz! Chưa đến tuổi mãn kinh, mà sao cô đã cảm thấy mình không chịu nổi áp lực nữa?

Đầu óc rối bời, cô không còn buồn ngủ nữa, cảnh tượng Hứa Phi và Yamada Keiko nói chuyện thân thiện với nhau ban nãy lại liên tục hiện ra trước mắt. Tiên Đa Đa cảm thấy mình bị tâm thần mới quan tâm đến chuyện đó, nhưng lại không thể kìm chế không nghĩ đến cảnh tượng đó được. Càng nghĩ tâm trạng càng rối bời, bụng lại thấy đói cồn cào, cô đứng trước cửa sổ cắn móng tay, càng nghĩ càng thấy đói.

Đây không phải là lần đầu tiên cô đến Hồng Kông họp, Hyatt lại là khách sạn bình thường vẫn ở, cô vẫn còn nhớ trên một con đường có một tiệm bán cháo rất ngon. Không muốn nghĩ thêm, cô quyết định gạt hết mọi chuyện phiền muộn sang ngày mai, quyết định chiêu đãi dạ dày một bữa bèn với lấy túi xách, đẩy cửa ra ngoài.

Cô vừa ra khỏi cửa thì nhìn thấy cánh cửa bên cạnh đồng thời được mở ra, người bước ra là Hứa Phi, anh mặc áo nỉ có mũ đi giày thể thao, lại quay về với cách ăn mặc bụi bụi trong lần gặp gỡ đầu tiên.

"Hai người nói chuyện xong rồi à?". Nhìn thấy anh xuất hiện một mình, trong lòng cô tự nhiên lại thấy vui vui.

"Được một lát rồi ". Anh bước đến bên cô nói, bước chân không dài, nhưng có lại cảm thấy chỉ trong tích tắc anh đã xuất hiện bên mình như có phép lạ.

"Sao lại ăn mặc như thế này?". "Muốn đi chạy. Em có đi không?".

Đi Chạy? Tiên Đa Đa kinh ngạc cúi đầu nhìn đồng hồ, không phải anh nói hơn hai mươi tiếng đồng hồ chưa chớp mắt đó sao? Thế mà vẫn còn

muốn chạy? Anh là siêu nhân ư? Anh vẫn đang đợi câu trả lời, khi nhìn thấy vẻ mặt sững sốt của cô chỉ cười.

Bình thường ở công ty Hứa Phi ăn mặc rất đĩnh đạc, cách ăn mặc bây giờ khác hoàn toàn với hình ảnh giám đốc điều hành mà cô vẫn gặp. Anh ăn mặc rất thoải mái, mỗi lần cười đều khiến đối phương phải hoa mắt. Mặc dù Tiền Đa Đa đã quen từ lâu, nhưng lúc này vẫn cảm thấy hơi choáng váng. Ghen tỵ, Cô chỉ muốn biến thành bà mẹ kế của nàng Bạch Tuyết, ôm gương thần hỏi tuổi trẻ của mình rơi đâu mất rồi, và trước khi nó trả lời sẽ đập tan nó.

Anh cúi đầu nhìn mình, "Trông lưu manh lắm hả ?"

"Giống như sinh viên đại học lên vào đây, không sợ ngày mai họ sẽ không cho anh vào hội trường sao ?".

"Không sao, anh sẽ nói anh đến đây thực tập, làm không công".

Boss lại bắt đầu kể truyện cười, Tiền Đa Đa lập tức nể tình cười ra thành tiếng, cười xong liền đi về phía thang máy, từ chối lời đề nghị của anh, "Tôi đói rồi, muốn đi ăn gì đó".

Đùa ư, cô trốn anh chàng này còn chưa kịp! Cùng chạy bộ? Thôi đi.

Anh bước đi song song với cô, Tiền Đa Đa vốn có kinh nghiệm trong chuyện đi máy bay, hôm nay lúc đầu cô mặc rất nhẹ nhàng đơn giản, bây giờ vẫn đi đôi giày đế bằng và mặc chiếc quần bó ống đến mắt cá chân đó. Thượng Hải lạnh, trước khi lên máy bay cô còn khoác thêm chiếc áo khoác ngắn dày, hiện tại đã cởi ra từ lâu, bên trong chỉ có một chiếc áo len mỏng màu trắng cổ tròn, chiếc khăn dài quấn nhẹ nhàng trên cổ.

Anh muốn nói chuyện với cô, nhưng điện thoại đã đổ chuông, anh dừng lại nghe máy. Đương nhiên là Tiền Đa Đa không đợi, tiếp tục bước đi, chỉ còn mấy bước nữa là đến thang máy. Khách sạn năm sao ở quận Sa Điền,

đường sá rộng rãi, bây giờ đã là hơn mười giờ, trên đường không còn nhiều người qua lại nữa, Tiền Đa Đa đang nóng lòng tưởng tượng ra các món ăn, chính vì thế mắt không để ý đến xung quanh, bước chân vội vã. Phía đối diện có tiếng cười đùa nói chuyện, mấy thanh niên đang đi tới, họ ăn mặc rất bốc lửa, khoác vai bá cổ cười đùa với nhau, nhìn như chuẩn bị đi sàn. Cô cúi đầu bước đi không chú ý, lúc đi ngang qua đâm sầm vào họ, bước chân loạng choạng.

Cô ngẩng đầu lên trợn mắt, một người trong số họ còn thối sáo với vẻ bất cần, "Người đẹp, có chuyện gì vậy?".

Cô không biết nói tiếng Quảng Đông, nhưng vẫn hiểu được ý đùa cợt trong câu nói này. Tiền Đa Đa bực quá bèn cự lại một câu.

Vừa nói dứt lời, mấy người đó liền áp sát vào cô. Ở cự ly gần, Tiền Đa Đa đã nhìn rõ tình thế trước mắt. Mấy thanh niên này tóc nhuộm đủ màu, miệng nhai kẹo cao su, ánh mắt nhìn cô rất không thiện cảm. Trời lạnh, một cô gái trong số đó còn để lộ một đoạn eo trắng, nhìn thấy rõ vết xăm mình màu đỏ đen.

Đường phố yên tĩnh, người qua lại vắng vẻ, dù hùng hồn đến đâu cô cũng biết chuyện này rất bất lợi.

Tiền Đa Đa thềm nuốt nước miếng, bất giác lùi ra sau một chút. Không ngờ sau lưng vẫn có người, vưaf lùi lại cô liền đụng vào người đó. Cô vội vàng quay đầu lại, Chưa nhìn rõ mặt người đó đã ngửi thấy mùi mộc hương quen thuộc.

" Kerry ?"

" Ừ." Anh đáp một tiếng sau đó khoác tay lên vai cô, chỉ trong chớp mắt trước mắt Tiền Đa Đa chỉ còn lại một tấm lưng rộng.

Anh đứng trước cô nói chuyện với đám người đó, nói tiếng Quảng Đông rất lưu loát. Anh chàng này hôm nay ăn mặc bụi bụi, lại giỏi gặp người nói chuyện người, gặp ma nói chuyện ma, sau vài ba câu, đến cuối cùng lại cười lớn với bọn họ, vỗ vai nhau chào tạm biệt. Lúc đám người đó bỏ đi, cô đã bị anh khoác vai. Người anh cao, cánh tay cũng dài, quàng qua vai cô một cách rất tự nhiên, người cô như rơi vào một thế giới nhỏ độc lập.

Đa Đa vẫn còn chưa hết sợ, bất giác cô liền ghe' sát vào cơ thể anh. Lớp ngoài của chiếc áo ni có mũ của anh cọ vào má cô mềm mại, ấm áp. Chắc là anh vừa tắm xong, mùi mộc hương đó càng thơm hơn.

Sau mỗi tình lần trước, không biết đã bao lâu không có cảm giác thân mật như thế này rồi, cô cảm thấy không quen, toàn thân cứng đờ.

Nhưng cảm giác ấm áp do lớp áo ni đem lại và mùi thơm của mộc hương từ từ đầu độc cô, tai cô nép sát vào ngực trái của anh, nhịp tim anh đập mạnh mẽ tựa như một giai điệu nguyên thủy nào đó, dần dần khiến cô yên lòng. Cuối cùng đám người đó đã bỏ đi, trước khi đi, cô gái xăm mình còn nhìn cô và Hứa Phi bằng ánh mắt không thể nào tin, ánh mắt đó cả thế giới đều có thể hiểu, "Hạng đàn bà như cô đã câu anh ta bằng cách nào vậy? Không xứng mà!".

Co mình trong không gian nhỏ ấm áp như thế một hồi lâu, vốn Tiền Đa Đa đã có phần thất thần, lúc này liền giật mình vì cái nhìn của cô ta, dựng thẳng người lên lùi sang bên cạnh.

Thôi đi, cô không bao giờ cặp với kiểu ăn mặc bụi bặm này.

Hứa Phi không ngạc nhiên trước sự rút lui của cô, anh rút tay lại một cách rất tự nhiên, hai tay dúm vào túi quần, cúi đầu nhìn cô cười, "Dora, em vẫn ổn chứ?".

Người ta vừa giúp mình một chuyện lớn, Tiền Đa Đa cũng ngại không dám hỏi vừa nãy anh đã nói những gì. Tại sao cứ phải khoác vai mình mới

giải quyết được vấn đề?

Chỉ coi như động tác đó chưa từng xảy ra, cô cất lời cảm ơn: "Cảm ơn anh, vừa nãy may mà có anh".

"Không sao ở đâu cũng có những chuyện như vậy. Em là con gái phải cẩn thận."

Tiền Đa Đa khóc giở mếu giở, anh gọi cô là con gái, lại còn tự nhiên như vậy, dường như cô chính là đứa trẻ bị lạc bố mẹ, vừa được anh làm việc thiện tìm về.

"Không phải anh muốn chạy bộ sao?". Thôi vậy, không chấp vật với sếp nữa, Tiền Đa Đa liền nhắc.

"Hơi mệt rồi, anh muốn ăn chút gì đó". Anh vẫn đang cười, giọng nói không còn phấn chấn như ban nãy nữa mà hạ thấp xuống, hơi khàn khàn.

Hóa ra anh cũng không phải là kẻ mình đồng da sắt, đây là ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Tiền Đa Đa.

Rất tự nhiên, kết quả cuối cùng dĩ nhiên là hai người cũng đi đến tiệm cháo. Không phải là lần đầu tiên đến đây, vừa ngồi xuống cô đã gọi cháo bạch quả, rồi lại nói với anh đừng khách khí, hôm nay để cô mời.

Cái gọi là tiệm cháo rất ngon thực ra là một cửa hàng ăn rất bình thường bên đường, nằm gần khu dân cư, bàn ghế mềm như trên tàu hỏa, trên tường có lát gạch men, và còn có cả thực đơn rất đơn giản.

Trà sữa đặc sánh, cháo bạch quả hương thơm ngào ngạt, Tiền Đa Đa đang đói cồn cào, không muốn giả bộ thực nữ nữa, cúi đầu ăn trước.

Anh cũng vậy, hai người đều không nói gì, chăm chỉ ăn cháo, đầu không hề ngẩng lên.

Mặc dù không ngẩng đầu, nhưng dù sao thì hai người cũng ngồi đối diện với nhau rất gần, cô dùng khước mắt quan sát đối phương rất kỹ càng. Ăn được nửa bát, đột nhiên Tiền Đa Đa không chịu được nữa, ngẩng đầu lên nói: "Hôm qua anh nói đùa hả?". Anh cũng đang ngẩng đầu lên, nghe xong không nói gì, nhìn cô cười, sau đó tiếp tục ăn.

Thấy anh cười Tiền Đa Đa thấy thoái mái hơn, Cô nói tiếp một câu: "Đói lắm hả?". "Đúng vậy, ăn đồ ăn trên máy bay chẳng khác gì chưa ăn. Còn em?".

"Cũng hơi đói, nhưng cũng không hẳn là đói. Tôi có một thói quen xấu, càng buồn chán lại càng thích ăn". Nói xong cô lại cúi đầu tiếp tục ăn.

"Không sợ béo à?". Bình thường gặp nhiều đồng nghiệp nữ nơi công sở, nói chuyện với anh đều rất rụt rè, bẽn lẽn, rất ít người ăn uống vô tư như cô, chính vì thế mỗi lần nhìn thấy cô ăn, anh đều cảm thấy đó là một sự hưởng thụ.

"Ngài ơi, ngài hãy nhớ đến những người dân vùng bị thiên tai, có cái ăn là tốt lắm rồi. Phải biết quý trọng cái phúc của mình chứ?".

Anh cười, "Được rồi, buồn sẽ ăn gì đó, coi như là một thói quen tốt".

"Ai như anh? Mệt mà còn đi chạy, thói quen trên thảo nguyên Châu Phi cũng được coi là một thói quen tốt". Nhanh mồm nhanh miệng quen rồi, cô trả lời rất nhanh, nói xong mới ý thức được rằng, ngồi trước mặt cô là người đàn ông mà hiện tại cô nên tránh “ trách mình nhanh nhẩu quá, Đa Đa vội đút thìa vào miệng.

Lúc nói chuyện cô cười cười, lúc đưa thìa vào miệng đầu lưỡi nhả hiện thoáng qua, vừa nãy anh còn cảm thấy rất mệt, giờ đột nhiên lại thấy vui vui, cảm giác mệt mỏi đó thoáng cái đã bay mất tiêu.

Không thấy anh trả lời, Tiêu Đa Đa ngậm thìa trong miệng nhìn sang, còn bổ sung thêm một câu: "Tôi đùa đấy, đừng để ý".

Anh không để ý, đây đều là vấn đề của anh. Vì có thiện cảm với một người, chính vì thế nhìn thấy từng động tác nhỏ của cô ấy cũng cảm thấy vui vẻ.

Thìa vẫn còn ngậm trong miệng, Cô đợi mãi vẫn không có câu trả lời. Người đàn ông trước mặt không nói gì, vẻ tươi cười dần dần hiện ra trên gương mặt anh, nhưng anh vẫn không nói gì.

Cửa hàng ăn ồn ào náo nhiệt, ánh đèn của chiếc đèn tuýp đơn giản rất sáng, bốn xung quanh sáng như ban ngày. Bên cạnh có người nói chuyện rôm rả, nhân viên phục vụ chạy qua chạy lại bưng bê, miệng còn lên tiếng: "Cháo của của quý khách nào ạ? Trà sữa sẽ có ngay".

Trong bầu không khí ồn ào như thế này cô lại thấy hơi mơ màng, có một ảo giác dường như tất cả đã rời xa, thế giới này chỉ còn lại nụ cười trong mắt anh, âm áp nhấn chìm cô xuống.

Hai người ăn bữa ăn này rất lâu, lúc họ bước ra khỏi nhà hàng đường phố vô cùng vắng vẻ. Đêm tối đầu xuân, gió hơi lành lạnh, ánh đèn đường hắt xuống, chiếu trên mặt đường bằng phẳng một lớp ánh sáng màu vàng cam.

Dù sao cũng đã muộn rồi, lại không mặc áo khoác, lúc hít vào Tiêu Đa Đa lấy tay che hai bên cổ.

"Lạnh không?". Anh nghiêng đầu nhìn sang, ngón tay khẽ động đậy.

Đứng từ xa có thể nhìn thấy khách sạn, đoạn đường ngắn ngủi, hai người đi song song với nhau, hai chiếc bóng trên mặt đường lúc thì đan xen vào nhau, lúc lại tách nhau ra. Tiêu Đa Đa không thấy lạnh, cảm giác mơ

màng đó vẫn còn, cô không uống rượu, nhưng dường như đã ngà ngà say, tự nhiên lại muốn cười.

"Không đến nổi. Còn anh?".

"Anh? Sao mà lạnh được?".

Sao không lạnh được? Thật buồn cười, nhưng toàn thân đều cảm thấy thoải mái, vui vẻ, cô chỉ mỉm cười.

Chỉ còn mấy bước nữa là đến cổng khách sạn rồi, lúc này bước chân của anh chậm lại, dần dần tụt lại sau lưng cô. Đi được mấy bước phát hiện thấy bên cạnh mình không có người, Tiền Đa Đa đứng lại ngoái đầu.

"Đa Đa". ,Anh đứng cách cô không xa, nhìn cô, "Anh có thể gọi thế được không ?"

"Hả ?". Cảm giác ngà ngà say đó vẫn còn, có lại mất cảnh giác "hả" một tiếng để hỏi lại.

Trước khi mở lời anh cười một cái, nhưng giọng rất khẳng định, không hề có ý đùa.

"Đó không phải là đùa, anh nghiêm túc đấy". Trời ạ! Lại bắt đầu rồi?

Đa Đa lại sợ đến nỗi không kiểm soát nổi bản thân, bất ngờ lùi ra sau một bước.

Trong đầu đấu tranh quyết liệt, cô đang lưỡng lự giữa hai sự lựa chọn hoặc là từ chối hoặc là co giò bỏ chạy. Người đàn ông trước mặt đứng im không nhúc nhích, lặng lẽ chờ đợi câu trả lời của cô, vẻ mặt rất tha thiết.

Trên đường vắng và không có một bóng người, ánh đèn rực rỡ của Sa Điền ở sau lưng anh. Phía sau là sự phồn hoa náo nhiệt, anh đứng một mình, đường nét rõ ràng, nhưng cảm thấy hơi lênh khênh.

Trong lòng dường như có một con thú nhỏ mai phục nhiều năm trong gian phòng nhỏ khép kín đang rục rịch. Đột nhiên cô thấy sống mũi hơi cay cay, chân không thể bước đi được nữa, không nói được lời nào nữa. Để dồn nén cảm giác kỳ quái này, cô cố gắng cúi đầu xuống không nhìn anh, trước mắt chỉ còn lại cái bóng lẻ loi của mình dưới mặt đất.

Mặt đường màu vàng chanh, chiếc bóng cô độc màu đen nghiêng dài, đột nhiên có một chiếc bóng khác ập tới.

Cô chưa kịp sững sốt, cơ thể đã bị ôm chặt, mùi mộc hương ập tới, má cô chạm vào lớp áo ni mềm mại, sau đó là đôi môi ấm áp của anh.

Hứa Phi không đợi được câu trả lời của cô, chỉ nhìn thấy cô đang cúi đầu trước mặt mình. Mái tóc đen yên lặng rất bóng, những lọn tóc phù xuống bờ vai, rủ xuống gò má trắng ngần của cô.

Anh chỉ muốn đưa tay gạt chúng ra, để mình được nhìn rõ nét mặt của cô, nhưng ngón tay vừa đưa ra, không còn kiểm soát được nữa. Cô như một cục nam châm khổng lồ, bản năng của cơ thể nhanh hơn ý thức, giây tiếp theo anh đã hôn ghì lấy cô.

Khoảnh khắc trong ký ức đã từng ám ảnh cô mấy tháng nay lại quay về, vị ngọt ướt át ở đầu lưỡi, hơi thở gập gáp đan xen vào nhau. Lần này không uống rượu, phản ứng của cơ thể càng nhạy cảm hơn, cô dường như nghe thấy trong không khí có tiếng một ngọn lửa nổ tung, cảm giác hạnh phúc mãnh liệt đến mức khiến mình run rẩy.

Biết mình đã bị mất kiểm soát, nhưng lại không kiềm chế được, anh càng hôn sâu hơn, hơi thở nóng bỏng, đôi tay ôm cô rất chặt.

Lúc buông ra, anh tì trán vào đầu cô muốn nói chuyện. Đôi môi vừa buông ra, không khí lạnh lẽo kích thích đôi môi vẫn còn đang ướt của cô run rẩy. Kích thích quá, cô lùi mạnh về phía sau một bước dài.

Cô hít một hơi thật sâu để mình được trấn tĩnh, nhưng lòng dạ ngổn ngang, ngón tay run rẩy. Có rất nhiều điều muốn nói, sợ mình mở miệng lại nói linh tinh, cố gắng một hồi lâu cô chỉ thốt ra được mấy chữ: "Kerry, đừng làm vậy".

"Tại sao?". Anh vặn hỏi.

"Em lớn hơn anh". Cô nói ra sự thật, nói cho anh nghe, cũng nói cho mình nghe.

"Thế thì có sao? Mẹ anh còn hơn bố anh tám tuổi cơ".

Hóa ra là như vậy! Lòng mi của Tiền Đa Đa hơi động đậy, đúng là di truyền có khác.

"Bọn mình cùng một công ty, là cấp trên cấp dưới, làm sao có thể?".

"Có liên quan gì đâu?". Nét mặt anh lộ rõ về thắc mắc, "Anh không quan tâm đến những chuyện đó".

"Em quan tâm!". Tức quá, Tiền Đa Đa kêu lên một tiếng, sau đó quay đầu đi nghiêng răng, "Em không phải là cô gái mới hơn hai mươi tuổi, muốn chơi đùa đừng tìm em".

"Anh nói là anh nghiêm túc mà". Anh cau mày nhắc lại một lần nữa.

"Em cũng nghiêm túc đấy". Cô gào lên.

Anh im lặng, hét xong Tiền Đa Đa tự nhiên cảm thấy vô cùng chán nản.

Cô có tình cảm với anh, nếu không lòng dạ đã không rối bời như vậy, đã không thấp thỏm bất an như vậy, nhưng cô thực sự mệt rồi, không muốn yêu nữa. Yêu để làm gì? Yêu sẽ có kết quả ư? yêu sẽ giúp cô thoát khỏi mọi nỗi phiền muộn hiện nay ư?

Thở dài, chán nản, muống ra đi, nhưng mà bỗng thấy âm ấm, bàn tay của anh đã áp vào má. Anh nâng cằm cô lên, tựa như đang nâng trái tim cô.

Bên tai có tiếng nói, rất khẽ, anh lại nhắc lại một lần nữa, "Đừng sợ, anh thật lòng mà".

Quá đáng quá! Nói thế nào cũng không chịu nghe!

Sống mũi cay cay, khóe mắt đau nhói, trong lúc luống cuống cô liền nhắm mắt lại, một nụ hôn nữa ập xuống đôi môi. Cơ thể mềm nhũn, cô không còn cách nào để chống cự nổi khát vọng mãnh liệt đó, Tiền Đa Đa lại thở dài một tiếng, từ từ ôm chặt lấy anh.

NHẬT KÝ LẤY CHỒNG

Nhân Hải Trung
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Nỗi Nuối Tiếc Khi Đi Du Lịch Một Mình

Em cũng muốn có được cơ hội cảm nhận sự cãi vã và hòa giải, chia sẻ và tâm sự trong tình yêu, là vì nụ cười tươi đẹp, nước mắt lúc u buồn. Chuyến du lịch của một người dù tuyệt vời đến đâu cũng luôn có những điều đáng tiếc.

*****

Ngày hôm sau, cuộc họp thường niên khu vực Châu Á của UVL tổ chức đúng giờ tại tòa nhà mới khánh thành của công ty tại Hồng Kông.

Do mấy năm nay tỷ trọng của khu Vực châu Á trong kế hoạch toàn cầu không ngừng gia tăng, cuộc họp thường niên lần này được tổ chức long trọng chưa từng có, Tiền Đa Đa đã vinh hạnh được gặp tổng giám đốc trong truyền thuyết, thậm chí ngay cả ngài chủ tịch hội đồng quản trị cũng bay từ Luân Đôn sang.

Bản báo cáo tổng kết được chuẩn bị rất kỹ lưỡng, lại có thị phần và thành tích xuất sắc tô điểm, pharn ứng của hội nghị rất tốt. Lúc cô lên khán đài đọc báo các tổng kết, nhìn thấy các boss lớn đó liên tục mỉm cười gật đầu với mình.

Tạo được ấn tượng này cho các boss chính là một trong những cơ sở tốt nhất để thăng chức, cô biết có rất nhiều đồng nghiệp đã đi lên như vậy.

Trước đây bị vô số phiền muộn che kín mắt, lúc này ý thức của Tiền Đa Đa rất tỉnh táo, đột nhiên cô hiểu ra nguyên nhân khiến Hứa Phi đưa cô đến đây, lại cho cô cơ hội một mình lên sân khấu. Lúc kết thúc bản báo cáo, cô

đứng dưới ánh đèn mỉm cười, không kìm nổi bèn đưa mắt nhìn sang chỗ anh đứng.

Anh đứng bên cạnh sân khấu, mặc bộ complet rất đỉnh đạc, lúc này nhìn cô mỉm cười, lại còn chớp chớp mắt với vẻ tinh nghịch.

Thôi rồi! Cô thật sự rất vui. Chỉ sợ mình đứng trên sân khấu sẽ bật cười thành tiếng, Tiền Đa Đa vội vàng cúi đầu nhìn máy tính cố gắng giấu đi cảm giác của mình lúc này.

Buổi Chiều Hứa Phi có cuộc họp của cấp giám đốc điều hành, Tiền Đa Đa một mình quay về khách sạn.

Trước cổng có chiếc xe khách du lịch lớn đang đỗ, nhân viên phục vụ bước đến đỡ hành lý, khách du lịch đứng bên cạnh cô nói chuyện rôm rả. Lúc đầu cô bước đi rất thoải mái, nhưng gặp đoàn khách này, đành phải đi chậm lại lách qua đám đông.

Bên cạnh đột nhiên có mấy đứa trẻ luồn lách chạy vút qua, tiếp theo đó là tiếng gọi lớn của mẹ chúng, cô không né kịp, loạng choạng lùi lại một bước, suýt nữa thì ngã. Liếc mắt nhìn sang, đột nhiên cô thấy một đôi trai gái đi lướt qua. Người đàn ông đó trông rất quen, tóc mai hơi bạc, trông rất giống Ngư Chấn Thanh. Cô gái bên cạnh trông rất trẻ, ăn mặc hợp thời, váy ngắn bớt dài, nhìn nghiêng lại thấy có nét giống mình.

Ngư Chấn Thanh và một cô gái hơi giống mình...

Buồn Cười quá! Làm sao có thể?

Mặc dù tự nhủ thầm với mình như vậy, nhưng mắt vẫn nhìn theo bóng họ. Chỉ tiếc rằng mắt cô không được tốt, họ lại đi nhanh, chỉ lướt qua rồi lại biến mất.

Ảo giác chẳng? Không có thời gian chơi trò truy hỏi đến cùng và đoán giá đoán non, Tiền Đa Đa đứng thẳng người và bước về phía thang máy.

Phòng khách sạn nối liền với ban công rộng, đối diện với vườn hoa. Cô kéo chiếc ghế mây màu trắng đến gần chiếc bàn nhỏ và ngồi xuống, laptop đã bị vứt trong phòng từ lâu, nghĩ đến việc cuối cùng có thể gạt bỏ tất cả để nghỉ ngơi một thời gian, cô cảm thấy vô cùng thoải mái, không còn có ý định mở nó ra nữa.

Đã lâu lắm rồi cô không có cảm giác này. Hồi mới đi làm, mỗi lần làm xong một dự án cô đều cảm thấy đạt được mục tiêu, công đức viên mãn rồi, liền nghĩ nên khao mình như thế nào, nghỉ phép tiêu tiền, sau khi ăn chơi xa xỉ cảm thấy vô cùng thoải mái.

Sau đó chức vụ càng ngày càng cao, dự án càng ngày càng lớn, mục tiêu muốn đạt được càng ngày càng cách xa mình, sau khi hoàn thành không còn cảm thấy mình đã đạt được thành tựu lớn lao nữa, thường là dự án này chưa làm xong đã phải vội vàng lo dự án tiếp theo, từ đầu năm đến cuối năm bận vất chân lên cỗ, tiền kiếm được đều biến thành các con số trong tài khoản.

Vẫn phải từ chức thôi. Cùng một công ty, lại là cấp trên cấp dưới - anh không gặp trở ngại về tâm lý, còn cô thì có.

Cô nghĩ nên nói chuyện với Hứa Phi như thế nào, nhưng vừa nghĩ đến anh, cô lại cảm thấy trái tim mềm yếu, không có cách nào miêu tả cảm giác này.

Cô ngồi một mình nghĩ rất lâu, dần dần lại thấy buồn ngủ.

Điện thoại đặt trên chiếc bàn trước mặt, tiếng chuông điện thoại đã đánh thức cô dậy, mở mắt ra thì thấy trời đã chập choạng tối rồi. Đầu bên kia giọng Hứa Phi rất vui vẻ: "Đa Đa, anh về rồi".

Lúc cầm điện thoại cô hơi cười cười, nhưng vẫn cẩn thận không để tiếng cười bật ra, "Vâng, anh sang phòng em, em có chuyện muốn nói với anh".

Sau khi bước vào anh nhìn cô cười, khóe miệng bên phải nhướn lên rất cao, thấp thoáng có chiếc răng khểnh lộ ra. Trước đây cô chưa bao giờ nhìn kỹ nụ cười của anh như thế này, lúc này lại một lần nữa cảm thấy hoa mắt.

Trước khi ngồi xuống anh không kìm được, đưa tay kéo lọn tóc đang xõa xuống của cô.

Kìm chế không để cho mình cười ra tiếng, Tiền Đa Đa lùi một bước, vẻ mặt nghiêm túc, "Đừng nghịch nữa, thực sự là em có chuyện muốn nói với anh".

Cô chưa kịp cất lời thì có tiếng chuông điện thoại vang lên bên tai, chưa kịp nghe lại có tiếng chuông khác đổ dồn, hai giai điệu khác nhau trùng tấu, có vẻ như không được nhắc máy sẽ không chịu thôi.

Ai mà lại ăn ý như vậy? Tiền Đa Đa tạm thời từ bỏ ý định nói chuyện, đưa tay móc điện thoại, số điện thoại quen thuộc, của mẹ gọi đến. Trấn tĩnh lại một lát, cô nín thở bắt đầu nghe máy, bên tai nghe thấy Hứa Phi cũng đã nghe điện thoại, nói chuyện bằng tiếng Pháp.

Hoàn toàn không biết tâm trạng của con gái lúc này, mẹ Tiền Đa Đa ở đầu bên kia nói rất đơn giản, dặn dò cô Thượng Hải nhiệt độ giảm đột ngột, bảo cô lúc về nhớ mặc thêm áo rồi cúp máy.

Lúc này anh cũng đã kết thúc cuộc nói chuyện qua điện thoại, đang cười cười nhìn cô, con người màu đen có bóng cô trong đó.

Quyến rũ quá. Tiền Đa Đa nắm chặt điện thoại hít thở thật sâu, sau đó mới nghiêm mặt nhìn anh, "Xong rồi, em có thể nói được chưa?".

Anh nhìn đồng hồ, vể. mặt rầu rĩ, nhưng lúc nói với cô ánh mắt vẫn cười, "Không kịp nữa rồi, vừa đi vừa nói được không?".

"Chuyện gì mà không kịp?"

"Em vẫn chưa ăn cơm đúng không? Có người đang đợi chúng ta ở dưới, đi ăn Chút gì đã, vừa ăn vừa nói chuyện".

"Ai vậy? Nói Chuyện gì?". Cô phản ứng rất_nhanh.

"Carlos và ông Yamada nói về dự án thu mua Hoa Điền"

Lập tức nhơ lại tài liệu liếc qua trên máy bay, Tiền Đa Đa hít một hơi, "Tài liệu đó thông qua rồi à? Sao nhanh vậy!".

"Cũng được, chỉ là phương án sơ bộ, kế hoạch sẽ thu mua kênh tiêu thụ của Hoa Điền và xử ở dưới hạ lưu trước, sau khi đưa vào sản xuất sẽ đưa ra thị trường. Những chuyện này muốn thực hiện đòi hỏi phải có thời gian, không vội". Anh kéo cô ra ngoài, vừa đi vừa giải thích.

"Không vội ư? Kerry, anh đợi một lát". Bị anh kéo đi, Tiền Đa Đa vội nói, "Tại sao lại đưa em đi? Rốt cục là chuyện gì?".

"Đến nơi anh sẽ giải thích cho em nghe". Anh chớp mắt với cô.

"Kerry!". Tiền Đa Đa cau mày, cố gắng đến mức tối đa để nhấn mạnh rằng mình nghiêm túc đến mức nào, "Trước đây Công ty chưa bao giờ có trường hợp nào thông qua con đường thu mua doanh nghiệp trong nước để đánh vào thị trường mới, trước khi xuất phát Lý Vệ Lập còn đến tìm em dò hỏi chuyện đề án. Thông qua rồi sẽ ra sao? Anh có dám chắc là sẽ được tiến hành thuận lợi hay không? Phe bảo thủ ở trong nước bao nhiêu năm rồi, không dễ dàng bị thuyết phục như vậy đâu. Carlos là chuyện thể nào? Không phải ông ấy vẫn đang ở khu vực Châu Âu ư?".

Thang máy khép lại, anh nhìn cô một cái, không trả lời, ánh mắt đột nhiên hiện lên ánh cười, sau đó cúi đầu hôn cô.

Giật mình, Tiền Đa Đa nhích chân ra, lưng ép sát vào vách thang máy, đôi vai bị anh ôm trong tay.

Trong đầu cô kêu lên o o, má kề sát má, hơi thở của đàn ông thoảng qua, trong lúc gấp gáp cô nhắm mắt lại theo bản năng. Lúc hôn anh không tỏ ra cưỡng ép, nhưng lại mạnh mẽ kiên định, cho dù thế nào cô cũng không thể thoát ra.

Nụ hôn này rất ngắn, lúc buông ra hai tay của anh đỡ lấy vai cô, tiếp tục nhìn cô. Sợ anh lại hôn tiếp, hai tay Tiền Đa Đa che kín mặt rồi nói, giọng vẫn hậm hực, "Đợi đã, vừa này em nói...".

"Đa Đa, em đang lo cho anh ư?". Anh cười, Vừa hôn môi cô, môi anh vẫn hơi ươn ướt, lấp lánh.

Cô chưa kịp trả lời, cửa thang máy đã bật mở, có người đang chuẩn bị bước vào, nhìn thấy dáng vẻ của họ bèn sững ra một lát, sau đó mới cất lời, giọng nói khách khí lịch thiệp, "Kerry, Chị Tiền, chào hai người".

Mặt đỏ bừng, Tiền Đa Đa giật mình quay đầu lại, ánh mắt chạm vào một gương mặt được trang điểm cẩn thận, hàng lông mi dài, ánh mắt khó tả.

"Keiko". Tại sao cô ấy lại ở đây? Lòng hơi thắc mắc, cô quay đầu sang nhìn Hứa Phi.

Anh lại mỉm cười rất tự nhiên, lúc bước ra khỏi thang máy trả lời: " Đợi lâu rồi nhỉ? Xin lỗi nhé "

Nhà hàng Pháp nằm ngay trong khách sạn, không đông khách lắm, nhạc dịu nhẹ, càng cảm thấy yên tĩnh hơn.

Trên bàn đã có hai người đang đợi, cô đã từng gặp Carlos, còn một cụ già người Nhật Bản với mái tóc bạc trắng thì hoàn toàn xa lạ, chắc chính là ông Yamada mà Hứa Phi nói đến.

Mặc dù là người Pháp, nhưng Carlos nói tiếng Anh rất lưu loát. Ông bắt tay cô, sau đó mời cô ngồi.

Ông Yamada còn lịch sự hơn, đứng dậy nói chuyện với cô, lúc bắt tay người nghiêng về phía trước.

Keiko ngồi xuống cạnh ông Yamada, gọi ông là bố. Dần dần Tiền Đa Đa đã hiểu được phần nào, nghiêng đầu nhìn Hứa Phi một cái, ánh mắt lộ vẻ trách móc, nhưng anh lại mỉm cười, kéo ghế cho cô.

Nhân viên phục vụ bắt đầu đưa đồ ăn đến, mấy người nói chuyện về chiều hướng mới của thị trường Nhật Bản. Carlos là nhân vật quyền uy trong phái cấp tiến, đương nhiên cũng là bàn tay sắt, nói năng ngắn gọn, rất uy nghiêm. Còn ông Yamada lại hoàn toàn ngược lại, một cụ già Nhật Bản điển hình, gương mặt vuông vắn, lúc nói chuyện, giọng rất nhẹ nhàng, vô cùng khách khí.

Cứ cảm thấy mình ngồi ở chỗ này có phần không hợp, Tiền Đa Đa chỉ biết cúi đầu xuống nhìn thức ăn và giữ im lặng, thỉnh thoảng lại mỉm cười để ứng phó với ánh mắt của mọi người. Không nuốt nổi thức ăn, nhưng lại không thể dừng lại, cô ăn rất vất vả. Đồ ăn kiểu Pháp, nhân viên phục vụ ân cần bận rộn, từng món từng món được đưa lên, cố gắng lắm mới qua được món ăn chính đầu tiên.

Chiếc đĩa to viền vàng trước mặt bị lấy đi, tiếp theo là món ăn chính thứ hai.

Keiko lấy chiếc khăn ăn trắng muốt lau miệng, quay mặt về phía cô, "Chị Tiền, chị cảm thấy thế nào về dự án thu mua Hỏa Điền?"

Trong mồm Tiền Đa Đa vẫn còn nửa miếng sườn dê nướng, lúc này đột nhiên bị điểm danh, ngẩng đầu lên vừa cố gắng nuốt xuống vừa định mở lời, suýt thì bị nghẹn.

Ông Yamada ngồi bên nhìn con gái cười: "Keiko, sao dạo này con lại có hứng thú với Trung Quốc thế? Phương án này do Kerry phụ trách, cậu ấy ngồi ở đây, sao con lại hỏi cô Tiền?".

Hứa Phi đỡ lời, bắt đầu nói về điểm tăng trưởng của thị trường trong nước, mọi người nghe rất chăm chú. Nghe xong Carlos gật đầu nói: "Có một số vấn đề tạm thời gác lại đã, đợiii sau khi tôi lên nhậm chức sẽ bắt tay vào giải quyết. Dora làm việc khá lắm".

Có nghĩa gì nhỉ? Nghe xong câu này, Tiền Đa Đa giật bản mình, trước đó cũng có loáng thoáng biết một số nội tình. Giám đốc điều hành cũ đã từng nhắc nhở cô rằng, có thể Carlos sẽ xuất hiện ở khu vực Châu Á, nhưng cô thực sự không nghĩ lại nhanh như vậy. Tiền Đa Đa đột nhiên bị điểm danh, xem ra cục diện lại bắt đầu hỗn loạn, nội dung cuộc nói chuyện khiến cô không đề phòng, tâm trạng vui vẻ khi quyết định sau khi từ chức sẽ nghỉ ngơi cho thoải mái đã bay thẳng lên chín tầng mây. Bàn tay trái đặt dưới gầm bàn của Tiền Đa Đa bất giác nắm lại, nhưng mu bàn tay đột nhiên thấy âm ấm, là người đàn ông bên cạnh đưa tay ra, khẽ nắm chặt tay cô.

Anh to gan thật đấy, trước mặt mọi người mà dám làm như vậy. Tiền Đa Đa lại một lần nữa giật mình, nhưng mu bàn tay rất ấm. Nhiệt độ đó tựa như một liều thuốc gây mê, dần dần lan tỏa khắp người cô, tâm trạng rối bời ban đầu lập tức không còn nữa, cảm giác trên thế giới chỉ còn lại không gian nhỏ xung quanh bàn tay đang phát sáng và nóng bừng, đột nhiên cô cảm thấy rất vui.

Đây chính là lý do tại sao phải yêu - cơn khát của làn da được thỏa mãn một cách tối đa, kể cả chỉ va chạm trên một diện tích nhỏ như vậy cũng cảm

thấy ấm lòng. "Chị Tiên?". Phía đối diện có người gọi cô, là Keiko, nhìn về mặt của cô bằng ánh mắt thắc mắc.

Giật mình quay trở về với thực tại, cô đáp một tiếng, lúc này điều duy nhất Tiên Đa cảm thấy may mắn là đã nuốt trôi miếng thịt dê đó.

Chưa bao giờ ăn bữa cơm nào mệt như vậy, cuối cùng sau khi được thoát thân, Tiên Đa Đa không muốn về phòng mà đi thẳng ra ngoài khách sạn.

Sau lưng có tiếng bước chân, cô đang bực trong lòng, không muốn ngoái đầu lại, mà vẫn tiếp tục bước đi.

Con đường vẫn vắng vẻ như vậy, bóng hai người dài lênh khênh dưới ánh đèn, dần dần chiếc bóng của mình bị bóng anh che khuất, sau đó tay bị túm chặt, bên tai có tiếng cười, "Em ơi, nể mặt cùng đi ăn đêm nhé".

"Em vừa ăn xong. Anh này, đề nghị không động tay động chân khi nói chuyện". Cô rút tay lại, nghiêm mặt nói.

"Sao Vậy? Đa Đa, anh không có kinh nghiệm trong chuyện dỗ con gái, bây giờ học có còn kịp không?".

Anh nhăn mặt thật thà nói, sau đó hai tay anh nắm chặt hai vai cô từ phía sau, không chịu buông ra nữa.

Trời ại tại sao cô lại có cảm giác anh đang làm nũng?

Có kinh nghiệm rồi, lần này Tiên Đa Đa thông minh không tranh cãi nữa, người đàn ông này khi ở một mình bên cô hơi khùng khùng. Chỉ sợ anh lại túm lấy mình làm những chuyện đồi bại phong tục trên đường, Tiên Đa Đa đứng im không nhúc nhích.

"Kerry Hứa, anh lợi dụng em".

Mặc dù chân không nhúc nhích, nhưng giọng cô vẫn nghiêm túc. Tội danh này lớn rồi. anh lập tức lắc đầu chiếc răng khểnh nhỏ đó lai lộ ra, rất đáng yêu.

"Yamada Keiko rất cá hứng thú với anh! Bố người ta đã xuất đầu lộ diện rồi, anh không tận hưởng bữa ăn kiểu Pháp này còn kéo em vào làm gì?".

"Mọi người đều là đồng nghiệp, có gì đâu?". Anh vẫn đang cười. Anh và Yamada Keiko làm việc với nhau hai năm ở Nhật Bản, mặc dù cô ấy có thân phận đặc biệt, nhưng làm việc nghiêm túc, mọi người hợp tác rất vui vẻ. Và anh chưa bao giờ có ý định có mối tình xuyên quốc gia với vị tiểu thư cành vàng là ngọc này, chính vì thế luôn tỏ ra không hề hay biết trước sự bày tỏ tình cảm kín đáo của cô ấy.

Không ngờ lần này Carlos đã xuất đầu lộ diện, may mà có cô ở bên cạnh. Nghĩ đến đây, anh lại không kìm chế nổi bèn đưa tay ra ôm Tiền Đa Đa đang cau mày vào lòng, lòng rất hả hê.

"Gì mà lộn xộn vậy!".

Chưa bao giờ gặp người đàn ông nào tự tiện như anh chàng này, đột nhiên Tiền Đa Đa rất muốn đưa tay vỗ vào gáy anh, "Thành thật khai hết ra đi, trước hết nói Chuyện đề án".

"Phái đứng để nói ư". Anh xị mặt xuống như một đứa trẻ. Dáng anh rất cao, lúc này đột nhiên gục mặt xuống vai cô, lại còn cắn trộm cổ cô.

Một cảm giác buồn buồn như dòng điện len lõi khắp cơ thể, Tiền Đa Đa vội đẩy anh ra, mặt đỏ bừng, "Đừng lộn xộn, đây là đường phố!".

Anh ngẩng đầu lên cười tủm tỉm, sau đó kéo tay cô nghiêng ngả' đi về cửa hàng cháo hôm qua, "Tìm chỗ nào ngồi trước đã, vừa ăn vừa nói".

Cô không sợ những kẻ giỏi giang tinh tường, cũng không sợ những người mặt mày nghiêm túc, nhưng đối với kẻ mặt dày như thế này lại thực sự không thể giận được. Bất lực vì bị anh kéo đi, miệng Tiền Đa Đa vẫn lẩm bẩm: "Anh vẫn chưa ăn no à? Vừa nãy bao nhiêu thức ăn thế mà!".

Tay anh nắm rất chặt, tỏ vẻ rất quang minh chính đại. Người đàn ông này chân dài, vốn bước đi rất nhanh, hiện giờ lại đi chậm lại, cố gắng phối hợp với nhịp chân của cô, lúc nói chuyện cười rất đáng yêu, "Em ăn no rồi à? Anh thấy em một hồi lâu mới nuốt được một miếng mà".

Đường phố vắng vẻ, thỉnh thoảng bên cạnh có người đi qua, nhìn thấy đôi trai gái ăn mặc chỉnh tề tay trong tay chuyện trò như vậy, người nào cũng tỏ vẻ ngưỡng mộ.

Lòng sĩ diện giấu kín dưới đáy lòng từ rất lâu của Tiền Đa Đa đã được thỏa mãn, bầu không khí xung quanh lại thoải mái như vậy, tự nhiên lòng có cảm thấy rất thanh thản, trước khi nói tiếp không giấu nổi nụ cười, "Em chưa được tiếp xúc nhiều với các nhân vật nổi tiếng, nên mới giật mình. Anh thì khác, đã có sự chuẩn bị trước về mặt tâm lý, làm sao so được với em?".

Anh cười hì hì, tay không chịu để yên, lại đưa ra kéo tóc cô, "Anh giúp em nói chuyện, không kịp ăn mà".

Ngồi xuống gọi đồ ăn, lần này Tiền Đa Đa không cúi đầu ăn nữa, cầm đũa lên hỏi anh trước: "Thành thật khai báo đi".

Anh đang đưa thìa vào bát cháo, nghe thấy thế liền ngẩng đầu lên cười, "Không phải em đã biết rồi đó sao?".

Không đùa nữa, Tiền Đa Đa nghiêm mặt hỏi: "Anh không cảm thấy hành động thu mua Hòa Điền rất mạo hiểm hay sao? Trong thị trường nước giải khát chúng ta luôn giữ vững ngôi đầu hàng, nhưng loại nước trà và nước hoa quả đưa ra trước đó đều không phù hợp. Hòa Điền hoàn toàn là

một doanh nghiệp tư nhân, mặc dù chiếm thị phần lớn trên thị trường nước hoa quả, nhưng thị trường này lớn được đến đâu?".

"Thị phần của chúng ta trên thị trường truyền thống đã không còn đất để đột phá nữa, công ty đánh giá cao tiêu thụ tiềm ẩn ở thị trường trong nước, chiếm lấy thị trường toàn phần trong giai đoạn chuyển đổi mô hình là kế hoạch đã định từ lâu".

"Từ trước đến nay ở châu Á quyền lực vẫn nằm trong tay phe bảo thủ, họ không ưa nhất là những kế hoạch cấp tiến như thế này. Carlos quyết định sang khu vực châu Á rồi hả? Dự án này được thông qua nhanh như vậy, chắc không thể không có liên quan đến ông Yamada đúng không?". Không muốn vòng vo tam quốc nữa, Tiền Đa Đa nói thẳng ra những điều mình đang suy nghĩ.

"Ông Yamada? Đúng là ông ấy rất có hứng thú với dự án này, lần này may mà Carlos có được sự ủng hộ từ phía ông ấy".

Cạch một tiếng, Tiền Đa Đa đập mạnh đũa xuống bàn, mắt nheo nheo hạ thấp giọng xuống, giọng rất xã hội đen, "Dự án? Con gái ông ta có hứng thú với anh thì đúng hơn?".

"Đa Đa, em ghen à?". Anh lại bật cười, tỏ ra rất thích thú, "Yên tâm đi, anh rất chung tình đấy".

.....

Dáng vẻ này của anh rất đáng đánh, lần này Tiền Đa Đa đã tát một cái thật.

Ăn Xong bát cháo này, cuối cùng Tiền Đa Đa đã hiểu rõ đầu đuôi sự việc - Carlos đã nhắm nhe vị trí ở khu vực châu Á từ lâu, và ông Yamada đã lợi dụng thế lực của mình trong hội đồng quản trị ủng hộ Carlos lên chức ở

khu vực châu Á, đồng thời củng cố địa vị của ông ta ở Nhật Bản, hai bên cũng có lợi.

Tất cả những điều này có đều có thể hiểu, nhưng cứ nghĩ đến ánh mắt của Keiko, cô lại cảm thấy bức dọc, không thể kìm chế được.

Muốn dò hỏi quan hệ giữa anh và Yamada Keiko trước đây, nhưng lại cảm thấy nói những chuyện này rất lằng nhách, định nói rồi lại chuyển sang ý khác: "Bao giờ Carlos lên nhậm chức?".

"Trong vòng hai tháng tới thôi. Khu Vực Châu Á sẽ có biến động lớn, em biết trước cũng tốt".

"Kerry", cô nghiêm mặt, "em rất muốn nói với anh rằng, trước khi sang Hồng Kông, em đã quyết định từ chức rồi".

"Tại Sao?". Anh mướn mày lên, "Đa Đa, không phải em rất thích công việc này đó sao ?"

" Đúng vậy, cô gật đầu."

"Được tham dự vào dự án như thế này là điều rất hiếm có, nếu em để ý đến thận phân cấp trên cấp dưới của chúng ta thì em cứ yên tâm, anh sẽ không ở khối thị trường nữa".

Lần này đến lượt cô sửng sốt, nhưng nghĩ lại cũng thấy đó là chuyện bình thường. Sứ mệnh đến Trung Quốc của anh đã hoàn thành thuận lợi, sau khi Carlos lên nhậm chức, đương nhiên sẽ không muốn để trợ thủ đặc lực của mình ở lại khối thị trường xa xôi như vậy.

Thế thì sao? Cô khẽ thở dài một tiếng, tiếp tục nói: "Không liên quan gì tới chuyện đó. Kerry, em thực sự muốn từ chức".

Anh im lặng trong mấy giây, sau đó đưa tay ra, khẽ áp lên má cô, lúc nói thì mỉm cười, tựa như đang an ủi, tựa như đang khẩn cầu, "Đa Đa, em để lại anh đơn thương độc mã chiến đấu một mình ư?".

Lòng bàn tay anh có mùi thơm của mộc hương và cháo bạch quả, rất ấm áp. Động tác của anh rất tự nhiên, một cái áp tay tràn đầy tin tưởng và yêu thương.

Tiền Đa Đa mạnh mẽ, Tiền Đa Đa quyết đoán lúc này đột nhiên mất đi sự kiên định, trước một cái áp tay đơn giản như vậy, trong Chỗ lát trở nên im bật, mơ màng. Chưa kịp nói gì nhiều, điện thoại của Hứa Phi lại đổ chuông. Anh nhìn số mới nhắc máy, trong lúc nói chuyện chủ yếu là gật đầu, trả lời rất ngắn gọn.

Biết là anh đang nói chuyện với Carlos, Tiền Đa Đa cũng không quan tâm, cúi đầu uống trà sữa của mình.

Lúc nghe điện thoại anh vẫn nhìn cô, nói xong cầm điện thoại trong tay.

"Sao vậy? Có chuyện gì à? Thế thì mình về nhé". Cô lau miệng, giơ tay gọi thanh toán rất dứt khoát.

Động tác của Hứa Phi luôn nhanh hơn cô, lúc này tiền đã đặt dưới cốc, đứng dậy kéo cô, "Carlos tìm anh, anh đưa em về khách sạn trước".

Nói là có chuyện, nhưng bước chân của anh cũng không vội, từ quán ăn về khách sạn đi hết khoảng mười phút, anh vẫn giữ dáng vẻ như lúc đến, nghiêng nghiêng ngả ngả kéo cô đi. Sếp đang đợi anh, không vội hay sao?". Làm gì có người nào chẳng coi sếp ra gì như vậy! Tiền Đa Đa rất tò mò.

"Sếp còn đang đợi người khác, không vội". Dường như anh rất nâng niu cảm giác dắt tay cô đi dạo, giọng nói cũng trở nên chậm rãi.

"Ai vậy?" Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu, Tiên Đa Đa ngoặc đầu nhìn anh, "Ông Yamada hay là Yamada Keiko?".

"Keiko, cô ấy nói muốn học hỏi thêm. Em cũng biết chỉ cần ông Yamada mở lời, chắc chắn Carlos sẽ không từ chối".

Anh nói rất thản nhiên, nhưng chưa nói xong câu thứ nhất đã bị Tiên Đa Đa cướp lời. Lần này khi nói, cô chắp hai tay sau lưng, vẻ mặt rất gấu, "Anh đi đi, em còn quay về quán ăn nữa cơ".

"Không phải đã ăn no rồi đó sao? Em còn muốn ăn gì nữa?". Anh hơi bất ngờ.

"Tự nhiên rất thèm ăn giấm, quay về hỏi ông chủ, hiện giờ có còn món cua ăn với giấm nữa không". Cô nói rất nghiêm túc, nói xong còn quay đầu bước về phía quán ăn.

Sau lưng có tiếng cười ha ha, cô bị túm chặt lại, không thể bước tiếp được nữa. Tiên Đa Đa trợn mắt ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy anh cười để lộ hàm răng trắng, ánh mắt sáng ngời, rất vui vẻ. Sau đó mắt hoa lên, đôi môi ảm lại, cô lại một lần nữa bị anh hôn một cách quang minh chính đại trên đường.

Tay lại bị dắt đi, chủ đề ban nãy coi như tự động kết thúc. Gần đây làm những chuyện đôi phong bại tục trên đường quen rồi, thực sự không biết xử lý anh như thế nào, Tiên Đa Đa bị anh kéo tiếp tục đi về phía trước.

Lòng bàn tay anh ấm áp, tiếng gót giày của cô gõ nhẹ xuống mặt đường. Bóng hai người một cao một thấp dựa sát vào nhau, rõ ràng hôm qua còn đang băn khoăn không biết có nên chấp nhận người đàn ông này hay không, nhưng hôm nay lại dường như đã gắn bó với anh rất lâu rồi, ngay cả trong lúc đi trên đường cũng rất ăn ý nhau.

Xung quanh rất yên tĩnh, cả hai người đều không nói gì nữa, cảm thấy kỳ lạ trước cảm giác này. Đột nhiên Tiền Đa Đa có ảo giác, ảo giác mình là một con vật đã xa đàn từ lâu, cuối cùng trước lúc tuyệt vọng đã tìm được đồng loại - đồng loại duy nhất.

Sự may mắn này đáng để cô phải cảm ơn. Cô lại nhìn anh một cái nữa, dưới ánh đèn đường, khuôn mặt anh nhìn nghiêng rất dịu dàng, hoàn toàn khác với vẻ sôi nổi, hoạt bát thường ngày. Khách Sạn đã hiện ra trước mắt, quãng đường đi mất mười phút mà Hứa Phi cảm thấy chỉ diễn ra trong tích tắc, đến nơi rồi lại thấy bịn rịn.

"Đa Đa, đến nơi rồi".

Anh còn định nói gì đó với cô, nhưng đột nhiên cảm thấy cánh tay được cái gì đó ấm áp chạm vào, anh cúi đầu nhìn xuống, dĩ nhiên là Tiền Đa Đa, đang ngoan ngoãn ghé sát má vào, cọ nhẹ một cái.

Sau khi đưa cô lên phòng Hứa Phi liền đi ra, tắm rửa xong Tiền Đa Đa liền đi ngủ. Sau khi mọi việc đã ổn thỏa, cô nằm xuống giường nhắm mắt lại.

Hai ngày hôm nay xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy, đầu óc căng thẳng, nhưng cơ thể lại mệt mỏi yếu đuối, chẳng mấy chốc cô đã ngủ không biết trời đất là gì. Nửa đêm đột nhiên bừng tỉnh vì gặp ác mộng, cô liền ngồi bật dậy.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, trống trải, không có tiếng động nào, tiếng thở hổn hển của cô được phóng đại lên rất to, dường như là cảnh trong một bộ phim kinh dị. Vẫn là cơn ác mộng đó, cô một mình chạy miết, xung quanh không một bóng người, ngay cả trong nhà cũng trống không. Cô không biết mình đang tìm kiếm cái gì, chỉ mớ hết các căn phòng miệt mài tìm kiếm.

Cô đang ôm ngực thở hổn hển, đột nhiên điện thoại trên đầu giường rung chuông, màn hình bật sáng trong đêm tối, là tin nhắn.

Trên đó chỉ có một dòng chữ rất đơn giản: "Đa Đa, em ngủ chưa?".

Cô không trả lời, đi chân đất xuống giường, thảm trong khách sạn rất dày, giẫm xuống rất mềm mại, cảm giác ngón chân lõm sâu xuống.

Khách sạn như thế này, đương nhiên tất cả các khu vực công cộng đều để đèn hai mươi tư giờ, nhưng dù sao cũng đã muộn lắm rồi, ngoài hành lang không có một bóng người, xung quanh rất yên tĩnh, lúc mở cửa ra, cô sững người lại.

Mắt liền hoa lên, đột nhiên người có bị bế bổng lên, giống như tư thế bế trẻ con. Cô không cao lắm, vừa bị bế ngang thắt lưng hai chân đã lơ lửng trên mặt đất. Cô muốn kêu lên, nhưng miệng đã bị chặn đứng, bên tai vang lên tiếng đóng cửa nhẹ.

Anh vẫn mặc bộ complet đỉnh đạc đó, sau một ngày bận rộn, mùi thơm trên áo vẫn thoang thoảng, sau khi bước vào không nói câu nào, hai tay ôm chặt lấy cô, cúi đầu hôn cô mãnh liệt, hơi thở nóng bỏng.

Phản ứng của cơ thể rất chân thực, đó là niềm hạnh phúc thuần túy. Lúc ngửa mặt nằm xuống giường, Tiền Đa Đa buộc phải nghiến chặt răng mới có thể kìm chế, không để mình phát ra tiếng kêu.

Tất cả đã diễn ra rất tự nhiên. Khi làn da lộ ra ngoài không khí, cô lại không cảm thấy lạnh, mỗi lần hai làn da chạm vào nhau, đều có cảm giác như ngọn lửa đang bùng cháy giữa thảo nguyên bao la, cảm giác như được lên thiên đường.

Điên cuồng tìm kiếm, sự trống trải và thất vọng sau vô số lần mở cửa đột nhiên bay đi mất tăm, lúc khoái cảm ập tới, Tiền Đa Đa cắn chặt môi rên rỉ. Ngón tay anh lướt qua mặt cô, rồi nhẹ nhàng tách đôi môi của cô ra.

Bên tai có tiếng cười, rất dịu dàng, tựa như đang dỗ trẻ con.

Anh đang nói, "Đừng, nếu đau thì em cắn anh đi "

Anh cúi xuống hôn cô, đầu lưỡi đưa rất mạnh, cô thực sự không thể kìm chế được cảm giác muốn kêu lên của mình, cuối cùng cắn một miếng vào vai anh thật, vết răng lõm sâu xuống, mùi tanh của máu len lõi vào răng và môi.

Anh không né tránh, ánh mắt da diết, nhìn chăm chăm vào cô. Lúc bị cắn khẽ rên một tiếng, tựa như đang cười, sau đó anh cúi đầu hôn vào chiếc miệng không ngoan ngoãn của cô, giọng mơ hồ, "Đa Đa, anh yêu em".

Cô hạnh phúc như muốn nổ tung, chỉ "ừm" một tiếng, sau đó hôn lại mãnh liệt hơn, lúc hai chiếc lưỡi quấn lấy nhau, cảm giác trái tim như bị lật đi lật lại hết lần này đến lần khác, người run lấy bầy.

Sau khi kết thúc, Tiền Đa Đa tạm thời mềm nhũn, cảm giác xương trên người đều bị rút hết, chỉ còn lại chút hơi tàn để thở, miễn cưỡng duy trì sự sống.

Không đủ dưỡng khí, lúc hít thở trong đầu cô trống rỗng.

Trước mắt mơ màng nhìn thấy anh lại cúi đầu xuống hôn cô, dùng chút sinh lực cuối cùng nghiêng đầu, Tiền Đa Đa suýt nữa thì kêu lớn.

Không biết lúc này hối hận còn có tác dụng gì nữa không, loài động vật hoang dã này quá dũng mãnh. Giống như một cuộc rượt bắt trên thảo nguyên châu Phi, anh cắn chặt con mồi không chịu buông ra, tội nghiệp cô đến ba mươi tuổi cuối cùng đã được mở mang tầm mắt, đích thân trải qua cái gọi là được chết một lần như lời đồn đại.

Tiếng cười khúc khích lại vang lên bên tai, sau đó cô lại bị anh ôm chặt. Cảnh tượng rất bắt mắt, lồng ngực người đàn ông trẻ, làn da săn chắc, ngửa

mặt lên có thể nhìn thấy chiếc cằm răn rói của anh.

Trên đỉnh đầu lại có tiếng nói, lần này cô nghe thấy rất rõ và rất quá quyết. Anh lại lặp lại câu ban nãy, rất chân thành, chỉ có mấy chữ, cô tựa như đang nghe sách trời.

Nội dung của sách trời là: "Đa Đa, anh yêu em".

Câu trả lời của cô cũng rất đơn giản, là một câu hỏi, chỉ có ba chữ: "Anh điên à?".

Không biết người khác nghĩ thế nào, nhưng theo cảm nhận của một cô gái gần ba mươi tuổi như Tiên Đa Đa, ba chữ "anh yêu em" về cơ bản có thể đồng nghĩa với "anh điên rồi", "anh ngốc rồi", hoặc, "anh vừa bị sét đánh".

Chỉ có những người thiếu tinh táo mới tin vào những lời đàn ông nói trong lúc hưng phấn, chính vì thế vừa nãy nghe thấy câu này cô tự động cho qua, không hề để tâm.

Nhưng hiện giờ anh lại nhắc lại một lần nữa bên tai cô, tốc độ rất chậm. Cô ngơ ngác, cố gắng ngửa đầu lên nhìn anh, nét mặt rất kỳ quặc.

Cảnh Tiên Đa Đa ngửa đầu lên nhìn anh giống như một chú mèo nhỏ đang hăng hái đuổi theo con chuột, sau khi qua ngã rẽ đột nhiên nhìn thấy con chuột biến thành con voi, đôi mắt trợn trừng, vẫn còn đang thở hổn hển. Lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu này của cô, Hứa Phi bật cười. Động tác tiếp theo của anh là bế bổng cô lên, đặt lên người mình.

Chỉ khi còn rất nhỏ mới được bế lên như vậy, cô nằm sấp trên ngực anh giống như biến thành một đứa trẻ., đầu mũi chạm vào mũi anh, đôi môi ướt mềm, hơi thở hòa nhịp với hơi thở của anh, quên hết cả những điều muốn nói, một cách vừa tự nhiên vừa bản năng, đương nhiên họ lại dành ngay cho nhau một nụ hôn da diết.

Hôn xong, Tiền Đa Đa thở hỗn hển, muốn lật người bỏ trốn, nhưng lại không thể thoát ra, cuối cùng cô đành phải nghiêng người rúc đầu vào nách anh, giả vờ mình là một con chim đà điểu.

Không biết là mấy giờ rồi, trong phòng không có ánh đèn, rất ấm áp, tĩnh tâm lại có thể ngửi thấy mùi vị của ái ân.

Có tình cảm với một người, đồng thời chấp nhận anh ấy, và cũng được anh ấy chấp nhận, đây chính là niềm hạnh phúc của cả hai bên.

Hứa Phi nhìn thân hình nhỏ bé xinh xắn của cô ngoan ngoãn nằm sấp trên người mình, yên tĩnh không động đậy, dường như một con vật nhỏ cuối cùng đã tìm được đồng loại, mệt mỏi, nhưng lại đầy cảm giác an toàn.

Lúc đầu có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lúc này anh lại không mở được miệng, không nỡ lòng phá vỡ bầu không khí xa xỉ này, cả hai người cùng im lặng.

Cô quá mệt rồi. Lồng ngực anh ấm áp rộng rãi, cô cảm thấy yên tâm và hạnh phúc, cuối cùng mơ màng ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này rất dài, lúc tỉnh dậy cô thấy mình đang nằm một mình. Trời đã sáng rõ, rèm cửa của khách sạn vẫn khép kín, phòng ngủ vẫn tối mờ. Cô đưa tay bật đèn trên đầu giường, lúc ánh đèn hắt xuống, cô nhìn thấy trên bàn có mảnh giấy Hứa Phi để lại.

Nét bút của anh rắn rỏi, ngay ngắn, chỉ vài chữ đơn giản, nhưng rất thân mật, trên đó viết: "Đa Đa, anh đi chạy, anh sẽ về ngay".

Còn có PS, viết ngay phía sau, Càng đơn giản hơn, cũng chỉ có ba chữ: "Anh không điên".

Về lời nói của đàn ông, Y Y đã từng có bài tổng kết rất sắc sảo trước mặt Tiền Đa Đa, nội dung như sau:

1. Khi làm tình đàn ông không có đại não, mọi điều anh ta nói đều có thể bỏ qua không tính.

2. Sau khi làm tình xong bọn họ có giai đoạn hồi phục, trong giai đoạn này đại não vẫn ở trong trạng thái thiếu ôxy, nhưng nếu nhắc lại nội dung cũ, độ tin cậy tăng lên 30 %.

3. Sáng hôm sau khi làm tình, nếu họ vẫn có thể tỉnh táo nhắc lại nội dung cũ thì chứng tỏ họ thật lòng, độ tin cậy rất cao.

Và theo lời khai của Y Y, lời cầu hôn của cô ấy được đưa ra tại bàn ăn sáng. Lúc đó cô ấy chưa hề trang điểm, miệng vẫn còn ngậm nửa ngụm sữa, nếu trong mắt Ngư Chấn Thanh, cảnh tượng đó vẫn thật tuyệt vời thì chắc chắn là anh ấy yêu cô ấy vô cùng.

Từ đó suy ra, mặc dù Hứa Phi viết những lời này không phải trong giờ ăn sáng, nhưng Tiền Đa Đa không cho rằng hình ảnh mình trong lúc ngủ say đẹp như thiên thần, vậy thì... ba chữ "anh yêu em" là thật ư?

Sao lại là thật nhỉ? Hiện giờ làm gì còn người nào nói thẳng lời yêu ra như vậy? Hành động này khác gì trói chặt mình rồi nộp mạng cho người khác để mặc người ta tòng xẻo.

Thực sự không dám tin, Tiền Đa Đa cầm tờ giấy này thần thờ một hồi lâu, sau đó mới chậm rãi bò xuống giường mặc quần áo, vào nhà tắm đánh răng, rửa mặt.

Đứng trước gương cảm thấy không quen cô gái trong đó, lâu lắm rồi cô không ngắm kỹ mình trong gương như thế này. Trước đây hàng ngày vội đi làm, nhanh chóng bôi xong kem dưỡng da là đi, về đến nhà mệt bã người, tắm rửa sạch sẽ rồi leo lên giường, làm gì còn có thời gian nghiên cứu khuôn mặt này nữa?

Hôm nay khác với mọi bận, tâm trạng vui vẻ, lại hiếm khi có nhiều thời gian rỗi như vậy, sau một hồi ngắm nghía, Tiền Đa Đa chỉ cảm thấy gương mặt mình hồng hào mịn màng, ngay cả đôi mắt cũng tựa như được phủ một màn sương.

Thảo nào người ta nói âm dương điều hòa mới là loại kem dưỡng da tuyệt vời nhất, trước đây cô luôn vừa bôi các loại kem dưỡng da đắt tiền vừa cười nhạo, đưa tay ra vịn vòi nước, vừa nhấc tay lên mở phát hiện ra mảnh giấy đó vẫn đang nằm trong tay mình. Mảnh giấy đơn giản của khách sạn, vuông vắn, trắng ngần, đã bị cô nắm có phần nhăn nhúm, nhưng những chữ đó vẫn rõ nét.

Tưởng tượng ra cảnh anh ngồi bên cạnh mình, từng nét viết ra những chữ này, thực sự không kìm chế nổi niềm hạnh phúc trong lòng, Tiền Đa Đa bật cười thành tiếng.

NHẬT KÝ LẤY CHỒNG

Nhân Hải Trung
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tự Mình Lựa Chọn Là Trên Hết

Trước đây, mỗi bước đi trong cuộc đời, học hành, sự nghiệp, đàn ông, tình cảm, cô đều tôn trọng ý nguyện của mình, lựa chọn không hề hối hận, đương nhiên thỉnh thoảng cũng sẽ cảm thấy có những trắc trở, nhưng vì là sự lựa chọn của mình, chính vì thế không liên quan gì đến người khác.

Sự lựa chọn của mình, cho dù là rừng gươm biển lửa cũng không hối hận.

*****

Lúc đầu tưởng rằng sự biến động trong tầng lớp lãnh đạo của UVL tại khu vực châu Á sẽ là cuộc chiến lâu dài như bảo vệ Moscow, không kéo dài nửa năm, một năm tiêu hao hết đạn dược lương thực quyết không dừng lại. Không ngờ kết quả lại là cuộc chiến diễn ra chớp nhoáng, phe của Carlos đã chiếm được giang sơn bằng thể giáng sấm không kịp che tại, phe bảo thủ chưa kịp ứng chiến đã thua thê thảm.

Hai tuần sau khi từ Hồng Kông trở về, trong công ty dường như trình chiếu một bộ phim hấp dẫn của điện ảnh Hollywood, hàng ngày đều khiến người ta xem không kịp chớp mắt, run rẩy hãi hùng.

Đại nhân tổng giám đốc trong truyền thuyết đại giá làm trụ sở chính ở khu vực châu Á, đích thân tuyên bố Carlos trước đây thuộc khu vực châu Âu sẽ trở thành tổng giám đốc điều hành khu vực châu Á, tổng giám đốc điều hành cũ sẽ nghỉ hưu trước thời hạn. Tiệc chia tay và tiệc nhậm chức tổ chức liên nhau, vô cùng long trọng.

Bề ngoài thì rầm rộ, hào nhoáng, thực ra là cây đổ thì khi tan đàn, ê kíp cũ thi nhau tìm đường thoát thân. Người có năng lực thì đã nghĩ ra đường thoát thân từ lâu, kể từ khi Hứa Phi lên nhậm chức đã bắt đầu khoanh tay đứng quan sát cục diện, lúc này vừa thấy tình hình không ổn, lập tức chuồn ngay, người không có năng lực một chốc một lát không tìm được đường thoát, đành phải cả ngày sống trong sự thấp thỏm, bất an, người nào tự lo cho người ấy, ngày ngày đều nơm nớp lo ngại.

Sự lo lắng của họ không phải là không có lý do, sự thay đổi triều đại của toàn thế giới đều được tiến hành bằng cách giẫm lên xác chết của ê kíp cũ, đây không phải là cũi đào nguyên, đương nhiên là không thể thoát khỏi điều đó.

Việc đầu tiên của Carlos Sau khi lên nhậm chức là thay hết người của phe bảo thủ, và Kerry Hứa - vị giám đốc điều hành truyền kỳ hạ cánh bất ngờ xuống khối thị trường đó đương nhiên lại quay về bên cạnh ông ta, đảm nhận chức trợ lý đặc biệt.

Tay phó của tổng giám đốc điều hành cũ đã bị đánh bại, đến giờ là hữu danh vô thực, người nào có con mắt đều biết vị trí của Hứa Phi bây giờ rất quan trọng.

Khu vực châu Á xảy ra biến động lớn, các phòng ban đều có người ra đi, người ở lại, đương nhiên cũng có người lên chức, người bị giáng chức, có người vui cũng có kẻ buồn.

Còn về Tiền Đa Đa, cảm giác của cô rất phức tạp, rất khó có thể dùng ngôn từ để miêu tả. Tuần thứ hai sau khi về nước, công ty săn đầu người từ lâu vẫn giữ liên lạc với cô lại gọi điện cho cô, sau đó lại có trưởng phòng nhân sự của công ty M&C liên lạc riêng với cô, họ đưa ra vị trí rất hấp dẫn để mời cô, làm giám đốc điều hành của M&C ở khu Vực Trung Quốc, thời hạn hợp đồng ba năm, địa điểm làm việc ở Hồng Kông.

M&C là một chú ngựa ô trên thị trường quốc tế hai năm gần đây, rất giỏi trong vấn đề vận hành vốn. Vị trí của cô ở UVL chỉ là trưởng phòng cao cấp của khối thị trường khu vực Trung Quốc mà thôi, lần này M&C lại đưa ra đãi ngộ tốt như vậy cho cô, Tiền Đa Đa thực sự bất ngờ.

Chưa kịp cân nhắc, gần như cùng thời điểm đó, một công văn thăng chức đã được đặt trước mặt cô.

Vòng vo mấy tháng, cuối cùng cô đã giành được vị trí từ lâu vốn tưởng thuộc về mình, trở thành giám đốc điều hành mới của khối thị trường.

Một bên là đơn xin từ chức nằm lặng lẽ trong ngăn bàn, một bên là cảnh nguyệt quế chưa từng có trong lịch sử mà công ty M&C tung ra, cô lặng lẽ ngồi cả đêm trước hai văn bản này, mãi cho đến khi trời hửng sáng.

Bên tai vẫn vọng lên tiếng của anh, "Đa Đa, em để lại anh đơn thương độc mã chiến đấu một mình ư?".

Nhắm mắt lại rồi thở dài, cuối cùng cô đưa tay ra, khẽ gấp hợp đồng của M&C lại.

Sáng hôm tuyên bố mình thăng chức, Tiền Đa Đa ngồi trước cốc sữa trên bàn ăn trầm tư, mẹ cô đã quen với cảnh con gái có tâm trạng thất thường trong giờ ăn sáng, vừa đưa đĩa ra gấp thức ăn, vừa khuyên cô: "Lại sao vậy? Đa Đa, không phải mẹ đã nói với con từ lâu rồi đó sao? Không lên chức được thì thôi, cứ giải quyết việc của mình trước rồi tính sau. Hiện giờ việc quan trọng nhất của con không phải là thăng chức, mà là mau lập gia đình cho mẹ".

Lập gia đình? Hiện giờ cô đâu có thời gian để nghĩ đến chuyện đó!

Lại than thầm, nghĩ sớm muộn gì họ cũng sẽ biết, Tiền Đa Đa thôi không nhìn cốc sữa nữa, đứng dậy tuyên bố tin vui trước: "Bố mẹ ạ, con được thăng chức rồi".

Vài tháng trước mới thấy Đa Đa tuyên bố thăng chức thất bại, mấy chữ đó dường như vẫn đang văng vẳng bên tai, bây giờ con gái lại nói ra hai chữ "thăng chức" bằng giọng điệu hết như thế. Bất ngờ như vậy, bố mẹ Tiền Đa Đa lại một lần nữa đưa mắt nhìn nhau.

Sau khi bình tâm trở lại, mẹ Tiền Đa Đa trách trước: "Lại thăng chức hà? Có phải càng ngày càng bận không? Thế thì con và cậu Diệp làm gì có thời gian hẹn hò nữa ?".

Nghe đến cái tên này Đa Đa lại thấy đau đầu, hít một hơi thật sâu mới thành thật khai báo, lần này cô nói với vẻ hơi chật vật, nhưng thốt từng chữ một biểu thị sự quyết tâm, "Mẹ ạ, con không có tình cảm gì với Diệp Minh Thân, chính vì thế con không có ý định giữ quan hệ với anh ấy nữa đâu".

Phía đối diện có tiếng hít thở rất sâu, biết đây là dấu hiệu nổi trận lôi đình của mẹ, sau khi tung ra quả lựu đạn này, Tiền Đa Đa không còn đủ can đảm nhìn nét mặt của mẹ nữa, mà lao thẳng đi làm, trước khi ra cửa chạy rất nhanh, tiếng "con đi đây" cũng từ xa xa vọng lại.

Cô để thẳng xe vào vị trí để xe chuyên dụng của giám đốc điều hành dưới nhà xe ngầm. Lúc vào thang máy là giờ cao điểm, xung quanh chật cứng người, trước sau, bên phải, bên trái đều là những nụ cười, còn phía sau những nụ cười đó... Tiền Đa Đa mãi giữ nụ cười trên môi của mình, chính vì thế không có thời gian quan tâm. Cứ cười như vậy, cuối cùng khi vào phòng làm việc, cô cảm thấy các cơ trên mặt đều cứng đờ.

Cô chưa kịp ngồi xuống thì nghe thấy tiếng gõ cửa, là Tiểu Lâm. Một tay cô ấy ôm một chồng giấy tờ, bước vào trước tiên ưỡn thẳng người, cười chào cô: "Em chào sếp".

"Xin chào". Tiền Đa Đa cười đáp lại.

TiểuLâm bước đến không đặt giấy tờ xuống ngay mà thò bàn tay giấu ở sau lưng ra trước, xò ra, để lộ ra một cái hộp nhỏ, cười tùm tùm tiếp tục

nói: " Chúc mừng sếp " .

"Sao lại tặng quà cho chị? Đáng lẽ chị phải mời mọi người đi ăn mới đúng! Tối vẫn chỗ cũ nhé?".

"Cái này em mua từ lâu rồi, không ngờ lần trước đột nhiên lại...". Nói đến đây Tiểu Lâm thề thề lưỡi, "Vòng vo một hồi, bây giờ mọi thứ đã ổn hết rồi. Sếp nhìn này, em phải chọn mãi mới mua được đây".

Tiểu Lâm vừa nói vừa mở chiếc hộp nhỏ đó ra, trên hộp có in logo hình chim thiên nga của hãng Swarovskim, sau khi mở ra, bên trong lớp vải lót mềm màu trắng có một chiếc kẹp giấy bằng bồn thủy tinh rất nhỏ, dưới ánh đèn, hoa đỏ lá xanh và chiếc bồn xinh xắn màu đỏ long lanh đáng yêu, dây thép màu bạc vòng hai vòng nhỏ bên trên.

Bàn làm việc khá rộng rãi, cô mới chuyển đến không lâu, bên trên ngoài chiếc máy tính không còn có đồ dùng gì khác, món đồ nhỏ này sau khi đặt lên trông càng dễ thương, Tiền Đa Đa cũng phải bật cười.

Hiểu Lâm và cô đã làm việc cùng nhau rất lâu rồi, quan hệ giữa hai người rất tốt, hơn nữa cũng không phải là món đồ đắt tiền gì, cười xong, Tiền Đa Đa vui vẻ nói "Cảm ơn em", Sau đó bước đến vỗ vai cô, "Đừng ghen nữa, chuẩn bị hộp thôi".

Sau khi Tiểu Lâm đi ra, điện thoại trên bàn đổ chuông, Tiền Đa Đa đang mở tài liệu, lúc nghe máy cũng không dừng lại, kẹp ống nghe giữa vai và cằm, "A lô " .

Đầu bên kia có tiếng thở đều đặn, còn có cả tiếng gió, Hứa Phi cười cười, "Hi" một tiếng rồi hỏi tiếp: "Đa Đa, em đang ở văn phòng hả?".

"Còn ở đâu nữa? Anh Còn sợ em chạy trốn trước khi lâm trận ư?". Yêu nhau gần hai tháng rồi, mặc dù theo yêu cầu của cô, hai người không công khai mối quan hệ của họ với mọi người, nhưng chỉ cần có thời gian rồi, họ

luôn tranh thủ mọi cơ hội để được ở bên nhau. Tuy nhiên cả hai đều là những người bận rộn với công việc, không có đủ thời gian, tuần trước Hứa Phi lại bay sang trụ sở chính ở Luân Đôn để họp, mấy ngày rồi không được gặp anh, rất nhớ anh, lúc này nghe thấy tiếng anh, khóe miệng Tiền Đa Đa liền tự động cong lên, không biết làm thế nào cả, phản ứng tự nhiên mà.

Đầu bên kia có tiếng cười khẽ, bên tai có tiếng xe chạy qua, "Trốn đi! Anh chạy nhanh, quay về sẽ đuổi em sau".

Nghe giọng đó là biết anh đang làm gì, Tiền Đa Đa đưa tay ra nắm lấy ông nghe nói tiếp: "Lại Chạy bộ à, bên đó bây giờ là mấy giờ rồi? Cần thận không bị cướp đấy "

Anh cười hà hà, "Đại nhân giảm đốc, nếu như anh bị cướp thì nhớ bao chuyện ăn uống đó nhé".

Người đàn ông này nói chuyện với mình lúc nào cũng khùng khùng điên điên, Tiền Đa Đa bất lực, nhìn đồng hồ nói: "Em phải đi họp đây, em cúp máy nhé!".

Hai đầu địa cầu chênh lệch múi giờ. Lúc này Hứa Phi vừa kết thúc cuộc họp kéo dài cả ngày. Luân Đôn lúc sắp tối, đường phố xung quanh khách sạn rất yên tĩnh, anh đang chạy một mình giữa màn sương mỏng, đột nhiên thấy rất nhớ cô, muốn được ở bên cạnh cô, đưa tay ra ôm chặt cô.

"Đa Đa", anh ngăn lại, sau đó khẽ cười, "Luân Đôn bắt đầu mù sương rồi, rất đẹp. Anh nhớ em quá, rất muốn em cũng có mặt ở đây".

Hai đầu địa cầu chênh lệch múi giờ. Lúc này Tiền Đa Đa đang ngồi trước chiếc bàn làm việc rộng lớn của giám đốc điều hành, trước mặt là chồng tài liệu không hề lãng mạn chút nào, kim giây của đồng hồ treo tường nhích từng nhíp một, nhắc nhở cô rằng một ngày căng thẳng bận rộn chuẩn bị bắt đầu. Tuy nhiên, haizz, cô đã tan ra rồi... Tan ra từng tấc từng tấc một, tựa như bơ gặp phải lửa.

Lúc bước vào phòng họp, những người khác đều đã vào vị trí, duy chỉ có ghế ngồi bên trái vẫn đang để trống. Tiền Đa Đa nhìn Tiểu Lãm một cái, "Trưởng phòng Nhậm đâu?"

Tiểu Lãm chưa kịp trả lời, cửa bật mở, tất cả mọi người đều nhìn ra, chính là Nhậm Chí Cường.

Một tay anh ta vẫn đang đặt trên cửa, dừng ngay tại vị trí đó nói: "Sorry, tôi đến muộn".

Đa Đa cũng nhìn ra, ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Cuộc họp ngày hôm nay quan trọng, cô đang đeo kính, chính vì thế nhìn thấy rất rõ, lúc này ánh mắt Nhậm Chí Cường ẩn chứa rất nhiều điều.

Không có thời gian phân tích nhiều, cô gật đầu ra hiệu cho anh ta vào vị trí, không mỉm cười cũng không nói gì thêm, quay ra tuyên bố cuộc họp bắt đầu.

Từ trước đến nay sếp nữ luôn phải đối mặt với sức ép lớn hơn, nhiều lời chất vấn hơn, cô đã có sự chuẩn bị trước về mặt tâm lý từ lâu.

Sau khi tuyên bố xong kế hoạch công việc khối thị trường sẽ phải hoàn thành trong thời gian tới, phía dưới mọi người xôn xao. Tiền Đa Đa không hề bất ngờ trước sự phản ứng của mọi người, thực tế kể cả khi cô đã có sự chuẩn bị trước về mặt tâm lý, cuối cùng khi nhận được thông tin xác định ở Hồng Kông, có vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Cô không phải là Hứa Phi, không nói ra được những lời khách khí gây phẫn chấn lòng người, nhưng Tiền Đa Đa có đặc điểm riêng của Tiền Đa Đa. Cô ngồi trên ghế chủ tọa, rất bình tĩnh chờ đợi mọi người hết kinh ngạc, sau đó đứng dậy mở máy chiếu ra, bằng giọng nói bình thường nhất, tuyên bố rành mạch kế hoạch công tác và sắp đặt nhân viên, dường như đây là một dự án tiêu chuẩn hết sức bình thường.

Thái độ của cô khiến phòng họp nhanh chóng yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người đều chăm chú lắng nghe, những người được phân công nhiệm vụ đã bắt đầu cúi đầu ghi trọng điểm công việc.

Ngày hôm nay rất bận rộn, nhưng sau khi tan sở Tiền Đa Đa vẫn thực hiện lời hứa, theo nếp cũ mời tất cả thành viên của khối thị trường ăn tối chúc mừng cô thăng chức. Tất cả nhân viên trong khối thị trường đều tụ tập ở nhà hàng Nhật Bản thường đến, ngay cả Nhậm Chí Cường và Elizabeth cũng không vắng mặt, mặc dù nét mặt Elizabeth không được dễ chịu cho lắm, từ đầu đến cuối Nhậm Chí Cường đều không nói gì, nhưng ít nhất là nhìn từ bề ngoài, cả khối thị trường vẫn tỏ ra đoàn kết.

Tự cho mình là người đã thành công, từ đầu đến cuối Tiền Đa Đa đều mỉm cười đón nhận những lời chúc mừng, lúc gần chín giờ cô liền đứng dậy cáo từ, nói mình còn có hẹn với người khác, khuyến khích mọi người ăn uống thoải mái sau đó tiếp tục chương trình, tất cả cô sẽ thanh toán, sau đó liền vui vẻ thanh toán và về trước.

Vị trí càng ngày càng có sự khác biệt lớn, bề ngoài cho dù vui vẻ đến đâu, nếu có mặt cô ở đó, có rất nhiều điều mọi người không tiện nói, Tiền Đa Đa cũng là người đi từ dưới đi lên nên từ trước đến nay cô rất thoải mái trong chuyện này.

Hơn nữa đúng là cô cũng có hẹn thật, gần đây xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy, làm sao có thể không chia sẻ với bạn thân của mình chứ?

Không còn là giờ uống cà phê nữa, lần này Tiền Đa Đa và Y Y hẹn nhau ở quán bar. Tiền Đa Đa không biết nhiều quán bar lắm, Y Y lại càng biết ít hơn, chính vì thế lần nào cũng là địa điểm cũ, khi bước vào trước mặt vẫn là quả địa cầu phóng cố đó.

Y Y được lái xe đưa đến, không phải là nơi ồn ào như trung tâm thành phố, đường phố bên ngoài quán bar rất yên tĩnh, lái xe liền cho xe đỗ ở ven

đường, sau đó ngồi trong xe giở một tờ báo ra, kiên trì chờ đợi.

Đa Đa đến từ sớm, tay cầm ly rượu ngồi trong góc, bên cạnh là một chiếc gương nghệ thuật khung bằng gỗ nâu, qua gương cô nhìn thấy Y Y xuống xe. Đã sang đầu hè, Y Y ăn mặc nhẹ nhàng, búi tóc đằng sau, dưới chiếc áo gió thắt eo là chiếc váy màu tím nhạt, chỉ đi mấy bước vẫn khiến người khác phải nhìn theo.

Quán bar này nằm gần công ty, không nổi tiếng, chính vì thế rất yên tĩnh. Khách trong quán không đông, Tiền Đa Đa ngồi ở trong góc, sau ghế sofa có bồn cây, lúc này cô đứng dậy vòng qua đám cây xanh đó gọi Y Y đang đứng ở cửa, mỉm cười.

Y Y cũng cười, bước đến cởi áo gió ra ngồi xuống, ghế sofa rộng rãi, tựa lưng lại cao, hai người ngồi lọt thỏm. Vừa ngồi xuống, Đa Đa nghe thấy có tiếng xuýt xoa sau lưng, không nhìn được lại cười.

"Gì mà vui vậy?" Y Y nâng ly rượu lên chạm ly với cô, ly rượu vang rất sành, rượu màu đỏ thắm nghiêng ngả trong ly, hai chiếc ly chạm vào nhau phát ra tiếng keng giòn tan.

"Cũng được, lên chức là chuyện vui mà, nhưng sau khi hoàn thành dự án này có thể tớ sẽ rời UVL, đến lúc đó mới thực sự được thoái mái", Tiền Đa Đa chỉnh lại tư thế ngồi cho mình lún xuống sâu hơn.

Không hiểu lời của Cô, Y Y tròn mắt với vẻ ngạc nhiên, "UVL không tốt hay sao? Lần trước cậu thăng chức bất thành nên nói sẽ chuyển đi nơi khác, lần này được lên làm giám đốc điều hành rồi mà vẫn còn muốn chuyển. Chuyển đi thích hơn hay sao?"

Tiền Đa Đa thè lưỡi, "Con người lang thang chốn giang hồ, bất đắc dĩ mà thôi".

Ánh mắt Y Y lộ rõ vẻ kinh ngạc, Tiền Đa Đa chỉ cười. Tội nghiệp Y Y chưa bao giờ đi làm, lại không nắm được tình hình, chỉ dựa vào lời giải thích "Con người lang thang chốn giang hồ, bất đắc dĩ mà thôi", cô không thể hiểu nên vẫn tỏ ra ngơ ngác.

Nhưng từ trước đến nay Y Y có một thói quen tốt là nếu không hiểu những chuyện mà mình không cảm thấy quan trọng lắm liền bỏ qua, và cô ấy cũng không có hứng thú lắm với chủ đề này, chính vì thế lúc này lập tức gạt bỏ chuyện công việc của Tiền Đa Đa, chuyển ngay sang chủ đề khác, "Ừ, không nói chuyện này nữa. Trông sắc mặt cậu hồng hào lắm, vừa yêu đương lại vừa thăng chức, gần đây chuyện với Diệp Minh Thân phát triển đến giai đoạn nào rồi? Thông báo tình hình đi".

Tiền Đa Đa lắc đầu, khai thật: "Đúng là có yêu, nhưng không phải là Diệp Minh Thân, trước khi đi Hồng Kông tớ đã xin lỗi anh ấy rồi".

Lần này thì sững sốt thật, ly rượu của Y Y vẫn đang đặt bên môi, suýt thì bị sặc, cô ấy đặt ly xuống mới nói: "Hai người sao vậy? Không phải vẫn hẹn hò với nhau đó sau? Hôm đó tớ gọi điện thoại đến nhà cậu, mẹ cậu còn khen một hồi cậu Diệp, cậu Diệp mà".

Nhác đến mẹ mình là thấy đau đầu, Tiền Đa Đa ngồi thẳng người định giải thích, đột nhiên ngoài cửa vang lên một giọng nói nghe quen quen, Cô quay ra ngó rồi quay đầu lại ngay.

Hóa ra là Nhậm Chí Cường và Elizabeth, hiếm khi ra ngoài uống rượu lại gặp bọn họ. Tiền Đa Đa than thầm trong lòng, không buồn nhìn thêm, nhưng lại không thể kéo Y Y ra chỗ khác ngay bây giờ. Phiền quá!

Không hiểu hành động của Tiền Đa Đa, Y Y thò đầu ra với vẻ tò mò nhìn theo hướng nhìn của cô bạn này, nhưng lại bị Tiền Đa Đa kéo lại.

Chỉ liếc thấy một trai một gái ngồi xuống một chỗ cách họ không xa, cô gái đó chưa kịp đợi rượu đưa đến đã bắt đầu trách móc, giọng rất bất bình,

"Em thực sự không thể hiểu, tại sao vòng vo một hồi vẫn để Tiền Đa Đa lên làm giám đốc điều hành? Nếu tính về thâm niên công tác, kinh nghiệm, cô ta không thể so được với anh".

Nghe thấy ba chữ " Tiền Đa Đa", Y Y liền im bật, đưa mắt hỏi: "Đồng nghiệp của cậu à?".

Tiền Đa Đa gật đầu, nhún vai với vẻ bất lực, tiếp tục uống rượu.

Elizabeth liền mồm kêu ca sự thiếu công bằng ở công ty, Nhậm Chí Cường lại im lặng, uống một lát mới mở miệng: "Thôi, cô ta không giống chúng ta".

"Có gì mà không giống? Lần trước là do cô ta có quan hệ tốt với giám đốc điều hành cũ, toàn lấy lòng sau lưng, chính vì thế mới nói sẽ được thăng chức. Sau đó đột nhiên Kerry Hứa hạ cánh, cho cô ta một bài học, thật đã đời".

Uốn lưỡi sau lưng! Nghe thấy rồi, ta đã nghe thấy hết rồi! Tiền Đa Đa ngồi trên ghế sofa trợn mắt, Y Y buồn cười quá, tiếp tục tròn miệng, "Bị người ta nói xấu nhé!".

"Không có người nói xấu mới là bất thường". Tiền Đa Đa hạ giọng đáp một câu, sau đó bắt đầu quan sát quán bar này có cánh cửa nào có thể giúp họ rời chốn này mà không ai có thể biết hay không.

Cô cũng muốn làm cả thế giới phải hài lòng, nhưng tiếc rằng đó là điều không tưởng. Thực tế như vậy, Tiền Đa Đa không bắt ép.

Bên tai lại có tiếng nói vọng sang, Elizabeth tiếp tục phàn nàn: "Ai mà biết lần này Tiền Đa Đa lại tìm ai để giở trò! Anh bảo liệu cô ta và Kerry Hứa có quan hệ không? Tại sao anh ta vừa lên chức là lại đến lượt cô ta luôn nhỉ?"

"Kerry Hứa?". Y Y cũng nghe thấy rất rõ, liền nhìn Tiền Đa Đa bằng ánh mắt dò hỏi, "Hứa Phi?"

Tiền Đa Đa còn chưa kịp trả lời, Nhậm Chí Cường đột nhiên mở miệng: "Giờ em mới biết hả? Tiền Đa Đa đã cặp với Hứa Phi từ lâu rồi, hiện giờ em mới nói ra câu này thì cũng đã muộn rồi".

"Thật hả?". Hai chữ đó và tiếng thở hắt ra cùng một lúc thốt ra khỏi miệng Elizabeth và Y Y.

May mà vị trí ngồi của họ kín đáo, từ trước đến nay Y Y lúc nào cũng yếu điệu thực nữ, dù nói to cũng không thể như sấm dậy bên tai, hơn nữa hai người ngồi sau đang ở trong trạng thái bất bình, không hề chú ý đến.

Elizabeth trợn mắt, giọng thay đổi hẳn, "Cô ta và Kerry Hứa? Anh chàng đó làm sao lại bị cô ra... Ấy, làm sao mà anh lại biết?"

"Có lần anh đã nhìn thấy". Nhậm Chí Cường trả lời rất đơn giản, tỏ vẻ ta đây không buồn nói, sau đó liền vẫy tay gọi thanh toán, "về thôi, hôm nay anh phải về sớm".

"Elizabeth, đi theo anh không có tương lai đâu. Em nên học Tiền Đa Đa, đã tìm thì phải tìm anh chàng nào được việc nhất ấy". Lúc nói ra câu này giọng Nhậm Chí Cường rất lạnh lùng, sau đó bỏ đi không ngoái đầu nhìn lại.

Elizabeth không đi theo, một mình ngồi thêm một lát nữa, nét mặt rất phức tạp, sau đó đột nhiên đứng dậy, túm lấy túi xách vội vã bỏ đi.

Dường như vừa được xem một vở kịch rất hấp dẫn, đợi đến khi họ đã bỏ đi Y Y lập tức túm lấy Tiền Đa Đa hỏi: "Rốt cục là chuyện gì vậy? Cậu mau nói cho tớ nghe đi".

Bị người ta nói xấu sau lưng như vậy, đương nhiên sắc mặt của Tiền Đa Đa rất khó coi, lúc này cô không trả lời mà vặn hỏi: "Y Y, cậu thấy tớ thăng chức được là vì dựa vào cái gì?".

Nhận ra vẻ bức dọc của Tiền Đa Đa, Y Y tạm thời nén trí tò mò xuống, trả lời nghiêm túc: "Đương nhiên là do cậu có năng lực, lại cố gắng nữa".

Tiền Đa Đa cười đau khổ một tiếng, "Y Y, cậu không nghe bọn họ nói đó sao? Hiện giờ cậu đã hiểu chưa? Làm sếp nữ bề ngoài thì oai phong, sau lưng không biết phải cố gắng hơn đàn ông bao nhiêu lần. Sẽ đến một ngày phụ nữ phải lấy chồng sinh con, cho dù thành đạt đến đâu, công ty cũng sẽ xem xét đến đàn ông, nếu họ cố gắng thực sự và lên được chức, người ta lại nói vì cậu lên giường với người khác mới có được chức đó".

"Mặc kệ bọn họ, đó là ghen ghét đố kỵ, những người hiểu cậu sẽ không bao giờ tin vào những lời nói nhăng cuội đó. Cậu và Hứa Phi có quan hệ gì vậy? Cậu ta ít hơn cậu mấy tuổi cơ mà".

"Cám ơn sự ủng hộ của cậu". Tiền Đa Đa khum hai tay lại, sau đó cúi đầu nhận tội, thành khẩn khai báo: "Nhưng tớ và Hứa Phi, đúng là hiện tại đang có quan hệ".

"Hả?". Y Y sửng người, thần thờ một hồi lâu mới hỏi thêm một câu: "Quan hệ gì cơ?".

Một người tự tay phá vỡ nguyên tắc như Đa Đa hiếm khi tỏ ra ngỡ ngàng như vậy, cô nghiêng đầu, nói với giọng không tự nhiên lắm: "Bọn tớ, bọn tớ đang yêu nhau".

Phía đối diện không còn âm thanh nào nữa, Y Y trợn tròn mắt, ly rượu vẫn lơ lửng lơ trong không khí, rượu trong ly sóng sánh rất nguy hiểm. Biết ý, Tiền Đa Đa liền đón lấy ly rượu, lại rót thêm cho bạn một ít, sau đó hai tay đặt lên đầu gối, lặng lẽ đợi Y Y trở lại hình thường.

Phái đến một phút sau, Y Y mới mở miệng, trước tiên uống một ngụm rượu trấn tĩnh lại, sau đó túm lấy tay Tiền Đa Đa.

Không biết cô bạn thân sẽ phát biểu gì, Tiền Đa Đa chăm chú chuẩn bị tinh thần.

"Đa Đa, ảnh đâu?"

"Hả?". Đến lượt Tiền Đa Đa thắc mắc.

Thực nữ Y Y đột nhiên tỏ ra mơ mộng, hoàn toàn không hợp với vẻ quý phái của cô, đôi mắt long lanh nhìn Tiền Đa Đa một cách chăm chú, xòe tay ra nói rất hào hứng: "Anh chàng Hứa Phi đó, hiện giờ chắc phải đẹp trai hơn hồi trước đúng không? Đa Đa, tớ muốn xem ảnh".

Bà chủ say sưa nói chuyện với bạn thân, lần này lái xe nhà Y Y phải đợi rất lâu ngoài quán bar, tờ báo xem đi xem lại mấy lần rồi, ngay cả quảng cáo cũng sắp thuộc lòng.

Nhưng đã làm nghề này, lại ở nhà cô bao nhiêu năm nay, từ trước đến nay anh ta rất kiên trì. Đặc biệt là sau khi đợi đến lúc bà chủ lên xe, qua gương chiếu hậu nhìn thấy nụ cười trên môi cô, càng cảm thấy việc đợi này là đáng giá.

Ông chủ rất bận rộn, anh ta và cô Trương là người thân cận nhất của Y Y. Mấy năm qua nhìn cô chủ nhỏ ngày một lớn lên, lúc mới đến còn như một cô bé, cả ngày cười nói rộn ràng, sau đó càng ngày càng ít nói, gần đây hoàn toàn tỏ ra không quan tâm đến những chuyện xảy ra xung quanh.

Họ chỉ là những người bình thường, nhưng nhìn cũng biết làm vợ nhà giàu không đơn giản, may mà cô còn có người bạn thân cho đỡ buồn. Tiền Đa Đa có cuộc sống khác hẳn với Y Y, nhưng tình bạn giữa hai người rất gắn bó, mỗi lần ở bên cô ấy Y Y đều rất vui, chính vì thế đương nhiên là anh ta cam tâm tình nguyện với sự đưa đón, chờ đợi như thế này.

Nụ cười trong gương chiếu hậu vẫn giữ nguyên ở đó, hiếm khi nhìn thấy bà chủ vui vẻ. như vậy, lái xe cho xe chạy được một đoạn bèn ngoái đầu lại: "Cô chủ, có chuyện gì mà vui như vậy?".

Cô còn có thể cười chuyện gì nữa? Dĩ nhiên là vì Tiền Đa Đa.

Vừa nãy Tiền Đa Đa bị tra hỏi dồn dập, không đỡ được, bèn thành thật khai hết mọi chuyện xảy ra giữa cô và Hứa Phi trong thời gian qua. Y Y nghe rất ngưỡng mộ, cuối cùng còn hỏi Đa Đa: "Nhưng không phải mẹ cậu muốn cậu mau cưới đó sao? Hứa Phi còn trẻ, yêu mà không đi được đến đâu thì thế nào?".

Câu này hỏi trúng tim đen, Tiền Đa Đa im lặng hồi lâu mới trả lời: "Y Y, tớ cũng sợ lắm. Đến độ tuổi này, nếu yêu mà không đi được đến đâu, đối với đàn ông chỉ là lãng phí một quãng thời gian, nhưng đối với tớ có thể là lãng phí cả tuổi trẻ.. Nhưng vì đã quyết định rồi thì phải bước tiếp thôi, dù là rừng gươm biển lửa cũng không hối hận".

Cảm thấy khi nói ra câu đó, Tiền Đa Đa rất xinh đẹp, Y Y động lòng, nâng ly rượu lên chạm ly với cô ấy, sau đó nói như đinh đóng cột: "Đúng vậy, con đường tự mình lựa chọn, cho dù có quỳ cũng phải đi hết!".

Nói xong cô và Tiền Đa Đa cùng cười khúc khích, mãi cho đến khi chia tay miệng vẫn mỉm cười. Lúc này nghe lái xe hỏi, có vẫn mỉm cười trả lời: "A, em và Đa Đa vừa nói chuyện!".

"Chuyện gì vui vậy?". Lái xe cũng cười, hỏi thêm một câu.

Qua gương chiếu hậu nhìn thấy Y Y cười cười lắc đầu, "Chuyện bí mật của con gái bọn em, không cho anh biết được". Nói xong cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ trời tối đen, dưới ánh đèn đường thỉnh thoảng có người đi xe đạp đang cúi đầu mài miết đạp xe lướt ngang qua, nhưng trong xe của cô

lại toàn mùi của da thật, tiếng nhạc êm dịu, nội thất sang trọng. So với họ, đây dường như là một thế giới hoàn toàn khác.

Hai thế giới, Tiền Đa Đa vẫn đang lựa chọn, còn cô thì đã bụi trần lắng đọng từ lâu.

Trên kính ô tô có bóng mình, cô nhìn khuôn mặt vừa quen thuộc vừa lạ lẫn đó nhắc lại câu nói đó. Y Y không còn cười nữa, bởi đó không phải là truyện cười. Cô thầm nói với mình: "Đúng vậy, con đường tự mình lựa chọn, cho dù có quỳ cũng phải đi hết!".

Tiền Đa Đa một mình lái xe về nhà. Đã muộn lắm rồi, gió xuân đem lại cảm giác mềm mại, sau khi lái được một đoạn cô mở hết cửa sổ ra, cảm thấy càng dễ chịu hơn.

Sau lưng có tiếng con gái, cô quay đầu liền nhìn thấy khuôn mặt trang điểm xinh xắn của Yamada Keiko.

Đa Đa sửng người, sau đó trấn tĩnh lại mỉm cười, "Cô Yamada? Sao cô lại đến Thượng Hải vậy?".

Cuối cùng đã biết tại sao những người khác lại nhìn mình như vậy. Yamada Keiko đến Thượng Hải đột xuất, từ sáng sớm đã xuất hiện trong phòng làm việc của cô trước sự đưa đón của Lý Vệ Lập, vị trí giám đốc điều hành mới chưa kịp ủ nóng đã xuất hiện tình hình này, ai biết mọi người suy nghĩ gì!

"Chị Tiền, lâu lắm không gặp, xin lỗi vì sự mạo muội". Yamada Keiko vẫn mặc bộ đồ công sở gọn gàng, tòa nhà tường làm hàng kính, bắt ánh sáng rất tốt, mái tóc đen mượt của cô ấy trở nên lấp lánh, cộng với cách trang điểm tinh tế, rất thu hút người khác.

Trên môi Tiền Đa Đa đã nở ra một nụ cười xã giao, "Đúng vậy, lâu lắm rồi không gặp. Gọi tôi là Dora nhé! Keiko đến đây họp à? Có cần tôi đưa đi tham quan khối thị trường một lát không?".

"Cám ơn Chị". Keiko khẽ cười, giọng lịch sự, "Vừa nãy Willie đã đưa em đi làm quen một chút rồi, không cần phải làm phiền chị nữa đâu. Trước đây em cũng đã từng đến Thượng Hải, gần đây khu này nhiều thay đổi quá".

Đa Đa mỉm cười, "Vậy hả?" Sau đó lại đưa tay đẩy cửa phòng giám đốc điều hành ra, "vào phòng tôi ngồi một lát đã! Tiểu Lâm, rót cho bọn chị hai cốc cà phê nhé. Cảm ơn em."

Hai người cứ cười qua cười lại như vậy, mọi người trong đầu đầy dấu hỏi, tình hình thực tế và những lời dự đoán ban đầu không có điểm nào khớp nhau. Lẽ nào Tiền Đa Đa cũng quen với vị tiểu thư cành vàng lá ngọc nổi tiếng này ư? Lẽ nào họ là bạn thân ư? Nếu đúng như vậy thì thảo nào Tiền Đa Đa lại leo lên được vị trí giám đốc điều hành.

Có người còn nghĩ xa hơn, tại sao Tiền Đa Đa lại có quan hệ tốt với cô gái nước ngoài này? Lẽ nào... Một số người có trí tưởng tượng cao siêu đột nhiên sầm mặt xuống... Lẽ nào họ là Lesbian thật ư?

Vòng máy dự đoán mỗi lúc một lan rộng, nhưng hai nhân vật trung tâm đã biến mất sau cánh cửa phòng làm việc của giám đốc điều hành. Haizz, không còn gì để xem nữa, mọi người lại một lần nữa âm thầm thở dài.

"Cô Yamada đột nhiên sang Trung Quốc là để tham dự hội nghị ư?". Trong phòng chỉ còn lại hai người, Tiền Đa Đa mời Keiko ngồi xuống ghế Sofa.

"Không". Câu trả lời của Keiko rất đơn giản, "Em đăng ký tham gia vào dự án thu mua của khu vực châu Á, vừa bay từ Nhật Bản sang hôm qua".

Đa Đa giật mình, nhưng nét mặt vẫn không có gì thay đổi, "Thế thì từ sau phải thường trú ở đây à?".

"Vâng, ở Nhật Bản em đã từng hợp tác với Kerry, lần này sang đây cũng muốn học hỏi anh ấy thêm. Khu vực Châu Á là trọng điểm chiến lược, dự án này lại rất quan trọng, em rất muốn được tích lũy kinh nghiệm ở đây. Dora, Chị thường trú ở Trung Quốc, khá quen với thị trường ở đây, sau này rất mong được chị giúp đỡ".

Mặc dù tác phong Âu hóa, nhưng dù sao Keiko cũng là phụ nữ Nhật Bản, nói đến câu cuối cũng còn đứng dậy, hai tay đặt lên đầu gối, khẽ cúi người. Tiền Đa Đa lại cảm thấy không quen, cũng đứng dậy.

Đúng lúc Tiểu Lâm đẩy cửa bê cà phê vào, hai người liền dừng nói chuyện, ngồi xuống.

Mỉm cười cảm ơn Tiểu Lâm, Tiền Đa Đa đón lấy cốc cà phê đặt xuống trước mặt Keiko, đợi Tiểu Lâm đi ra mới nói tiếp: "Không dám thỉnh giáo, sau này cơ hội gặp gỡ giữa chúng ta chắc sẽ không ít, hy vọng dự án này sẽ thuận lợi".

Keiko gật đầu, sau khi ngồi xuống bưng cốc cà phê đưa lên miệng, đôi mắt lộ ra trên thành cốc, dưới cặp lông mi cũng, ánh mắt nhìn thẳng vào cô, mấy giây sau mới mỉm cười.

Điện thoại trên bàn đổ chuông, Tiền Đa Đa nói một câu "Xin lỗi" rồi bước đến nhắc máy, tiếng Tiểu Lâm, "Sếp ạ, phó tổng giám đốc Lý lại đến. Có cần mời ông ấy vào không?"

Tuổi cao như vậy rồi mà vẫn phải theo đuôi tháp tùng cũng không dễ dàng gì.

Tiền Đa Đa vừa nghĩ thầm như vậy, chưa kịp trả lời Tiểu Lâm, sau lưng đã có tiếng nói. "Dora, ngày đầu tiên em đến đây, còn có một số chỗ phải

làm quen, không làm phiền chị nữa, em cáo từ trước nhé". Keiko đứng dậy nói.

Sau khi mở cửa, cô nhìn thấy Lý Vệ Lập đã dẫn một đám người chuẩn bị đón rước cô tiểu thư này. Tiền Đa Đa tiễn họ ra cửa khối thị trường, Lý Vệ Lập đi bên cạnh Keiko, lúc này quay lại nhìn cô, nụ cười rất thân thiện.

Bái phục sát đất, Tiền Đa Đa lập tức dừng bước, mỉm cười đưa mắt nhìn họ ra về.

Sau khi quay lại phòng làm việc, cô ngồi xuống ghế thở hắt ra một hơi dài, tay bất giác đã đặt lên điện thoại, rất muốn gọi điện cho Hứa Phi, hỏi anh có biết gì về chuyện xảy ra bất ngờ này không, hoặc để mình phàn nàn một hồi, nói ra những điều có cảm thấy không vui, nhưng lại có phần thấp thỏm bất an, muốn anh quay về ngay lập tức để giải thích tất cả mọi chuyện.

Những suy nghĩ này vừa hiện lên trong đầu, đột nhiên cô lại cảm thấy mình buồn cười. Có gì đáng để nói? Câu trả lời của anh thay đổi được điều gì? Lẽ nào cô vẫn còn muốn ngồi trong phòng làm việc gọi điện thoại quốc tế làm nũng hay sao, nói tất cả những điều khiến em không vui đều là tại anh, tại anh, tại anh ư?

Thăm cười mình thật ngớ ngẩn, Tiền Đa Đa rụt tay về, mở máy tính ra xem lịch làm việc ngày hôm nay, gạt bỏ tất cả, vùi đầu vào làm việc.

Buổi chiều Tiền Đa Đa chủ trì hội nghị sơ bộ về dự án. Các giám đốc dự án khu vực không ngừng trình bày những khó khăn và trở ngại do sự bất ổn của thị trường gây ra trong thời gian vừa qua. Biết họ đang thăm dò ý tứ của giám đốc điều hành mới, Tiền Đa Đa lấy hết tinh thần đối phó với từng người một, đến khi hội nghị kết thúc thuận lợi, kim đồng hồ đã chỉ bảy giờ.

Lúc bước vào bãi đỗ xe ngầm, cô cảm thấy bất hảo, rã rời. Lái xe đã nghỉ làm, xe ô tô của giám đốc điều hành để ở vị trí thuộc về nó, cô cảm thấy nó rất xa lạ, lúc bước về phía đó, bước chân cô chậm chạp vô cùng.

Sau lưng đột nhiên có ánh đèn lóe sáng, tiếng phanh xe rất nhẹ. Cô vừa quay đầu chỉ nhìn thấy ánh đèn sáng lóa, có một chiếc xe đến gần, từ từ phanh lại, chỉ cách có mấy thước.

Đèn xe lóa mắt quá, Tiền Đa Đa vội lấy tay che mắt. Chiếc xe đó đã đỗ bên cạnh cô, sau đó cửa trước của xe bật mở, người đàn ông trẻ nhún người nhìn cô, giọng cười cười, "Em ơi, cho phép anh đưa em về nhà nhé?".

Cảm giác hạnh phúc đến thật đơn giản và thuần túy, nhưng Tiền Đa Đa không nhúc nhích, khom lưng cúi đầu, nhìn anh rất chăm chú, không nói câu nào.

Ánh mắt Tiền Đa Đa sáng ngời, Hứa Phi hơi sững người trước cái nhìn của cô. Trước đó mười mấy tiếng đồng hồ anh đều ở trên máy bay, không cùng Carlos rời Luân Đôn như kế hoạch đã định, cũng không thông báo với bất kỳ ai, anh một mình về Thượng Hải trước. Biết lúc này chắc có vẫn đang ở công ty, anh từ sân bay tới thẳng đây.

Không ngờ khi nhìn thấy mình, Tiền Đa Đa không mừng rỡ, kinh ngạc như anh tưởng tượng, chỉ nhìn anh chăm chú, dường như anh là người ngoài hành tinh xuất hiện đột ngột.

Không hiểu gì hết, Hứa Phi hỏi: "Đa Đa, em sao vậy?".

"Phó tổng Hứa". Cuối cùng cô đã lên tiếng, giọng điệu rất trịnh trọng.

"Hả".

"Hôm nay Keiko đã đến văn phòng của em, thông báo trực tiếp với em rằng thời gian tới sẽ tiếp tục làm việc với anh ở trong nước, còn nói sau này nếu cần sẽ đến nhà em chỉ báo. Về chuyện này, anh có gì muốn nói hay không?".

Anh trả lời rất đại lượng, "Ừ, hôm qua anh cũng mới biết được thông tin. Cô ấy đã đến rồi hả? Nhanh thật".

"Hôm qua anh đã biết rồi hả? Tại sao không nói cho em biết?". Tiền Đa Đa nheo mắt lại nói tiếp.

Anh để lộ vẻ thắc mắc, "Cô ấy đến hay không đến thì có gì là quan trọng đâu?". Nói xong liền dừng lại một giây, đột nhiên cười lớn như đã hiểu ra vấn đề, đưa tay kéo cô, "Đa Đa, có phải em lại nổi máu hoạn thư rồi không?".

Tiền Đa Đa giữ nguyên tư thế cũ lùi ra sau một bước, vênh mặt lên nói: "Phó tổng Hứa, đây là bãi đỗ xe ngầm của công ty, có rất nhiều máy quay, đồng nghiệp qua lại cũng đông, xin hãy cẩn thận nguồn tin vĩa hè".

Hả? Đúng là cô đã từng nói ở công ty không nên để lộ mối quan hệ giữa hai người, nhưng chưa bao giờ nói nghiêm túc như lần này, hoàn toàn không phải là giọng nói đùa. Nghe xong Hứa Phi không nói gì cả.

Cô khom lưng để nói chuyện, chính vì thế nhìn rất rõ mặt anh - Cặp lông mày đen rậm, đường nét của mặt, lông mi rất đẹp vẻ trẻ trung, tràn đầy sức sống của chàng trai trẻ, còn xen lẫn chút tính khí của trẻ con. Vốn đang định cười, lúc này lại bị câu nói của cô chặn họng, trông rất tội nghiệp.

Cô muốn cười, nhưng nhịn được, tiếp đó lại bổ sung thêm một câu: "Vì thế lát nữa anh phải bám sát xe em, đừng để lạc đường nhé!". Nói xong câu đó cũng không đợi anh trả lời, rất quan tâm đóng hộ anh cửa xe bên ghế phụ, quay đầu đi về phía xe của mình.

Sau khi ngồi lên xe, cô nhanh chóng nổ máy, qua gương chiếu hậu nhìn thấy hai ánh đèn đỏ cũng đã bật sáng. Công ra của bãi để xe ngầm dốc và hẹp, cô lái không nhanh, sau khi ra đến đường, sau xe vẫn có hai ánh đèn đỏ, bám theo rất ráo riết.

Không tìm được nữa, khước miệng cong lên mỉm cười, đưa tay lên đề xuống mà không sao đề được.

Xe vẫn dừng đình tiến về phía trước. Đường phố nằm cạnh Công ty khá yên tĩnh, ít xe cộ qua lại, đột nhiên đèn phía sau lóe sáng, sau đó là tiếng tăng tốc, lập tức xe anh vượt lên trước rồi dừng lại.

Giật nảy mình, Cô vội phanh xe, may mà tính năng của xe tốt, tốc độ cũng không nhanh, Tiền Đa Đa dừng xe lại trong sự sợ hãi.

Tại sao lại chơi trò tốc độ sinh tử nguy hiểm như vậy trên đường! Bị một phen khiếp vía, Tiền Đa Đa đẩy cửa muốn xuống xe mắng cho người đàn ông nóng đầu kia một trận. Nhưng động tác của cô đâu có nhanh được như anh, hai chân chưa chạm xuống đất đã nhìn thấy chiếc xe trước mặt, cửa xe vừa mở lại đóng sập vào. Động tác nhảy xuống của anh nhanh nhẹn đẹp mắt, trong tích tắc cô đã bị kéo ra ngoài.

Trong giây tiếp theo, Đa Đa sợ hãi chưa kịp nói gì thì đã bị anh ôm chặt, sau đó là một cái hôn rất cuồng nhiệt.

Đêm mùa hè, gió hiu hiu mát mẻ, đường phố yên tĩnh, Xe cộ chạy qua giảm tốc độ nhìn họ hôn nhau trên đường, loáng thoáng còn có tiếng huýt sáo.

Tiền Đa Đa trợn mắt nhìn anh, dùng hết sức bình sinh thốt ra ba câu: "Anh điên à?"

Anh nhìn Cô cười, sau đó trả' lời rất nghiêm túc: "Anh không điên".

Anh không điên. Chỉ có điều đi sau xe cô, nhìn xe có chậm rãi chạy trước, tự nhiên lại muốn được ôm và hôn cô.

Anh nghĩ như vậy và cũng đã làm như vậy, không phải cố tình dọa cô, chỉ có điều không tìm chế được khát vọng trong lòng, muốn hai tay được

chạm ngay vào cô.

Anh không điên? Anh trả lời thật ư? Tiền Đa Đa tròn mắt, nhìn anh bằng ánh mắt không thể nào tin, muôn mắng anh mấy câu, nhưng cảm giác hạnh phúc trào dâng trong lòng khiến cô lâng lâng.

Người mình đang sà vào đôi tay rắn chắc của người đàn ông trẻ tuổi này, trước mũi có mùi mộc hương lâu lắm rồi không được ngửi. Cái ôm và nụ hôn này là sự tận hưởng tuyệt vời. Mới một tuần chưa được gặp nhau, đột nhiên cô phát hiện ra mình lại nhớ anh đến vậy. Từ cơ thể đến trái tim, mỗi tắc đều nhớ anh.

Tối hôm nay Tiền Đa Đa ở lại căn hộ của Hứa Phi đến rất khuya. Căn hộ Hứa Phi ở nằm trên tầng cao, ngoài phòng khách có một ban công rộng hình vòm, gió đêm thổi rất mạnh, nhưng có thể nhìn thấy ánh đèn ở khắp mọi nơi.

Họ ngồi trên ban công nói chuyện, uống rượu vang, cùi trỏ đặt trên rào chắn, vai chạm vào nhau. Cũng không biết tại sao lại có nhiều chuyện để nói như vậy, cũng không biết tại sao lại đáng để vui như vậy, chỉ nói được vài câu lại nhìn nhau cười.

Rượu Borceaux, Tiền Đa Đa uống không nhiều, lại cảm thấy hơi men bốc lên đầu, cảm giác chuyển choáng bồng bênh.

Trong lòng vẫn còn băn khoăn chuyện Keiko đến văn phòng, cô đặt ly rượu xuống nghiêng đầu hỏi anh: " Kerry, em cảm thấy mục đích Keiko sang đây để gia nhập team của anh rất lạ. Cô ấy đã từng tham gia dự án ở khu vực châu Á, kể cả là muốn tích lũy kinh nghiệm, cũng phải là sang châu Âu, Mỹ, tại sao lại đến Trung Quốc để lãng phí thời gian?".

"Trọng điểm tăng trưởng thời gian tới của công ty là châu Á, Ấn Độ và Trung Quốc đều có vai trò rất quan trọng. Không phải tự nhiên mà ông Yamada ủng hộ Carlos, anh thấy ông ta cũng rất có hứng thú với Trung

Quốc, cho Keiko sang có thể là muốn để có ấy làm quen với môi trường ở đây".

"Làm quen với môi trường ở đây hay làm quen với anh?". Tiền Đa Đa nhướn một bên lông mày lên liếc anh.

"Đa Đa!". Anh cũng đặt ly rượu xuống, nghiêng người sang nhìn cô cười.

"Gì cơ? Ê, đừng có lảng sang chuyện khác...". Chưa nói hết câu, Tiền Đa Đa đáng thương đã nằm gọn trong vòng tay quen thuộc. Người bị ôm chặt, sống mũi ép sát vào ngực anh. Lồng ngực rộng rãi của người đàn ông, cách lớp áo sơ mi vẫn có thể ngửi thấy mùi mộc hương quyến rũ, nhịp thở không nằm trong tầm kiểm soát, đầu mũi bị va vào đầu gối nhưng cũng không thèm quan tâm mà vẫn tham lam hít thật sâu.

Trên đỉnh đầu có âm thanh, anh vẫn đang cười, lồng ngực rung lên, "Đa Đa, vẻ Hoạn Thư của em rất đáng yêu".

Thật đáng ghét, thế mà còn dám cười! Muốn giãy ra nhưng tay anh ghì rất chặt, niềm vui sướng lan tỏa ra một cách không hề giấu diếm. Cảm giác ngọn lửa bùng cháy đó lại ập tới, làn da run rẩy tê dại, cơ thể tựa như một con mèo vừa được cho ăn no, lại được sưởi nắng lông xù lên, đến cuối cùng khi bị người ta bế lên không còn phản ứng nào nữa, chỉ biết nằm hưởng thụ.

Lúc nằm trên giường, cô than thầm trong lòng. Nhục quá! Không ngờ lại không thể kiểm soát mình, lại để mặc cho anh thao túng như vậy. Nhưng hạnh phúc quá, lúc môi răng ghì siết lấy nhau, cô không kìm được bèn rên lên một tiếng, cảm giác sung sướng đến cực độ khiến tim có đập thành thịch. Thấy hơi mơ màng, cuối cùng, một người có nguyên tác như Tiền Đa Đa đã từ bỏ giãy giụa, lại một lần nữa đầu hàng.

Cửa sổ không đóng, gió đêm thổi mạnh, lại ở trên tầng cao, rèm cửa bị thổi bay phần phật. Ánh trăng vắng vặc hắt xuống làn da trẻ trung, nhẵn

bóng của anh, mở mắt ra là nhìn thấy đường nét cơ thể tuyệt đẹp của anh. Cô cảm thấy rất hạnh phúc, không muốn nhắm mắt lại.

Sau khi kết thúc Tiền Đa Đa vẫn đang thở hổn hển, không nói được câu nào, chỉ biết dựa đầu vào vai anh im lặng một lát. Nhưng sau khi thở hổn hển cô vẫn tiếp tục chủ đề ban nãy: “Anh, anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em”.

Lại bị anh bò lên người, đã rất quen thuộc với tư thế này rồi, Tiền Đa Đa không bất ngờ, chỉ dùng hai tay chống lên ngực anh chờ câu trả lời.

Phòng không bật đèn, anh mỉm cười dưới ánh trăng, khẽ trả lời ba chữ: “Yên tâm đi”.

Đột nhiên Tiền Đa Đa cảm thấy sống mũi cay cay, không nói được lời nào, cúi đầu xuống, dựa vào nách anh.

Yên tâm? Cô yên tâm thế nào? Sống đến ngần này tuổi rồi, lần đầu tiên khi đối mặt với một người đàn ông, đối mặt với một mối tình cô cảm thấy sợ hãi. Cô yêu người đàn ông này, tận hưởng mối quan hệ này, nhưng anh còn trẻ như vậy, tốt như vậy, cô lại cảm thấy sợ hãi trước niềm hạnh phúc lớn lao. Sợ bất đồng về tuổi tác sẽ càng ngày càng lớn, sợ anh phải đối mặt với nhiều cám dỗ hơn cô, sợ đến cuối cùng họ không có kết quả, không thể dài lâu.

Buồn cười quá, cứ bản khoản chuyện được mất như vậy, đâu còn giống Tiền Đa Đa của trước kia nữa?

Cô coi thường mình quá, nhưng lại có phần trách móc anh, người nép sát vào anh, cuối cùng cô há miệng ra cắn anh một cái cho bõ tức.

Bị cắn, anh cười ha ha, vòng tay lật cô lại, ánh mắt sáng ngời, cúi đầu lại hôn lên cái miệng không yên phận của cô.

Bị anh dè không còn gì để nói, Tiền Đa Đa không thể thở được, kêu lên một tiếng ai oán, lại một lần nữa buông vũ khi đầu hàng.

NHẬT KÝ LẤY CHỒNG

Nhân Hải Trung
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Hôn Nhân Không Sinh Ra Được Cảm Giác An Toàn

Cảm giác an toàn và hôn nhân không phải là vấn đề như con gà và quả trứng. Cảm giác an toàn chính là cảm giác an toàn, mình có thể đem lại cho mình; hôn nhân chính là hôn nhân, nó không phải là con gà, không thể sinh ra cảm giác an toàn. Chính vì thế, giữa chúng không có mối liên hệ gì.

*****

Cho dù lưu luyến, bịn rịn đến đâu cũng không có đủ can đảm cả đêm không về nhà, cuối cùng Tiền Đa Đa vẫn khăng khăng đòi về nhà.

Vừa tiêu hao nhiều sức lực như vậy, lúc lên tầng bước chân cô lằng lằng, đút chìa khóa vào ổ khóa máy lần mà không mở được cửa. Đột nhiên cửa bị mở từ bên trong, có giật nảy mình, bình tĩnh lại nhìn, mới phát hiện ra người mở cửa là bố mình.

"Bố, sao muộn thế này rồi mà bố vẫn chưa ngủ?". May mà không phải là mẹ. Thở phào một tiếng, sau khi bước vào cửa Tiền Đa Đa khẽ giọng hỏi.

"Nghĩ một số chuyện, không ngủ được". Bố Tiền Đa Đa đứng một bên nhìn con gái cởi giày, định nói gì xong lại thôi.

"Có chuyện gì vậy?". Từ trước đến nay bố cô rất lịch lãm, phong độ, sau khi nghỉ hưu càng nhàn nhã, hiếm khi thấy ông buồn rầu như lúc này, Tiền Đa Đa hỏi tiếp.

"Cũng không có chuyện gì cả. Mẹ con dạo này rất dễ nổi cáu, buổi tối túm lấy bố nói chuyện của con một hồi lâu, khiến bố cũng không ngủ được".

Câu nói này lập tức đánh gục Tiền Đa Đa, hiện nay chỉ có một chuyện khiến mẹ buồn rầu nhất- chuyện đại sự của con gái. Thực sự cô cũng đã cố gắng, nhưng kết quả lại một lần nữa chứng minh rằng, cô không thể làm mẹ mãn nguyện ngay lập tức.

Cảm thấy thực sự có lỗi với người gặp tai ương là bố, Tiền Đa Đa thành khẩn nắm chặt tay bố, cúi đầu nhận tội: "Bố, con xin lỗi!".

"Thôi, thôi, người trong nhà mà còn nói như vậy. Hôm nay con lại làm thêm giờ muộn thế à? Mau đi ngủ sớm đi, nhớ lo cho sức khỏe đó!" Bố vỗ vỗ vai cô, quay đầu về phòng.

Buổi tối do "yêu quá độ", sáng hôm sau Tiền Đa Đa không tài nào dậy nổi. Không dậy nổi cũng không có người gọi cô, cuối cùng tiếng chuông điện thoại đã đánh thức cô. Tiền Đa Đa choàng tỉnh, sau khi nhắc máy, đầu bên kia giọng Tiêu Lãm rất sốt sắng, "Sếp ơi, buổi sáng có cuộc họp thường lệ mà! Phó tổng giám đốc Hứa Phi vừa gọi điện đến, hỏi sếp đã đến chưa".

Đa Đa nhìn chiếc đồng hồ nhỏ trên đầu giường, sau khi nhìn rõ thời gian mắt tiền trợn trừng lên. Không ngờ ngủ một mạch đến tận giờ này! Sao dạo này cô giống như con heo vậy nhỉ?

Làm vệ sinh cá nhân như đi đánh trận, Tiền Đa Đa vội vàng đi làm. Liếc mắt nhìn thấy mẹ đang đứng một mình trên sân thượng phơi quần áo, lúc vớ lấy chìa khóa, cô không kìm nổi bèn trách một câu: "Mẹ, sao mẹ không gọi con một tiếng?".

Mẹ Tiền Đa Đa cũng không ngoái đầu lại, lạnh lùng nói vọng ra hai câu: "Giờ con làm gì cũng có nói với mẹ tiếng nào đâu, mẹ còn gọi làm gì?".

Bị bão đánh ngay trước mặt, lúc ra cửa mặt Tiền Đa Đa tối sầm.

Lúc Xuống cầu thang, cô lại nhìn đồng hồ một lần nữa. Gần đây trong nhà có áp thấp, giờ này đáng lẽ là lúc cả bố và mẹ cũng xuất hiện bên bàn

ăn, xem ra sáng hôm nay tâm trạng của mẹ tôi tệ chưa từng có, ngay cả người từ trước đến nay lúc nào cũng hễnh hễch như bố cũng bị vạ lây, trốn ở trong phòng không chịu ra. Chỉ có cô là ngờ nghệch, tự nhiên lại đâm đầu vào.

Haizz, Tiền Đa Đa than thầm trong lòng. Người ta nói "Con gái lớn không đáng để giữ lại trong nhà, giữ đi giữ lại thành kẻ thù", trước đây cô luôn cười khẩy, hiện giờ cảm thấy quả nhiên là có lý.

Kể từ khi biết cô chủ động từ bỏ ứng cử viên tuyệt vời cho việc kết hôn là Diệp Minh Thân, mẹ đã quyết định từ bỏ triệt để cô con gái này, hàng ngày ra ra vào vào đều coi có là người vô hình, ăn cơm cũng không buồn nhìn cô một cái, dùng hành động để biểu thị một cách kiên quyết tuyệt đối sự phẫn nộ của mình. Hiện giờ mẹ phát hiện thấy dùng sự im lặng không đủ sức mạnh, bèn chuyển sang dùng lời nói để trút bực, xem ra cuộc sống của cô ở nhà trong những ngày tháng tới sẽ càng ngày càng khó khăn.

Hay là chuyển ra ngoài ở. May mà cô cũng là người biết phòng xa, năm kia đã lén mua một căn hộ để đầu tư, tính ra thì chỉ còn khoảng một tháng nữa là được nhận nhà, dù sao cũng gọi là có đường lùi.

Về chuyện mua nhà, cô đã quyết định giấu bố mẹ. Nguyên nhân cũng rất đơn giản, một là không muốn họ phải bù trừ cho mình, hai là quan tâm đến tâm hồn yêu đuối của mẹ.

Cô đã từng thăm dò nói chuyện với mẹ về chuyện con gái tự mình mua nhà, lập tức bị phản đối kịch liệt.

Tư tưởng của mẹ Tiền Đa Đa đương nhiên là ngàn năm vẫn không đổi, suy nghĩ của bà là, con gái đến một độ tuổi nào đó thì phải dồn toàn bộ công sức cho việc tìm một đối tượng kết hôn phù hợp. Vốn bà đã rất không đồng tình với việc Đa Đa dành mọi tâm huyết cho sự nghiệp, cộng thêm với

việc tự mình mua nhà, thế thì khác gì thằn tay bóp chết ham muốn lựa chọn của tất cả những người đàn ông bình thường?

Mấy năm qua, một cô gái gần ba mươi tuổi, chức vụ cao, lương bổng cao, năng lực cao đã được coi là chuyện chết người rồi, nếu cộng với một căn hộ tự mua nữa, thì về cơ bản đồng nghĩa với việc viết mấy chữ "tôi không muốn lấy chồng" lên mặt, chuyện lấy chồng thực sự không còn hy vọng gì nữa.

Chính vì hai điểm nói trên, cô đã âm thầm mua căn hộ đó mà không để lộ động tĩnh gì.

Vừa nghĩ đến đây điện thoại lại đổ chuông, cô không kịp nghe, cho xe nổ máy trước rồi rẽ lên đường.

Sau khi xe dừng lại ở trạm đèn xanh đèn đỏ đầu tiên, cô mới một tay giữ vô lăng, tay còn lại cầm điện thoại lên.

Đầu bên kia điện thoại là giọng Hứa Phi, bối cảnh rất yên tĩnh, loáng thoáng có tiếng máy in chạy, vừa nghe là biết anh đang ở văn phòng. "Đa Đa, em đang ở đâu vậy? Vừa nãy anh gọi điện thoại đến phòng em, trợ lý của em nghe máy".

Giọng anh tỏ ra rất vui vẻ., cảm giác tràn đầy sinh lực. Tại sao thế gian lại có những người dù dày vò đến đâu cũng không biết mệt, chỉ tiếc rằng đó không phải là cô.

Không tìm được lại than thầm một tiếng trong lòng, lại nhớ đến giọng điệu của mẹ lúc trước, Tiền Đa Đa trả lời có phần ấm ức: "Em ngủ quên, giờ vẫn đang ở trên đường, lát nữa mà đến muộn, phó tổng giám đốc Hứa Phi xuyên thẳng em lên bêu diếu trước mọi người là được rồi".

"Em vẫn đang đi trên đường à? Thế lái xe đâu".

"Em chính là lái xe". Tối qua có tan sở muộn như vậy, lái xe đã biến mất từ lâu, lẽ nào còn bắt người ta đến sớm đón cô ư?

"Thế mà em vẫn còn nghe điện thoại à? Nguy hiểm quá! Lái xe cẩn thận đấy, đợi đến công ty rồi tính sau". Anh trả lời rất nhanh, Tiền Đa Đa chỉ kịp "ấy" một tiếng, đầu bên kia đã cúp máy rồi.

Không ngờ lại ngắt điện thoại của cô như vậy! Tiền Đa Đa liếc nhìn màn hình với vẻ không tin. Sau lưng có tiếng còi ô tô, đèn đỏ đã chuyển sang đèn xanh. Cô ném điện thoại xuống tiếp tục lái xe, hai tay nắm lấy vô lăng, đánh tay lái cũng mạnh hơn hình thường rất nhiều.

Sau khi qua ngã tư, đột nhiên cô sực nhớ ra một chuyện rất quan trọng. Cũng không quan tâm đến thời gian nữa, lách ra khỏi dòng xe, tấp vào dải an toàn, rồi lại một lần nữa cầm điện thoại lên bấm máy.

Chuông kêu mấy hồi mới được nhắc máy, cô bố ngay một câu: "Kerry, từ sau anh đừng gọi điện linh tinh đến phòng làm việc của em, trợ lý của em sẽ hiểu lầm".

Đầu bên kia có tiếng gõ cửa, còn có cả tiếng chuông điện thoại, anh trả lời giữa những âm thanh bộn rộn này: "Đa Đa, tập trung vào lái xe đi".

"Em dừng lại rồi", cô không thèm đếm xỉa, tiếp tục nói chuyện của mình, giọng nghiêm túc tỏ vẻ nhấn mạnh: "Anh nghe rõ điều em vừa nói chưa?".

Hứa Phi bật cười, mặc dù cười nhỏ, nhưng tiếng cười vọng ra từ ống nghe, vẫn khiến màng nhĩ cô rung lên. Tối hôm qua mới kê vai áp má, phản ứng của cơ thể nhạy bén, đột nhiên hai tai nóng bừng, Tiền Đa Đa đỏ bừng mặt, may mà đầu bên kia điện thoại không nhìn thấy.

"Nghe thấy rồi, giám đốc Tiền ạ". Anh cười trả lời bằng giọng khẳng định, sau đó bổ sung thêm một câu, "Nhưng việc công thì được chứ? Vừa

nãy anh nói với trợ lý nhà em rằng, cuộc họp của khối thị trường lúc mười giờ anh cũng sẽ đến tham gia. Liệu cô ấy có hiểu lầm không?". Haizz, thật không biết phải làm gì với người đàn ông này. Nghe thấy thế Tiên Đa Đa cũng muốn cười. Thời gian đang gấp, không nói nhiều với anh nữa, cô đáp một tiếng rồi cúp máy, tiếp tục rồ ga.

Vội vội vàng vàng đến công ty, lúc cô bước vào phòng làm việc, Tiểu Lâm đã ôm đồ theo vào, "Sếp à, mọi người đang đợi ở phòng họp rồi. Bắt đầu ngay bây giờ ư?".

"Bắt đầu ngay bây giờ, chị sẽ sang ngay". Tiên Đa Đa bước đi vội vã, đón tập tài liệu lật ra xem, gật đầu với Tiểu Lâm.

Lúc Tiên Đa Đa bước vào phòng họp, hai bên chiếc bàn dài đã ngồi kín, cô bước vào vị trí của mình ngồi xuống, vừa mở tập tài liệu ra, cửa lại bật mở.

Ánh mắt của tất cả mọi người đổ dồn ra phía cửa, người đẩy cửa bước vào là Hứa Phi, anh mỉm cười với mọi người, mắt liếc về phía Tiên Đa Đa, nụ cười đó càng rộng mở hơn, cả bàn phòng họp rộng rãi như có ánh nắng lướt qua.

Trước đó đã nói chuyện qua điện thoại với anh, Tiên Đa Đa đã có sự chuẩn bị trước về mặt tâm lý nên cũng không cảm thấy bất ngờ, cô ngồi trên ghế cười đáp lại. Đang định mở lời, đột nhiên ngoài cửa lại có người bước vào, bộ đồ công sở gọn gàng, mái tóc đen buộc đằng sau, cười lịch sự chào tất cả mọi người. Trong phòng họp không có tiếng động nào, nhưng Tiên Đa Đa vẫn nghe thấy rất rõ tiếng hít thở phập phồng trong lòng mọi người. Nụ cười vẫn đang đọng trên môi, cô phản ứng nhanh, cũng cười và gật đầu với Keiko, Sau đó đứng dậy đưa tay mời họ vào ngồi.

Sau khi họ đã vào vị trí, Hứa Phi mỉm cười với cô, "Dora, để tôi nói trước mấy câu, chiếm một chút thời gian của cô có được không?".

"Tất nhiên rồi, anh phát biểu trước đi". Tiền Đa Đa ngồi xuống, nhích ghế nhường Hứa Phi.

Hứa Phi nói không nhiều, chỉ ngắn gọn vài câu, nhưng ngồi bên Tiền Đa Đa nghe rất rõ, ánh mắt các nhân viên nữ lại bắt đầu dậy sóng, long lanh. Lại muốn đưa giấy ăn cho họ, Tiền Đa Đa bất lực.

Quyền lực là liều thuốc xuân - đây là đạo lý đặt ở bốn biển đều chuẩn. Công ty khổng lồ này tựa như một quốc gia nhỏ, giám đốc điều hành trẻ nhất đã khiến người ta không thể nào kìm chế nổi, bây giờ thoát một cái anh lại biến thành phó tổng giám đốc trẻ nhất. Haizz, biết làm thế nào đây?

Không quan tâm nữa, đợi anh nói xong, Tiền Đa Đa đứng dậy, cuộc họp sau đó được tiến hành như bình thường. Keiko ngồi bên cạnh Hứa Phi, nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng cúi đầu nói nhỏ với anh, ánh mắt những người khác lộ rõ vẻ kinh ngạc, đặc biệt là Elizabeth và Nhậm Chí Cường.

Đặt câu hỏi, thảo luận, tổng kết, cuộc họp này diễn ra như hình thường, nhưng Đa Đa có thể đảm bảo rằng, ngày hôm sau công ty sẽ có vô số lời đồn đại với nhiều phiên bản khác nhau. Chỉ mong vai trò của cô trong những phiên bản đó đẹp hơn một chút, đừng bị dị nghị là con hồ ly tinh lên chức bất thành, hoặc khoa trương hơn, coi cô là kẻ chơi trò Lesbian không thành nên bị bỏ rơi một cách thảm hại.

Cho dù người ở dưới có suy nghĩ gì, cuộc họp này đã đi đến hồi kết một cách thuận lợi. Lại có người gõ cửa, người bước vào là Chính Giang, Chính Giang xin lỗi tất cả mọi người, sau đó bước đến bên Hứa Phi, ghé sát tai anh nói mấy câu. Nhìn thấy rất rõ anh cau mày lại, sau đó ngoảnh mặt nhìn cô.

Trong tích tắc bốn mắt chạm nhau, cảm thấy anh đang nhìn mình chăm chú, không hiểu đã xảy ra chuyện gì, Tiền Đa Đa hơi sợ.

Nhưng rồi anh lại cười ngay, đứng dậy mới nói: “Dora, có cuộc họp khẩn cấp, tôi phải về trước đây. Mọi người cứ tiếp tục đi nhé”.

Keiko đang ngồi bên cạnh hỏi nhỏ Chính Giang đã xảy ra chuyện gì, lúc này cũng đứng lên, mặc dù không nói gì, nhưng vẫn gật đầu cười với Tiền Đa Đa.

Tại sao tự nhiên mọi người lại khách khí như vậy? Đột nhiên Tiền Đa Đa cảm thấy không quen.

Công việc bận rộn, dự án vừa mới bắt đầu, tất cả còn đang rối như tơ vò, cũng không có nhiều thời gian dò đoán đã xảy ra chuyện gì, thời gian còn lại trong ngày, Tiền Đa Đa tạm thời gạt sự việc xảy ra trong cuộc họp này ra khỏi đầu óc, vùi đầu vào công việc.

Trước khi hết giờ làm việc cô nhận được điện thoại của Y Y, giọng cô ấy rất uể oải. Vẫn vẫn còn một số việc chưa làm xong, nhưng cảm giác tâm trạng cô bạn có điều gì bất thường, Tiền Đa Đa lập tức dừng lại mọi việc, sau khi hết giờ đến điểm hẹn đúng giờ.

Lái xe ngồi đợi dưới bãi đỗ xe, Tiền Đa Đa bảo anh ta đưa mình đến bến tàu điện ngầm, đi tàu điện ngầm theo thói quen cũ.

Lúc xuống tàu trời đã tối hẳn, chiếc cặp đựng laptop trong tay Tiền Đa Đa khá nặng, bên cạnh là những đám người ồn ào với những âm thanh hỗn tạp, loáng thoáng nghe thấy có tiếng chuông điện thoại di động, cô bỏ một tay ra móc điện thoại trong túi.

Bến tàu điện ngầm này là đầu mối giao thông mới được xây dựng ở khu phía Tây, mấy tuyến tàu điện ngầm giao nhau ở đây, lại nằm ở khu trung tâm thương mại, con đường trước mặt rất rộng, hai bên là những tòa nhà cao tầng mọc san sát nhau, vô cùng náo nhiệt.

Đúng là điện thoại di động của mình đổ chuông thật, cô lấy máy ra nghe, đưa sát vào tai. Đầu bên kia giọng Hứa Phi có vẻ trách móc, "Đa Đa, sao không nghe điện thoại của anh?".

"Em chuẩn bị xuống tàu điện ngầm mà, hẹn đi ăn với bạn. Anh đã nghỉ chưa?".

"Nghỉ làm? Anh còn đang họp". Dường như anh thở dài một tiếng, nhưng rồi lại cười ngay, "Sao em lại đi tàu điện ngầm? Ăn cơm ở đâu? Họp xong anh sẽ đến đón em".

"Thế thì ngại quá, lại còn làm phiền phó tổng Hứa". Lúc nói chuyện cô đứng ở cửa bến tàu điện ngầm.

Trước mặt là con đường rộng rãi, xe cộ qua lại tấp nập, chỉ là cảnh đường phố bình thường nhất ở Thượng Hải, nhưng lúc này có lại cảm thấy mọi thứ đều rất đẹp. Lúc trả lời cô hơi cười cười, khước miệng bất giác nhếch lên.

"Mong em cứ làm phiền anh đi, giám đốc Tiền". Anh cười rồi cúp máy.

Cảm thấy rất vui, Tiền Đa Đa cất điện thoại đi, trên môi vẫn giữ nụ cười. Cô quay người bước vào cửa bến tàu điện ngầm, lúc nghiêng đầu vô tình liếc thấy bên đường có một chiếc xe từ từ đỗ lại, cửa bật mở, một cô gái trẻ nhảy phát xuống, sau đó cửa lại đóng sầm lại.

Cô vẫn không phải là người có tính hiếu kỳ, nhưng chiếc xe đó đỗ ngay sau lưng, tiếng đóng cửa xe lại mạnh, bèn đứng lại theo bản năng, quay đầu nhìn một cái.

Cái nhìn này đã khiến nụ cười của cô cứng lại, không thể nhắc chân được nữa.

Đó là một chiếc xe đất tiền, cửa sau đóng lại lại bật ra, có người đàn ông bước xuống, túm chặt cánh tay của cô gái trẻ đó lại. Cô gái giãy giụa, anh ta không chịu buông ra, hai người cứ giằng co nhau trên đường như vậy.

Người đàn ông đó không còn trẻ nữa, anh ta cau mày, nhìn nghiêng thấy mặt rất quen, cho dù cận thị đến đâu cô cũng vẫn nhận ra được ngay, chính là Ngưu Chấn Thanh. Còn cô gái trẻ đó xoa tóc, khuôn mặt có nét giống cô. Tiền Đa Đa đứng bên cạnh họ, các nét của cô gái hiện rõ trước mắt, gương mặt đó đột nhiên trùng khớp với một tấm ảnh mờ trong ký ức. Tiền Đa Đa hít một hơi thật sâu, trong lòng rối bời.

Đây là đầu mối giao thông đông đúc, lại là trung tâm thương mại, chẳng mấy chốc mọi người đã xúm lại xem, còn có xu thế không ngừng gia tăng. Lúc đầu Tiền Đa Đa chỉ đứng cách họ chừng ba thước, chỉ một lát mà mọi người đã xúm đông xúm đỏ, không còn nhìn rõ gì nữa.

Cô cũng không muốn nhìn rõ, càng không muốn để Ngưu Chấn Thanh nhìn thấy mình. Cô cố gắng lê chân về phía sau, cuối cùng thoát ra khỏi đám người, quay đầu bỏ đi.

Lúc xuống tàu điện ngầm, cảm giác cầu thang dài không sao kể xiết, cô bước từng bước một, không kịp được bèn chạy, tay bám vào tay vịn sắt lạnh lẽo, lại thấy có phần tê tê.

Trên đường đi, trong đầu chỉ hiện lên cảnh hai người đó giằng co nhau. Đây không phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy hai người đó đồng thời xuất hiện, hình ảnh này lại được gắn với cái nhìn thoáng qua của cô ở Hồng Kông, kẻ ngốc cũng biết chuyện gì đã xảy ra. Một điều đáng sợ hơn là, cô đã từng gặp khuôn mặt của cô gái trẻ đó, không chỉ ở Hồng Kông. Hiện giờ nghĩ lại, cô đã từng gặp cô ta tại thời điểm trước đó, trong xe của Diệp Minh Thân, trên tấm ảnh mà anh mỉm cười đưa cho cô.

Làm thế nào bây giờ? Hai lần bắt gặp chồng của bạn mình đi với người con gái khác, cô gái đó lại là bạn gái cũ của người đàn ông tuyệt vời mà cô mới từ bỏ. Cô cảm thấy đột nhiên có một tấm lưới lớn bùng bùng tung ra trước mặt mình, đan xen phức tạp, không hề có đầu mối nào. Đột nhiên Tiền Đa Đa cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Làm thế nào bây giờ? Có nên nói cho Y Y biết hay không? Vai trò của kẻ mách lẻo thường hay bị chê trách. Vợ chồng người ta bất hòa hoàn toàn là do mình gây ra, nếu cuối cùng hai vợ chồng họ giảng hòa, sẽ coi cô như cái gai trong mắt, không cần thận lại để mất cả tình bạn chứ chẳng chơi.

Thế thì nên giữ im lặng, coi như chưa từng có gì xảy ra ư? Nếu một ngày nào đó đột nhiên Ngưu Chấn Thanh quyết định không cần cuộc hôn nhân này nữa, lẽ nào cô lại trơ mắt đứng nhìn người bạn thân nhất của mình bị giết một cách trở tay không kịp, biến thành người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ mà không hề có sự chuẩn bị trước nào ư?.

Nghĩ nát óc vẫn không nghĩ ra bước tiếp theo mình sẽ phải làm gì, cuối cùng Đa Đa thở dài một tiếng, gục mặt xuống lòng bàn tay một cách bất lực.

Lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy muốn tránh cuộc hẹn với người bạn thân, nhưng cho dù rất không muốn, tàu điện ngầm vẫn nhanh chóng đưa cô đến điểm hẹn.

Đã đến giờ ăn tối rồi, họ hẹn nhau tại nhà hàng Thái Lan MMK tại tầng ba của tòa nhà. Lúc lên tầng, bước chân của Tiền Đa Đa nặng trĩu, gần như không lê được bước lên thang máy cuốn.

Cửa nhà hàng được bài trí các loại cây nhiệt đới, các cô nhân viên mặc trang phục truyền thống của Thái Lan mỉm cười đưa khách vào chỗ ngồi. Vẫn giữ nếp cũ, Y Y đến trước từ lâu, nhìn thấy cô liên tục vẫy tay từ xe,

miệng mỉm cười, sắc mặt vẫn ổn, không đến nỗi uể oải như khi nói qua điện thoại.

Trong đầu vẫn đang đấu tranh, lúc ngồi xuống, Tiền Đa Đa bắt ép mình phải cười một cái.

"Đa Đa, dạo này có tin tức gì mới không?". Y Y cúi đầu giở thực đơn. Đây không phải là lần đầu tiên đến, Y Y gọi món rất nhanh. Không nghe thấy câu trả lời của Tiền Đa Đa, Y Y gấp thực đơn lại, nhìn cô, "Đa Đa?".

"Hả?". Trong nhà hàng có một sân khấu rất nhỏ, mấy cô gái Thái Lan đang múa, mười ngón tay dài, thoát ẩn thoát hiện dưới ánh sáng mờ ảo. Tiền Đa Đa đang mơ màng, trả lời cũng chậm nửa nhịp.

Y Y cười, "Cậu sao vậy? Đa Đa, làm giám đốc điều hành mệt làm hả? Nói chuyện với cậu mà còn không nghe thấy".

"Không, tớ đang nghĩ xem nên ăn gì!". Tiền Đa Đa cười miễn cưỡng. Cô phục vụ đưa thực đơn ra, cô đưa tay đón lấy, cúi đầu giả vờ đọc để giấu đi vẻ bất thường của mình.

Họ gọi món cà ri cua, rau cải làn xào, và cả món thịt gà cuộn. MMK nấu món Thái Lan rất ngon, mấy món này vốn là món ăn sở trường của cô, nhưng hôm nay cô không hề cảm thấy ngon miệng. Còn Y Y lại tỏ ra rất có hứng thú nói chuyện, vừa múc nước sốt àả ri vàng óng vừa nói với cô: "Đa Đa này, mấy hôm trước bạn bè của Steve ở lớp quản lý gặp mặt, tớ cũng đã đi. Cậu thử đoán xem tớ đã gặp ai!".

"Ai vậy?". Tiền Đa Đa hỏi rất đơn giản, vì từ này đến giờ cô đều cúi đầu chính vì thế trước mặt chỉ nhìn thấy động tác của Y Y.

Trong bát cô ấy là cơm tấm Thái hạt trắng muốt, dài, chiếc thìa màu xanh nhạt đựng nước sốt màu vàng óng đặt bên trên, sau đó dần dần trộn đều cơm, mùi cà ri thơm ngào ngạt.

Y Y là người an nhàn quen rồi, mọi động tác đều toát lên vẻ chậm rãi, mười ngón tay nhỏ nhắn, mỹ nhân mỹ thực, ngay cả động tác trộn cơm cũng khiến người ta cảm thấy đẹp, đâu có như cô? ăn cơm lúc nào cũng vội vàng vàng. Nhìn một lúc Tiên Đa Đa lại nghĩ đến chuyện đâu đâu. Như thế Y Y chịu sao nổi?

Giọng Y Y lại cất lên, "Còn ai vào đây nữa, Diệp Minh Thân".

"Hả? Sao cậu lại gặp anh ấy?" Nghe đến cái tên Diệp Minh Thân Tiên Đa Đa liền trở về với thực tại, giọng ngờ vực.

"Người ta là giáo sư, giáo sư Diệp". Y Y nhấn mạnh, Sau đó hiếm khi thờ dài, "Đa Đa, anh ấy còn nhắc đến cậu với tớ!".

"Thật à?". Cảm thấy hôm nay mình như một con vẹt, chỉ biết nhắc lại câu hỏi, "Tiên Đa Đa lại thốt ra hai chữ.

"Anh ấy hỏi cậu có khỏe không. Haizz, tớ cảm thấy Diệp Minh Thân thật sự không thể ở chê điểm gì, chia tay với người đàn ông như thế thật là đáng tiếc".

Nói đến Diệp Minh Thân, Đa Đa chỉ nhớ đến bức ảnh lờ mờ đó. Cô gái tóc dài đứng hóng gió trước biển, các nét có phần giống cô.

Không thể chịu được nữa, cô liền mở miệng hỏi một câu: "Mấy ngày hôm trước còn đi gặp gỡ bạn bè, thế chắc Steve vẫn đang ở Thượng Hải chứ? Sao hôm nay cậu không ở nhà với anh ấy?".

"Sáng nay anh ấy đi rồi, nói là đi họp ở Nam Kinh. Hơn nữa, kể cả là ở Thượng Hải, cũng toàn nửa đêm gà gáy mới về nhà, giờ đó làm sao tớ còn gặp anh ấy nữa?". Khi nói giọng Y Y rất hình thần, chiếc thìa trong tay cũng không dừng lại.

Ngần ngừ một lát, Tiên Đa Đa mới hỏi tiếp: "Cậu không lo à?".

"Lo?". Y Y ngẩng đầu lên nhìn, "Lo cái gì?".

Không trả lời được, Tiền Đa Đa im lặng.

Nhìn dáng vẻ của bạn, Y Y bật cười, "Sao vậy? Có phải cậu cảm thấy tớ như thế này rất đáng lo đúng không?".

"Y Y " Tiền Đa Đa nghiêm mặt, "Không đùa đâu. Tớ muốn biết, nếu hôn nhân gặp trục trặc, cậu sẽ giải quyết như thế nào?".

"Hôn nhân gặp trục trặc? Ý Cậu muốn nói là nếu tình cảm của hai người xảy ra vấn đề gì đó ư?". Cô nghiêng đầu nhìn Tiền Đa Đa, "Đa Đa, tớ đã từng nói, có rất nhiều yếu tố để duy trì một cuộc hôn nhân, tớ và Steve lấy nhau bao nhiêu năm như vậy rồi, tình cảm phai nhạt cũng là điều bình thường".

"Thế cũng có nghĩa là để hôn nhân biến thành nắm mồ của tình yêu thật ư? Tình cảm phai nhạt đi rồi thì phải níu kéo chứ!". Không ngờ giọng Y Y lại tỏ ra bình thản khi nhắc đến chủ đề này như vậy, Tiền Đa Đa hơi cau mày.

"Bọn tớ có tình cảm chứ!".

Y Y cười nói tiếp, "Không có tình yêu thì còn tình thân mà".

"Nhưng như thế, ngộ nhớ...". Tiền Đa Đa ngậm ngừng định nói gì xong lại thôi.

"Ngộ nhớ cái gì?". Y Y đặt chiếc thìa xuống, nhìn vào mắt Tiền Đa Đa nói, "Ý cậu nói là ngộ nhớ anh ấy bỏ rơi tớ thì tớ sẽ làm thế nào đúng không?".

Mắt Y Y rất to, hai mí rất sâu, lúc này dưới ánh đèn nhìn thẳng vào Tiền Đa Đa, con ngươi trắng đen rõ ràng, dường như có thể nhìn thấu mọi vật.

Đa Đa Cảm thấy rùng mình.

"Không đâu". Sau khi nhìn xong, Y Y liền cúi đầu tiếp tục cầm thìa lên. Đến khi nói tiếp, vì trong miệng có đồ ăn, giọng bắt đầu trở nên lúng búng, "Công ty của Steve lớn như vậy, trước khi lấy tở anh ấy cũng không công chứng tài sản trước hôn nhân, nếu như muốn chia tay với tở thật thì tài sản chung sẽ phân chia như thế nào? Công việc làm ăn đã đủ khiến anh ấy bận rộn rồi, đàn ông làm gì còn đầu óc để tự gây rắc rối cho mình nữa?".

Trái tim lạnh ngắt, Tiền Đa Đa không nói được thêm câu nào.

Cũng chưa kịp nói gì, điện thoại di động cô đặt trên bàn lại đổ chuông, màn hình nhấp nháy, nhắc lên bên tai là giọng Hứa Phi.

"Đa Đa, anh đang đi trên đường rồi, chắc khoảng nửa tiếng nữa sẽ tới".

Trong lòng rối bời, Tiền Đa Đa chỉ "vâng" một tiếng. Y Y ngời đôi điện tròn miệng hỏi cô, "Ai vậy?".

Tiền Đa Đa che điện thoại đáp nhỏ: "Hứa Phi, lát nữa anh ấy sẽ đến đón tở".

Nghe đến cái tên Hứa Phi, Y Y lại cao hứng, mười ngón tay đan vào nhau nói: "Tuyệt vậy ư? Thế thì cậu mau đi đi!".

"Chưa vội, anh ấy còn đang ở trên đường, lát nữa mới đến". Tiền Đa Đa nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện, đặt điện thoại xuống tiếp tục ăn, nhưng không hề cảm thấy ngon, ăn một hồi lâu cũng không biết rốt cục mình đã nuốt những gì.

Còn Y Y lại tỏ ra rất hào hứng, hỏi cô rất nhiều chuyện liên quan đến Hứa Phi. Không giấu nổi bạn, Tiền Đa Đa đành phải khai ra toàn bộ, Y Y lắng nghe hai mắt sáng ngời, thỉnh thoảng lại khẽ reo lên, tinh thần không biết cao hứng hơn đương sự như cô bao nhiêu lần.

Tiền Đa Đa ăn bữa cơm hôm nay trong một tâm trạng thần thờ, lúc cuối chia tay, hai người cùng đi đến lối rẽ. Cổng bên của tòa nhà nằm gần bãi đỗ xe, Xe taxi, xe tư đón người xếp thành hàng dài, xe của Hứa Phi vẫn chưa đến, nhưng xe của Y Y đã đợi ở đó từ lâu.

Từ xa nhìn thấy họ, lái xe liền xuống xe mở cửa, chiếc xe dáng dài rất sang trọng, thân xe sáng loáng, bắt mắt, lúc Y Y bước đến, mọi người đi qua đều nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ. Tiền Đa Đa đi ngay sau cô ấy, nhìn thấy hết những ánh mắt đó, nhưng cảm giác rất tệ, chỉ thấy bước chân của mình mỗi lúc một nặng trĩu.

Lúc gần đến chỗ đỗ xe, đột nhiên Y Y ngoái đầu lại nhìn cô, "Đa Đa, hôm nay cậu rất lạ, có phải vẫn còn điều gì cậu chưa nói với tớ hay không?".

Trái tim đột nhiên thắt lại, nhưng Tiền Đa Đa lắc đầu, "Chuyện riêng của tớ, thấy hơi bức mình. Đạo này bị mẹ ép kinh quá, lúc nào tớ cũng nghĩ hôn nhân là cái gì".

Đã bước đến bên xe, Y Y chống tay lên cửa mỉm cười bình thản với cô, "Đa Đa, thực ra hôn nhân không phải là điểm cuối mà là điểm đầu. Có được hôn nhân rồi không cần phải lo lắng nữa ư" Sai rồi, đó cũng là nơi mà cậu phải lao tâm khổ tứ, cũng không đơn giản hơn so với nơi công sở đâu".

Bạn chơi thân với nhau nhiều năm, trước đây đương nhiên họ cũng nói đến những chủ đề như thế này, nhưng Tiền Đa Đa chưa kết hôn, nói đến chuyện đó luôn cảm thấy có một lớp vải ngăn cách, Y Y cũng rất ít khi nói thẳng thắn như vậy. Lần này giọng cô ấy bình thản, nhưng nội dung lại lạnh giá, Tiền Đa Đa nghe mà thấy người tê tái.

Chưa kịp trả lời, lại có Xe rẽ qua góc đường để sát bên mình, Hứa Phi đã đến, anh cho xe đỗ sau xe của Y Y. Anh ngồi bên trong đẩy cửa ra, nói

với Tiền Đa Đa: "Đa Đa, anh đến rồi". Nói xong liền nhìn sang Y Y, gật đầu mỉm cười "Đây là bạn em à?".

"Đây là Y Y, bạn thân nhất của em. Y Y, đây là Kerry".

Đa Đa giới thiệu, hai người làm quen với nhau một cách đơn giản. Y Y đã lấy lại được dáng vẻ bình thường từ lâu, mỉm cười nói chuyện, trước lúc ra về còn nháy mắt với Tiền Đa Đa, tròn miệng nói khẽ: "ủng hộ nhé! Cố gắng hướng thụ!".

Hướng thụ! Không ngờ giữa đường giữa phố mà cô ấy lại thẳng thắn như vậy, Đa Đa ngượng ngùng nhìn về phía Hứa Phi.

Cuối cùng Y Y đã ra về, Tiền Đa Đa quay người lên xe. Ghế phụ rộng rãi thoải mái, cảm thấy ngày hôm nay mệt mỏi đã trôi đi, Cô nằm ngửa trên ghế không nhúc nhích.

"Sao vậy em? Mệt lắm à?". Anh đưa tay kéo dây an toàn cho cô, "Đi ăn cái gì với anh nhé? Anh còn chưa được ăn gì đây này".

"Vâng". Cô đáp một tiếng ngắn gọn.

Người anh ghé sát vào người cô, má hai người kề sát vào nhau, cô đáp lời rất nhanh, nhưng anh vẫn có thể nhìn thấy rất rõ vẻ mặt mệt mỏi của cô. Từ trước đến nay Tiền Đa Đa là người tràn đầy sức sống, hiếm khi nhìn thấy cô bất ổn như vậy, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Thực ra hôm nay tự dưng anh cũng gặp rất nhiều chuyện rắc rối, nhưng nhìn thấy Tiền Đa Đa như vậy, theo bản năng anh lại thấy thương thương, không kìm chế được bèn đưa tay ra vuốt vuốt lọn tóc dài trên vai cô, giọng nhẹ nhàng, "Nếu mệt quá thì thôi, để anh đưa em về".

Cảm giác tê tái ban nãy vẫn còn đọng lại, nhưng cô lại mềm lòng trước giọng nói và động tác này, Tiền Đa Đa ngồi thẳng người lên khẽ giục:

"Không sao, em vẫn ổn. Anh mau lái xe đi, ở đây không được để lâu đâu".

Hứa Phi rất bận, lúc lái xe còn phải nghe mấy cuộc điện thoại, tai nghe đeo suốt trên tai. Tiền Đa Đa cũng không muốn nói chuyện, ngồi một bên im lặng, câu nói của Y Y lúc trước vẫn đang văng vẳng bên tai, cô ngẫm đi ngẫm lại mà cảm thấy vô cùng chán nản.

Bao nhiêu năm qua, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng thỉnh thoảng gặp trắc trở, thỉnh thoảng cảm thấy tuyệt vọng trước nỗi cô đơn, tự đáy lòng có vẫn cảm thấy ngưỡng mộ người bạn thân của mình.

Từ nhỏ mục tiêu của Y Y đã rõ ràng, lại lấy được người chồng giàu có, bao năm qua sống trong lụa là gấm vóc, không bao giờ phải bận tâm đến kế sinh nhai, cũng chưa từng phải trải qua các cuộc đấu đá đầy máu và nước mắt nơi công sở. Có lúc hai người cũng đứng trước gương, cô luôn cảm thấy so với sự an nhàn của người bạn thân, nhìn mặt mình lúc nào cũng tất tưởi, đầy lo toan.

Nhưng vừa nãy khi cô ấy nói đến chuyện hôn nhân trước mặt mình, giọng nói mới lạnh lùng làm sao, nói hôn nhân cũng phải lao tâm khổ tứ, không đơn giản hơn chốn công sở.

Vậy thì, rốt cục hôn nhân là cái gì? Cô không còn là cô gái ít tuổi ấu trĩ nữa, từ lâu đã không còn tin vào câu chuyện cổ tích giữa hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc bên nhau trọn đời, nhưng tự đáy lòng vẫn ôm ước vọng. Ước vọng hôn nhân là bến để tránh mưa bão cuối cùng, mình có thể tạm thời né tránh những nỗi phiền muộn của trần thế ở đó, yên tâm nghỉ ngơi một lát, sau đó lại tiếp tục cố gắng phấn đấu bằng một tinh thần kiên cường.

Chỉ là một bến để tránh mưa tránh gió mà thôi, cô cũng không kỳ vọng ở đó luôn rục rờ trang hoàng, chỉ mong bốn mùa được yên tĩnh, chỉ cần để

mình có thể được yên tâm trong giây lát. Chỉ một yêu cầu nhỏ như vậy, không ngờ cũng là một ảo vọng.

Nếu hôn nhân cũng không thể đem lại sự yên ổn, yên tâm, nếu sau này cũng vẫn phải đối mặt với những nguy cơ rình rập, cũng vẫn đòi hỏi mình phải lao tâm khổ tứ, nếu đó mới là mảnh đất khởi nguồn của mọi sự tổn thương lớn nhất, thì có còn có gì để chờ đợi?

Đột nhiên cô cảm thấy chán nản tiêu cực, người đàn ông ngồi bên cạnh vẫn đang nghe điện thoại, lúc này tranh thủ thời gian nghiêng đầu nhìn cô một cái, sau đó lại quay đầu tiếp tục nhìn thẳng về phía trước. Nhưng vai trái lại cảm thấy ấm và nặng, anh đặt một bàn tay lên bóp nhẹ vai cô.

Cảm thấy sự an ủi này xa xỉ biết bao, Tiền Đa Đa thở dài, nghiêng đầu tựa vào vai anh.

Sau khi lên Xe, Y Y ngồi một mình ở ghế sau thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Con đường này nằm ở trung tâm thành phố, buổi tối cũng vẫn nhộn nhịp đông đúc, mấy ngã tư liên đều gặp đèn đỏ, trước sau phải trái đều là dòng xe với đủ loại màu sắc.

Chiếc taxi đi bên cạnh có người ngồi trong nhìn về phía cô, sau đó lại vỗ vai người bạn bên cạnh chỉ sang, nói rất hào hứng. Qua cửa kính nhìn thấy cảnh này, biết người ta nhìn mình không rõ, chắc là đang bàn luận về chiếc xe của cô. Nhưng cô vẫn cảm thấy chán nản, cúi đầu nhìn thấy đôi tay đặt trên túi xách của mình đang đan chặt vào nhau, trong bóng tối, chiếc nhẫn vẫn lấp lánh.

Rụt tay lại nắm thành nắm đấm, nghĩ một lát, cô lại lấy điện thoại ra gọi cho chồng mình.

Cú điện thoại đầu tiên thời gian nói chuyện chỉ có năm giây, nội dung là: "Anh đang phải nói một chuyện rất quan trọng" rồi bị cúp máy ngay.

Thực ra cô đã quen với những chuyện như thế này từ lâu, nhưng lần này không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy âm ức. Sững người ra một phút rồi lại nhắc điện thoại lên gọi, đầu bên kia chỉ còn lại giọng nữ máy móc lặp lại: "Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi đã tắt máy".

Âm thanh đơn điệu, vô cảm đó, thực ra Y Y đã chai sạn rồi, nhưng hôm nay lại khiến cô cảm thấy đau đớn, đau đến nỗi như bị rạch thủng màng nhĩ. Không muốn gọi nữa, cô rút điện thoại xuống chiếc ghế bên cạnh, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sắp về đến nhà rồi, trên đường đi Y Y ngồi im không nói gì ở ghế sau. Cánh cửa tự động của gara ô tô từ từ nâng lên, có vẻ không nhúc nhích. Lái xe thấy lạ, trong lúc đợi, ngoảnh đầu lại nhìn cô, "Hôm nay có mệt lắm à? Cô về nhà nghỉ sớm đi".

Dường như cô giật mình choàng tỉnh, ngẩng đầu lên nhìn anh lái xe một cái, sau đó gật đầu, đưa tay ra đẩy cửa. Cửa gara đã nâng lên cao, lái xe vừa định nhấn ga, bỗng giật nảy mình vì nhìn thấy động tác của cô qua gương chiếu hậu. Anh vội phanh xe lại, nói lớn: "Cẩn thận!"

Cô dừng tay lại một tiếng, cũng không quay đầu lại, nửa khuôn mặt bị tóc che kín, nhìn không rõ, mấy giây sau, đột nhiên khóe miệng nhếch lên, cười một cái.

Rõ ràng là một nụ cười, nhưng lại khiến anh lái xe cảm thấy lạnh người, không dám hỏi thêm câu nào nữa, vội đưa xe vào gara, xuống xe mở cửa cho cô.

Hứa Phi lái xe rất nhanh, điểm đến cũng rất rõ ràng. Đây không phải là lần đầu tiên hai người đi ăn cùng nhau, họ đều không thích ồn ào, thích các nhà hàng yên tĩnh mang phong cách gia đình, tiệm ăn nhỏ của Đài Loan mà họ hay đến nhất nằm ngay dưới tòa nhà anh ở. Lần này, xe đã rẽ vào con đường yên tĩnh trước khu nhà, tiệm ăn quen thuộc nằm ngay trước mắt.

Hứa Phi sống ở khu chung cư cao tầng phục vụ như khách sạn, hai tầng dưới cũng là nhà hàng các nước, ban đêm đèn bật sáng trưng, tường làm bằng kính nhìn rõ mọi khung cảnh, từ xa nhìn thấy sáng như ban ngày.

Nhân viên bảo vệ khu nhà biết anh và Cô, xe chưa đến nơi, rào chắn đã được nâng lên, anh bảo vệ đứng nghiêm chào, cười với anh: "Chào anh Hứa Phi". Trên đường đi anh nói chuyện qua điện thoại bằng mấy thứ tiếng, chưa kết thúc liền nói "sorry" với đầu bên kia điện thoại, sau đó quay đầu ra cười, nhìn viên bảo vệ đó mới trả lời: "Xin chào".

Lúc xuống xe, cuối cùng thì anh cũng đã kết thúc cuộc nói chuyện. Trên đường đi, mặc dù trong lòng đầy tâm sự, nhưng Tiền Đa Đa cũng nghe loáng thoáng được mấy câu, nhưng vẫn cảm thấy có điều gì bất thường, chính vì thế đứng bên xe liền hỏi: "Sao vậy? Có phải dự án xảy ra vấn đề gì không anh?".

"Mình vào trong rồi nói chuyện sau". Anh khóa xe, lúc rảo bước quay lại nhìn cô, cười để cô yên tâm, sau đó xòe bàn tay ra.

Ánh đèn trong khu nhà rất dịu mát, bốn xung quanh là cây xanh. Ngón tay anh dài và đẹp, nắm được tay cô xong liền khép lại, rất chặt.

Cái nắm tay chặt này khiến Tiền Đa Đa tự dưng thấy mơ màng, cảm giác mọi lo lắng bất an đều được chuyển sang anh. Đột nhiên sống mũi của cô cay cay, niềm vui trong giây phút này tựa như một tội ác. Cảm thấy mâu thuẫn, cô cúi đầu lặng lẽ.

Đã quá giờ ăn tối, khách trong nhà hàng không đông, ông bà chủ là một cặp vợ chồng tuổi trung niên đến từ Đài Loan, lúc này đang ngồi bên chiếc bàn gần cửa nói chuyện, nhìn thấy khách quen liền mỉm cười.

Trên đường đến đây, Hứa Phi đã gọi xong món, ông chủ quán và anh có rất nhiều chuyện để nói với nhau, lúc này bèn đứng lên bắt đầu nói với anh

về một chiếc xe mà ông mới kết, rồi còn thân thiết bắt tay Hứa Phi, Tiền Đa Đa đứng bên cạnh chỉ biết nghe.

Cả ngày phải đi giày cao gót, đứng một lát cô đã thấy mệt, dồn trọng tâm sang chân phải rồi lại chuyển sang chân trái cho đỡ mỏi. Anh nghiêng đầu nhìn cô, lại chỉ vào vị trí họ hay ngồi, "Đa Đa, em vào ngồi đi. Anh đến ngay đây".

Nhân viên phục vụ đã mang đồ ăn lên, Tiền Đa Đa chỉ gọi một cốc trà sữa, bà chủ bước đến phục vụ, ánh mắt lộ rõ vẻ ngưỡng mộ, cô cũng mỉm cười rồi lại quay đầu sang nhìn anh.

Anh đang nói chuyện rất vui vẻ với ông chủ, hai người cười ha ha. Lúc này anh có cảm giác cô đang nhìn mình chăm chú, anh lại nghiêng đầu nhìn sang, đứng từ xa chớp chớp mắt. không kìm được nữa, Tiền Đa Đa đang bưng cốc trà sữa cũng phải bật cười, vừa cười vừa cảm thấy người đàn ông này có ma lực, chỗ nào có mặt anh, không gian xung quanh đều vô cùng vui vẻ.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện vui vẻ, Hứa Phi bước về chỗ ngồi, xem ra anh đã đói lắm rồi, cầm đũa lên là vào cuộc, ăn không kịp ngẩng đầu lên. "Có chuyện gì vậy anh? Phiền phức lắm à?". Tiền Đa Đa tiếp tục hỏi.

Anh đặt đũa xuống nhìn cô nói: "Thư trình bày ý định thu mua đã được gửi lên cơ quan hữu quan của chính phủ rồi, trước đó Hòa Điền cũng đã nói sơ qua với họ, vấn đề chắc không có gì khó khăn. Tuy nhiên hôm qua có nguồn tin nói rằng, M&C cũng có ý định cạnh tranh thu mua Hòa Điền, mặc dù chỉ là tin đồn nhưng tầng lớp lãnh đạo của Hòa Điền có phần dao động".

"M&C?". Nghe Xong, Tiền Đa Đa liền sững người.

Anh không còn cười nữa, mày hơi cau lại. Hiếm khi nhìn thấy vẻ mặt này của anh, Tiền Đa Đa thầm giật mình, mới vỡ lẽ ra tại sao họ lại nhiệt

tình mời mình như vậy, đồng thời lại thực sự kinh ngạc trước

M&C. Cô cau mày lại, "Gần đây M&C rất có hứng thú với các tài sản 100% trong nước, nhưng Hòa Điền là doanh nghiệp sản xuất, không ngờ họ cũng muốn chen chân vào".

"Cũng không có gì là lạ, gần đây chỉ cần là công ty đầu tư đều muốn sang Trung Quốc tìm hướng đầu tư. Sau khi thư trình bày định thu mua Hòa Điền của chúng ta được phê duyệt, giá cổ phiếu của nó tăng lên nhanh chóng, được người ta chú ý cũng là điều rất hình thường, điều này không có gì là khó hiểu lắm. Nhưng anh đã xem bản báo cáo tài chính và xu hướng đầu tư của M&C thời gian gần đây, có một điểm thực sự khó lý giải".

"Điểm gì vậy?". Khi còn làm việc ở khối thị trường cô đã quan với chuyện thảo luận công việc với anh như thế này, nhưng kể từ khi anh chuyển đi, hai người đều rất bận rộn, lâu lắm rồi không có cơ hội như thế này, Tiền Đa Đa bưng cốc trà sữa lên tiếp lời rất nhanh.

"Gần đây có một khoản tiền rất lớn không ngừng ăn vào cổ' phần của M&C, nó cũng hợp tác với một quỹ tiền tệ trong mấy dự án đầu tư ở châu Á, anh đã kiểm tra bối cảnh của quỹ tiền tệ đó, tập đoàn Yamada cũng có cổ phần rất lớn trong đó".

"Yamada? Ý anh nói là bố của Yamada Keiko hả? Không phải ông này là một cổ đông lớn của công ty UVL tại châu Á hay sao?". Những điều anh nói không phức tạp, nhưng không thể lý giải, Tiền Đa Đa lộ rõ vẻ thắc mắc.

"Có thể là một sự trùng hợp. Tập đoàn Yamada rất lớn, cũng không phải do bố của Keiko nắm quyền, ông ấy bắt đầu hợp tác cùng UVL khi công ty vừa mới vào châu Á, cũng được coi là cây cao bóng cả trong hội đồng quản trị ở châu Á".

Ngẫm nghĩ một lát, Tiền Đa Đa mới chậm rãi nói: "Vốn đứng dưới tên của tập đoàn Yamada hợp tác với M&C, Yamada Keiko tham gia vào dự án

thu mua, hiện giờ M&C tuyên bố sẽ tham gia vào cuộc thu mua... Nhiều sự trùng hợp như vậy, anh không cảm thấy có vấn đề gì hay sao?".

Hứa Phi khẽ cười, "Vốn ông ấy bỏ ra ở UVL lớn hơn, trên thị trường sẽ không có người mãi mãi là bạn, cũng không có người mãi mãi là kẻ thù. Tất cả những điều này đều là số liệu trên bàn, chỉ cần lưu tâm một chút là có thể kiểm tra được. Nếu đúng là Yamada muốn chơi một ván thì cũng không cần thiết phải trắng trợn như vậy chứ nhỉ?".

Tiền Đa Đa lắc đầu, "Anh vẫn còn cười được à, kể cả Yamada không liên quan gì đến chuyện này thì việc Hòa Điền dao động là sự thật, ngộ nhỡ kế hoạch này bị gác lại ở đây thì làm thế nào?".

"Dự án thu mua lớn như vậy, đâu có lý gì lại dễ dàng như vậy? Trước đó bọn anh đã thương thuyết với các bên của Hòa Điền, mức giá cuối cũng đàm phán coi như đã xong rồi. Huống hồ gần đây anh đã nhờ Trương Thiên kiểm tra một số số liệu, cần phải đợi kết quả. Đúng đợt Hòa Điền lại chủ động kéo dài thời gian".

Cô biết Trương Thiên hiện đang nghiên cứu công nghệ sinh học ở viện nghiên cứu, nhưng hiện giờ chuyện họ đang nói không phải là chuyện thu mua Hòa Điền hay sao? Tại sao lại kéo Trương Thiên vào đây? Càng nghe càng thấy khó hiểu, Tiền Đa Đa mở miệng định hỏi tiếp.

Hứa Phi liền dừng đũa lại, yên lặng nhìn cô. Miệng đã há ra, nhưng Tiền Đa Đa chợt nghĩ những chuyện này đã liên quan đến bí mật thương mại, cô lại không phải là người phụ trách trực tiếp, hỏi quá nhiều cũng không hay lắm, nghĩ vậy cô lại im lặng.

"Carlos vừa sang khu vực châu Á, Hòa Điền lại dao động trong thời điểm quan trọng này, anh...". Trà sữa đã uống gần hết, Tiền Đa Đa mới bưng cốc lên nói tiếp.

Thực ra ý cô muốn nói là, nếu xảy ra vấn đề gì, Carlos vừa mới sang Trung Quốc, nền móng chưa chắc, kể cả không bị tổn thương gân cốt, thì cũng không tránh khỏi bị ảnh hưởng, đến lúc đó gánh nặng không đè lên vai anh thì đè lên vai ai? Trong hoạt động đầu tư có vốn nước ngoài khó làm nhất là đóng vai trò của người lãnh đạo không phải là người nước ngoài như anh, bị kẹt giữa sếp người nước ngoài và tình hình phức tạp trong nước, cả hai đều khó điều đình. Có cảm giác tình cảnh mà Hứa Phi đang phải đối mặt rất phiền phức, lúc nói chuyện, Tiền Đa Đa cau mày lại.

"Đa Đa, em đang lo cho anh à?". Anh ăn xong, nghe cô nói vậy liền ngoác miệng cười, túm lấy tay cô đưa lên thơm.

Người đàn ông này hàng ngày ở công ty ăn mặc rất đĩnh đạc, giữa đám lãnh đạo bốn mươi, năm mươi tuổi luôn phải giả vờ già dặn, chín chắn, nhưng ở chỗ khác, đặc biệt là trước mặt cô luôn ngây thơ như trẻ con, trước mặt bao người toàn khiến có khóc dở mếu dở.

Thực khách trong nhà hàng không đông, nhưng Tiền Đa Đa vẫn cảm thấy xấu hổ, giãy giụa rút tay lại, nhưng mười ngón tay của anh nắm rất chặt, làm sao cô giãy ra được? Đến cuối cùng vẫn bị anh kéo sang, mu bàn tay ấm lại, nụ hôn của anh lướt nhẹ trên đó. Anh cúi đầu nhìn cô chăm chăm, ánh mắt vẫn tươi cười.

Haizz, hoảng để không sốt ruột thái giám lại sốt ruột, tội gì cô phải làm như vậy.

Lúc ra khỏi nhà hàng đêm đã khuya, khu nhà vô cùng yên tĩnh, họ đi song song với nhau, Tiền Đa Đa còn định nói gì nữa, vừa định mở miệng lại ngáp một cái. Đã đến chỗ để xe rồi, anh túm chặt cô không chịu buông ra, thở dài nói: "Đa Đa, cứ chạy qua chạy lại như vậy em có mệt không? Hay là chuyển đến chỗ anh, phòng anh rộng lắm".

Cười thầm trong lòng, nhưng Tiền Đa Đa nghiêm giọng nói: "Phó tổng Hứa, chú ý hình ảnh cá nhân đó".

"Anh biết mà, cẩn thận nguồn tin vỉa hè". Anh lại thở dài.

Con đường trong khu nhà không có ai, đèn xe sáng rực, chiếu ra rất xa. Anh lái xe chậm, lại quay đầu sang nhìn cô, vẻ rất lưu luyến. Tiền Đa Đa nghiêng đầu muốn nói gì, đột nhiên trước mặt có một chiếc xe đi ngược chiều, lúc đi ngang qua nhau hai xe cách nhau rất gần. Cô liếc sang hai mắt lại trợn trừng, tỏ rõ vẻ không tin, rồi lại ngoái đầu nhìn lại một lần nữa.

"Sao vậy em?". Lúc quay vô lảng Hứa Phi hỏi.

"Không có gì". Đột nhiên Tiền Đa Đa ngồi thẳng người nhìn thẳng về phía trước, hai tay đan vào nhau đặt lên đầu gối, chỉ trả lời ba chữ.

Kiểu dáng của chiếc xe đó hoàn toàn giống chiếc xe cô nhìn thấy ở cửa bến tàu điện ngầm, kính ô tô được dán rất tối, lại chỉ nhìn thoáng qua, không nhìn rõ người ngồi trong đó, nhưng dù sao trong đầu cô đã có ấn tượng sâu sắc, và rồi bởi trước đó lại quay trở lại sau cái nhìn này.

Thầm nói với mình rằng, không phải đâu, kiểu xe này cũng không phải cả thế giới chỉ có một chiếc. Chắc chắn chỉ là sự trùng hợp, nếu như trường hợp này mà cũng gặp được thì tội gì cô không đi mua xố số.

Nhưng vì thân khó chịu, đầu óc cô lại một lần nữa rối bời. Trên đường về nhà, Đa Đa cau mày nhìn về phía trước, nét mặt đầy tâm sự.

Anh đưa mắt nhìn cô, nói: "Đa Đa, sự việc sẽ được giải quyết dần dần, hiện giờ dự án mới bắt đầu, em cũng không cần phải lo lắng quá đâu".

Biết anh hiểu lầm mình vẫn đang nghỉ chuyện của công ty, cũng không muốn giải thích nhiều, Tiền Đa Đa cố gắng gượng cười.

Lúc gần đến nhà cô, điện thoại của Hứa Phi lại đổ chuông, đồng hồ trên táp lô chỉ gần mười một giờ.

Các nhà tư bản cũng bóc lột người ta quá đáng quá! Tiền Đa Đa nhướn mày lên.

Hứa Phi nhìn số điện thoại, sau đó nhắc lên nói: "Keiko, muộn thế này rồi có chuyện gì vậy?".

Đầu bên kia nói rất lâu, nhưng anh trả lời rất đơn giản: "Ừ, anh chưa về nhà, lát nữa về anh sẽ xem".

"Buổi sáng? Buổi sáng anh phải chơi thể thao, đợi đến công ty rồi tính sau. Em cũng đi nghỉ sớm đi".

Nói hai, ba câu rồi anh cúp máy, Tiền Đa Đa ngồi bên cạnh lắng nghe, lúc này liền cười nói, "Yêu nghề quá. Biết anh bận, chấp nhận cả cuộc hẹn vào bữa sáng nữa".

Xe đã rẽ vào khu nhà của Tiền Đa Đa, lúc dừng xe Hứa Phi còn không quên nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt cười cười, "Đa Đa, anh cũng biết em bận, hẹn nhau vào bữa sáng có được không em?".

"Không phải anh phải chơi thể thao đó sao?". Thực ra không phải là ghen, chỉ có điều không muốn về ngay, ngồi nói chuyện với nhau vài câu cũng là một sự hưởng thụ.

"Cùng đi chạy nhé".

"Em lười, không dậy được".

"Anh giúp em". Anh cười tươi hơn, rất ranh mãnh, rồi nghiêng đầu hôn cô.

Nếu nói tiếp sẽ chạm vào khu vực cấm, chỉ sợ anh cuồng lên lại lao thẳng xe về căn hộ của anh. Tiền Đa Đa Cười nhảy xuống xe, nhưng mũi bàn chân vừa chạm đất lại ngoái đầu nhìn anh, lần này không cười nữa, "Kerry, Yamada Keiko...".

Anh mím cười, lại đưa tay ra bẹo má cô, "Yên tâm đi!".

Trước khi bước vào khu nhà, theo thói quen, cô lại ngoái đầu nhìn lại, xe của Hứa Phi vẫn đang đỗ ở đó, cửa sổ hạ hết xuống. Anh không xuống xe, cũng không kéo cô lại với vẻ quyến luyến, chỉ ngồi trên ghế lái lặng lẽ nhìn theo cô, ánh mắt không rời.

Không phải đây là lần đầu tiên được đưa về nhà, cũng không phải đây là lần đầu tiên ngoái đầu lại cô nhìn thấy người đàn ông đưa mắt dõi theo bóng mình, nhưng lần này Tiền Đa Đa lại không dám nhìn lâu. Biết mình không biến mất anh sẽ không ra về, cô quay người bước tiếp. Lúc lên tầng tim đập rất khác lạ, dường như bị cái gì đó vây kín, không thể vào đúng vị trí, cảm thấy tê tê, lằng lằng.

Không phải là yêu lần đầu, cô không biết tại sao lại như vậy, nhưng lần này lại khác, trong niềm vui xen lẫn nỗi sợ hãi, chỉ sợ không giữ được.

Khinh thường suy nghĩ của mình, mấy bậc cầu thang cuối cùng cô bước rất nhanh, mỗi bước hai bậc.

Mở cửa ra, trong nhà tối om, biết giờ này chắc bố mẹ đã lên giường đi ngủ, Tiền Đa Đa nhẹ nhàng đóng cửa lại. Cô nhờ ánh đèn ban ngoài đi vào trong, lúc đi qua ghế sofa, đột nhiên Tiền Đa Đa liếc thấy trên tràng kỷ có một tập sách, bìa màu vàng nhạt, chữ in màu đen, nhìn rất nổi bật.

Vốn không hay để ý những thứ này, nhưng Tiền Đa Đa nhìn thấy hai chữ trên bìa sách đó, Cảm thấy hơi bất thường, Cúi đầu cầm lên, muốn xem kỹ hơn. Trong bóng tối đột nhiên có tiếng cạch, phòng khách lập tức sáng choang. Tiền Đa Đa giật nảy mình, ngẩng đầu lên nhìn thấy mẹ khoác áo

đứng ở cửa phòng ngủ, ngón tay vẫn còn đang đặt trên công tắc đèn, ánh mắt nãy lửa.

Bị nhìn như vậy, không biết mình đã phạm sai lầm gì, Tiền Đa Đa cúi đầu theo bản năng, kiểm tra xem mình đã để xảy ra chuyện gì.

Trong tay vẫn cầm quyển sách, dưới ánh đèn hai chữ in mực đỏ rất sắc nét, cô cúi đầu liền nhìn thấy hai chữ rất to - Minh sử.

Hiếu rồi, lúc ngẩng đầu lên, mặt Tiền Đa Đa xị xuống.

Trở về với thực tại, Tiền Đa Đa cười bẽn lễn hòng mong cho qua chuyện, "Mẹ, muộn thế này mà mẹ chưa ngủ à?".

"Con gái mình ngày nào cũng nửa đêm nửa hôm mới về nhà, mẹ làm sao ngủ được.". Mẹ Tiền Đa Đa không hề để tâm, bước đến ngồi phịch xuống ghế sofa, "Hôm nay cậu Diệp có đến đây".

"Anh ấy đến làm gì hả mẹ?". Tiền Đa Đa bắt đầu cau mày.

"Người ta cũng không nhắc đến con đâu, nói là đến thăm bố con, lại còn mang sách đến nữa. Thằng bé đó ngoan biết bao, mẹ không hiểu tại sao con lại kén chọn như vậy? Một người như thế mà còn không chịu thì rốt cục con muốn tìm người như thế nào?".

"Con không có tình cảm gì với người ta mà mẹ, dựa chín ép không ngọt đâu mẹ". Tiền Đa Đa bắt đầu làm nũng.

Hoàn toàn không quan tâm đến trò đó, lúc trả lời, mẹ Tiền Đa Đa cũng cau mày, "Mẹ thấy người ta rất có tình ý với con. Làm gì có chuyện ép buộc gì đâu, trước đó không phải các con hẹn hò rất tốt đó sao?"

"Tình ý gì đâu mẹ, rõ ràng là anh ấy đến thăm bố mà, hai người đã trở thành bạn vong niên rồi, thật không dễ dàng gì".

"Đừng có vờ vịt lòe người khác nữa, mẹ nói rõ cục con có định lấy chồng không? Gần ba mươi tuổi đầu rồi". Mẹ Tiền Đa Đa bực lắm, giọng nói tỏ rõ vẻ bất lực trước sự vô tích sự của con gái.

Nghe thấy con số này Tiền Đa Đa cũng không bình tĩnh được nữa, buột miệng nói: "Ba mươi tuổi thì có sao? Gần ba mươi tuổi chưa lấy chồng thì không phải là người nữa ư?".

Đã nói ra điều mình muốn nói, nhưng nói xong liền biết ngay là hỏng bét rồi. Quả nhiên, mẹ Tiền Đa Đa đã nổi trận lôi đình, trước khi nói bà vỗ tay rất mạnh lên thành ghế sofa, "Đa Đa, ngồi xuống".

Không năm ngoài dự đoán, tối hôm đó Tiền Đa Đa bị tẩy não đúng một tiếng đồng hồ. Mẹ có bắt đầu kể từ khi cô ba tuổi không chịu nghe lời bị lạc trong công viên, nói cho đến tận ngoài ba mươi tuổi, rằng cô sẽ thảm thương như thế nào trong tình trường, và có xu thế không nói hết cuộc đời của cô không chịu dừng.

Không dám nói thêm một chữ nào nữa, Tiền Đa Đa chỉ còn biết ngoan ngoãn dỏng tai lắng nghe, đến cuối thực sự không chịu được nữa bèn ngồi ở đó, đầu gật gật.

Cuối cùng bố Tiền Đa Đa thấy ái ngại cho con gái quá bèn ra phòng khách tìm vợ, trước khi nói hăng giọng một tiếng, "Thôi đừng nói nữa, ngủ đi, gần mười hai giờ rồi, ngày mai con nó còn phải đi làm".

Mẹ Tiền Đa Đa đang nói hăng, đột nhiên bị ngắt lời, quay đầu tại liền hậm hực đốp lại một câu: "Ông cũng ra mà nói mấy câu đi, suốt ngày chỉ biết ngồi trong phòng đọc sách! Đọc sách! Con gái vứt cho một mình tôi lo, lẽ nào một mình tôi đẻ ra nó hay sao?".

"Kết hôn là Chuyện đại sự, Đa Đa bao nhiêu tuổi rồi, bà làm mẹ cũng không thể ép nó tìm đại một người đúng không?".

Đúng là đã quá muộn rồi, bên ngoài tĩnh lặng như tờ, trong phòng lại như đang diễn ra cuộc biểu tình. Bố Đa Đa xót con gái, cau mày nói thêm một câu.

Mấy chục năm qua mẹ Tiên Đa Đa luôn đóng vai trò nhà lãnh đạo quyền uy trong nhà, chưa bao giờ bị chồng phản bác như vậy, cơn giận lại đang bốc lên đầu, bị cự nự như vậy, liền đứng phắt dậy chỉ tay vào bố Tiên Đa Đa nổ sủng: "Ông cũng biết là Đa Đa bao nhiêu tuổi rồi ư? Chẳng mấy chốc mà sẽ ba mươi tuổi! Ông có biết tình hình hiện nay không? Một đứa con gái gần ba mươi tuổi vẫn chưa lấy chồng, vẫn ở với bố mẹ, người ra sẽ nghĩ thế nào? mấy năm trước còn có mấy bà bạn thân đòi giới thiệu người yêu cho nó, hiện giờ nhìn thấy tôi không nói gì nữa. Đợi đến khi nó ngoài ba mươi, ông cứ chờ đấy, xem đến lúc đó người ta dị nghị gì sau lưng!".

Một mình chịu trận đã chai lý rồi, trước đó Tiên Đa Đa chỉ coi những câu nói của mẹ là điệu hát ru, nhưng lần này tiếng quát của mẹ đã thực sự làm cô giật bản mình, ngẩng đầu nhìn thấy vẻ thờ dài của bố, trong lòng vô cùng xót xa.

Từ trước đến nay cô đều cho rằng cuộc đời của mình không có điều gì đáng tiếc lắm, sự thúc ép của mẹ mặc dù mỗi năm một gay gắt, nhưng dù sao cũng là mẹ mình, cô luôn giữ một tâm trạng làm nũng, ỷ lại, nghe, gật gù. Nhưng bầu không khí gia đình hiện nay lại vì độ tuổi của cô mà trở nên căng thẳng như thế này, những điều mẹ thốt ra thực sự khiến cô bị tổn thương, cô không thể ngờ tới, cũng không thể chấp nhận.

Thực sự không chịu được nữa, Tiên Đa Đa cũng đứng dậy nói: "Thì cũng chỉ là chưa lấy chồng, đâu có làm chuyện gì mất mặt với người khác đâu, có gì đáng sợ hả mẹ? Mặc kệ người ta thích nói gì thì nói!".

"Con mặc kệ được chứ mẹ không mặc kệ được, họ hàng đều hỏi rất cục bộ bao giờ được ăn cỗ của con đây, con bảo mẹ sau này biết ăn nói với họ thế

nào? Có con gái nhà nào đến tuổi này vẫn chưa lấy chồng hay không? Lẽ nào con định sống với bố mẹ đến hết đời hay sao?".

"Thế con chuyển đi ở chỗ khác là được chứ gì, đỡ phải để người ta xì xào về chuyện này được chưa ạ?".

Không chịu được nữa, một người từ nhỏ đến lớn ngoan ngoãn như Tiền Đa Đa đã làm chuyện phản nghịch đầu tiên trong đời, đứng trước mặt mẹ vợ lấy túi rồi bó di, cửa đóng hơi mạnh tay, rầm một tiếng.

Lúc xuống cầu thang bước chân của cô nặng trĩu, tay cầm điện thoại bấm cho kẻ tội đồ đó. Đầu bên kia nghe máy rất nhanh. Mặc dù đã là nửa đêm, nhưng giọng Diệp Minh Thân rất tinh tảo, bối cảnh rất yên tĩnh, loáng thoáng còn có tiếng nhạc. Giỏi thật! Người đàn ông này tự dưng mò đến nhà cô, khiến mẹ cô nổi trận lôi đình, khiến cả nhà cô mất ngủ cả đêm, còn mình thì ung dung ngồi ở nhà nghe nhạc. Bực quá, Tiền Đa Đa bắt đầu hít thở thật sâu.

Thực ra muốn bỏ đầu một câu, rốt cục anh muốn làm cái gì? Nhưng nóng nảy là ma quỷ, vừa nảy câu nói này đã được kiểm chứng ở nhà, cuối cùng cô vẫn cố gắng kìm chế sự nóng giận, trấn tĩnh một giây mới cất lời.

"Hôm nay anh đến nhà em à?".

"Lần trước anh nói với chủ Tiền sẽ mang cho chú một bộ Minh sử, hôm nay đúng hôm có thời gian, trước khi đến anh đã gọi điện thoại cho em, nhưng trợ lý của em nghe máy, nói em vẫn đang họp nên anh đã đến thẳng. Sorry".

Anh trả lời rất tự nhiên, dường như cuộc nói chuyện qua điện thoại lúc nửa đêm này là điều rất bình thường.

Con người này như một hồ nước sâu không nhìn thấy đáy, dù là cơn nóng giận lớn đến đâu cũng bị dập tắt. Tiền Đa Đa thầm thở dài.

Sau lần chia tay ở sân bay, hai người không liên lạc gì với nhau nữa, lần này nói đúng ra cô cũng không có tư cách gì để nổi cáu, có gì để nói đâu? Nói anh đến nhà châm mỗi lửa cho cơn thịnh nộ của mẹ cô ư? Nói vì sự xuất hiện của anh mà cô phải bỏ nhà ra đi giữa đêm hôm khuya khoát ư? Thôi vậy, xét cho cùng đâu là chuyện của nhà mình, tức gì với anh! "Em ngại quá, cảm ơn anh".

"Không cần đâu. Đa Đa, dạo này em có khỏe không?".

"Em rất khỏe, cảm ơn sự quan tâm của anh. Còn anh thì thế nào?".

"Anh vẫn khỏe. À, mai em có rảnh không? Anh có một người bạn vừa về đến Thượng Hải, rất muốn được làm quen với em". Anh nói bằng giọng cười cười.

"Bạn anh muốn làm quen với em ư?". Vốn đang ủ rũ, nghe xong câu này, cặp lông mày của Tiền Đa Đa liền cong lên, lòng đầy thắc mắc.

Anh cười, "Em đừng hiểu lầm, em còn nhớ có lần gặp cậu bạn Đại Lý của anh không, người nhận nhầm em là một người khác đó?".

"Em còn nhớ". Một hình ảnh lờ mờ lướt qua trong đầu, bất giác cô hỏi thêm một câu, "Anh nói Thanh Thanh ư?".

"Đúng vậy. Cô ấy mới chuyển nhà, mới tiệc mời bạn bè, báo anh mời cả em đến". "Mời em đến? Tại Sao?". Không hiểu rõ tình hình, giọng Tiền Đa Đa thắc mắc.

"À, có ấy có nghe Đại Lý nhắc đến em, thấy hơi tò mò".

"Nhưng em và anh đã...". Nói được nửa câu lại thấy hối hận, Tiền Đa Đa không nói tiếp nữa. Diệp Minh Thân liền cười, "Không phải là bạn nữa hay sao?".

Cô không nhớ mọn đến vậy, nhưng cô không có hứng thú làm với người lạ mặt. Định từ chối, nhưng cảnh tượng nhìn thấy ở bến tàu điện ngầm hôm qua lại hiện ra trước mắt. Đối với cô gái có nét giống mình đó, trong lòng cô dường như có một cái gai, cảm thấy cô gái tên Thanh Thanh đó như bị mây mù bao phủ. Nghĩ ngợi mấy giây, cuối cùng Tiền Đa Đa lại gật đầu.

"Ok, mai anh sẽ gọi điện cho em". Anh tạm biệt cô rất dứt khoát, sau đó hai người cúp máy.

Cú điện thoại này chỉ nói vài ba câu, Tiền Đa Đa cúp máy, vừa bước ra đến cổng, bước chân hơi ngẫn ngứ, cô dừng chân lại, ngoái đầu nhìn hành lang tối om.

Điện thoại lại đổ chuông, nhắc máy lên là giọng bố, "Đa Đa, muộn thế này rồi mà còn giận gì mẹ nữa? Mau về nhà ngủ đi! Mẹ con về phòng rồi, bà ấy chỉ ác khẩu thôi, già rồi, như trẻ con vậy".

Vừa nảy nóng giận, bây giờ vừa gọi điện thoại xong, lại có gió mát thổi tới, Tiền Đa Đa đã tỉnh táo từ lâu, lúc này nghe thấy giọng của bố lại bắt đầu cảm thấy có lỗi, năm điện thoại nói "Con xin lỗi" trước.

"Thôi thôi, được rồi, con gái làm gì sai đâu". Bố cộ lại thở dài.

"Con không sao cả, chỉ muốn xuống đi loanh quanh một lát, lát nữa con sẽ về. Bố cũng đi ngủ đi, đừng lo bố nhé".

"Con về sớm đi, bố sẽ để đèn ngoài cửa cho con". Biết tâm trạng của con gái không vui, bố cô cũng không nói gì thêm, nói xong liền cúp máy.

Cúp máy xong, Tiền Đa Đa đứng thêm một lát nữa, bậc cửa trước khu nhà được quét rất sạch sẽ, dưới ánh trăng sáng lên màu trắng bạc. Đứng hồi lâu thấy mệt, cô liền ngồi bệt xuống. Lời nói của mẹ vẫn văng vẳng bên tai - ông có biết tình hình hiện nay không? Một đứa con gái gần ba mươi tuổi vẫn chưa lấy chồng, vẫn ở với bố mẹ, người ta sẽ nghĩ thế nào?

Sẽ nghĩ thế nào? Cô bị tàn tật hay ngớ ngẩn? Chỉ là tuổi cao mà vẫn chưa lấy chồng thôi, tại sao lại đến nỗi trời không dung, đất không tha như vậy?

Đang là thời điểm đầu hạ, mặc dù ban đêm trời hơi lạnh lạnh, nhưng gió không gây cảm giác lạnh buốt, chỉ có lòng cô là lạnh tê tái. Đột nhiên cô rất muốn được nghe giọng nói của Hứa Phi, điện thoại vẫn đang cầm trong tay, ngón tay lướt qua lướt lại trên các chữ số sáng bóng đó, một động tác gọi đi đơn giản, nhưng hồi lâu mà cô không hãm xuống được.

Nói gì đây? Lẽ nào bố đầu một câu rằng em gần ba mươi tuổi rồi, không có thời gian yêu nhiều, anh yêu em thì kết hôn với em đi à?

Kết hôn! Kết hôn không phải là chuyện trăng đến rằm trăng sẽ tròn ư? Đây chẳng khác gì là ép hôn! Làm sao cô có thể nói ra được những câu đó? Huống chi có không cho rằng giữa họ đã có đủ sự ăn ý và tinh thần chuẩn bị về sống với nhau suốt đời. Tất cả chỉ mới bắt đầu, bắt một người đàn ông hai mươi bảy tuổi đang ở độ chín trên con đường sự nghiệp bước vào cuộc sống gia đình, đây thực sự là chuyện chỉ có trong ngàn lẻ một đêm.

Cô không thể nói, cũng không dám nói, cô rất trân trọng mối tình này, không muốn chỉ vì mấy câu nói này mà để mất anh, kể cả một chút mạo hiểm cũng không muốn.

Thần thờ nhìn mấy bậc đá dưới chân, ngón tay bất giác rụt lại, màn hình điện thoại lại tối om, một giọng rất nhẹ vọng ra khiến có giật mình, "Đa Đa? A lô? Đa Đa"

Lúc này cô mới phát hiện ra rằng mình đã bấm nút gọi mà không hề hay biết, Tiền Đa Đa đưa điện thoại lên gần tai, khẽ đáp: "Vâng, em đây. Anh vẫn chưa ngủ à?".

"Anh đang sửa một số chỗ, còn một ít tài liệu phải xem nữa. Sao em vẫn chưa ngủ? Không phải hôm nay em rất mệt đó sao?"

"Em không ngủ được".

Không muốn để anh biết cuộc giằng co ban nãy, Tiền Đa Đa trả lời rất khẽ.

Anh yên lặng một giây, sau đó là tiếng dậy ghĩa, tiếng kéo rèm cửa. Cuối cùng điện thoại vọng ra tiếng gió đêm thổi trùng với tiếng gió thổi bên cạnh cô, trước mắt dường như lại nhìn thấy cảnh anh đứng trên ban công. Đột nhiên rất muốn được đến bên anh, Tiền Đa Đa lại thăm thớ dài.

"Không ngủ được thì để anh kể chuyện cười cho nghe".

Đầu bên kia đột nhiên nói. Chưa kịp trả lời, bên tai đã nghe thấy tiếng anh kể, "Em nghe nhé! Chuyện Cười là thế này. Đồ điện gia dụng thì kể chuyện cười, ti vi kể chuyện cười, lò nướng nói lạnh quá; máy giặt kể chuyện cười, lò nướng nói lạnh quá; lúc lên sân khấu, nồi cơm điện rất căng thẳng, chưa kể xong, lò nướng lại lên tiếng - tú lạnh, sao cậu lại thổi hơi vào sau gáy

Đây không phải là lần đầu tiên anh kể chuyện cười cho cô, vẫn là một đoạn rất dài, lúc đầu kể không trôi chảy lắm, kể được một đoạn thì trôi chảy.

Lần trước nghe xong cô liền cười, nhưng lần này nghe, cảm giác chua xót, tê tái đó lại ập tới, đôi mắt cô lại đỏ hoe.

"A lô, em có nghe không đấy?". Nói một hồi không thấy cô đáp lời, Hứa Phi gọi ở đầu bên kia.

"Em đang nghe đây". Tiền Đa Đa ngồi trên bậc thềm đá lạnh mới, đáp lại một câu, "Lạnh quá".

"Lò nướng, cậu làm như thế sẽ gây bất bình đấy".

"Nồi cơm điện, truyện cười của cậu còn chưa kể xong đâu!".

Nói xong hai người cũng cười, cuối cùng anh hạ giọng, "Lạnh như thế mà em vẫn còn muốn nghe nữa à? Thôi, mau ngủ đi, cẩn thận không bị nhiễm lạnh của truyện cười đấy".

"Vâng". Cô cũng đáp một tiếng, sau đó hạ thấp giọng, nói hai chữ: "Cảm ơn".

Lần này anh ngừng lại một lát mới trả lời, giọng dịu dàng, "Không cần đâu, anh yêu em".

Tưởng rằng mình sẽ mất ngủ, nhưng đêm nay sau khi nằm xuống Tiền Đa Đa lại ngủ rất ngon, mơ thấy rất nhiều đồ gia dụng cười nói rộn ràng, nhưng cô lại không thấy bức mình, chỉ cảm thấy đó là một sự hưởng thụ.

Nghĩ lại thấy có một câu vừa nãy cô quên không nói, nhưng không sao cả, lần sau nghe xong truyện cười nhất định cô sẽ nói.

"Cảm ơn, em cũng yêu anh."

NHẬT KÝ LẤY CHỒNG

Nhân Hải Trung
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Không Muốn Trưởng Thành

Tôi không muốn trưởng thành, mãi mãi làm một đứa trẻ, chỉ muốn được cười mãi mãi, muốn được vô lo vô nghĩ, muốn không phải khóc, muốn ngày ngày được vui vẻ, thỏa mãn.

Nếu sự trưởng thành khiến tôi không vui vẻ, tôi có thể từ chối trưởng thành được không?

*****

Sáng hôm sau mọi việc đều diễn ra bình thường, bố mẹ gọi ăn sáng trước bàn ăn. Khi Tiên Đa Đa ngồi xuống, mẹ cô đang nói với bố cô về chuyện lúc tập thể dục buổi sáng nhìn thấy con chó Nhật mà nhà hàng xóm chỉ đẩy đĩa bánh bao rán về phía cô, “Ăn đi còn đi làm”.

Mẹ với con gái, Tiên Đa Đa hoàn toàn hiểu được ý mẹ, lập tức cầm đĩa lên, gắp một cái bánh bao rán còn nói thêm, “Xinh thật đấy. Sáng hôm qua con cũng nhìn thấy nó, nghịch lắm, con thấy chú Ngô tầng dưới cũng không lôi được nó. Mẹ có thấy thế không?”.

Không khí trên bàn ăn khá vui vẻ, bố Tiên Đa Đa cười ha ha, sau đó đưa cho con gái đĩa giấm: “Đa Đa, hôm nay con có bận không?”.

“Sáng nay con có cuộc họp, nhưng cũng không vội, mười giờ mới bắt đầu”. Tiên Đa Đa chấm bánh bao vào giấm, cắn một miếng mới trả lời.

Bữa ăn sáng của cả nhà cũng coi như kết thúc trong sự vui vẻ, Tiên Đa Đa đi làm đúng giờ. Lúc lên xe, nhìn thấy bố mẹ đứng trên sân thượng nhìn cô bước đi, cô ngẩng đầu lên cười vẫy tay.

Có những lúc người yêu bạn sẽ khiến bạn buồn lòng, nhưng may mà cô hiểu được một điều rằng, gia đình mãi mãi là gia đình.

Sau khi lên xe, cô vẫn thở dài một tiếng, nghĩ một lát, rút điện thoại ra gọi cho cô nhân viên của công ty bất động sản hỏi tiến độ của căn hộ.

Mặc dù là lời nói trong lúc nóng giận, nhưng điều mẹ nói không phải là không có lý. Một gia đình sống gần gũi bên nhau không có gì là không tốt, nhưng dù sao cô cũng không còn là trẻ con, lại không phải không có đủ khả năng lo cho cuộc sống của mình, cứ sống với bố mẹ như vậy, ngay cả cô cũng cảm thấy có vấn đề.

Cô nhân viên của công bất ộng sản vẫn nhớ cô, trả lời bằng giọng ngọt ngào, “À, chị Tiên ạ. Tòa nhà đã hoàn thiện xong, chúng tôi đang chuẩn bị báo cho chị biết có thể chuyển đến ở được rồi. Bao giờ chị có thời gian thì đến làm thủ tục nhận nhà là được”.

Đây là tin tốt lành nhất mà cô nghe thấy trong hai ngày qua, lần này Tiên Đa Đa trả lời rất vui vẻ.

Bận rộn cả một buổi sáng, đến giờ ăn trưa, Tiên Đa Đa nhận được hai cú điện thoại. Đầu tiên là điện thoại của Diệp Minh Thân, hỏi cô lúc nào tan sở. Trong lòng cô đang nghĩ đến chuyện này, sau khi xem lịch làm việc, lập tức trả lời anh ấy. Cú điện thoại thứ hai là của Hứa Phi, nghe là biết anh đang ăn cơm, còn có cả tiếng đặt dao đĩa.

“Anh ăn ở đâu vậy?”. Tiên Đa Đa hỏi trước.

“Ở nhà ăn, đang trao đổi chút việc”.

“Trao đổi công việc mà còn gọi điện cho em, người ăn cơm với anh không phóng đĩa vào anh à?”. Nghe thấy giọng nói của anh cảm thấy rất vui, cô cười.

“Không đến nổi, anh tránh siêu lắm”. Anh cũng cười, lúc nói chuyện với cô, giọng anh rất dịu dàng, “Đa Đa, buổi chiều anh bay đến Thâm Quyển, đến trụ sở của Hòa Điền một chuyến”.

Đột xuất vậy ư? Hôm qua không thấy anh nói. Tiền Đa Đa sững người trong giây lát, sau đó gật đầu, “Vâng, anh đi đường cẩn thận nhé, đến nơi nhớ gọi điện cho em”.

“Ừ”. Anh đáp.

Còn định nói thêm gì nữa, đột nhiên cô nghe thấy đầu bên kia có tiếng nói, “Kerry, em xin lỗi, để anh phải đợi lâu quá”.

Giọng nói đó rất quen thuộc - là Keiko.

Cô tiểu thư này rất khó nắm bắt tung tích, sau khi giọng nói đó vang lên bên tai, Tiền Đa Đa hơi cau mày lại, định hỏi thêm câu nữa, nhưng lại thôi, dau đó chào tạm biệt anh bằng giọng bình thường nhất.

Cũng không còn là đôi tình nhân mười mấy tuổi nữa, ngay cả điểm này cũng không tin tưởng nhau thì còn nói gì đến yêu.

Ở công ty bận rộn với công việc đến tám giờ, Tiền Đa Đa tự mình lái xe đến trường của Diệp Minh Thân. Thực ra chỗ này cách công ty và chỗ ở của Hứa Phi không xa lắm, cô thường đi qua, nhưng chưa bao giờ vào.

Trên đường người nào cũng vội vã, mặc dù trời đã tối, nhưng vẫn có rất nhiều gười vai đeo túi đựng laptop bước đi rất nhanh. Đèn đỏ, xe máy, xe đạp dừng lại, chật kín đường, người người nhìn lên đèn đỏ với nét mặt vô cảm.

Nhưng xe vừa rẽ vào trường dường như bước vào một thế giới khác, đường không rộng lắm, tán cây che kín hai bên, xe đạp chậm rãi lướt qua, các đôi tình nhân dắt tay nhau, nét mặt hạnh phúc. Cô không biết đã bao lâu

rồi không được nhìn thấy cảnh tượng này, bất giác cho xe chạy chậm lại, ngó nghiêng xuýt xoa.

Khi xe chạy đến cổng viện nghiên cứu sinh, đúng vào thời điểm tan học, rất nhiều người từ bên trong đi ra, Diệp Minh Thân cũng nằm trong số đó, nhìn thấy cô từ xa đã cười, vẫn rất nổi bật giữa đám đông và màn đêm.

Tiền Đa Đa cứ nhìn như vậy, không kìm được bèn thở dài, một nhân tài như thế này muốn ký kết với cô hiệp định hợp tác, thực sự là quá nể mặt cô. Thế mà cô lại không chịu, lại lãng phí của giờ một cách vô tâm .

Diệp Minh Thân rất lịch sự, trước đây luôn hẹn trước thời gian rồi đến sớm đón cô. Nhưng hiện tại quan hệ giữa hai người đã thay đổi, động cơ khiến cô đồng ý tham dự party với anh ngày hôm nay lại không trong 4áng, chính vì thế qua điện thoại cô kiên quyết đòi tự mình lái xe đến gặp anh.

“Hi, lâu lắm rồi không gặp anh”. Cô xuống xe chào anh.

“Lâu lắm rồi không gặp”. Diệp Minh Thân mỉm cười.

“Xe của anh đâu?”.

“Anh đỗ ở bãi đỗ xe của trường, chỗ đó cách đây rất gần, đi bộ qua là được rồi. Hôm nay chắc chắn rất đông người đi xe, anh không chiếm chỗ đỗ xe nữa”.

“Vậy à”. Tiền Đa Đa gật đầu, “Thế thì anh lên xe em, để em lái”.

“Để anh lái cho, sự em không quen đường”. Anh mở cửa ghế phụ cho cô, Tiền Đa Đa cũng không từ chối, ngồi luôn vào trong.

Đợi xe chạy, anh mới hỏi tiếp: “Đa Đa, dạo này em sống thế nào? Nghe cô chú nói em đã được lên làm giám đốc điều hành, anh còn chưa chúc mừng em đó”.

“Cảm ơn anh”. Tiền Đa Đa trả lời rất đơn giản. Tính cô vốn thẳng thắn, trong lòng không giữ được chuyện gì, lúc này không kìm được bèn hỏi một câu, “Minh Thân, anh nói chuyện về em với cô ấy à?”.

“Ai? À, em nói Thanh Thanh hả, cậu bạn Đại Lý của anh tình cờ gặp cô ấy, hai người nói chuyện một lúc liền nhắc đến em”. Vừa mới tan học, trên đường đông sinh viên đi lại, anh nhìn thẳng về phía trước lái xe, lúc trả lời miệng hơi cười cười.

“À, hóa ra là như vậy”. Cô cũng nhớ người đàn ông nói giọng rất to đó, nhìn rất nhiệt tình, cũng không có gì là lạ khi để xảy ra chuyện như vậy.

Hai người nói chuyện một lát xe đã rẽ ra cổng sau của trường, con đường này không dài, lái đến cuối đường rồi rẽ tiếp là một khu phố yên tĩnh, khu Hứa Phi ở cũng nằm ở đó.

Lúc quay vô lăng, mục tiêu của anh rất rõ ràng, động tác rất chắc chắn, Tiền Đa Đa còn định nói trước, nhưng con đường trước mặt mỗi lúc một quen thuộc, không kìm nổi cô bèn hỏi một câu: “Nhà cô ấy ở đâu?”.

“Đến rồi, anh nói rất gần mà”. Anh cười đáp, sau đó cho xe rẽ vào cổng e1 của khu nhà nằm bên phải.

“Ở đây hả?”. Giọng Tiền Đa Đa kinh ngạc. Khu nhà này không rộng lắm, hai tòa nhà cao tầng nằm song song với nhau, bên trong rất yên tĩnh, chính là khu nhà của Hứa Phi.

Xe dừng lại trước rào chắn, bảo vệ bước đến cúi đầu hỏi. Diệp Minh Thân hạ cửa kính xuống trả lời rồi đưa tay chỉ ra đằng trước.

Người bảo vệ đó liếc thấy Tiền Đa Đa liền sững người ra một lát, sau đó lại nhìn đi nhìn lại hai người bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Người ngạc nhiên hơn là Tiền Đa Đa. Hai ngày hôm nay xảy ra quá nhiều điều bất ngờ, hiện giờ cô đã chai sạn rồi, không hề có phản ứng gì nữa.

Căn hộ của Thanh Thanh không nằm cùng tòa nhà với căn hộ của Hứa Phi, nằm trên tầng cao hơn, là tầng trên cùng. Đèn trong thang máy sáng rực, Tiền Đa Đa đứng trong góc im lặng, ngược mắt lên chỉ nhìn thấy nét mặt của mình trong gương, ánh mắt lộ rõ vẻ mâu thuẫn.

Có nên đi hay không? Hình ảnh mơ hồ trong bức ảnh có nét giống với cô, cái nhìn thoảng qua tại sảnh lớn trong khách sạn ở Hồng Kông, cảnh đôi co trước bến tàu điện ngầm, và cả chiếc xe nhìn thấy ở đây tối hôm qua... Tất cả mọi thứ dần dần được nối với nhau sau khi Diệp Minh Thân lái xe vào khu nhà này, chỉ cần đợi đến tích tắc đẩy cửa, đáp án sẽ được mở ra.

Và đáp án này, cô thật sự muốn biết sao?

Đó là cuộc đời của Y Y, cuộc đời của Ngưu Chấn Thanh, và cả cuộc đời của cô gái tên là Thanh Thanh đó, có liên quan gì với cô?

Dù là bạn thân đến đâu cũng không thể thay bạn đưa ra một quyết định dù là nhỏ nhất, chuyện này cô biết càng nhiều càng vô vị. Biết rồi thì 1ao? Biết rồi thì làm được gì?

Đột nhiên cảm thấy mình rất hoang đường, Tiền Đa Đa cau mày lùi lại một bước.

Bên tai vọng lại tiếng của Diệp Minh Thân, “Đa Đa, em không sao chứ?”.

Anh đứng ngay sau lưng cô, mặc dù nói với cô, nhưng mắt vẫn nhìn con số hiển thị trên bảng điện tử trong thang máy.

“Minh Thân, tự nhiên em cảm thấy hơi khó chịu, em không đi có được không anh? Em rất xin lỗi”. Quyết định xong, Tiền Đa Đa liền nói như vậy, ngón tay cũng đã đặt lên bảng điều khiển, đợi thang máy đến nơi sẽ bấm ngay nút xuống.

Quá muộn rồi, thang máy chạy thẳng lên trên, nhanh và ổn định, giữa chừng không phải dừng lại. Tiền Đa Đa vừa nói xong, một tiếng “ding” báo đã đến nơi, cánh cửa trước mặt mở ra. Bên ngoài có một người đàn ông và một người phụ nữ đứng ngay trước cửa thang máy nói chuyện, lúc này cùng lúc đưa mắt nhìn vào thang máy, mỗi người một vẻ.

“Thanh Thanh, Steve?”. Sau khi ra khỏi thang máy, Diệp Minh Thân lên tiếng trước, giọng nói lộ rõ vẻ sửng sốt.

Cô gái bị gọi tên tóc búi cao sau gáy, mặc váy dạ hội, mặc dù đêm không lạnh, nhưng cô ấy vẫn khoác một chiếc khăn choàng bằng lụa trên vai, nhìn càng duyên dáng. Đúng là cô gái bị Tiền Đa Đa nhìn thấy xuất hiện cùng Ngưu Chấn Thanh.

Đây là lần đầu tiên Tiền Đa Đa mặt đối mặt với cô gái có nét giống mình. Đối phương rõ ràng còn ít tuổi, lúc cười đuôi mắt rất mịn, lại trang điểm cẩn thận. Đứng nhìn ở cự ly gần, cô thấy không có nét gì quá giống với mình, cảm giác rất xa vời.

Người có phản ứng bình thường nhất trong số bốn người là Thanh Thanh. Cô nhìn Diệp Minh Thân cười, trả lời rất nhanh, “Anh Minh Thân, anh quen ông xã của em à? Sao lại trùng hợp thế nhỉ! Đây là chị Đa Đa có phải không? Em đã được nghe Đại Lý nhắc đến chị. Mời anh chị vào, đây là anh Ngưu Chấn Thanh, ông xã của em”.

“Ông xã của cô?”. Hai người đang đứng sờ sờ trước mắt, Tiền Đa Đa không thể giả vờ được nữa, vặn hỏi một câu, sau đó nhìn thẳng vào Ngưu Chấn Thanh.

Bàn tay Thanh Thanh vẫn đang khoác tay Ngư Chấn Thanh, cười rất ngọt ngào.

Vừa nhìn thấy hình ảnh đó đột nhiên Tiền Đa Đa cảm thấy mắt mờ đi, dường như đang nhìn thấy hình ảnh Y Y năm xưa, cũng trong tư thế đó, đứng trước mặt mình cùng với người đàn ông này. Y Y cười nói với cô rằng: “Đa Đa, làm quen một chút nhé, đây là ông xã tớ”.

Lúc đó cô còn từng cảm động, từng ngưỡng mộ, không ngờ cái từ này lại rẻ tiền như vậy. Nực cười quá, cô lại không cười được.

Hoàn toàn không ngờ sau khi thang máy mở ra lại xuất hiện hai người này, đặc biệt là Tiền Đa Đa, hai mắt sáng rực, dường như muốn xuyên hai lỗ thủng trên người anh ta. Một người đàn ông ngoài bốn mươi tuổi, lặn lội nhiều năm trên thương trường như Ngư Chấn Thanh, giây phút này lại không dám nhìn thẳng vào mắt cô, hoàn toàn là phản ứng theo bản năng. Anh lùi một bước ra sau, rút tay về để ra sau lưng, hoàn toàn không nghĩ rằng động tác này giấu đầu hở đuôi đến đâu.

“Minh Thân, xin lỗi anh, em hơi mệt, em về trước đây”. Không muốn nhìn thấy đôi trai gái đó nữa, giọng Tiền Đa Đa lạnh băng. Thang máy vẫn dừng lại trên tầng trên cùng, cô đưa tay bấm nút, bước vào trong.

“Đa Đa, em đợi một lát”. Diệp Minh Thân không kịp kéo cô lại, đành đứng nhìn thang máy từ từ khép lại.

Cảm thấy như có vật gì đó chặn ngang cổ họng, thở không thoải mái, Tiền Đa Đa gần như chạy ra khỏi tòa nhà đó. Sau lưng có tiếng bước chân, lúc chạy về chỗ đỗ xe, cô nói gấp gáp mà không ngoái đầu lại: “Minh Thân, cả anh với em đều biết Steve và YY, về cảnh chúng ta vừa nhìn thấy, em không muốn nói thêm lời nào nữa, chắc anh phải biết quan hệ giữa họ là gì”.

“Tiền Đa Đa, em dừng lại đã”. Giọng nói với theo sau lưng không phải là giọng Diệp Minh Thân, Tiền Đa Đa bột nhiên dừng chân ngoái đầu lại, chỉ nhìn thấy mỗi mình Ngư Chấn Thanh.

Không muốn nói thêm lời nào 1ới người đàn ông này nữa, Tiền Đa Đa quay đầu bước tiếp. Tiếng bước chân dồn dập hơn, Ngư Chấn Thanh đã đuổi kịp cô và nhanh hơn cô một bước đứng sát cửa xe, đưa tay chặn động tác mở cửa xe của cô.

“Ngư Chấn Thanh, bđề nghị anh hãy chú ý hành động của mình”.

“Đa Đa, đó là sự hiểu lầm”. Giọng anh ta gấp gáp.

“Hiểu lầm?”. Thấy buồn cười, cô cười khẩy một tiếng, “Cô Thanh Thanh bao nhiêu tuổi rồi? Không đến nỗi ngay dcả chồng mình cũng nhận nhầm chứ?”.

“Anh...”. Ngư Chấn Thanh sững người, không nói thêm đợc 1âu nào.

Chán không buồn nói nữa, Tiền Đa Đa kéo cửa xe, nhưng bàn tay anh ta vẫn giữ chặt cửa, cô cố thử một lần nữa, vẫn không kéo ra đợc. Máu nóng bốc lên đầu, cô quay đầu lại, nhìn thẳng vào anh ta.

“Đa Đa, em nghe anh giải thích, anh đang giải quyết chuyện rắc rối này rồi, về phần Y Y...”

Người chồng ngoại tình yêu cầu bạn thân của vợ giấu diếm sự thật cho anh ta, lý do là anh ta đang giải quyết chuyện rắc rối này...

Chuyện rắc rối? Lúc còn giấu diếm đợc, họ gọi cái này là niềm hạnh phúc vừa có vợ lại vừa có bồ, sau khi bị lộ tẩy lại coi nó là chuyện rắc rối. Thật hoang đờng, lần này cuối cùng Tiền Đa Đa đã bật cười thành tiếng, “Ngư Chấn Thanh, anh yên tâm, tôi sẽ không nhúng tay vào chuyện gia

đình của người khác đâu. Anh cũng không cần giải thích với tôi, muốn giải thích xin mời về nhà”.

Nghe xong câu này, Ngư Chấn Thanh lập tức thở phào, bàn tay đang giữ cửa cũng buông ra. Buổi tối, gió thổi hiu hiu, không ngờ anh ta lại toát mồ hôi hột, lúc này mới có thời gian lau.

“Cảm ơn em, Đa Đa, anh cũng biết em sẽ không làm như vậy”.

Dưới ánh đèn đường hiu hắt của khu chung cư, trán Ngư Chấn Thanh đầy mồ hôi như được phết một lớp dầu. Đột nhiên cảm thấy buồn nôn, Tiền Đa Đa không muốn ở lại thêm nữa, chỉ nói một câu “Tạm biệt” đơn giản rồi bước thẳng lên xe, rồ ga rất mạnh.

Ngư Chấn Thanh không nhúc nhích, đứng yên một chỗ nhìn cô ra về, không tìm được, Tiền Đa Đa nhìn qua gương chiếu hậu. Ngư Chấn Thanh đứng đó, đôi vai chùng xuống ử dột, già nua không thể tưởng tượng.

Không phải người đàn ông này mới ngoài bốn mươi đó sao? Tại sao đột nhiên lại già đi như vậy? Không thể hiểu, cũng không buồn nghĩ, Tiền Đa Đa ép mình phải nhìn về phía trước.

Đèn xe đã bật sáng, lúc cô nhìn về phía trước, đột nhiên có bóng hai người xuất hiện ở trước xe, nhìn như chuẩn bị đâm vào xe.

Hồn siêu phách tán, cô vội phanh gấp xe, tim suýt nhảy ra khỏi lồng ngực.

Định thần nhìn lại, đúng là trước mui xe có một đôi trai gái đang đứng, mặc quần áo công sở. Trong tích tắc giật bản mình vì tiếng phanh xe đó, động tác của người đàn ông mau lẹ, kéo ngay cô gái đi bên cạnh ra sau lưng mình. Lúc này bốn con mắt nhìn thẳng về phía cô, đèn xe sáng rực, chiếu rõ khuôn mặt hai người đó. Cô chớp mắt mà không thể nào tin, mở mắt ra vẫn là hai khuôn mặt quen thuộc đó - Hứa Phi và Yamada Keiko.

Hơn chín giờ rồi, khu chung cư rất vắng người qua lại. Con đường trước mặt rộng rãi, nhìn thẳng ra đài phun nước ở cổng. Lúc này nước vẫn đang phun, tựa như có màn sương mỏng đang vờn nhẹ, dáng người cao ráo của Hứa Phi, mái tóc đen bóng của Keiko tạo nên một bức tranh rất đẹp dưới ánh đèn và làn nước, nhưng cô lại cảm thấy mọi thứ trước mặt đều đã biến màu, không rõ là thực hay là ảo.

Tại sao lại là anh và cô ấy?

Không phải anh đi Thâm Quyển rồi sao? Tại sao lúc này lại xuất hiện cùng cô ấy trước khu nhà mình ở?

Không thể nào giải thích, nhưng lại không muốn nghĩ nhiều, cảm thấy có cái gì đó đang sụp đổ dưới chân, ép chặt khiến người cô cứng đờ. Mũi chân của Tiền Đa Đa vẫn đang đặt trên chân phanh, cơ thể đã mất kiểm soát, không biết bước tiếp theo phải phản ứng thế nào.

Có người gõ cửa xe, lúc đầu rất nhẹ, sau đó mạnh dần, còn gọi cả tên cô, giọng rất sốt sắng, “Đa Đa, Đa Đa? Em không sao chứ?”.

Cô vẫn mơ màng, nghiêng đầu nhìn mấy giây mới có phản ứng, đưa tay ra đẩy cửa.

Ngoài cửa là Diệp Minh Thân, vẻ mặt lo lắng, chưa kịp đợi cô mở cửa ra hết, đã ngó đầu vào xem cô có vấn đề gì không.

Nhưng động tác của một người khác lại nhanh hơn cả anh ta, Hứa Phi đưa tay kéo Tiền Đa Đa ra, túm chặt đôi vai cô, nhìn một lượt từ đầu đến chân rồi mới thở phào, sau đó mới thốt ra một câu: “Đa Đa, em làm gì vậy?”

Vòng tay này quen thuộc, nhưng đột nhiên cô lại muốn chống cự, không muốn lại gần, giãy giụa lùi ra phía sau. Lại có một bàn tay đưa ra, Diệp Minh Thân đỡ lấy cô, một tay túm cổ tay của Hứa Phi nói: “Anh...”.

“Bỏ ra, chúng tôi quen nhau”. Nhận ra người đàn công này, Hứa Phi cau mày, đôi tay đặt trên vai Tiền Đa Đa không nhúc nhích.

Cảnh tượng thật khó xử, Tiền Đa Đa lùì không được, gười lại bị lắ choáng hết đầu óc, cuối cùng không chịu được bèn hét lớn với người đàn ông trước mặt: “Kerry, anh bỏ em ra rồi nói!”.

Keiko cũng đã bước đến, “Dora, sao chị lại ở đây? Kerry, chúng ta...”.

Hứa Phi cau mày, lúc nói đầu cũng không ngoảnh lại, chỉ đáp một câu: “Keiko, em lên xe trước đợi anh một lát. Cảm ơn em”. Sau đó tiếp tục hỏi dồn Tiền Đa Đa, “Đa Đa, anh hỏi em đó”.

Nghe xong câu trả lời này, Keiko sững người ra một lát. Cô là một tiểu thư càn vàng lá ngọc, chưa bao giờ bị đối xử lạnh nhạt như vậy. Tuy nhiên, nhìn cảnh tượng của ba người trước mặt, cô lùì ra sau một bước, lựa chọn im lặng, sau đó liền quay người đi ra ngoài.

Lái xe của công ty đang đợi ở cổng, nhìn thấy cô đi ra một mình nét mặt tỏ rõ vẻ sững sốt, “Cô Keiko? Phó tổng giám đốc Hứa Phi đâu ạ? Không phải là đến đón anh ấy cùng ra sân bay hay sao?”.

“Anh ấy có chút việc, chúng ta đợi thêm một lát”. Keiko ngồi lên xe, mới đáp một câu, nghĩ một lát, lại đưa tay bấm cửa kính xuống, thờ dài một tiếng.

Nghe xong câu nói của Hứa Phi, Diệp Minh Thân lại đưa mắt nhìn Tiền Đa Đa. Gió đêm thổi mạnh, nước trên đài phun bắn ra khắp nơi, một số bị gió thổi lên mặt, hơi mát đã khiến cô tỉnh táo trở lại. Cô hít một hơi thật sâu rồi nói: “Minh Thân, em có thể nói riêng với Kerry mấy câu được không? Cảm ơn anh”.

Diệp Minh Thân im lặng, lại có người từ tòa nhà chạy ra. Lúc ngó nghiêng xung quanh, người đó có vẻ hoảng hốt, khăn choàng trên vai đã rơi

xuống đất, nhìn thấy họ lại có vẻ ngập ngừng, dừng chân cách đó không xa.

Là Thanh Thanh, Ngư Chấn Thanh đã biến mất từ lâu, cô nhìn Diệp Minh Thân và Tiền Đa Đa với vẻ mặt ngỡ ngác. Diệp Minh Thân gật đầu với Tiền Đa Đa, sau đó bước về phía đó, vỗ vai Thanh Thanh, nói nhỏ gì đó, sau đó đưa cô ấy quay trở lại.

Xung quanh đã yên tĩnh trở lại, Tiền Đa Đa cảm thấy ngày hôm nay vô cùng hỗn loạn, đưa mắt nhìn xuống.

“Đa Đa, sao tự nhiên em lại đến đây?”. Anh cất lời.

“Em không được đến hay sao? Tại sao anh vẫn còn ở đây? Thượng Hải đổi tên thành Thâm Quyến từ bao giờ vậy?”. Cô không trả lời mà vặn hỏi lại.

“Thay đổi giờ bay mà, em đừng lảng sang chuyện khác nữa được không?”.

“Thay đổi giờ bay mà phải để Keiko trực tiếp đến thông báo cho anh ư? Anh mới là người đừng lảng sang chuyện khác”.

“Đa Đa, em đang nghĩ gì vậy?” ...

“Anh đang nghĩ gì vậy?”.

Không gian yên tĩnh, tiếng phanh xe ban này đã khiến bảo vệ phải chạy ra, nhìn thấy dáng vẻ của họ, nét mặt càng tỏ ra thắc mắc hơn.

Trong lòng cô rối bời, nhưng lý trí mách bảo cô rằng không cần thiết phải làm trò cười cho mọi người ở đây. Tiền Đa Đa lại lùi ra sau bước nữa, ngón tay trái bấm chặt cổ tay phải, bắt ép mình phải trấn tĩnh.

Biết mình đã có phần hơi nóng, Hứa Phi cũng đang nhắc mình phải bình tĩnh trở lại.

Buổi chiều đột nhiên có cuộc họp khẩn cấp, trước đó anh đã bảo thư ký báo với hãng hàng không thay đổi chuyến bay, anh bận đến tận tối mới về được nhà lấy hành lý.

Chuẩn bị xong xuôi vừa mở cửa ra thì nhìn thấy Keiko đứng trước mặt, cười nói lái xe đang đợi ngoài cổng.

Không ngờ cô ấy lại xuất hiện trước cửa phòng mình, mặc dù lý do đường hoàng chính đáng, nhưng vẫn dễ khiến người ta hiểu lầm, đặc biệt là Đa Đa.

Lúc xuống tầng, anh cứ nghĩ không biết nên nói với Keiko thế nào về quan hệ giữa hai người, chưa kịp mở lời, thì có chiếc xe lao nhanh tới, phanh kít trước mặt họ, vô cùng nguy hiểm.

Phản ứng đầu tiên của anh là muốn bước đến chất vấn, không ngờ lại nhìn thấy Tiền Đa Đa đang ngồi trên ghế lái.

Đúng lúc đang nghĩ đến cô, cô lại xuất hiện đột ngột như vậy, và còn xảy ra tình huống bất ngờ hơn, có người chạy đến bên xe của cô trước anh một bước, nét mặt sốt sắng, lời nói thân mật.

Anh có ấn tượng về người đàn ông này. Lần gặp vô tình trong rạp chiếu phim, buổi tiễn tại sân bay, anh ta và Tiền Đa Đa lần nào nhìn cũng rất thân mật, nhưng đó đều là chuyện giữa anh ta và cô trước kia, Đa Đa không bao giờ nhắc đến, anh cũng không hỏi nhiều. Không ngờ lại một lần nữa nhìn thấy họ xuất hiện cùng nhau trước cửa nhà mình, phản ứng của cơ thể anh nhanh nhạy hơn suy nghĩ, theo bản năng anh muốn túm lấy cô hỏi cho ra vấn đề.

Bên cạnh có người ngăn ngừa bước đến, nói nhỏ một câu: “Phó tổng giám đốc, máy bay...”.

Là chú Mạnh lái xe, chú đã đợi ở ngoài từ rất lâu, cuối cùng thấy quá muộn rồi, mới bước vào khẽ khàng nhắc một tiếng.

Trong đầu Tiền Đa Đa rối như tơ vò, cổ tay bị móng tay bấm đau điếng. Họ mới yêu nhau mấy tháng, hai người chưa bao giờ cãi nhau, đây là lần đầu tiên hai người đối mặt với nhau mà không nói gì. Đã bình tĩnh lại phần nào, cô lại nhìn thấy lái xe bước đến, lòng đã hiểu ra tình hình, nhưng sự việc đã căng thẳng như vậy, không biết phải thoát khỏi thế bí như thế nào, cuối cùng cô lí nhí một câu: “Việc ra sân bay là quan trọng hơn cả, anh đi trước đi”.

Lái xe vẫn đứng bên cạnh đợi, thời gian căng thẳng, không thể kéo dài thêm nữa, Hứa Phi im lặng mấy giây, lặng lẽ gật đầu, bước ra ngoài.

Đi như vậy ư? Không nói lời tạm biệt nào? Tiền Đa Đa đứng nguyên một chỗ sững người, đầu căng như dây đàn, vô cùng khó chịu, muốn gọi anh lại, nhưng lại bướng bỉnh không muốn lên tiếng.

Lái xe đã đi ra ngoài, còn bước chân anh nặng trĩu, bước được hai bước lại ngoái đầu nhìn lại. Bên đài phun, sóng nước lăn tăn, cô đứng ở đó hai vai chùng xuống, thân hình mảnh mai, trông rất tội nghiệp.

Lúc đầu anh cũng thấy khó chịu, nhưng đột nhiên lại thấy mềm lòng, không muốn bỏ đi như vậy, lại cảm thấy những gì mình thể hiện trước đó thật ấu trĩ, anh quay người lại, đi về phía cô.

“Gì vậy?”. Tiếng bước chân dừng lại trước mặt, Tiền Đa Đa đưa mắt nhìn sang bên cạnh.

Haizz, người gì mà tính lại nóng như vậy?

Thôi vậy! Trời không chịu đất thì đất đành phải chịu trời. Hứa Phi đưa hai tay ra, ôm lấy cô trước, sau đó nói: “Thôi thôi, anh xin lỗi”.

Không ngờ anh lại nói như vậy, thần kinh vốn đang căng lên như dây đàn của Tiền Đa Đa lập tức mất phương hướng, sống mũi cay cay, cuối cùng cô cúi đầu, dựa vào vai anh khẽ nói: “Không sao, em sẽ giải thích cho anh nghe sau”.

“Ừ”. Không có thời gian nói nhiều nữa, anh lại ôm chặt cô một cái, “Em về nhà sớm đi, lái xe cẩn thận nhé”.

Cảm thấy lúc nói câu này anh rất giống bố mình, má Tiền Đa Đa dựa vào hõm vai anh, giọng lí nhí, “Đừng như vậy, chú Mạnh nhìn thấy đấy”.

Đã đến lúc này rồi mà cô vẫn còn sợ tin vìa hè, Hứa Phi không kìm được liền bật cười, “Biết rồi, đến nơi anh sẽ gọi điện thoại cho em. Không được không nhắc máy đâu nhé, nếu không anh sẽ bay về ngay đấy”.

“Lúc đó cũng là nửa đêm rồi, em có còn được ngủ nữa không?”. Như có phép lạ, tâm trạng rối bời của cô đột nhiên bay mất tiêu trong tiếng cười của anh. Miệng mỉm cười, cả một buổi tối phiền muộn, lúc này Tiền Đa Đa không nhận được cười nữa.

“Ngủ hả? Em còn nợ anh một lời giải thích đó, còn dám ngủ hả?”. Biết sắp muộn giờ, nhưng vẫn ôm cô không chịu buông tay, đột nhiên anh như biến thành một đứa trẻ, chỉ muốn ôm chặt món đồ mà mình thích hai tư giờ đồng hồ.

“Thôi thôi, mau đi đi anh”. Hai người lớn một trai một gái lúc thì cãi nhau, lúc lại cười, cứ thế này thì chắc chắn người khác sẽ cảm thấy thần kinh của họ có vấn đề. Tiền Đa Đa lấy tay đẩy anh, nghĩ một lát lại nói thêm một câu: “Anh đi đường cẩn thận nhé, em đợi điện thoại của anh”.

Thực sự không còn kịp nữa, cuối cùng Hứa Phi buông tay ra và bước đi, mới bước được hai bước lại quay đầu lại nhìn cô mỉm cười.

“Lại gì nữa đây?”. Tiền Đa Đa vẫn đứng im một chỗ không nhúc nhích, ánh mắt dõi theo, không giấu nổi vẻ bịn rịn, lúc này bị anh ngoài đầu bắt gặp, có phần ngượng nghịu, mặt hơi đỏ.

Anh vẫn mỉm cười, khẽ nói ba chữ: “Yên tâm đi”.

Đột nhiên sống mũi tràn ngập cảm giác cay cay, cô cố gắng kìm chế, gạt đầu mỉm cười, cũng đáp lại anh bằng ba chữ đó.

“Yên tâm đi”.

Chú Mạnh lái xe đã quay về ghế lái. Chú làm việc ở UVL nhiều năm, đương nhiên là biết rất rõ Hứa Phi và Tiền Đa Đa, nhưng từ trước đến nay vẫn biết làm công việc này chuyện gì nên nói, chuyện gì không nên nói, lúc này chỉ cất tiếng chào Keiko đang ngồi đằng sau, sau đó bèn rất tự giác giữ im lặng, tay cầm vô lăng cúi đầu xuống bắt đầu tính tiếp theo nên đi con đường nào ra sân bay sẽ chắc ăn hơn cả.

Cửa kính vẫn đang hạ, rất ít người đi lại quanh khu chung cư, trong xe vô cùng yên tĩnh, chàng ghế sau đột nhiên có tiếng cười khẽ. Ông ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy vẻ mặt vô cảm của Keiko qua gương chiếu hậu. Nghe lầm chẳng, ông lại cúi đầu xuống.

Đột nhiên bên tai có tiếng hỏi: “Có còn kịp không?”.

Liếc thấy bóng Hứa Phi đang rảo bước rất nhanh, ông Mạnh lập tức thờ phào, sau đó trả lời: “Chắc là không vấn đề gì. Cô Yamada cứ yên tâm”.

Keiko cũng đang nhìn về phía đó, lúc nói khoe miệng hơi nhếch lên, “Vậy hả? Thế thì tốt”.

Đêm hôm đó Tiền Đa Đa mất ngủ, trong đầu chong chóng rất nhiều chuyện, chỉ muốn tìm một người để nói chuyện. Trước đây gặp tình huống này cô luôn gọi điện cho Y Y, nhưng lần này ngay cả hai chữ “Y Y” cô

cũng không thể nghĩ đến nhiều, đành phải đợi máy bay của Hứa Phi hạ cánh.

Cô tính thời gian bấm điện thoại, chuông vừa đổ, đầu bên kia đã nhắc máy. Hứa Phi cười, “Đa Đa, anh vừa xuống máy bay, không phải bảo em đợi anh gọi về sao?”

“Em không ngủ được, trong lòng có chuyện”.

Trên máy bay anh chỉ nghĩ về chuyện lúc này, lúc này bèn tỏ ra nghiêm túc, “Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì vậy? Em nói cho anh nghe xem nào”.

Xảy ra chuyện gì ư? Tiền Đa Đa mở miệng, nhưng lại không biết phải kể từ đâu. Chuyện này vô cùng phức tạp, nhưng thực ra cô không có tư cách gì để bình luận cả, nghĩ một hồi lâu mới kể ra vài câu đơn giản, cuối cùng bèn thở dài.

Cô kể đơn giản, nhưng trước sau có liên hệ với nhau, Hứa Phi cũng hiểu được bảy tám phần, nghĩ lại cô gái có nét giống Tiền Đa Đa đó, rất có thể anh cũng đã từng gặp, bất giác cũng thở dài, “Đa Đa, em đừng nghĩ nhiều nữa, sẽ rất buồn đấy”.

“Em biết”. Tay cô vẫn cầm điện thoại, trở mình trên giường, giọng Tiền Đa Đa rất khẽ, “Em cảm thấy mình thật hoang đường, chẳng may bắt gặp thì cũng mặc kệ, lại còn mò đến đó, giờ làm mọi việc rối tung cả lên rồi”.

“Quan tâm đến bạn bè cũng là chuyện bình thường”. Anh khẽ đáp một câu, sau đó lại cười, “Có thích nghe truyện cười không?”.

Lại bắt đầu đấy. Tiền Đa Đa trợn mắt, miệng cười cười, khẽ trả lời: “Không muốn, lạnh lắm”.

“Ừ, thế thì em ngủ sớm đi”. Nghe tiếng cười của cô như vậy, cuối cùng anh đã thấy yên tâm. Anh mỉm cười, dừng lại một giây, giọng rất nhẹ, “Đa

Đa, anh yêu em”.

Sân bay ồn ào, ban đêm, xung quanh vẫn tràn ngập các âm thanh, nhưng giọng anh trong ống nghe dường như đang ở bên cạnh, bối cảnh ồn ào dung hòa với bầu không khí tĩnh mịch xung quanh cô, một cảm giác rất kỳ diệu. Không phải là lần đầu tiên nghe thấy ba chữ này, nhưng cô vẫn cảm thấy chấn động, miệng vẫn cười, cười xong đột nhiên lại cảm thấy thê lương.

Yêu một người, muốn cô ấy vui, hết lòng vì cô ấy, vì cô ấy mà nhớ đến da diết, cháy lòng. Nếu nói như vậy, lâu lắm rồi, Ngưu Chấn Thanh cũng rất yêu Y Y đúng không? Nhưng cùng là một con người, mấy năm sau lại nhẹ nhàng quay lưng, đứng cạnh một người đàn bà khác.

Cái gì đã làm thay đổi tất cả những điều này? Hôn nhân ư?

“Đa aĐa?”. Không thấy cô trả lời, cũng không nghe thấy tiếng cúp máy, Hứa Phi ở đầu bên kia thắc mắc.

“Kerry”. Lòng đầy mâu thuẫn, giọng Tiền Đa Đa chơi bất thường.

Làm thế nào đây? Cô lo sợ tương lai, càng sợ để lỡ hiện tại.

“Hả?”. Anh vừa đi vừa trả lời. Chuẩn bị ra cửa rồi, Keiko đã bước lên trước. Trên đường Keiko chỉ im lặng, lúc này lại dừng chân, ngoái đầu nhìn anh.

Bên tai lại vang lên giọng nói của Tiền Đa Đa, rất nhẹ, nhưng rất rõ, “Cảm ơn anh, em cũng yêu anh”.

Chưa kịp trả lời, cô đã tắt máy rồi, chỉ còn lại tiếng tút tút liên hồi.

“Kerry?”. Anh đột nhiên sững sờ đứng yên tại chỗ không nhúc nhích. Keiko lại gọi thêm câu nữa.

Đã gần ra đến cửa, chỉ cách mấy chục bước chân mà thôi, khoảng cách không xa, nhưng anh không để tâm đến lời gọi của cô, vẫn một mình đứng yên tại chỗ, trên môi dần nở một nụ cười.

Chỉ cách mấy chục bước chân mà thôi, khoảng cách không xa, nhưng đột nhiên Keiko lại có ảo giác rằng nụ cười đó đến từ một thế giới khác, vô cùng xa xôi, là nơi dù cô dùng hết sức mình nhưng cũng không thể đặt chân tới.

Ngày thứ hai sau khi Hứa Phi rời Thượng Hải, đạo luật chống độc quyền đầu tiên trong nước bắt đầu chính thức có hiệu lực. UVL đã tiến quân vào thị trường trong nước hơn mười năm, thị phần mặc dù chưa đạt đến tiêu chuẩn độc quyền, nhưng trên con đường marketing luôn chiếm thế mạnh, lại vừa công bố phương án thu mua Hòa Điền thương hiệu trong nước, nên lập tức trở thành đối tượng bị mọi người công kích.

Điện thoại ở khối tư pháp của công ty đổ chuông liên tục, ngay cả khối thị trường cũng bị bành chướng, rất nhiều phương án dự án đã được phê duyệt đều bị trả về thảo luận lại. Tiền Đa Đa lên chức mới hơn một tháng, cục diện nội bộ vẫn chưa hoàn toàn ổn định, đột nhiên phải đối mặt với sự dồn ép của dả trong lẫn ngoài, cả ngày cảm thấy bù đầu bù cổ.

Thông tin M&C có ý định tham gia dự án thu mua vẫn chưa được chứng thực, vụ thu mua Hòa Điền lại bị các doanh nghiệp cùng ngành ở trong nước và một số ban ngành của chính phủ cản trở, chỉ trong thời gian ngắn, ngay cả nội bộ công ty cũng đầy sóng ngầm.

Sau chuyến bay đến Thâm Quyến, Hứa Phi lại sang Hồng Kông, sau đó lại cùng Carlos bay sang Luân Đôn để trao đổi với hội đồng quản trị, chẳng mấy chốc mà nửa tháng đã trôi qua, kế hoạch quay về Thượng Hải như ban đầu dự định bị đẩy lùi hết ngày này đến ngày khác, hầu hết anh chỉ liên lạc với cô vào ban đêm, điều này luôn khiến cô cảm thấy chua xót trong lòng.

Đã rất lâu cô không cảm thấy nhớ người đàn ông nào như thế này rồi, rất nhớ mùi thơm trên cơ thể anh, rất nhớ cảm giác được ở bên anh. Có lúc nửa đêm tỉnh giấc, đột nhiên nhớ anh đến điên cuồng, chỉ muốn nhảy xuống giường phi ra sân bay, đáp chuyến máy bay gần nhất để đến bên anh mà thôi.

Không ngờ cô lại không thể làm chủ mình như vậy, rồi quãng đường sau này sẽ đi như thế nào? Lúc tỉnh dậy Tiền Đa Đa lại mắng mình, sau đó bắt ép mình nhắm mắt lại trong bóng tối.

Chuyện ở công ty đã khiến cô bận tối mắt tối mũi, hàng ngày nửa đêm mới mò về nhà cũng không phải là hay, sau khi làm thêm giờ một tuần liền, Tiền Đa Đa quyết định sẽ nhanh chóng chuyển tới căn hộ của mình.

Cô mua căn hộ phục vụ theo kiểu khách sạn, đã hoàn thiện, ngay cả đồ gỗ cũng đã lắp đặt xong xuôi cho khách chàng. Đa Đa bỏ ra một ngày cuối tuần sắp xếp lại một chút, ngày hôm sau liền chở bố mẹ đến tham quan, sau đó cả nhà cùng đi ăn cơm ở nhà hàng gần đó.

Lúc đầu đương nhiên là bố mẹ rất khó chấp nhận, mẹ cô còn thẳng thắn hơn, vừa ngồi vào bàn, thức ăn chưa bê lên đủ đã bắt đầu nói cô: “Đa Đa, có phải con bực mẹ kêu ca nhiều, không muốn về nhà nữa không?”.

“Đâu có ạ!”. Tiền Đa Đa kêu oan, “ở đây gần công ty con, làm thêm giờ cũng tiện mà, về nhà ca muộn quá lại ảnh hưởng đến giấc ngủ của bố mẹ. Phòng của con ở nhà bố mẹ đừng động nhé, con còn phải về ngủ nữa đây”.

“Đa Đa, con mua căn hộ này từ bao giờ vậy? Sao không bàn bạc với bố mẹ một tiếng? tiền có đủ không con?”. Bố Tiền Đa Đa khá thực tế, lúc nói đã bắt đầu móc sổ tiết kiệm ra.

Buổi sáng con gái nói muốn đưa họ đến xem nhà, lúc đó ông đã chuẩn bị xong rồi, lúc đầu tưởng rằng sẽ đến xem căn hộ Đa Đa chuẩn bị mua, không

ngờ đến nơi mới biết tất cả đã xong xuôi, khiến ông sững sờ hồi lâu, giờ mới nhớ đến cuốn sổ tiết kiệm trong túi.

“Chứ còn gì nữa! Chuyện lớn như cây mà cũng không bàn bạc với bố mẹ. Con lớn rồi, nhiều ý tưởng rồi, bố mẹ còn làm được gì nữa? Tại sao không nói câu nào mà chuyển ra ngoài như vậy?”. Lần này mẹ không nổi giận, nói xong lại thở dài.

Vội giữ bàn tay rút sổ tiết kiệm của bố, Tiền Đa Đa quay đầu lại nhìn mẹ, “Bố, mẹ, on không có ý xa bố mẹ đâu. Con chỉ muốn, chỉ muốn...”.

“Thôi, bố mẹ hiểu mà”. Không muốn để con gái khó xử như vậy, bố Tiền Đa Đa vỗ vai vợ, “Đa Đa lớn rồi, luôn cần có một chút không gian riêng của mình, mà cũng có phải không được gặp con gái nữa đâu, không phải nó vẫn còn muốn quay về nhà ngủ đó sao? Bà đừng căng thẳng nữa, con gái giỏi giang như vậy, phải vui mới đúng”.

Tiền Đa Đa ra sức gật đầu, sau đó ôm chặt một cánh tay của mẹ làm nũng. Mẹ Tiền Đa Đa bị kẹp ở giữa, không đỡ nổi nữa, thở dài xong lại đưa tay ra cốc đầu con gái, “Sớm muộn gì cũng bị con trêu tức chết thôi, mau lấy chồng đi. Lấy chồng rồi mẹ không thèm quản nữa, muốn mẹ lo mẹ cũng chẳng thèm”.

Không phải chứ? Lại bắt đầu đấy.

Tiền Đa Đa và bố cùng cúi đầu xuống rất ăn ý, tập trung ăn cơm. Bài phát biểu dài của mẹ vừa mới bắt đầu, nhìn thấy dáng vẻ của hai bố con như vậy vừa tức vừa buồn cười, mở miệng ra rồi nhưng không nói tiếp nữa, thở dài một tiếng rồi bắt đầu ăn canh.

Trưa hôm sau cuối cùng Tiền Đa Đa đã gọi điện thoại cho Y Y, chuông réo rất lâu đầu bên kia mới nhắc máy. Buổi trưa, nhưng đầu bên kia lại có tiếng nhạc, dường như đang ở trong một không gian đặc biệt nào đó. Lúc

nói chuyện giọng Y Y hơi đứt đoạn, không biết có phải là do tác động tâm lý hay không mà Tiền Đa Đa cứ cảm thấy có gì bất thường.

Sau hôm chia tay ở nhà hàng MMK, Y Y không liên lạc gì với cô nữa, cô lại không biết phải nói gì với Y Y, chính vì thế khi gọi cú điện thoại này Tiền Đa Đa đã phải hạ quyết tâm rất lớn. Nhưng hiện giờ vừa nghe thấy giọng của Y Y, cô lại bắt đầu thấy khó mở lời, còn Y Y thì lại trả lời rất nhanh.

“Căn hộ mới hả?”. Đầu bên kia có tiếng sột soạt, dường như cô ấy đang đứng lên và đi ra ngoài, sau đó mọi thứ yên tĩnh trở lại, “Ok, tớ đang muốn tìm cậu để nói chuyện. Bao giờ thì tiện? Tối nay được không?”.

“Steve lại đi vắng à?”. Tiền Đa Đa buột miệng hỏi.

Y Y không trả lời mà hỏi lại: “Có cần tớ đến không?”.

Tiền Đa Đa thầm thở dài, sau đó nhìn lịch làm việc, gật đầu, “Ừ, tối gặp nhau nhé”.

Quyết định tối nay sẽ phải nói chuyện với Y Y, nhưng Tiền Đa Đa vẫn phải làm đến hơn bảy giờ mới thoát thân được.

Lúc bước vào tòa nhà, cô vừa vội vã đi về phía cửa vừa đưa tay móc điện thoại trong túi xách, muốn gọi cho Y Y. Đột nhiên sau lưng có ánh đèn sáng chói, giật mình suýt nhảy dựng lên, Tiền Đa Đa vội quay đầu lại.

Sau lưng là chiếc xe ô tô màu đen quen thuộc, Y Y ngồi trên ghế phụ đẩy cửa bước xuống, nhìn thấy cô liền cười.

Chiếc xe đó cũng không dừng lại, đợi Y Y xuống xe xong liền lái ra cổng. Tiền Đa Đa mắt kém, lại chỉ liếc được một cái, lúc này nhìn theo hướng chiếc xe đó với vẻ thắc mắc rồi hỏi: “Í, nhà cậu thay lái xe rồi à?”.

“Thôi, quan tâm gì lắm vậy. Mau đưa tớ đi tham quan nhà mới đi”. Y Y không trả lời, kéo cô đi vào trong.

Tiền Đa Đa đã gọi trước cơm tối, sau khi bước vào phòng, trên bàn đã bày biện gọn gàng, cô vừa cởi giày vừa tấm tắc khen sự tiện lợi của cuộc sống hiện đại. Y Y đã vào trước cô, ngã mình trên đám gối tựa dưới đất, thốt lên một câu, “Dễ chịu quá! Đa Đa, ngưỡng mộ chết đi được!”.

“Người khác nói câu này thì đã đành, cậu thì thôi đi. Ổ chuột này của tớ làm sao bằng gara ô tô nhà cậu? Ngưỡng mộ mình đi đã”. Tiền Đa Đa bước đến kéo bạn, cười lắc đầu.

“Cậu thích thì tớ đổi cho cậu đấy”. Y Y không chịu dậy mà kéo luôn cô xuống.

“Nói đùa thì thoải mái như vậy đấy?”. Thực ra cũng không muốn ăn, Tiền Đa Đa theo đà ngồi xuống. Hồi nhỏ họ thường chui trong phòng ngủ nhỏ, mỗi người ôm một cái gối, ngồi nói chuyện được cả ngày, sau đó lớn dần, căn cứ địa dần dần được chuyển đến quán ăn và quán cà phê. Hiện giờ đột nhiên được ôn lại quá khứ, cảm thấy rất đáng nhớ, cô cười đáp lại một câu, kéo chiếc gối tựa để mình được dựa thoải mái hơn.

“Thật đấy, tớ không đùa đâu”. Đột nhiên Y Y nhìn chăm chăm vào cô, khuôn mặt trái xoan được chăm sóc rất cẩn thận, bao nhiêu năm rồi, dường như năm tháng không để lại dấu vết gì trên đó, nhưng lúc này, trong đôi mắt đẹp đó lại ẩn chứa rất nhiều tâm trạng phức tạp, khiến Tiền Đa Đa phải sững người.

“Không đùa hả?”. Y Y cười, quay đầu đi không nhìn cô nữa, “Cũng đúng thôi, cuộc sống tồi tệ như thế, nếu tớ là cậu chắc hẳn tớ cũng không đùa”.

Bất chợt bừng tỉnh, Tiền Đa Đa tròn mắt nhìn Y Y không nói gì.

“Đa Đa, Ngưu Chấn Thanh đã nói chuyện với tớ rồi, nói buổi sáng nay”. Y Y vẫn không quay đầu lại, ôm chiếc gối rất chặt, ngón tay bóp mạnh, lồm sồm vào vải.

Không biết phải nói gì, Tiền Đa Đa im lặng một hồi lâu, cuối cùng nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô ấy, khẽ nói: “Mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi”. Lúc quay đầu lại Y Y khẽ nhếch mép, dường như muốn cười, nhưng lại không thành công, “Đa Đa, tớ thực sự phải cảm ơn cậu. Nếu không có cậu, tớ nghĩ chắc suốt đời anh ta sẽ không nói ra chuyện này”.

Tiền Đa Đa thở dài, “Anh ta không hiểu tớ, thực ra tớ sẽ không nói, tớ chỉ khuyên cậu cẩn thận không tài sản bị dịch chuyển, chuẩn bị trước mà”.

Y Y cười, nước mắt lã xuống gò má, quay đầu nắm chặt tay cô.

Sự việc xảy ra nằm ngoài dự đoán của Tiền Đa Đa. Sáng hôm nay, Ngưu Chấn Thanh đã ngồi đối diện với aY Y trong phòng ngủ và nói chuyện với cô, cái gọi là nói ra sự thật của anh ta, ngay từ đầu đã không gây cú sốc quá lớn cho Y Y, thậm chí cô còn không hề ngạc nhiên, nghe rất bình tĩnh.

Giữa hai vợ chồng có một khả năng nhìn thấu mọi vấn đề, con tim đối phương có tạp niệm hay không, chỉ cần thẳng thắn hỏi cảm giác của mình là biết, không cần phải có ai nhắc nhở.

Chính vì thế, khi Ngưu Chấn Thanh thốt ra ba chữ “Anh xin lỗi” một cách đầy khó khăn, cô lại cảm thấy anh ta thật đáng thương.

Thực ra có thể hiểu, kể cả là một tiên nữ, nhìn không chớp mắt bao nhiêu năm như vậy cũng sẽ cảm thấy chán, huống chi chỉ là một người phụ nữ.

Nhưng những lời Ngưu Chấn Thanh nói sau đó, khiến cô như bị rơi vào hầm băng. Anh ta nói: “Anh xin lỗi, Y Y, em hãy để anh nói hết. Em cũng biết bao năm qua anh mong có một đứa con như thế nào, anh chưa bao giờ

nghĩ sẽ ly hôn để lấy vợ khác, ngày hôm nay anh cũng không thể ly hôn với em, nhưng anh thực sự muốn có một đứa con. Cô ấy đã có bầu rồi, có thể là con của anh, anh muốn để cô ấy sinh con ra”.

“Sau đó thì sao?”. Trong tích tắc người cô lạnh cóng, run lấy bầy, nói không rõ nữa, cô cắn chặt lưỡi để mình không run rẩy nữa, mãi cho đến khi miệng đầy máu, cuối cùng mới thốt được ra một câu.

“Anh nghĩ rồi, cô ấy chỉ là một cô bé mà thôi, sẽ không tranh con của chúng ta đâu. Đợi sau khi ô ấy sinh con xong, anh sẽ cho cô ấy một khoản tiền, đưa cô ấy ra nước ngoài định cư, đứa trẻ đó coi như là vợ chồng mình xin làm con nuôi. Em, anh, và cả con nữa, sau này gia đình ta trọn vẹn rồi, em bảo thế có được không?”.

Anh ta nói rất thản nhiên, nhưng cô thấy mắt mình nhạt nhòa, gương mặt quen thuộc trở nên biến dạng trước mắt cô. Đây là Người Chấn Thanh ư? Người đàn ông cô đã quen hơn mười năm, người chồng của cô, là anh ta đây ư? Tại sao cô không thấy quen nữa?

Anh ta vẫn còn ngồi đó thao thao bất tuyệt, cô im lặng đứng dậy đi ra ngoài. Anh ta đuổi theo, cô dừng lại ở đầu cuối cầu thang, quay lại nhìn anh ta một cái, nét mặt vô cảm, sau đó đưa tay hất mạnh lọ hoa thủy tinh ở góc ngoặt xuống đất.

Lọ hoa đó nặng, đựng đầy nước, đang cầm một bó hoa ly, lúc rơi xuống bậc cầu thang lát đá granit, nước bắn tung tóe, cánh hoa rụng tươi tắn, hàng trăm mảnh thủy tinh sắc nhọn tỏa ra ánh sáng lạnh ngắt tựa như ánh mắt cô.

Giật mình vì âm thanh cực lớn đó, Người Chấn Thanh vội rút chân về.

Cách vũng nước và đám mảnh vụn thủy tinh bắn tung tóe, trước mặt là người vợ nhỏ của anh - người phụ nữ mà anh yêu. Anh đã dành mọi nhiệt huyết cho cô, đợi cô trưởng thành, cho cô hôn nhân, cho cô cuộc sống xa hoa, thậm chí đến bây giờ anh vẫn không cảm thấy tình yêu của mình đã

phai nhạt, anh vẫn cảm thấy cô là cô gái nhỏ năm xưa, muốn chăm sóc cô suốt đời.

Nhưng anh già rồi, anh thực sự muốn có một đứa con. Anh quen Thanh Thanh trên thương trường, lúc đó anh đã ngà ngà say, câu đầu tiên mà anh nói với cô là, “Trông em có nét giống với bạn thân của vợ anh”. Tưởng rằng chỉ là một lần bốc bánh trả tiền sau khi say rượu, không ngờ một tháng sau, cô lại nói với anh rằng mình đã có bầu.

Anh chỉ muốn đợi đứa trẻ chào đời, sau khi xác định là con mình sẽ nhận nuôi, nhưng sự xuất hiện của Tiền Đa Đa đã khiến anh trở tay không kịp. Nghĩ đi nghĩ lại, thà tự mình nói còn hơn là để người thứ ba nói với Y Y, không ngờ bây giờ cô lại nhìn mình bằng ánh mắt của người xa lạ, dưới đáy mắt chỉ có sự căm ghét và chống cự, đột nhiên anh cảm thấy chán chường, không muốn giải thích gì nữa, Ngưu Chấn Thanh quay người bỏ ra ngoài.

Nhìn theo bóng anh khuất dần ngoài cửa, sau đó là tiếng xe chạy, cô một mình đứng nguyên tại chỗ, cảm thấy mọi cảnh sang trọng xung quanh đều là một đồng đồ nát.

Không còn muốn ở lại nơi này thêm một giây nào nữa, cô lấy chìa khóa rồi đi ra. Lúc cô Trương đuổi theo, cô đã rồ mạnh ga, thoáng một cái đã gạt hình ảnh khu nhà quen thuộc đó ra khỏi đầu.

Cô phóng xe thẳng đến tòa nhà đó, xông thẳng lên văn phòng nằm ở tầng trên cùng mà mình mới chỉ đến một lần. Có lẽ dáng vẻ của cô quá kinh khủng, trên đường đi không có ai ngăn cản, lúc gõ cửa bên trong có tiếng mời vào. Anh đang nói chuyện với người khác, có lẽ đã nhận được thông báo, nét mặt không có gì ngạc nhiên, chỉ bảo mọi người đang trọn tròn mắt trong văn phòng đi ra, eau đó đưa cô rời chốn đó.

Bên tai chỉ có tiếng Steve trước khi bỏ đi: “Cô ấy có bầu rồi, anh muốn để cô ấy sinh con, sinh con, sinh fcon...”.

Cảm thấy mình như sắp nổ tung, điều mà Y Y nghĩ không phải là bước tiếp theo nên làm gì, cô chỉ muốn túm lấy mọi lý do có thể làm tổn thương Ngư Chấn Thanh. Bao nhiêu năm qua, cô đồng hành với nỗi cô đơn, kiên trì sự lựa chọn của mình, làm tốt vai trò của mình, thậm chí cô còn không kỳ vọng chồng mình sẽ mãi mãi yêu mình như ngày xưa. Cái mà cô cần chỉ là duy trì được cuộc sống hiện tại, sống một cuộc sống không phải lo toan về cơm áo gạo tiền, thế là đã thỏa mãn lắm rồi. Không ngờ từng bước từng bước, dần dần, chẳng mấy chốc, con đường này đã đi đến ngõ cụt!

Một đứa trẻ, gia đình trọn vẹn... Thế nào là gia đình trọn vẹn? Anh ta, và cả giọt máu của anh ta với người khác ư? Thật hoang đường, nếu chuyện này xảy ra với người khác, chắc chắn cô sẽ cười ngật nghèo, nhưng lần này không phải là người khác, mà là chính bản thân cô!

Khách sạn sang trọng nhất, căn phòng đẹp nhất, vừa vào phòng đã bị anh ôm chặt, mùi mật ong đặc quánh trong ký ức lại tràn về. Và cô đã nhiệt tình đáp lại, chủ động giăng xé quần áo của anh, mãi cho đến khi anh mê mê gọi tên cô, cúi người xuống, cuối cùng hôn lên hàng nước mắt trào ra như suối của cô.

Cô đã khóc, trong giây cuối cùng quyết tâm trả thù chồng mình, dưới cơ thể của người đàn ông đã moi mòn chờ đợi cô bao năm, trong vòng tay người đàn ông mà cô tưởng rằng kiếp này là người duy nhất mà dường như cô đã từng yêu, khóc thốn thức, trái tim cô tan nát tựa như một bé gái biết mình mãi mãi không thể trở về nhà.

Mọi động tác dừng lại trong tiếng khóc của cô, không thể tiếp tục, sau đó họ đã nằm lặng lẽ trên chiếc giường rộng một hồi lâu. Cô không nói gì, anh cũng không thúc giục, cuối cùng cú điện thoại của Tiền Đa Đa đã kết thúc tất cả.

“Y Y, cậu vẫn ổn chứ?”. Nhìn người bạn thân nhất của mình im lặng rơi nước mắt trước mặt mình, Tiền Đa Đa lộ rõ vẻ lo lắng.

Muốn quên đi, không muốn nghĩ lại tất cả những điều đó nữa, có một số điều, một số việc, đáng để chôn chặt dưới đáy lòng, giấu đi, ngay cả mình cũng không muốn nghĩ lại nữa.

Cô lấy hai tay che kín mặt, khẽ lắc đầu, “Đa Đa, tớ chỉ muốn khóc một lát, khóc một lát là ổn thôi”.

Đêm nay cả hai người đều không động đến đồ ăn trên bàn, thời gian trôi qua dài dằng dặc. Tiếng chuông điện thoại di động của Y Y lại réo vang, cô ấy không hề động lòng, Tiền Đa Đa cũng không dám nhắc máy. Cuối cùng lại đến lượt điện thoại của mình, ngần ngừ một lát, cuối cùng cô cầm máy lên nghe. Giọng mẹ rất lạ, “Đa Đa à, vừa nãy lái xe nhà Y Y gọi điện thoại đến, nói không liên lạc được với Y Y, sau đó hỏi mẹ con đang ở đâu”.

“Hả? Không phải anh ta đã biết địa điểm rồi ư?”. Tiền Đa Đa sững người, quay mặt sang nhìn thấy Y Y đã bước ra ban công. Giật mình, cô vội đặt điện thoại xuống bước tới, cúi đầu nhìn theo ánh mắt của Y Y, đúng lúc nhìn thấy Ngư Chấn Thanh từ trong xe bước ra, ngửa đầu nhìn lên.

Căn hộ của Tiền Đa Đa nằm trên tầng chín, đứng xa như vậy, nhìn Ngư Chấn Thanh rất nhỏ bé, không biết anh ta đã nhìn thấy gì, cứ đứng yên như thể không nhúc nhích.

Y Y cũng không cử động, Tiền Đa Đa không biết phải nói gì, hồi lâu mới đột nhiên nghe thấy cô ấy hỏi mình: “Đa Đa, tớ có nên xuống không?”.

Cô biết trả lời thế nào đây? Tiền Đa Đa im lặng mấy giây.

Y Y không nhìn cô, vẫn nhìn chăm chăm vào Ngư Chấn Thanh dưới đất, đột nhiên nước mắt trào ra, giọng run rẩy, “Cậu bảo tớ nên xuống đó bằng cách nào?”.

Giật thót mình vì sợ, Tiền Đa Đa túm chặt tay bạn, “Y Y, cậu đừng có nghĩ linh tinh”.

Cô ấy không trả lời, Ngưu Chấn Thanh dưới đất bắt đầu di chuyển, đi vào tòa nhà, cuối cùng Y Y đã thu ánh mắt về nhìn Đa Đa, chậm rãi lấy mu bàn tay lau nước mắt, động tác rất trẻ con, dường như quay về thời còn nhỏ.

Lau nước mắt xong cô ấy lại cười, nét mặt trấn tĩnh trở lại như có phép lạ, rút bàn tay đang bị Tiền Đa Đa nắm chặt ra, bước ra cửa.

“Y Y, cậu...”. Quá sợ hãi, Tiền Đa Đa cũng bước ra theo.

Cô ấy đã bước đến bên khung cửa, lúc đi qua ghế sofa còn không quên xách túi xách của mình, đặt tay lên tay cầm trên cửa, “Cảm ơn cậu, Đa Đa. Tôi đã biết phải làm gì rồi”.

Định hỏi cô ấy “Thế cậu định làm gì”, Đa Đa chưa kịp nói gì, cửa đã bị cô ấy kéo ra, lúc Y Y bước ra ngoài, bóng cô ấy rất quả quyết. Cửa thang máy bật mở, đèn sáng rực, dưới ánh đèn Y Y như một bức tượng được đúc bằng tuyết, mắt trân trân nhìn cửa thang máy khép vào, số tầng nhấp nháy và chạy xuống dưới.

Lần đầu tiên bị con số màu đỏ nhấp nháy đó làm nhức mắt, Tiền Đa Đa quay vào phòng, sau đó lại chạy ra ban công.

Tầng chín, màn đêm tối mịt, tầm nhìn của cô mơ hồ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy Y Y đang cùng với Ngưu Chấn Thanh đi về phía ô tô. Lúc lên xe, Ngưu Chấn Thanh mở cửa, cô ấy dừng lại một lát, cuối cùng cúi đầu ngồi lên xe.

Chưa bao giờ cô cảm thấy rã rời như lúc này, dường như có một xô nước lạnh dội từ trên đầu xuống, răng Tiền Đa Đa run lập cập, không làm được gì

nữa, mắt trân trân nhìn chiếc xe màu đen đó biến mất ngoài cổng khu nhà.
Đôi vai cô chùng xuống, dần dần nhắm mắt lại.

NHẬT KÝ LẤY CHỒNG

Nhân Hải Trung
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Trong Nỗi Tuyệt Vọng Gặp Niềm Vui Bất Ngờ

Rơi xuống giếng sâu, tôi gào thét thất thanh, chờ đợi sự cứu viện... Trời tối rồi, chán nản cúi đầu, mới phát hiện ra mặt nước tràn ngập ánh sao lấp lánh, tôi luôn gặp được niềm vui bất ngờ tuyệt vời nhất trong nỗi tuyệt vọng sâu sắc nhất.

Trích trong Nghe Jimmy hát

*****

Đêm nay Tiền Đa Đa ngồi một mình trên ban công rất lâu, khi quay vào giường đầu đau như búa bổ, người nặng trĩu. Nửa đêm Hứa Phi gọi điện thoại đến, cô chưa hề chớp mắt, điện thoại vừa đổ chuông bèn nhắc máy, nhưng giọng khàn đặc, nói “a lô” mà không thốt ra thành tiếng.

“Đa Đa?”.

“Vâng, em đang nghe đây”. Ho một tiếng, cuối cùng cô đã nói ra thành lời. Đã quen với việc nói chuyện với anh trong đêm khuya, trước đây dù bận rộn, dù mệt thế nào, cô vẫn luôn trả lời rất vui vẻ, nhưng ngày hôm nay là một ngày trôi qua một cách đầy khó khăn, chỉ muốn tìm sự an ủi từ phía anh, nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu, cuối cùng chỉ khẽ thở dài.

“Sao vậy em?”. Chỉ nói được một câu, bên cạnh lại có tiếng chuông điện thoại, Hứa Phi có phần chán nản, “Đa Đa, anh nghe điện thoại một chút, rất nhanh thôi, em đừng cúp máy”.

Bên tai vang lên tiếng anh trả lời điện thoại bằng tiếng Anh. Trong bóng đêm, cô nhìn thấy chiếc đồng hồ tinh thể lỏng bên gối, đã hơn mười hai giờ

rồi, buổi sáng mới nghe anh nói anh vừa từ Luân Đôn trở về Hồng Kông, ngày nào cũng bận đến tận đêm khuya, người đàn ông này thực sự có thể tham gia ba môn thi đấu dành cho người thép được rồi.

“Xong rồi. Đa Đa, hôm nay em atế nào?”. Anh kết thúc cuộc nói chuyện qua điện thoại rất nhanh, một phút sau lại quay sang nói chuyện với cô.

“Kerry, bao giờ anh về? Em rất nhớ anh”. Không muốn trả lời câu hỏi đó, cô nằm 2gửa trên giường, chậm rãi thốt ra câu này.

Đầu bên kia yên lặng, hồi lâu anh mới trả lời, “Đa Đa, anh sẽ về sớm thôi. Được không em?”.

“Vâng”. Cô gật đầu trong bóng tối, không biết bày tỏ niềm khát khao muốn ôm một người như thế nào, cuối cùng chỉ đáp một chữ.

Đầu bên kia anh không nói gì, cuối cùng chỉ nhẹ nhàng nói hai chữ: “Ngủ nhé”.

Căn hộ của khách sạn rộng rãi sang trọng, ngoài cửa sổ là cảnh biển dưới trăng. Đêm mùa hạ sóng biển yên ả, trên mặt biển có một màn sương mỏng bao phủ, điện thoại vẫn đang cầm trong tay, tiếng tút tút đơn điệu vang lên, trước cảnh đẹp này anh lại cau mày, trong lòng rất buồn chán.

Vừa nãy giọng cô trong điện thoại rất mềm yếu, cô hỏi anh bao giờ về, lại nói với anh rằng cô rất nhớ anh. Đa Đa tính tình thẳng thắn, rất ít khi nói ra những lời như thế, nhưng anh nghe lại không thấy ngọt ngào, mà chỉ cảm thấy xót xa.

Chỉ còn mấy ngày cuối cùng này thôi, thành bại đều phụ thuộc vào lần ra tay này, anh không thể ra về vào lúc này. Đứng cách xa cô hơn nghìn kilomet, anh lại không có đôi cánh, dù thế nào cũng không thể cả đi và về chỉ hết một đêm.

Anh rất nhớ cô, mấy ngày qua dù bận rộn đến đâu, trước mắt thỉnh thoảng lại hiện ra hình ảnh cô nhìn mình cười, vẻ làm nũng như trẻ con, lúc lo lắng mà hơi cau lại. Khát khao được có cô ở bên anh, ý nghĩ này dày vò anh liên hồi.

Cô cũng như vậy ư? Nhớ nhưng một người, không thể làm chủ được mình, trong đầu suốt ngày suốt đêm chỉ có hình ảnh của đối phương.

Điện thoại lại đổ chuông, anh nhìn số, lập tức nhắc máy, đầu bên kia là Trương Thiên, “Kết quả có rồi, các cậu vẫn chưa ký chứ?”.

Trong điện thoại Hứa Phi nói sẽ về sớm, đến ngày hôm sau lại bật vô âm tín. Lịch làm việc của Tiền Đa Đa dày đặc, lại đau đầu, về đến nhà đã là nửa đêm, cứ cảm thấy có điều gì bất thường, cô liền gọi điện thoại cho anh.

Đầu bên kia tắt máy, sau khi gọi hai lần cô đành bỏ cuộc, nằm vật xuống giường nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau Tiền Đa Đa tỉnh dậy rất khó khăn, người đau ê ẩm, giống như bị chiếc xe lu lăn qua lăn lại hàng nghìn lần. Lúc ngồi dậy các khớp đều kêu răng rắc, nhưng nghĩ đến công việc đang chất cao như núi, cô hít một hơi thật sâu, nghiêng răng bước xuống giường.

Trong gương nhìn thấy mình mặt mày tiều tụy, vỗ nước lạnh lên mặt, Tiền Đa Đa thấy khinh bỉ mình - chưa đến mức thất tình, ly hôn mà đã vô tích sự như thế này!

Vì thực sự rất khó có thể ôm bộ mặt này đi gặp mọi người, lúc đánh phấn nền cô đã bỏ ra khá nhiều thời gian, dù sao cũng phải che đi vẻ hốc hác của mình hôm nay. Mất quá nhiều thời gian đứng trước gương, đi làm thành ra vội, cô lao đến công ty, lúc đỗ xe, thầm thấy may trên đường mình không tông vào đâu.

Lúc bước vào khối thị trường cô cảm thấy bầu không khí rất lạ, ngay cả Tiểu Lãm khi cười chào cô cũng rất miễn cưỡng, không biết đã xảy ra chuyện gì, cô chỉ còn biết cười đáp lại.

Sau khi bước vào phòng làm việc, điện thoại nội bộ lập tức đổ chuông, nhắc máy lên, là giọng Lý Vệ Lập, giọng nói khác hẳn với ngày thường, vô cùng nghiêm túc, “Giám đốc Tiền, cô có thể đến phòng làm việc của tôi ngay được không?”.

Đứng trong thang máy cô hít thở thật sâu, ngẫm đi ngẫm lại những công việc mà mình đã ;àm trong thời gian gần đây, tự cảm thấy không có gì sai sót, nhưng thực sự lại không thể giải thích tại sao sếp lại cho gọi mình, cô cau mày lại.

Phòng của phó tổng giám đốc nằm ở tầng ba mươi, trong thang máy ngoài cô ra không có ai khác, thang máy chạy thẳng lên trên, không hề dừng lại, ảo giác thế giới này đột nhiên chỉ còn lại mỗi mình cô. Lúc thang máy mở ra, cô liền bước ra.

Gõ cửa, bên trong vọng ra tiếng của Lý Vệ Lập: “Vào đi”.

Cửa chỉ khép hờ, cô đẩy cửa bước vào, bên trong không chỉ có một mình Lý Vệ Lập, mà còn có một khuôn mặt quen thuộc khác đang ngồi trước bàn của Lý Vệ Lập cau mày. Là Carlos, gần đây ông toàn bay sang làm việc với hội đồng quản trị ở Luân Đôn, giờ đột nhiên quay về trụ sở chính ở châu Á Thái Bình Dương, lại triệu kiến riêng mình ở phòng làm việc của Lý Vệ Lập, Tiền Đa Đa lập tức cảm thấy có gì bất ổn, tim đập thình thịch.

Nhưng người đã lên đến đây, sự việc đã đến nước này, không còn lối nào để tiến thoái nữa, cô trấn tĩnh trở lại, cất tiếng chào: “Willie, em đến rồi. Carlos, lâu lắm rồi không gặp”.

“Dora, lâu lắm rồi không gặp”. Carlos ngẩng đầu lên nhìn cô, vẻ mặt vẫn rất nghiêm túc.

“Cảm ơn. Xin hỏi, hôm nay cho gọi em lên đây có vấn đề gì muốn hỏi em ư?”. Không thể đoán được ý đồ của họ, cô liền đi thẳng vào vấn đề.

“Willie, anh ra ngoài một lát, tôi muốn nói chuyện riêng với Dora”. Câu đầu tiên của ông không phải nói với cô.

Lý Vệ Lập đi lướt qua cô, lúc đi ngang qua nhìn cô một cái, nét mặt rất đặc ý.

Tại sao khuôn mặt một người lại có thể thiên biến vạn hóa đến vậy, Tiền Đa Đa không nói gì.

“Dora, mời cô ngồi”. Trước bàn làm việc có ghế dùng để hội đàm, Tiền Đa Đa bước đến ngồi xuống, nhìn Carlos không nói gì.

“Dora, dự án thu mua Hòa Điền gần đây gặp một số rắc rối, cô có nghe nói không?”.

“Liên quan đến vấn đề độc quyền thị trường ư? Tôi có được nghe nói một chút”. Sự việc này mọi người trong công ty đều biết, mặc dù như vậy, Tiền Đa Đa vẫn cân nhắc câu chữ của mình.

“Ngoài cái đó ra còn gì nữa không?”.

Carlos chưa đến năm mươi tuổi, được ngồi lên ghế tổng giám đốc khu vực châu Á giữa bao gió tanh mưa máu, đương nhiên phải là một nhân vật rất có thủ đoạn. Lần trước ăn cơm cùng với ông ta ở Hồng Kông, Tiền Đa Đa đã có cảm nhận rằng tính cách của ông ta rất kín đáo, lần này nói chuyện trực tiếp với ông ta, ông ta hỏi rất ngắn gọn, nhưng lại lập lờ. Cô cảm thấy vô cùng ức chế, không biết ý đồ của ông ta là gì, bất giác đôi vai Tiền Đa Đa căng lên về phía sau, người cảm thấy cứng đờ.

Nghĩ một lát, cô chậm rãi nói: “Ông nói là tin đồn M&C muốn cạnh tranh với chúng ta để thu mua Hòa Điền ư?”.

“Trước ngày hôm nay, đây đích thực là tin đồn, nhưng chúng tôi vừa nhận được nguồn tin chính xác, M&C đã chính thức đệ đơn lên bộ thương mại, muốn cạnh tranh thu mua, chính vì thế giờ đây đã không còn là tin đồn nữa, mà là sự thật rồi”.

Tiền Đa Đa giật mình, “Nhưng chúng ta và Hòa Điền đã thảo luận sơ bộ về phương án thu mua rồi mà, vụ thu mua có quy mô như thế này cần phải có sự chuẩn bị và kế hoạch trong thời gian dài, về phương diện này M&C không thể đuổi kịp chúng ta. M&C đệ đơn lên bộ thương mại đột xuất như thế này, rất có thể chỉ là muốn tranh thủ thời gian”.

“Nói rất khá”. Carlos gật đầu, nhưng ánh mắt không lộ ra vẻ tán thưởng, “Còn có một giả thiết khác, nếu nói họ lấy được cả bộ phương án của chúng ta, thậm chí bao gồm cả chênh lệch giá và giá cơ bản, thì dựa trên cơ sở này tiếp xúc với Hòa Điền sẽ nắm chắc phần thắng, không cần phải tranh thủ thời gian gì nữa”.

Mặc dù là người Pháp, nhưng Carlos nói tiếng Anh rất tốt, phát âm rõ, nói không nhanh, nhưng Tiền Đa Đa nghe lại thấy rất khó hiểu. Ngẫm đi ngẫm lại mấy câu này trong đầu một hồi lâu, cuối cùng đáy mắt cô lộ rõ vẻ ngần ngại, “Ý ông là có người trong nội bộ đã để lộ phương án của chúng ta ư?”.

“Cô cũng có cảm giác này sao?”. Nét mặt ông ta vô cảm sau đó đẩy một công văn ra trước mặt cô.

Đón lấy một cách bị động và mở ra, vừa xem một chút, Tiền Đa Đa ngẩng ngay đầu lên nhìn Carlos. Tài liệu này rất quen thuộc với cô, chính là lá thư diễn tả ý định của M&C mà cô đã nhận được trước đó. Giật mình, lúc mở ra lần nữa giọng cô khô khốc, “Tại sao cái này lại...”.

“Dora, được M&C ngắm trúng, trước hết tôi muốn khẳng định năng lực của cô”, ông ta đứng dậy nhìn cô nói, đôi mắt màu xanh lam như một lưỡi dao sắc lạnh, “Nhưng nếu cái này là dùng việc bán rẻ lợi ích của công ty để đổi lấy thì công ty sẽ yêu cầu cô phải gánh vác trách nhiệm tương ứng”.

Ngón tay cô không kiềm chế được bóp chặt lại, tờ giấy phẳng phiu trở nên nhàu nát, những chữ cái màu đen đó nhảy múa trước mặt. Sợ mình mở miệng sẽ nói ra những điều khiến mình phải hối hận, Tiền Đa Đa nghiến chặt răng, im lặng một hồi lâu mới ngẩng đầu lên, giọng chậm rãi, “Carlos, đúng là M&C đã thông qua công ty săn đầu người và liên hệ với tôi, nhưng tôi đã từ chối. Hơn nữa tôi vừa mới tiếp nhận vị trí giám đốc điều hành của khối thị trường, có rất nhiều cơ hội phát triển ở UVL, về tình hình lý, ông cho rằng tôi sẽ làm những việc không hề có lợi gì cho mình hay không?”.

Cô nói rất dài, câu nào cũng hợp tình hợp lý, cô đã suy nghĩ rất lâu mới nói ra. Sau khi nghe xong, Carlos liền cười, “Dora, nếu nói về cơ hội phát triển, vị trí mà lá thư diễn tả không phải càng có sức hấp dẫn với người ta hơn hay sao?”.

Trong đầu hiện thoáng qua những hình ảnh mơ hồ, Tiền Đa Đa lại mở lời, tốc độ nói nhanh dần lên, “Được, vậy thì tôi đổi sang một góc độ khác để nói, kế hoạch thu mua và phương án rất lớn và phức tạp, khối thị trường chỉ là bộ phận thực hiện, tôi có năng lực gì để tiết lộ phần quan trọng là giá chênh lệch và giá cơ bản?”.

“Những phần quan trọng chỉ được nắm trong tay một số người, lẽ nào cô muốn nhắc nhở tôi rằng, người tiết lộ bí mật là tôi, hội đồng quản trị hoặc chính Kerry hay sao?”.

“Ông cũng đã nói rồi, tất cả các phần quan trọng chỉ được nắm trong tay một số ít người, là bí mật thương mại, cấp bậc của tôi ở công ty, không thể nắm trong số những người đó”.

“Đương nhiên, nhưng cô và Kerry có mối quan hệ đặc biệt với nhau, cộng với lá thư diễn tả ý định này, tôi không thể không nghi ngờ cô”.

Thở hắt ra một hơi hạt sâu, Tiền Đa Đa đứng bật dậy, “Tôi hiểu rồi, nếu công ty nghi ngờ về lòng trung thành của tôi thì tôi thực sự lấy làm tiếc, bất kỳ một sự cáo buộc nào đều phải có bằng chứng xác thực, đặc biệt là trong lời cáo buộc của ông ban này đã động chạm đến cuộc sống riêng tư của tôi một cách vô lý, tôi không thể chấp nhận được”.

Carlos ngồi yên tại chỗ nghe cô nói, lúc này cau mày lại, hai tay đan vào nhau đặt trên bàn, giọng rất lạnh lùng, “Sự việc vẫn đang được điều tra, trước khi chưa có kết quả, chúng tôi cũng sẽ không đưa ra kết luận với cô. Nhưng trong thời gian này, công ty yêu cầu cô tạm thời nghỉ việc, đợi thông báo, giờ thì cô có thể ra ngoài được rồi”.

Tiền Đa Đa im lặng vài giây, sau đó gật đầu, quay người đi ra. Ra đến cửa đột nhiên lại quay lại, nhìn Carlos hỏi câu cuối cùng: “Carlos, nội dung câu chuyện mà ông vừa nói với tôi, Kerry có biết hay không?”.

Người đàn ông ngồi sau bàn làm việc cũng đang nhìn cô, lúc này ánh mắt lạnh lùng, nói rất chậm rãi: “Đương nhiên, vụ làm lộ bí mật quan trọng như thế này, nếu không có sự nhắc nhở của cậu ấy, cô cảm thấy chúng tôi sẽ tìm ra cô nhanh được như vậy sao?”.

Cô không trả lời, rời khỏi căn phòng đó. Trong thang máy không có người nào, nghiêng rặng mạnh quá thấy rất đau, trong miệng có mùi tanh của máu, lúc thang máy đi xuống cô có cảm giác trái tim như bị treo ngược lên, không gian kín bưng dường như có vô số những âm thanh điên cuồng quái dị gào rú.

“Đa Đa, em để lại anh đơn thương độc mã chiến đấu một mình ư?”.

Hóa ra là như vậy, Kerry, hóa ra là như vậy.

Nếu buộc có người phải hy sinh, nếu buộc phải có một người đứng ra để tất cả những điều này có lời giải thích, thì cô có nên cảm thấy vinh hạnh, hóa ra người này chính là mình ư?

Sự không thể kìm chế được mình, cô lấy tay phải bấm vào cổ tay trái theo thói quen, móng tay đâm sâu vào thịt, đau nhói khiến cô giữ được tỉnh táo, mắt đau đến nỗi như muốn nổ tung. Không muốn nhìn thấy dáng vẻ của mình bây giờ trong gương nữa, cuối cùng cô quay mặt đi, nhắm chặt mắt lại.

Khi cô bước vào khối thị trường một lần nữa, cảm thấy bầu không khí rất lạ, mọi người đều tỏ ra vô cùng bận rộn, Tiểu Lãm nhìn cô mặt đầy lo lắng, nhưng lại không dám nói gì. Tiền Đa Đa đã vỡ lẽ ra mọi chuyện, cô cười gượng gạo, cũng không giải thích gì, một mình đi vào phòng làm việc.

Có tiếng gõ cửa, Nhậm Chí Cường bước vào, cô đang với tay lấy túi xách, liền quay đầu lại nhìn anh ta không nói gì.

“Dora chuẩn bị về à? Anh đến để nói với em một tiếng. Vừa nãy phó tổng giám đốc Lý đến tuyên bố, trong thời gian em nghỉ, anh sẽ làm thay vị trí giám đốc điều hành của em, không vấn đề gì chứ?”.

Tiền Đa Đa im lặng, anh ta cũng không ngồi xuống mà đứng trước mặt cô nói, đột nhiên nét mặt tỏ vẻ quan tâm, “Em sao vậy? Sao sắc mặt khó coi thế? Có phải ốm rồi không? ốm rồi thì ở nhà nghỉ ngơi, sức khỏe quan trọng hơn mọi thứ”.

Sáng nay đầu mỗi lúc một đau, huyết thái dương giật giật, không cần soi gương cô cũng biết trạng thái của mình tồi tệ đến mức nào, nhưng đã kiên trì được đến giờ này rồi, làm sao có thể vì một phút cuối mà để mất thể diện trước người đàn ông này, bị anh ta nhìn rồi cười vào mặt?

“Trưởng phòng Nhậm Chí Cường, cảm ơn sự quan tâm của anh, em sẽ không quên đâu”. Cười một cái, Tiền Đa Đa chỉ tay ra cửa, “Em vẫn còn

phải bàn giao một số giấy tờ, đi ra nhớ đóng cửa hộ em. Cảm ơn”.

Tiếng đóng cửa của Nhậm Chí Cường hơi mạnh, rầm một tiếng, màn hình máy tính dường như rung lên một cái. Phòng làm việc im lặng như tờ, túi xách của mình vẫn đang cầm trên tay, cô móc điện thoại ra, cúi đầu nhìn thấy mấy cuộc điện thoại nhờ, đều là của Hứa Phi.

Tối qua cô ngủ chập chạp chờn, sáng nay lại lên thẳng tầng ba mươi, không nghe được cuộc gọi nào. Không muốn nhìn nữa, Tiền Đa Đa đưa tay tắt máy.

Mùa hè, nhiệt độ tăng rất nhanh, lúc Tiền Đa Đa bước ra khỏi tòa nhà của công ty, hơi nóng bốc lên hầm hập. Không phải là giờ cao điểm, hai bên con đường này đều là những tòa nhà sang trọng, các cô gái xinh xắn xách túi đồ vừa 1i shopping về nhà đi qua, còn cô đứng ở góc đường, trước mắt mờ hồ, đầu vẫn còn đau, nhưng đã chai lì, không còn cảm thấy khó chịu nữa.

Chỉ muốn được gặp anh, mặt đối mặt, mắt đối mắt, chỉ hỏi một câu tại sao. Cô mơ màng đưa tay ra, trước mặt có xe taxi dừng lại, lái xe hỏi: “Em đi đâu vậy?”.

Cô trả lời ngắn gọn: “Sân bay, cảm ơn”.

Cô gái lên xe trong tay chỉ cầm một chiếc túi công sở, lái xe vừa nhìn là biết mới ở công ty ra, hành lý không có lại đòi ra sân bay, anh ít khi nhìn thấy dạng khách này, muốn hỏi thêm một câu “Đón bạn à”, nhưng nhìn qua gương chiếu hậu, đột nhiên nhìn thấy sắc mặt cô trắng bệch, dưới ánh sáng mặt trời nhìn rất sợ, giật nảy mình, anh lái xe bèn chăm chú lái xe, không dám hỏi thêm câu nào nữa.

Cách thời điểm cất cánh của chuyến bay gần nhất vẫn còn hơn một tiếng đồng hồ nữa, phòng đợi trong sân bay đều là hành khách kéo va ly lớn nhỏ, ồn ào nhộn nhịp.

Tiền Đa Đa một mình ngồi xuống chiếc ghế ở phía cuối, mọi người bên cạnh vui vẻ hớn hờ, còn trong tay cô chỉ có một túi xách nhỏ, lặng lẽ, nhìn càng cách biệt so với mọi thứ xung quanh.

Giọng nữ phát thanh viên bắt đầu thông báo thông tin đã có thể lên máy bay, mọi người xung quanh bắt đầu tập trung về hành lang nhỏ hẹp đó. Cô cũng đứng dậy, nhưng bước chân nặng trĩu, bước được một bước sau đó lại loạng choạng lùi lại một bước.

Có người từ phía sau hốt hải chạy đến, không kịp tránh, vai cô bị xô mạnh.

Là một người đàn ông tuổi trung niên đang kéo va ly, vừa nhìn đồng hồ vừa ngoái đầu lại nhìn cô, miệng nói thêm một câu với vẻ bức bối: “Muốn thần thờ thì đi ra chỗ khác, đừng chặn đường người khác”.

Suýt nữa thì ngã xuống đất, Tiền Đa Đa một tay vịn vào thành của chiếc ghế bên cạnh, nhìn ông ta không nói được lời nào. Dưới lòng bàn tay là lớp kim loại lạnh băng, lúc này cô mới phát hiện ra người mình nóng thế nào, đầu mỗi lúc một nặng, mọi thứ bên cạnh dường như đang quay cuồng.

Cô bắt đầu suy nghĩ có phải mình đã ốm rồi không, ngày đêm bận rộn, ngủ kém, bận chuyển vào nhà mới, tối qua lại ngồi trước gió lâu như vậy...

Gạt hết mọi chuyện xảy ra trong ngày hôm nay ra khỏi đầu, cô bắt mình phải chú ý vào những chuyện không có gì liên quan đến nó.

Ốm rồi thì về nhà nằm, mò ra sân bay làm gì? Người nóng như vậy, chắc là sốt rồi, đúng vậy, chắc chắn là cô sốt cao quá nên mới làm chuyện hoang đường như thế này.

Nhấc chân đi ra ngoài, bước chân nhẹ bằng, trước mắt mờ nhòe, không nhìn thấy gì cả, nhưng cô cứ đi theo một hướng, không ngờ cũng ra được

bên ngoài. Cô bước thẳng đến một chiếc xe, mở cửa ngồi vào, bên tai có tiếng người: “Ê, cô làm gì vậy? Muốn gọi xe thì phải xếp hàng chứ”.

Cô mơ màng, nói địa chỉ với lái xe ngồi ghế trước, không nghe rõ tiếng mình, cô lại cố gắng nhắc lại một lần nữa.

Xe 8đã chuyển bánh, Tiền Đa Đa ngồi dựa vào cửa nhắm mắt lại, trong lòng chỉ còn lại một suy nghĩ - về nhà thôi, trong nhà có bố có mẹ, về đến nhà là ổn.

Sau khi nghỉ hưu, bố mẹ Tiền Đa Đa hàng ngày đều cùng nhau tập thể dục buổi sáng. Sáng nay mẹ cô vừa xoay người vừa lẩm bẩm: “ông này, ông bảo con Đa Đa nhà mình có phải là hạ quyết tâm không lấy chồng nữa không? Không nói một câu với mình mà tự đi mua nhà, hiện giờ lại chuyển về đó ở, sắp đến sinh nhật nó rồi đấy, cứ tiếp tục như thế này thì làm thế nào?”.

Hai năm gần đây bố Tiền Đa Đa đã quá quen với những phàn nàn như thế của vợ mình rồi, lúc này lại khuyên vợ lần thứ 1001: “Thôi bà ơi, con gái tự mua được nhà, được xe, bà phải cảm thấy tự hào mới đúng, hiện giờ có bao nhiêu kẻ chỉ ăn bám bố mẹ, ăn hết các thứ trong nhà rồi còn xòe tay xin thêm. Nó lớn rồi, có suy nghĩ riêng của mình, chuyện lấy chồng, bà ép nó cũng không phải là hay”.

“Lớn bằng ngần đó rồi, nó sắp ba mươi tuổi rồi đấy. Nếu tôi đẻ được thằng con trai, ba mươi tuổi có nhà có xe là chuyện vui, nhưng Đa Đa là con gái”.

“Thời đại nào rồi, trai gái bình đẳng mà!”.

“Bình đẳng cái gì! Con gái con đũa ba mươi tuổi có nhà có xe, người ta vừa nhìn là biết không định kết hôn nữa. Tôi mở miệng nhờ người khác giới thiệu người yêu cho nó cũng không dám nói tình hình hiện nay của nó”.

Mẹ Tiền Đa Đa cau mày, vẻ mặt rất lo lắng. Bố cô nhìn thấy chỉ muốn cười, nhưng nghĩ lại thấy chua xót, thở dài một tiếng tiếp tục bài thái cực quyền của mình.

Sau bữa sáng, hai người cùng đi đến trung tâm khu dân cư để tham gia hoạt động, mẹ Tiền Đa Đa là hội viên tích cực, còn kiêm nhiệm đội trưởng đội thể thao người cao tuổi của khu dân cư, hôm nay có nhiệm vụ biểu diễn, đương nhiên bố Tiền Đa Đa phải đến cổ vũ.

Nhảy xong lại nói chuyện với mấy bác hàng xóm một lúc, thời gian nhàn nhã trôi qua rất nhanh, đợi đến khi họ về đến nhà đã là hơn ba giờ chiều.

Nhà nằm ở khu nhà hai tầng kiểu cũ, khoảng sân trước nhà rất rộng, chếch đó có một chiếc xe lạ đỗ lại, trên xe phủ mộ tớp bụi mỏng, dưới ánh nắng nhìn rất phong trần.

Ông Ngô nhà ở tầng dưới đang dắt con chó Nhật của mình đi dạo, từ xa nhìn thấy họ đã vẫy tay, “ông Tiền, nhà ông có khách, người ta đợi một lúc rồi, mau lên mà xem”.

Ai nhỉ? Hai vợ chồng già đưa mắt nhìn nhau, mẹ Tiền Đa Đa vốn là người nhanh nhẩu, xách làn rau rảo bước nhanh vào bên trong. Lên tầng nhìn thấy một người đàn công trẻ tuổi đứng trước cửa nhà mình, nghe thấy tiếng bước chân anh ta vội quay đầu bại.

Bố mẹ Tiền Đa Đa lại đưa mắt nhìn nhau, không quen. Trông đẹp trai như vậy nếu đã có lần gặp, chắc chắn họ không thể không có ấn tượng, ngần ngừ một lát, mới cất tiếng hỏi: “Cháu tìm ai?”.

“Cháu chào hai bác, bác có nhìn thấy Đa Đa đâu không ạ? Cô ấy có về qua nhà không?”. Người đang nói là Hứa Phi, giọng rất sốt sắng.

Hai ngày nay liên tục xảy ra biến cố, trước tiên là lãnh đạo của Hòa Điền bất ngờ tuyên bố giá cơ bản mà M&C đưa ra cao hơn UVL, đồng thời trên cơ sở giá cơ bản của họ nhích lên mấy phần trăm, rõ ràng là M&C nắm rất rõ số liệu của họ. Carlos đang trong quá trình bàn bạc với hội đồng quản trị ở Luân Đôn vô cùng sừng sốt, Hứa Phi đã phải bay sang ngay trong đêm hôm đó, đặt nội dung của bản báo cáo kiểm nghiệm mà Viện nghiên cứu sinh học của Trương Thiên xác định lên bàn của ông ta.

Nguyên tố hóa học được kiểm tra từ nguyên liệu sản phẩm của Hòa Điền có khả năng gây ngộ độc, Trung Quốc đã nhận được lời cảnh cáo từ các khu vực khác, yêu cầu nâng tiêu chuẩn sử dụng loại nguyên tố này lên hàm lượng là 0. Mặc dù thông tin này vẫn chưa được đưa ra, nhưng khi tiêu chuẩn này được áp dụng, thì chắc chắn Hòa Điền sẽ là công ty đầu tiên phải đối mặt với cú sốc lớn. Nếu như vậy, kế hoạch thu mua hiện tại đang tiến hành sẽ trở thành không thiết thực, rất có thể sẽ gây thiệt hại lớn cho công ty.

Vấn đề là, nếu họ tạm thời dừng kế hoạch này, động tác lớn đầu tiên của Carlos ở khu vực châu Á sẽ chấm dứt trong sự thất bại, đây là điều anh hoàn toàn không muốn chứng kiến.

Gần như cùng một thời gian, Carlos nhận được một email nặc danh, nội dung chỉ rõ Tiền Đa Đa làm lộ bí mật của công ty, thậm chí còn bao gồm nội dung lá thư diễn tả ý định mà phòng nhân sự của M&C gửi cho cô và bản ghi chép khi cô tiếp xúc với phòng nhân sự.

Carlos đặt những cái này ra trước mặt anh, cùng với bản báo cáo mà anh vừa nộp lên, sau đó vẻ mặt lạnh lùng nói: “Kerry, cậu thấy thế nào?”.

Anh đã lật ra xem rất lâu mới trả lời: “Trước hết, tôi xác định trong nội bộ công ty chắc chắn có người đã tiết lộ một phần phương án, và người này có mối quan hệ lợi ích trực tiếp với M&C, rất mong kế hoạch thu mua của họ gặt hái được thành công. Tuy nhiên, người này chắc chắn không phải là

Tiền Đa Đa, cô ấy chưa bao giờ có ý định tiếp xúc với phương án then chốt, và cũng không có cơ hội. Bản ghi chép và lá thư diễn tả ý định này chỉ có thể là từ nội bộ của M&C truyền ra, có người muốn tìm một kẻ chịu tội thay trong công ty của chúng ta”.

“VẬY Ừ? Nhưng tôi nghe nói hiện nay Dora đang có quan hệ với cậu”.

Anh cười gật đầu, ánh mắt không hề lùì bước, “Đúng vậy, tôi không giấu ông, ông cũng nên tin tôi”.

“Kerry”, Carlos đặt tay lên vai anh, “Tôi biết cậu đang bám chỉ ai, trước đó trong bản báo cáo của cậu có nhắc đến việc sự dịch chuyển nguồn vốn giữa M&C và tập đoàn Yamada, tôi cũng đã nhờ người bạn trong ngân hàng đầu tư quan tâm đối với cục diện này, tôi chỉ có thể nói rằng, tôi đã thực sự đánh giá thấp mức độ tham lam tiền bạc của một số người, hiện nay việc lưu động tiền nóng ở châu Á đã rơi vào thế suy sức yếu, thế mà vẫn có người dám chơi trò tư bản ở đây”.

Biết ông ta tin mình, khi nói tiếp, Hứa Phi liền thở phào: “Thực ra ông ấy cũng có cổ phần ở UVL, nhưng mất đi dự án này, sẽ không khiến cho UVL bị tổn thương gân cốt, nhưng đặt cược vào M&C, mạo hiểm một lần có thể sẽ có trên 300% lợi nhuận, cân nhắc hai chiều, ai chẳng nghiêng cán cân về một phía”.

“Đúng là UVL sẽ không bị tổn thương gân cốt, nhưng đối với tôi lại khác, ông già Yamada đó lần này tinh đời thật”. Mắt Carlos tối sầm, cuối cùng nói rất thẳng, “Ông ta đã bắt nhân trước thì cũng đừng trách ta bất nghĩa. Bản báo cáo này cứ giữ lại đã, đừng giao cho hội đồng quản trị, để fho M&C thu mua Hòa Điền đi, tôi muốn xem bọn họ sẽ thu dọn chiến trường như thế nào”.

“Thế thì mấy đôi mắt ở công ty phải giấu thế nào?”.

“Việc đó để tôi”. Carlos nhìn anh nói, sau đó thu dọn các thứ trên bàn, quay người đi ra.

Ngay trong đêm đó Carlos đã quay về Trung Quốc, còn anh bị giữ lại ở Luân Đôn để điều đình với hội đồng quản trị. Câu nói cuối cùng mà Carlos nói trước khi đi ám ảnh mãi trong đầu anh, anh cứ cảm thấy có gì bất ổn, sau khi rời phòng hội nghị liền lao thẳng ra sân bay, gọi điện thoại cho Tiền Đa Đa không có người nghe máy, nghĩ chắc là cô ngủ say quá, sau khi xuống máy bay anh lại gọi, vẫn không có người nghe máy.

Lòng cảm thấy có điều gì không ổn, anh về công ty trước, Tiền Đa Đa đã không còn ở đó nữa. Còn Carlos đang đợi anh, nhìn anh cười, “Kerry, nếu cậu thấy xót thì về nhớ bù đắp cho cô ấy, tôi phê chuẩn vô điều kiện. Đợi mọi việc trôi qua, tôi sẽ bù đắp cho cô ấy, yên tâm đi”.

Không có thời gian nói nhiều, anh lại rời công ty. Tìm Tiền Đa Đa khắp nơi, gọi điện thoại cô lại tắt máy, phi đến nhà cô thấy không có ai. Hiện giờ lại gặp hai người có tuổi này, vừa nhìn là biết là bố mẹ của Đa Đa, lúc này anh đã sốt ruột lắm rồi, không còn quan tâm đến chuyện nói sao cho khéo nữa, mở miệng liền hỏi thẳng cô đang ở đâu.

“Cậu là ai? Tìm Đa Đa nhà chúng tôi làm gì?” Bố Tiền Đa Đa thắc mắc.

Anh đang định trả lời, dưới tầng đột nhiên có tiếng gọi: “Ông Tiền, mau xuống mà xem Đa Đa nhà ông này...”.

Đó là ông Ngô, gọi rất gấp, họ chưa kịp phản ứng gì, mắt thấy hoa lên, người đàn ông đứng trên đầu cầu thang đã lao thẳng xuống dưới, chỉ trong chớp mắt đã mất tích.

“Chú Ngô, cháu không sao cả, chú đừng gọi...”. Đầu choáng, lúc xuống xe Tiền Đa Đa loạng choạng mấy bước, suýt thì ngã xuống đất, đúng lúc được chú Ngô hàng xóm đỡ một tay, tiếp đó liền cất tiếng gọi lớn bên tai cô.

Cảm giác âm thanh đó như chiếc búa lớn đang gõ trên huyết Thái Dương, Tiền Đa Đa rên rỉ xin tha tội.

Không chịu được, cô lùi ra sau một bước, không ngờ lại đâm sầm vào lòng một người. Cô luống cuống định ngoái đầu lại, nhưng người đột nhiên bị ôm chặt từ phía sau. Đôi tay đó dùng lực quá mạnh, cô kêu lên một tiếng thất thanh.

“Đa Đa, anh đây”. Bên tai có tiếng nói, người bị xoay lại, là Hứa Phi. Anh nhìn cô từ đầu xuống chân, nét mặt hoàn toàn xa lạ, dường như rất sợ hãi, nhìn xong một lượt mới thở phào một hơi, rồi lại ôm cô vào lòng.

Mới vừa nãy thôi, cô còn không ngại nghìn dặm xa xôi, chỉ muốn nhìn thấy người đàn ông này, lúc này anh lại đang ôm chặt cô. Định hỏi anh một câu tại sao, nhưng hiện giờ nhìn thấy anh thật, người cô lại mềm nhũn, đồ họng đau đớn khó chịu, muốn nói nhưng lại không thốt ra được, sau đó bèn ho rũ rượi.

Lại có bàn tay kéo cô, bên tai là tiếng gọi của mẹ, “Đa Đa, con sao vậy?”.

Giọng bố cũng xen vào, “Cậu buông con gái tôi ra đã, rốt cục là thế nào hả?”.

Người bị lôi kéo, chịu đựng suốt cả ngày đến giờ, trước mắt cô là khuôn mặt của anh và bố mẹ mình. Giọng bố mẹ sốt sắng, nhưng anh lại ôm chặt cô không chịu buông ra. Đáng lẽ cô phải chống cự, nhưng giữa ánh mắt lo lắng và mùi mộc hương quen thuộc của anh, đột nhiên cô lại cảm thấy yên lòng, dường như mù mịt mất phương hướng từ lâu giữa sóng to gió lớn rất lâu, cuối cùng đã trở về được nơi an toàn.

Bao sự giằng co giãy giụa lại không bằng nổi một cái ôm. Tình yêu khiến phụ nữ ngu xuẩn, quả nhiên là như vậy. Khóe miệng của cô hiện ra nụ

cười chế giễu, âm thanh hỗn tạp dần dần trở nên xa vời, không thể chịu thêm được nữa, người Tiền Đa Đa mềm nhũn, ngất xỉu.

Đối với Tiền Đa Đa, lần hôn mê này thực sự là một sự giải thoát, cảm giác đau đầu chóng mặt, người khó chịu đều tạm thời lùi xa, tựa như một giấc ngủ sâu mà gần đây cô mong có nhưng không có được.

Chính vì thế khi cô dần dần phục hồi được ý thức, bên tai nghe thấy cuộc nói chuyện giữa bác sĩ và bố mẹ mình, lại một lần nữa cảm thấy người nặng trĩu, cô thật sự muốn nhờ một người bất kỳ bên cạnh cho mình một cú đấm, để cô được hôn mê lần nữa.

Chỉ tiếc rằng bên cạnh không có người nào biết thuật đọc suy nghĩ, tiếng mẹ nói sát bên tai: “Ổn rồi, ổn rồi, Đa Đa tỉnh lại rồi ông Tiền, mau sang đây đi”.

Mở mắt ra nhìn thấy bố mẹ đều đang ghé sát xuống giường bệnh, trên đỉnh đầu là chai nước truyền trong suốt, tiếng nhỏ giọt tí tách. Nét mặt mẹ căng thẳng, còn hỏi thêm: “Đa Đa, Đa Đa? Sao con không nói gì hả? Mẹ đây!”.

Bác sĩ đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh đó chỉ muốn cười, vừa giờ bệnh lán vừa nói: “Cô à, con gái cô chỉ sốt thôi, cô cứ yên tâm, chắc chắn sẽ không mất trí đâu”.

“Bố, mẹ, con không sao cả”. Lúc nói ra chữ đầu tiên giọng cô khản đặc, nhưng cảm thấy so với lúc vừa mới tỉnh đã khá hơn rất nhiều. Tiền Đa Đa mỉm cười gượng gạo, không kìm chế nổi bèn đưa mắt nhìn xung quanh.

Bác sĩ nói không có gì nghiêm trọng, hiện giờ thấy con gái đã tỉnh, cuối cùng mẹ Tiền Đa Đa đã phần nào yên tâm, bèn cười, “Đừng nhìn nữa, cậu bầy đi lâu rồi, cứ như cơn gió vậy. Đây, đây là mảnh giấy cậu ấy để lại cho con”.

Nghiêng đầu nhìn thấy bên gối có một tờ giấy trắng lộ ra, tay phải đang luồn kim truyền, cô nhắc tay trái, vừa chạm vào tờ giấy trơn lại dừng tay lại.

Mẹ Tiền Đa Đa còn định nói gì nữa, bố cô đứng bên cạnh ngăn lại, “Con nó vừa mới tỉnh, để nó nghỉ ngơi một lát. Thôi ta ra siêu thị bên cạnh mua ít hoa quả đã”. Nói xong liền kéo vợ đi ra ngoài.

Phòng bệnh yên tĩnh trở lại, Tiền Đa Đa im lặng mấy giây, hít thật sâu, rồi lấy hết can đảm đưa tay mở tờ giấy đó ra.

Tờ giấy có in logo của hãng hàng không, nét chữ viết khá láu, vừa nhìn là biết được viết vội trên máy bay, nội dung rất dài. Trời đã tối, phòng bệnh không bật đèn, nhờ vào ánh đèn ngủ màu vàng trên đầu giường, cô chăm chú đọc nó từ đầu đến cuối.

Đọc xong cô gấp lại, ngửa đầu nhắm mắt, im lặng một hồi lâu. Sau khi mở mắt, lại mở nó ra, câu cuối cùng viết rất ngắn, nhưng cô nhìn rất lâu, đọc đi đọc lại, còn đưa tay ra, chậm rãi vuốt nó một lần. Ngón tay lướt qua chữ viết bằng mực đen, mặt giấy trơn nhẵn, những chữ không có nhiệt độ, lúc này đây dường như đều đã sống lại, lướt qua trái tim cô.

Kỳ nghỉ này của Tiền Đa Đa kéo dài ba tháng liền.

Ba tháng, thế giới bên ngoài đã xảy ra quá nhiều thay đổi, trước hết UVL bất ngờ tuyên bố rút khỏi dự án thu mua Hòa Điền, sau đó trước bối cảnh không có bất cứ đối thủ cạnh tranh nào, M&C đã tuyên bố thu mua 51% cổ phần của Hòa Điền với mức giá chênh lệch cao hơn giá cổ phiếu ba lần, trở thành cổ đông chủ yếu của Hòa Điền.

Nhưng sau đó một tuần, trong lúc vẫn chưa hoàn thành thủ tục hợp nhất, bất ngờ Hòa Điền bị tung tin là trong nguyên liệu có chứa chất gây độc. Thông tin mang tính phá hoại vừa được tung ra, cổ phiếu của Hòa Điền lập tức không đáng giá một xu, mọi cổ đông đều thi nhau bán tháo, người điều

hành cũ của Hòa Điền đã mất tăm mất tích. Báo chí và các ban ngành của chính phủ chỉ nhắm vào nhà đầu tư nước ngoài vừa tiếp nhận Hòa Điền, chỉ trong chốc lát vụ giao dịch thu mua bằng vốn đầu tư nước ngoài lớn nhất trong năm này biến thành trò cười lớn nhất. M&C tổn thất nặng nề, ít nhất trong năm năm tới không có đủ sức cướp ngôi đầu bảng trên thị trường với UVL.

Không tổn một hơi đã tiêu diệt được kẻ thù lớn nhất trong thị trường trong nước, sau khi vừa lên nắm quyền, Carlos đã cho nổ quả đại bác đầu tiên rất đẹp, vị thế được củng cố chắc chắn, còn Hứa Phi từ vị trí tạm thời là trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc khu vực châu Á, nhờ có công lao này, được bổ nhiệm giám đốc điều hành ở Trung Quốc.

Mọi sự thay đổi long trời lở đất đều không liên quan gì đến cô, Tiền Đa Đa nghỉ ngơi ở nhà rất tốt, hàng ngày rồi rãi lại học trồng hoa với bố, hoặc không thì vào bếp học nấu ăn với mẹ. Sau một tháng sắc mặt đã hồng hào trở lại, nếu cô không chú ý kiểm soát, hàng ngày chạy bộ buổi sáng, e rằng những bộ quần áo công sở may sát người đều không mặc được nữa.

Mùa hè sắp sửa trôi qua, buổi sáng cô đi chạy, mới hơn sáu giờ, xung quanh thảm cỏ không có ai, đêm qua vừa mới mưa xong, không khí trong lành mát mẻ, tiếng nhạc rộn rã trong tai nghe, cô chạy một mình rất thông thả, sau lưng đột nhiên có người đuổi theo. Người đó chạy rất nhanh, lúc đến bên cô, bước chân chậm lại, chạy song song với cô, nghiêng đầu nhìn cô cười, để lộ ra chiếc răng khểnh.

Muốn cười, nhưng lại kìm lại, cô tăng tốc, bỏ lại anh ở phía sau.

Đương nhiên sự thử nghiệm này là vô ích, anh nhẹ nhàng đuổi theo chạy song song với cô.

Không thèm đếm xỉa đến anh, lại chạy, lần này cô đã dùng hết sức bình sinh, không ngờ mới bước được hai bước liền bị ôm chặt eo từ phía sau.

Không kịp thu chân, cô nghiêng người về phía trước, suýt nữa thì ngã bổ nhào.

Nhưng eo bị ôm chặt, cơ thể nghiêng về phía trước bị anh xoay lại, cô chưa kịp nói gì, môi đã bị ghì chặt, một nụ chôn sâu lắng.

Tai nghe đã rơi xuống từ lâu, bên tai vọng lại tiếng cười của các cụ đi tập thể dục buổi sáng. Chỗ này đều là các cô bác hàng xóm của nhà mình, ngại quá, sau khi được buông ra, mặt Tiền Đa Đa đỏ bừng, đầu dụi vào hõm vai anh, như con chim đà điểu không muốn ngẩng đầu lên.

“Anh đến làm gì? Ai nói cho anh biết em đang ở đây?”.

“Hai bác nói với anh, anh đến đón em quay về công ty. Đa Đa, em nghỉ lâu như vậy vẫn chưa đủ hay sao?”.

Ba tháng nay anh thường xuyên qua lại nhà cô, độ hài lòng và lòng nhiệt tình của mẹ cô đối với anh gia tăng nhanh chóng, suốt ngày cháu Hứa Phi cháu Hứa Phi, chuyện bán đứng con gái này chỉ là chuyện nhỏ. Tiền Đa Đa nghe xong liền thở dài, “Chưa đủ, em phải nghỉ ngơi mới có đủ sức yêu cầu các anh bồi thường những thiệt hại về tinh thần, hiện giờ vẫn chưa đủ sức!”.

Anh cười lớn, “Thiệt hại về tinh thần? Không cần phải bắt công ty đền đâu. Đòi bao nhiêu? Anh đền”.

“Lần này em phải chịu một cú sốc quá lớn, chỉ sợ anh không đền được”. Cuối cùng Đa Đa bật cười, cô nheo mắt, nụ cười rạng rỡ dưới ánh nắng.

Còn anh nhìn chăm chú nụ cười này rất lâu, nghiêm mặt lại, chậm rãi nói thêm một câu: “Không đền được thì anh lấy thân mình đền vậy”.

Không ngờ anh lại nói ra câu này, Tiền Đa Đa sững người, nhìn anh không biết phản ứng thế nào, hồi lâu mới thốt ra mấy chữ: “Anh đùa à?”.

Anh mỉm cười, ôm chặt cô hơn, câu chữ ngắn gọn, rõ ràng, “Anh không đùa đâu, anh nghiêm túc đấy, Đa Đa, em có chịu không?”.

“Nhưng em, em...”, con đường nhỏ cô đã đi qua hàng nghìn lần, mọi thứ xung quanh vô cùng quen thuộc, nhưng lúc này Tiền Đa Đa lại đột nhiên cảm thấy mình đang ở ngoài hành tinh, tim đập thành thịch, miệng lắp bắp, không nói được câu hoàn chỉnh nữa.

Bên cạnh đột nhiên có tiếng nói xen vào, là mẹ cô, giọng rất sốt sắng, xúc động hơn cô hàng nghìn lần, “Được ! Đa Đa, mau nói đi!”.

Hả? Tiền Đa Đa vội quay đầu sang, nhìn thấy bố mẹ mình đang cười rất tươi đứng ở cuối con đường nhỏ, không biết đã đứng đó bao lâu rồi.

Hai má cô lập tức đỏ bừng, bẽn lẽn ngượng ngùng, cô rên lên một tiếng, lại một lần nữa gục đầu vào lòng anh.

Sau đó...

Tập đoàn Yamada bị thiệt hại nghiêm trọng trong vụ đầu tư này, đương nhiên, Yamada Keiko cũng biến mất khỏi UVL. Sau khi Hứa Phi lên nhậm chức, Lý Vệ Lập về hưu trước thời hạn. Thế gian này mỗi phút đều có người sinh ra, có người chết đi, đây chỉ là sự chuyển giao quyền lực trong công ty mà thôi, sau một ngày những cái tên này liền trở thành lịch sử, không còn người nào nhắc đến nữa.

Sau khi tinh thần đã dồi dào trở lại, khoản tiền bồi thường thiệt hại về tinh thần mà công ty trả cho cô khiến cô hết sức hài lòng. Cô chăm chú nghiên cứu con số này, sau khi xác nhận đủ để sống một cuộc sống không cần phải lo nghĩ trong mấy năm tới, cô lập tức đệ đơn từ chức, lý do rất đơn giản, đồng thời lập tức được Hứa Phi chứng thực.

Thông tin này vừa được đưa ra đã làm tổn thương bao trái tim mơ mộng của rất nhiều nữ nhân viên ở UVL, đến nỗi khi cô bước ra khỏi công ty,

cảm thấy lưng mình đã bị mắt họ nhìn thấu thành hàng nghìn lỗ thủng.

“Đại họa”. Cô thốt lên rất ngắn gọn.

Anh cười rặng rỡ hơn, sau đó nghiêng đầu hôn cô.

Lúc xe bắt đầu chuyển bánh, Tiền Đa Đa mỉm cười nhìn thẳng về phía trước, đã quen với việc gồi trên ghế lái, hiếm khi được đổi vị trí, cô lại cảm thấy phong cảnh trước mặt hoàn toàn thay đổi.

Con đường của quả bom nổ chậm cuối cùng có thể đi tới hàng nghìn kết cục khác nhau, nhưng con đường cuối cùng mà cô lựa chọn vẫn là con đường bình thường nhất. Thì có sao đâu? Vốn cô cũng chỉ là một phàm phu tục tử mà thôi.

NHẬT KÝ LẤY CHỒNG

Nhân Hải Trung
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Ngoại Truyện

Đám cưới được tổ chức rất hoành tráng, bố mẹ Hứa Phi cũng từ Nam Mỹ về, rất ủng hộ sự lựa chọn của con trai, hai nhà chuyện trò với nhau rất vui vẻ.

Mẹ Tiền Đa Đa được cậu con rể tốt, mọi vẻ u ám trong mấy năm qua đã bay đi hết, suốt ngày cười như người vợ được vàng thỏi, gặp bạn bè lại khoe mình tốt phúc.

Sau đám cưới, Tiền Đa Đa muốn nghỉ ngơi một thời gian, trong thời gian đó công ty săn đầu người tìm cô rất nhiều lần, cô lựa chọn rất kỹ càng, cuối cùng tìm được cho mình một công ty ưng ý, nhưng thư diễn tả ý định chưa ký thì bất ngờ có bầu, lần này ngay cả cô cũng phải trợn tròn mắt.

Chính vì thế, một người rất có năng lực, rất có tương lai, rất có hy vọng sau khi nghỉ ngơi một thời gian sẽ tiếp tục phát huy thế mạnh như Tiền Đa Đa lặn liền một hơi hai năm khỏi thương trường.

Một ngày của hai năm sau, tại sân bay quốc tế Phố Đông.

“Kerry, đặt con xuống, nó là con trai anh, không phải là con vật. Anh cứ tung hứng như thế, con sẽ bị chấn thương sọ não mất”. Giọng Tiền Đa Đa rất cao, trông cô vẫn rất ra dáng nữ giám đốc điều hành năm xưa, chỉ tiếc rằng hiện giờ trên người đang là bộ đồ thể thao, tay đẩy xe đẩy, trên tay đẩy còn treo bím, túi đựng bình sữa, những đồ vật này đã hủy hoại hình ảnh của cô một cách triệt để.

Hai bố con đang chơi đùa rất sôi nổi, Hứa Nhất Đa mới hơn một tuổi, dĩ nhiên là không hiểu mẹ ba đang gào cái gì, lúc này được bố tung lên hạ

xuống, cười như nắc nẻ.

Hai năm nay trong công việc Hứa Phi lên như điều gặp gió, mặc dù bận rộn, nhưng sau khi kết hôn dù đi công tác ở bất cứ đâu anh đều đưa Tiền Đa Đa đi theo, ngay cả mấy tháng trước, khi cô còn đang có bầu cũng vậy.

Sau khi sinh cậu con trai Hứa Nhất Đa, anh lại càng kéo họ đi với mình, một lớn một nhỏ. Lúc đầu mẹ Tiền Đa Đa không đồng ý, nhưng anh chàng này từ nhỏ đã được nuôi tản mát, nghiêm nhiên cho rằng con trai mình cũng phải như động vật hoang dã, có khả năng thích nghi siêu phàm. Trước sự khăng khăng của anh, cậu bé Hứa Nhất Đa đã rất quen thuộc với sân bay, chơi đùa ở đây rất vui vẻ.

“Kerry!”. Họ đang đi về phía phòng đợi, các du khách khác đều nhìn họ 8bằng ánh mắt kinh ngạc. Không chịu được nữa, Tiền Đa Đa hét lên.

“Dừng, mẹ giận rồi”. Dừng đùa với con trai, Hứa Phi bế con chạy đến. Tiền Đa Đa nghiêm mặt lại, anh đưa một tay ra khoác vai cô cười, chiếc răng khểnh nhọn, lại còn giấu mặt sau lưng con trai nói: “Mẹ đừng giận nữa, lần sau hai bố con sẽ không dám nữa đâu ạ”.

Khóc dở mếu dở, cuối cùng Tiền Đa Đa liền tát anh một cái theo thói quen.

Chú Mạnh lái xe đi sau lưng họ cúi đầu. Haizz! Cuộc sống gia đình của tổng giám đốc Hứa Phi... quen rồi, quen rồi.

Con trai chơi mệt liền nằm sấp trên vai anh ngủ thiếp đi, ngón tay còn ngậm trong miệng, nước dãi chảy ra. Cô nhìn thấy buồn cười, hết eơn bực blại đưa tay ra bế.

Anh khua tay, một tay đỡ mông con đặt vào xe đẩy, động tác rất thuần thục.

Đứng thẳng người nhìn thấy nụ cười dịu dàng của Tiền Đa Đa, cảm thấy hạnh phúc, không kìm được Hứa Phi lại cúi đầu hôn lên tóc cô.

Hạnh phúc đến thật đơn giản, Tiền Đa Đa ngửa đầu cười. Trước khi sinh Hứa Nhất Đa, cô đã từng rất sợ hãi trước cảnh suốt ngày phải loanh quanh với con, lại sợ mình rất khó quay về được với công việc. Nhưng thời gian trôi qua, cô càng ngày càng cảm thấy mỗi phút ba người được ở bên nhau là một sự tận hưởng. ngày Hứa Phi phải bận ba bận rộn, nếu cô cũng vùi đầu vào công việc, thì tuổi thơ của Nhất Đa cũng sẽ giống như bố cậu, chẳng mấy khi gặp bố mẹ của mình.

Trước đây cô dành mọi thời gian cho sự nghiệp, lòng thầm nghĩ rằng sự nghiệp sẽ không khiến mình phải thất vọng, nhưng sau đó càng bận càng không thấy vui. Cuộc sống hiện tại tuy không thực sự như ý muốn, cô cũng muốn đợi Nhất Đa lớn thêm chút nữa, sau đó sẽ quay về với công việc, nhưng không phải là bây giờ, không phải trong lúc con trẻ và gia đình này cần có cô nhất.

Đã đi đến cuối đường, có một đôi vợ chồng từ đầu kia bước đến, cũng đẩy xe đẩy, lúc này bước đến nắm chặt tay Tiền Đa Đa cười. Cô gái mặc váy bầu, bụng đã lộ, vừa nhìn là biết có bầu ít nhất ba, bốn tháng rồi.

Hai năm nay chưa được gặp người bạn thân nhất này rồi, từ hôm đó trở đi, Y Y cùng Ngưu Chấn Thanh ra nước ngoài, nói là di cư. Ngưu Chấn Thanh có công việc làm ăn ở trong nước, thường xuyên đi lại giữa hai nơi, cô ấy cũng không đi theo, mà vẫn ở nước ngoài, ngay cả đám cưới của Tiền Đa Đa cũng không về dự được, chỉ gọi điện chúc mừng.

Ngưu Chấn Thanh cũng lên tiếng chào họ, tay Y Y, trán lấm tấm mồ hôi, dường như hơi căng thẳng.

Thấy hơi buồn cười, Tiền Đa Đa chớp chớp mắt với Y Y, sau đó nói: “Y Y, bọn tớ chuẩn bị lên máy bay, quay về tớ sẽ tìm cậu nói chuyện. Không

được trốn đâu nhé”.

Y Y cười gật đầu, “Yên tâm đi, quay về rồi không có ý định đi nữa đâu”. Rồi cô lại quay đầu nhìn chồng, “Steve, anh bảo có đúng thế không?”.

“Đương nhiên, đương nhiên”. Ngư Chấn Thanh gật đầu, sau đó chào tạm biệt họ.

Sau khi đi qua Hứa Phi mới nói: “Đa Đa, em thua rồi nhé, bạn thân của em đã có hai con rồi”.

Quay đầu nhìn lại, gia đình đó đã đi xa, mất hút ở đâu bên kia. Tiền Đa Đa ngoảnh đầu lại, nét mặt có phần cảm khái, nhưng cuối cùng vẫn cười lắc đầu, “Không được, em không làm được như vậy”.

Cô không làm được, không làm được như Y Y, cuối cùng đã chấp nhận con của một người khác, lại còn mất bao công sức, để làm một người mẹ danh chính ngôn thuận, cô ấy đã ở nước ngoài mấy năm. Tuy nhiên hiện giờ đã ổn rồi, cô ấy cũng đã có được đứa con với Ngư Chấn Thanh, hai người đã có sự gắn bó máu thịt không thể chia cắt.

“Đi thôi”. Hứa Phi nói bên tai cô, Tiền Đa Đa nói nhỏ, không nghe rõ cô vừa nói gì, anh cũng không quan tâm, kéo cô tiếp tục bước đi.

Hai người đi sát nhau, nghiêng mặt nhìn thấy vết nước dãi trên vai anh, Tiền Đa Đa đột nhiên cảm thấy vui vẻ và yên lòng. Cô mỉm cười, không ngoảnh đầu lại nữa, tiếp tục sánh bước với anh.